

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

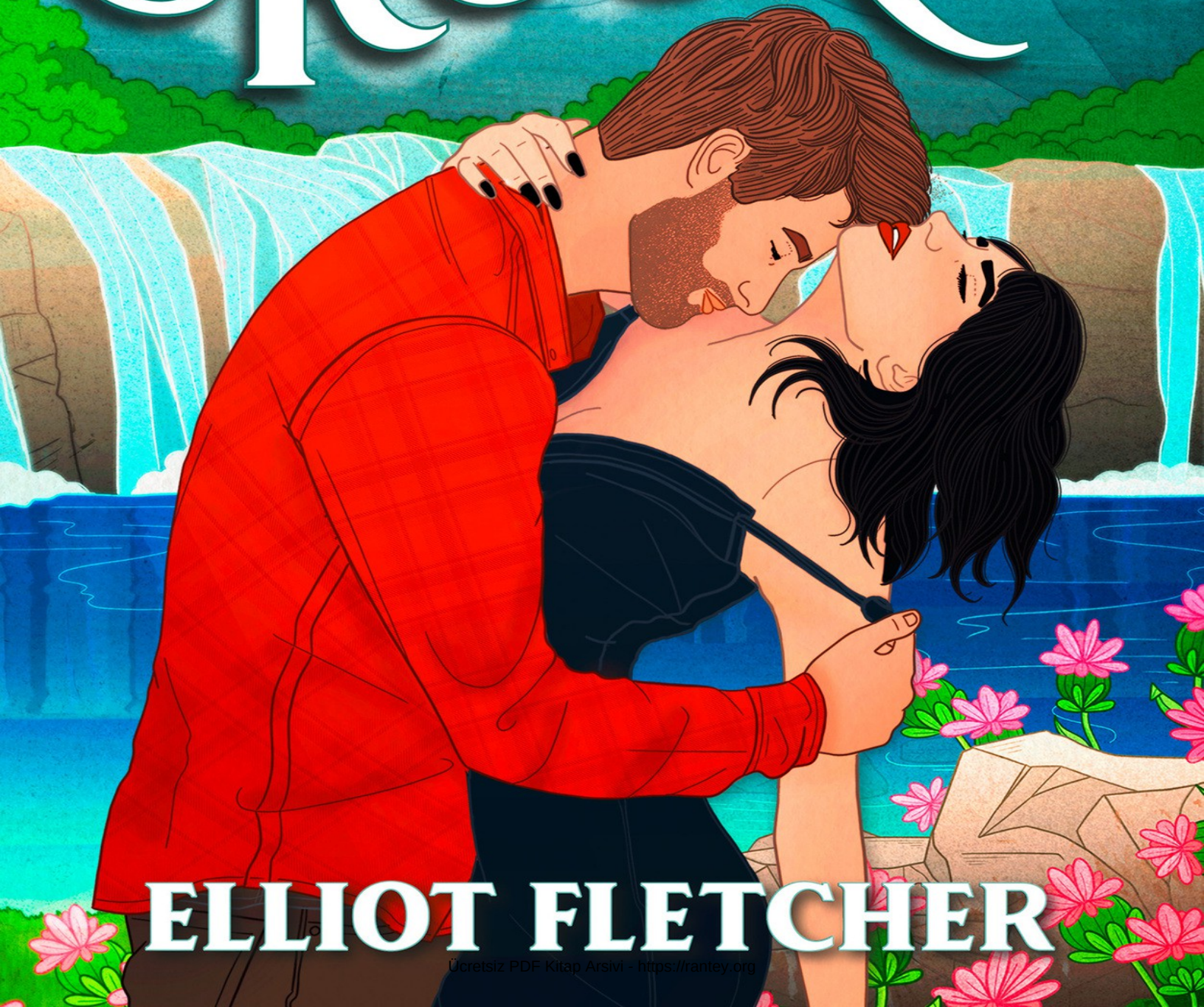
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She's off limits. But he loves to break the rules.

SCOTCH ON THE ROCKS

ELLIOT FLETCHER

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Buzlu Viski

Elliot Fletcher

HarperCollins*Publishers*

HarperCollinsPublishers Ltd

1 London Bridge Street,

Londra SE1 9GF

HarperCollinsPublishers Ltd

HarperCollinsPublishers Ltd

1 London Bridge Street

Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak *HarperCollinsPublishers Ltd* tarafından 2025

yılında yayınlanmıştır. Telif hakkı © Elliot Fletcher 2025

Kapak tasarımı: Emily *Langford*/*HarperCollinsPublishers LTD* Kapak

illüstrasyonu © Maja Tomljanovic

Elliot Fletcher, bu eserin yazarı olarak tanınma hakkını saklı tutar.

Bu kitabın bir katalog kopyası British Library'de mevcuttur.

Bu roman tamamen kurgusal bir eserdir. Kitapta geçen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu yayının herhangi bir yazarının, katkıda bulunan kişinin veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamadan

, bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek amacıyla izinsiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca

2019/790 sayılı Dijital Tek Pazar Direktifi'nin 4(3) maddesi uyarınca haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez

bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma hakkı verilmiştir. Bu metnin hiçbir kısmı, HarperCollins'in açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme aktarılamaz.

Kaynak ISBN: 9780008679972

E-kitap Baskısı © Haziran 2025 ISBN:
9780008679989 Sürüm: 2025-05-12

Okuyuculara Not

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-okuyucu/erişilebilirlik ayarları aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliği değişikliği

Arka plan ve yazı tipi renklerinin değiştirilmesi

Yazı tipinin değiştirilmesi

Hizalama değiştirme Metinden sese

Sayfa numaraları alınan alınan sayfa aşağıdaki baskısından
baskısından ISBN 9780008679972

Bu e-kitaptaki metnin belirli bölümleri, kitapta yer alan farklı içerik türlerini ayırt etmeyi kolaylaştırmak amacıyla belirli bir yazı tipiyle yazılmıştır. Bu metin parçalarının yazı tipini değiştirmek mümkün olmayabilir.

*Bunu okuyamayan büyükannem için, bana kendin olmanın sanatını
öğrettin.*

*Ve buz kraliçeleri, kin
tutanlar,
Ağzını açmadan önce "sürtük" olarak etiketlenmiş her kıza.*

Juniper & Callum'un alma Listesi

Black Magic Woman – Fleetwood Mac The
Grudge – Olivia Rodrigo
I Could Be a Florist – Olivia Dean
Mirrorball – Taylor Swift
Chew On My Heart – James Bay
High – Stephen Sanchez
Would That I – Hozier
Ok Love You Bye – Olivia Dean Hits
Different – Taylor Swift
Jaded – Miley Cyrus
Move Together – James Bay
Mad Woman – Taylor Swift
Nobody Gets Me – SZA
Weathered – Jack Garratt
i am not who i was – Chance Peña
Everywhere, Everything – Noah Kahan, Gracie Abrams July –
Hozier
Mess Is Mine – Vance Joy
Us – Miller Blue
Silver Springs – Fleetwood Mac Don't
Blame Me – Taylor Swift

Dinlemek için bu QR kodunu tarayın!

İçindekiler

Kapak	
Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı	
Okuyuculara Not	
İthaf Yazarın	
Notu	
O Zaman	
Üç Yıl Sonra, Glasgow Şimdi Beş	
Yıl Sonra, Kinleith	

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)

[20](#)
[21](#)
[22](#)
[23](#)
[24](#)
[25](#)
[26](#)
[27](#)
[28](#)
[29](#)
[30](#)
[31](#)
[32](#)
[33](#)
[34](#)
[35](#)
[36](#)
[37](#)

[Epilog Bes Ay Sonra Teşekkürler](#)
[Okumaya Devam Et](#)
[Yazar Hakkında Elliot](#)
[Fletcher'ın Diğer](#)
[Eserleri Yayınevi](#)
[Hakkında](#)

YAZARIN NOTU

Scotch on the Rocks esasen neşeli bir kitap olsa da, bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek içeriklere yer vermektedir. Bunlar arasında şunlar bulunmaktadır: çocuk terk etme ve evlat edinme; bir ebeveynin ölümü (kitapta anlatılmamaktadır); Alzheimer hastası bir akrabaya bakma; kitapta anlatılan bir fiziksel şiddet olayı. Bu roman, sayfada birden fazla cinsel karşılaşma içeren

SONRA

Callum

Juniper Ross'a aşık olmak, karşıdan gelen trafiğe atlamak gibi bir şeydi.

Temmuz sonu, Edinburgh'un Waverley tren istasyonunun kavurucu platformunda koşuyordum. Havada, sadece kirli şehir sokaklarından gelen duman ve kaynayan lağım kokusu vardı. Asfalt, cehennem gibi dalgalar halinde ısı yayıyordu – ve o oradaydı. Tren vagonunun penceresinden, çöldeki bir serap gibi görünüyordu.

Terden ıslanmış elimde parçalanmakta olan birinci sınıf bileti attığım ve

kendimi, tüm uzuvlarımı kaybetmemek için son anda kayan vagon kapılarından dışarı attığım anda çanların çalması gerekirdi. Onun vagonu. *Zaten kim fazladan bacak mesafesine ihtiyaç duyar ki? Ben değil.*

Onu ilk kez yakından gördüğümde ve "Çok genç" diye düşündüğümde, yine de onun karşısındaki koltuğa oturduğumda, tehlike sinyalleri çalmalıydı. Terim, onun buzlu lattesindeki buğu gibi benden damlıyordu ve o, boynumdan aşağıya doğru akan bir damla teri izlemek için, elindeki kitabından tam da o kadar süreliğine başını kaldırdı.

Kızgın. Onu düşündüğümde aklıma sonsuza kadar gelecek olan kelime buydu.

Bana Pamuk Prenses'in alaycı ikizini hatırlatıyordu. Soluk tenli ve yanaklarında sürekli bir kızarıklık vardı. Siyah giysiler, siyah botlar ve narin bir septum piercingi. O zamanlar saçları uzundu, gece yarısı siyahı ve omurgasının dibinde kıvrılıyordu. Dudaklarında , sanki ben henüz duymadığım bir şakanın sonunu biliyormuş gibi dudaklarında duruyordu.

Ya da belki duymuştum.

Sonuçta uyarı zilleri çalıyordu ve ben hepsini görmezden gelerek kendimi onun karşısındaki koltuğa attım. Elindeki kartona ilgi gösteriyormuş gibi davranması için ona tam beş dakika süre tanıdım, sonra sordum, “Glasgow’da mı yaşıyorsun, Edinburgh’da mı?”

Sayfadan zar zor başını kaldırdı. "Sanki bu bilgiyi trende tanıştığım bir sapığa verecekmişim gibi."

Sesi alçaktı, aksanı yumuşak ve melodikti, beynimin bir köşesini mükemmel bir şekilde okşuyordu. Burada yaşıyor olsa bile, o bir Lowlander değildi.

“Normalde bir kadına bunu yapmamasını tavsiye ederdim, ama bu durum tamamen farklı.”

Bir sayfa çevirdi. “Peki neden?”

Eğilip parfümünün kokusunu içime çektim ve fısıldadım, “Çünkü ben güvenilir biriyim.”

Gülerek, sanki bir madalya kazanmış gibi hissettim. “Güvenilir bir sapık mı?

Bu sabah tanıştığım dördüncü kişisin."

Hiç bu kadar birinden etkilenmemiştim. Glasgow'a gitmemin tek sebebi, küçük kardeşim Alistair'in yeni kız arkadaşıyla tanışmamı istemesiydi. Bu beni dünyanın en kötü kardeşi yapıyordu, ama yine de önümüzdeki üç gün için tüm planlarımı bir kenara bırakıp, zamanımın her saniyesini onunla geçirmek için yalvarmaya hazırdım. Sonra tren Glasgow'a girdi ve o ilk darbeyi indirdi. Bir erkek arkadaşı

vardı. Tabii ki bir erkek arkadaşı vardı.

Kahretsin, ama böyle bir kızın ciddi bir ilişkisi olması hiç adil gelmiyordu.

Birkaç saat sonra, küçük kardeşimin aşırı temiz mutfağında dururken, ikinci darbe geldi.

O gün ikinci kez bu tuhaf ve harika kadına bakarken midem ağzıma geldi. Selamlaşırken el sıkıştığımızda ince eli elimdeydi.

Wee Juniper Ross.

Onunla orada karşılaşma ihtimalinin bu kadar düşük olmasına inanamıyordum. Küçük Skye Adası köyümüzden kaçan iki kişi. Küçük kız kardeşimin en

arkadaşı. Trende bu bağlantıyı kuramamıştım, çok dalmıştım

O kilometrelerce uzun bacakların belime dolandığı görüntü. Alistair'in

yeni kız arkadaşı. Onunla ilk kez

Edinburgh'dan Glasgow'a giden saat sekiz kırk beş treninde

karşılaşmıştım. Onu benim yapmak için yedi ay on iki gün geç kalmıştım.

Juniper Ross'a aşık olmak, karşıdan gelen trafiğin içine atlamak gibiydi.

Ayaklarımın kaldırımdan ayrıldığını hissettim. Farların parlamasını gördüm.

Lastiklerin  ı lı ını duydum. Geri çekilip kendimi kurtarabilece im o anı hissettim. Ama sonra o güldü. Sanki tüm vücudu uçmaya hazırmı  gibi güldü ve bu,

içimde bir yerleri ateşe verdi.

Juniper güldü ve ben kollarımı açarak  arpı mayı kabul ettim. O andan itibaren, duygularımı g  s m n derinliklerine kilitledim.

Flört ettim, alay ettim ve gece vakti onu karde imden  almakla tehdit ettim. Bir a abeyin yapacağı gibi saçlarını karı tırdım ve burnuna hafifçe vurdum.

Ama çoğunlukla... ondan kaçındım, çünkü Juniper Ross'u her gördüğümde, beni biraz daha ele geçiriyordu.

Üç Yıl Sonra, Glasgow

Juniper

"Boutique Hotel konferansından e-posta ile gönderdiğim belgelere mi bakıyorsun?

sürdürülebilir iş modeli bölümünün altında birkaç paragrafı işaretledim..."

"Hepsi çok modern görünüyor. Biliyorsun, baban hanı geleneksel tutmayı tercih ederdi."

Öyle mi? Artık babam burada değil. Telefonumu daha sıkı kavrayarak, acımasız cevabı yuttum ve Glasgow şehir merkezindeki otelim kapısına baktım. "Anlıyorum, ama adaya akın eden özel tatil kiralamalarıyla rekabet etmek istiyorsak şimdi değişiklikler yapmamız gerekiyor."

"Coşkunu seviyorum Juney, babam seninle gurur duyardı." Ama hayır – bunu söylemesine gerek yoktu.

Bu anlamsızdı. Skye'dan o lanet feribota binmeden önce konferansın işe yaramaz olduğunu biliyordum ve bir aptal gibi yine de gelmiştim. Yorgun bir elimi yüzüme sürdüm. "Belki eve döndüğümde bunu konuşmalıyız."

"Eğer istediğin buysa, canım." Değildi. Ama razı oldum. Her zamanki gibi. "Bu gece büyük planların var mı? Glasgow'a çok uzun zamandır uğramadın."

"Bir yığın oda servisi ve şu berbat düğün filmi, hani adam kayınvalidesinin havuzuna düşen film," diye yalan söyledim, çoktan kapıya doğru yönelmiştim.

"*Gelin Babası mı?* Bir klasik. Artık öyle aşk hikâyeleri çekilmiyor."

"Sen öyle diyorsan." Üvey annem her zaman aşırı romantik biriydi.

"Alistair'la buluşmayacak mısın?" "Hayır, neden buluşayım ki?"

"Sadece diyorum ki, bunca yıl birlikte olduktan sonra işleri böyle bırakmak yazık olur..."

"Fiona." Adını bir uyarı gibi söyledim.

"...en azından arkadaş kalabilmeniz iyi olurdu. O O senin nişanlıydı."

"Bana deli de, ama baban hastalandığı anda seni terk eden bir nişanlıyı, *gelecekteki harika arkadaşlar* kategorisine koymazdım," diye tersledim.

Sessizlik. *Kahretsin*. "Fiona, özür dilerim—"

"Biliyorum." Sesi titriyordu. "Sadece onu hatırlamak zor bazen." Tekrar özür dilemeye başladım ama o, kendini toparlarken her zamanki gibi burnunu çekerek sözümü kesti.

"Benim için de zor." Sesim alçaktı. Özlediğim bir yer için değil, bir kişi için. "Bak... Yarın görüşürüz. Otobüsüm erken kalkıyor, o yüzden yatmam lazım."

"Yarın." Sesindeki hayal kırıklığını hayal mi ettim? "Seni seviyorum, Juney."

Bunu ona karşılık veremediğim için göğsüm sızladı.

Sokakta, Glasgow'un Viktorya dönemi mimarisinin tanıdık havası beni sardı ve hayal kırıklığımı taşa vurduğum her adımda "Ev, ev, ev" diye haykıran hayal kırıklığıma dönüştürdüm. Beni Clyde Nehri'ne ve parıldayan şehir apartmanlarına götürecek sola dönmek yerine, sağa döndüm, kol kola yürüyen çiftleri atlatarak Hope Caddesi'nde sıralanan lüks restoranlara doğru ilerledim.

O mahalle, daha genç bir Juniper'a aitti. Biraz daha vahşi, çok daha az yorgun ve fazladan bir sürü grup tişörtüne sahip. Bir mucize eseri, gazetecilik diplomamı iyi bir şekilde kullanmış ve üniversiteden mezun olduktan sadece bir yıl sonra Glasgow Herald'da giriş seviyesinde bir pozisyon kapmıştım.

dedikodu köşesinde çalıştığım kısmını hep atlardım; yaşlı editör septum piercingime bir bakış atmış ve "*Biraz farklılık katarsın*" demişti, bu ne anlama geliyorsa

. Haberlerin ucuz olması umurumda değildi. Cube Farm ofisinin bitmek bilmeyen koşuşturmasını ve en iyi arkadaşım Heather'ın hediyesi olan "*Dünyanın En Seksi Gazetecisi*" kupamdan gelen bok gibi kokan kahveyi seviyordum. Bir habere gerçekten kaptırdığımda, kelimeler beynimden akarken parmaklarımın o kadar hızlı yazmayı reddetmesini seviyordum çünkü sanki harika bir şeyin tam kalbindeymişim gibi hissediyordum. Her cuma, Alistair'in beni öğle yemeğine çıkarmak için beni öğle yemeğine çıkarmak için metroyla Hillend'den Buchanan Street'e gelmesini çok seviyordum.

Şehre ayak basalı neredeyse bir yıl olmuştu.

Her şeyi değiştiren nişan partimden bu yana neredeyse bir yıl geçmişti.

Babam Alexander'ın dans pistinde göğsünü tutarak yere yığıldığı anı, içimi dondurmuştu. Kalp krizi. Bir gecede, tanıdığım en güçlü adam o kadar zayıflamıştı ki, hastane yatağında iyileşirken neredeyse çocuk gibi görünüyordu. Her şeyi bırakıp Ona bakmak için aceleyle eve dönmüştüm. Hayatımı ve ilişkiyi askıya aldım. Ve sonra, dört ay bile geçmeden o öldü. Ve kendim için kurduğum tüm hayaller de onunla birlikte öldü.

Zaten yalnız kalman daha iyi, Wean. Zaten kim seninle kalmak ister ki? Hayalet ses, kızgın bir demir çubuk gibi içimden geçti. Bir yaşındaki kızını bir hastane tuvaletinde terk etmiş, isimsiz, yüzsüz bir kadının sesi.

Boş yüzük parmağıma bakma dürtüsünü bir kenara iterek, karşıma çıkan ilk bara daldım. On üç ay – takmadığım süre, taktığım süreden daha uzundu – ama yine de sanki bir uzvumu kaybetmiş gibi o boşluğu hissediyordum.

Kapıda genç bir adam beni karşıladı, gözlerime bakmak için başını geriye eğdi. Gözleri çok hafifçe genişledi ve dudaklarım şeytani bir . *Oh, bundan gerçekten keyif aldım.* Ne yazık ki benim zevkime göre biraz kısaydı. Beni eski kafalı olarak nitelendirebilirsiniz, ama bir erkek beni duvara dayayıp becerirken, ayak parmaklarımın yere sürünmemesini tercih ederim.

Boy, gece için bir

. Tam olarak aradığımdan değil tabii. Tek istediğim, Glasgow'a geri döndüğüm gerçeğini unutana kadar kendi ağırlığı kadar içip yemekti; eski hayatımın hayaleti her adımında peşimdeydi.

Arkadaki küçük bir kabine oturup, garson gitmeden onu durdurarak iki martini ve bar menüsünden küçük bir karbonhidrat ziyafeti sipariş ettim. Yemekler dakikalar içinde geldi: iki kase ince patates kızartması, viski hamurlu soğan halkaları, ortasında sebzeli haggis olan o küçük toplar ve bir kase zeytin. Bir tanesini ağızıma attım, tuzlu tadını çıkarırken üzerime bir gölge düştü. Bir el kabinin arkasına tutundu. Elin sahibini aradım.

Benim yaşlarımda bir adam. Genel anlamda yakışıklı. Ofis malzemeleri kataloğunda mankenlik yapan türden bir adamdı kataloğunda mankenlik yapan türden bir adamdı, çekiciydi ama ayarlanabilir bel desteğine sahip döner sandalyeden dikkatinizi dağıtacak kadar çekici değildi.

"Parti mi veriyorsun?" Yuvarlak masanın üzerinden sırtı ve muhtemelen sevimli olduğunu düşündüğü gamzeli yanağını gösterdi. Bu hareketi banyo aynasında çalışmış mı diye merak ettim.

"Elini standımdan çekmezsen cenaze töreni."

Birden irkildi, gözleri inanamıyormuş gibi benimkilerle arasında gidip geldi. "Böylece mi bitecek?"

Dişlerimle çubuktan ikinci zeytini çektim. "*Aynen öyle.*" Arkasında duran bir adam – sanırım arkadaşıydı – içkisine içkisine.

"Sürtük!" diye tısladı, bana orta parmağını gösterip uzaklaştı.

"Kaba!" diye bağırdım arkasına. "Arkadaş olmak istediğini sanıyordum?"

Yemeğime daha yeni dönmüştüm ki, ikinci bir figür masamın gölgesine düştü. Şüphesiz, arkadaki sürtüğe şansını denemek için gelen arkadaşlarından biriydi. Belki de şansım yaver gitmişti ve bunun üzerine para yatırmışlardı.

Canım istemiyordu, kafamı bile kaldırmadım. "Bir daha yaklaşırsan bu kokteyl çubuğunu gözüne saplarım." Onun görmesi için minik silahı havaya kaldırdım.

"Gereksiz yere acımasızsın ama yaratıcılığını takdir ediyorum, harpi."

Donakaldım. Derin İskoç aksanıyla seslenen bu adamın sözleri, vücudumdaki tüm tüyleri diken diken etti. Takma adı. Hiçbir şeyi ciddiye almayan bir adamı ortaya çıkaran mizahi tonu.

Tamamen farklı bir tür hayalet.

Yavaşça geriye yaslanarak, sesimin titrememesi için kendimi zor tuttum. "Callum Macabe."

Bardaki yeni arkadaşşıma başını salladı. "Çok acımasız görünüyordu." Gülümsemesi, her zaman kıskandığım sivri kesici dişlerini ortaya çıkardı.

Kömür rengi bir takım elbise giymişti, koyu ama tam siyah değildi. Kravatı yoktu. Alistair'inkiyle aynı tonda olan açık kahverengi saçları, onu son gördüğümünden biraz daha uzamıştı ve açık gömlek yakasının kenarlarında kıvrılıyordu.

Kendimi hissettiğimden daha kendinden emin bir hareketle bacak bacak üstüne attım. "Onun için mi, benim için mi?"

"Delikanlı kalbi kırılmış gibi görünüyordu."

"Eminim bu akşam onu eğlendirecek başka bir *sürtük* bulacaktır."

Callum'un sırtışı kayboldu, dar kesim ceketinin altındaki omuzları gerildi. "Sana öyle mi dedi?"

Neredeyse... kızgın görünüyordu – Callum Macabe'nin böyle bir duyguya kapılabileceğini bilmiyordum. Bu beni o kadar memnun etti ki, "Ne oluyor Callum... benim onurumu korumak için planlar mı yapıyorsun?" diye mırıldandım.

"Eğer nazikçe sorarsan." Sözleri gayet rahattı. Yeni arkadaşşıma attığı bakış ise *öyle* değildi. Hepsi koltuklarında kamburlandıklarına yemin edebilirdim.

Sessizliğe büründük ve ben, kırmızı rujlu dudaklarımın arasında artık boş olan kokteyl çubuğunu çevirdim. Callum, alışık olmadığım bir yoğunlukla onu izliyordu; Alistair'le paylaştığı mavi gözleri keskin bir kobalt mavisini parıltıyordu.

Bir anda kendimi o gün trende buldum. Alistair'in evinde beni tekrar gördüğünde gözlerindeki gizlenemeyen sıcaklık

. Orada, ve aniden kaybolan, pişmanlığın yüz hatlarına bir maske gibi yerleştiğini görmüştüm. Kibar. Mesafeli. Biraz soğuk.

Belki de herkes kardeşinin kız arkadaşına böyle bakıyordu. Şu anda bana öyle bakmıyordu.

Ceketini çıkarıp kabinin arkasına astı ve oturdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, diziyle masaya çarptığında masayı sabitleyerek.

"Akşam yemeği yiyorum." Ardından gömleğinin manşetlerini çıkardı, düğmelerini açıp beyaz pamuklu kumaşı, hafif tüylerle kaplı kaslı ön kollarından sıyırdı. Bacaklarımız arasında kibar bir mesafe bıraktı, ancak gözleri gömleğimin altından zar zor görünen dantelli sütyenimde takılı kaldı. Çenesindeki bir kas kasıldı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Kendine sipariş verdin, değil mi?"

Gözlerinin köşelerindeki kahkaha çizgileri kırıştı. "Cidden hepsini yiyecek misin?"

"Evet."

Belli ki benim saçmaladığımı düşünüyordu, ama garson yaklaştığında, zeytin hariç, tam olarak aynı siparişi verdi sonra ben onun varlığını yokmuş gibi davranıp masadaki her şeyden birer parça tadarken, o büyük bir dikkatle içkisini yudumladı.

Ona gitmesini söylemedim. Söylemeliydim. Çünkü garsonun yemeği getirip geri dönmesi için geçen kısa sürede, görünmez bir üçüncü kişi aramızdaki koltuğa sıkışmıştı. O anda muhtemelen on dakikalık yürüme mesafesindeki lüks yüksek katlı dairesindeydi.

"Burada ne işin var?"

Bu soru onu rahatlatmış gibiydi, ya da belki de *sormadığım* şeyden rahatlamış gibiydi.

"Eski asker arkadaşlarla buluştum. Ya sen?"

"Şehirde küçük bir iş konferansı."

Başını salladı, kalın parmaklarıyla bardağının kenarını okşadı. "Artık Ivy House'u sen yönetiyorsun, nasıl gidiyor?"

Berbat, diye bağırarak istedim. *Alexander öldüğünden beri Fiona kontrol delisi oldu ve hiçbir şeyi değiştirmeme izin vermiyor. Heather'la neredeyse hiç konuşmuyoruz ve ne yaptığımın hiçbir fikrim yok. Tek söylediğim, "İdare ediyor," oldu.*

Kaşlarını çattı, satır aralarını açıkça okuyordu. "Ah, aile eğlencesi... Baban için gerçekten üzıldüm, cenazede seninle konuşmak istemişim..."

Martini'mi içerek burun kıvırdım. "Kesinlikle olmaz. Eğer bu konuyu açarsan, yemeğini paket yaptırabilirsin."

"Ne?"

"Yazık." Burnumu kırıştırdım.

“Bu acıma değil, empati.”

“İkisi de aynı şey ve ben bunu istemiyorum.”

“Tamam.” Kolunu kabinin kavisli sırtına attı, parmakları bob kesim saçımın keskin uçlarından kıl payı uzaklıktaydı. Beni son gördüğünde saçlarım uzun dalgalar halinde sırtıma dökölüyordu. “Ne istiyorsun, Juniper?”

Kahretsin, birdenbire burası boğucu hale geldi. Ceketimi çıkarsam, bunu bir tür flört girişimi olarak algılayacaktı.

Belki de çıkarmalıydım.

“İki martinimi huzur içinde içmek istiyorum.”

“Sadece bir tane var.”

“Bir tane daha hesabıma yazdırdım.” Sevimli bir şekilde kızaran ve elini hafifçe sallayan garsonu işaret ettim.

“Hmm.” Callum’un gözleri garsona kaydı, sonra tekrar bana döndü. Sonra bana doğru yaklaştı, koltuğun derisi ağırlığı altında gıcırdadı. “Bence istediğin bu değil. Bence buraya gelip yalnız, küçük akşamını mahvetmemi seviyorsun. Ve o iki martini etkisini gösterdiğinde, yirmili yaşlarında, iki vuruşluk biriyle geçireceğin hayal kırıklığı dolu bir seks gecesini böldüğüm için bana teşekkür edeceksin.”

Gözlerimi devirdim. Sertçe. “*Tanrım*, senin böyle biri olduğunu unutmuşum.” “Ciddi misin?”

“Hayır, kibirli.”

“Harpy, benim hapşırıklarım bile o çocuğun bacaklarının arasında kalacağı süreden daha uzun sürer.” Gözleri her bir özelliğimi taradı, sonunda artık kısa saçlarımın dokunduğu çene hattımda durdu. Ben de aynısını yaptım. Onu gördüğümünden bu yana bir yıl içinde daha yakışıklı olmuştu, yüz hatları yaşla birlikte biraz daha belirginleşmiş, sakalları biraz uzamıştı. Eskiden onu fazla sert bulurdum, Alistair’in daha *zarif* yüz hatlarını tercih ederdim.

Şimdi farklı görünüyordu.

Ya da belki de tam olarak aynı görünüyordu ve başka bir şey değişmişti. Boğazı hareket etti.

“Saçını bu şekilde beğendim,” dedi. Sert ve alçak sesle, sanki tamamen başka bir şey kastetmiş gibi. Sanki sözlerini

Vücudumun verdiği tepkiye bakılırsa sanki sözleri derime yalamış gibiydi. Hâlâ gözlerini kaçırmadan, elimi kaldırıp garsona işaret ettim.

"Ne yapıyorsun?"

"O içkileri sipariş ediyorum." Onlara ihtiyacım olacaktı.

"Ceketini getirdin mi?" Callum boğazını temizledi ve beni barın çıkışına kadar takip etti. Kafamı salladım.

Saatlerce konuştuk, ben kaseyi ittiğimde Callum hiçbir şey söylemeden sonunda devreye girip patates kızartmalarımı bitirdi.

Konuşma bir kez bile Alistair'e kaymadı ve sonunda masadan kalktığımızda, artık aramızdaki varlığının ağırlığını

Muhtemelen iki martinin etkisiydi. Sonuncusu ekstra sert gelmişti ve tam da o anda eski sevgilimin kardeşini öpmek, artık devasa bir hata gibi gelmemeye başlamıştı.

Hâlâ sadece beyaz gömleğini giyiyordu, takım elbisesinin ceketini ise barın kliması dayanılmaz hale gelince omuzlarımda asılı duruyordu. "Nerede kalıyorsun?" Küçük girişte durduk.

"Grosvenor."

Bana uzun uzun baktı, sonra elini çenesine götürüp başını salladı. "Ben de."

Yalanını hissettim, ama her uzvumu saran sıcaklık dikkatimi o kadar dağıttı ki, "Ne tesadüf" diye cevap verdim.

Başını çevirip bana baktı. "Seni... arabayla götürebilirim. Sadece bir içki içtim." Küçük mekanın zıt köşelerine çekilmiştik, ringdeki rakipler gibi, diğerinin önce pes etmesini bekliyorduk. Çenesi titriyordu, gözleri aşağıya, boynumun çizgisini takip edip, ikimizin ceketlerinin altında yarı gizlenmiş gömleğimin V yakasında durdu.

Gerilim dayanılmaz hale geldiğinde, bakışlarımızı ayırdım ve gözlerimi ayaklarıma indirdim, tam o sırada onun bir adım daha yaklaştığını gördüm. Açık burunlu topuklu ayakkabılarımla onun ayakkabılarının birbirine değdiği ve sırtım dış kapıya yapışana kadar durmadı. Uzun bir sessizlik hakim oldu. "Beni reddet, Juniper."

Düşünemiyordum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki konuşamıyordum.

Bu çok yanıltıcı. *Tanrım*, bunun beni tahrik etmesinin yarısı da bu olduğunu biliyordum.

Parmağı boğazımdan aşağı kaydı. "Bunun nereye varacağını ikimiz de biliyoruz

. Söyle bana... *Lanet olsun*, uzaklaşmamı söyle. Bana birazcık akli başında bir ağabey gibi davranmamı söyle... Seni bir taksiye bindirip arkamı dönmememi söyle." Titriyordu, sözleri o kadar içten ve acı doluydu ki sanki göğsünden

. "Juniper. Bunun kötü bir fikir olduğunu söyle. Söyle... sana uygun olmadığını söyle." Sessiz kaldığımda, gözlerimiz birbirine kilitlenene kadar başparmağıyla çenemi kaldırdı. Yüzündeki ifade, şiddetli bir tahrik ile panik arasında bir yerdeydi. "Bunu senin söylemen gerekiyor. Kendi başıma senden uzaklaşamam."

Sessizlik, iki gürültülü kalp atışı boyunca yankılandı, Alistair'in yakışıklı yüzü göz kapaklarımın arkasında belirdi. Gülümsemesi en acımasız alaydı.

Ve o ses, bir yılan balığı gibi zihnime sızdı, bana hiçbir şeyi hak etmediğimi hatırlattı. Yalnız kalmayı hak ettiğimi.

"Arabayı buraya getir."

Callum

Alistair: Şehirdesin, kahvaltı yapalım mı?

Callum: Başka sefere?

Alistair: Anlaşıldı kardeşim... iyi geceler ;)

Fikrini değiştirmiş, diye fısıldadı acımasız bir ses. Meydan okunan bir kurt gibi ona hırladım, kalabalık ana yola döndüm ve barın önündeki yükleme alanında motoru rölantide çalıştırdım. Eğer fikrini değiştirmişse... sorun değildi. *En iyisi buydu*.

Bunu atlatmanın bir yolunu bulurdum.

Eninde sonunda. Saat tik tak ediyordu.

Otuz saniye geçti. Bir dakika.

Ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. Göğsümde suçluluk ve umut savaşıyordu. Gitmem gerekiyordu. Kantağı çevirip, Juniper'ın parfümünü sanki hafızama kazımak zorundaymışım gibi ciğerlerime çekmeyi bırakana kadar sürmek ve sürmek. Takıntılı olduğum o kırmızı lanet dudakları öptüğümü hayal ediyordum.

Ya da... onun asla gerçekten benim olmayacağını kabul edip bu tek geceye – bu tek tadıma – bir hediye gibi sarılabılır ve hayatımın geri kalanını parçaları toplayarak geçirebilirdim.

Barın kapısı açıldı. Nefesim kesildi. Juniper'ın ince vücudu gözüme çarptı, önümüzdeki yirmi yıl boyunca kurduğum her bir fanteziyi beslemeye yetecek kadar seksi

önümüzdeki yirmi yıl boyunca kurduğum her fanteziyi besleyecek kadar seksi olan o lanet ayakkabılarla daha da uzun görünüyordu. Birdenbire duygularımla savaşmaktan bıktım usandım.

O günden beri, o her zaman sadece bir düşünce uzaklıktaydı.

Onunla birlikteyken, tek düşündüğüm aramızda nasıl mesafe yaratabileceğimdi. Aklımın son kalan parçasına tutunmak için. Onu görmediğim uzun zaman dilimlerinde, bir buluşmayı zorlayabileceğim tüm

: Skye'a günübirlik bir gezi, sadece halini hatırlarını sormak için kısa bir mesaj. Beni bir saniye bile olsa onun radarına sokacak her şey.

Başını basamakta çevirip *beni* aradı. Vücudum bağımsız hareket etti, farları bir kez yakıp söndürdüm. *Karar verilmişti.* Bana doğru yöneldi; ölçülü adımları beklenti doluydu. *Alistair şansını denemişti.* Konsolun üzerine eğilip kapıyı açarken bu duygu kalbimde bir davul gibi atıyordu; ona dik basamaktan bahsetmek üzereydim ki, ipek eteğinin yarıklarından soluk uylukları parladı ve o sonsuz bacaklar mesafeyi kolaylıkla kat etti.

Kapı arkasında kapandı ve araba karanlığa gömüldü. Mürekkep gibi karanlık arka planda bana bir noir filmindeki kahramanı hatırlattı; film şeridinden başka hiçbir yerde var olamayacak kadar ulaşılmazdı. Dilini alt dudağına sürdü ve benden başka her yere baktı. "Hiç arabana binmedim."

Gergindi, birden fark ettim. Benim harpyem asla . Bu beni de tereddüt ettirdi, elim titreyerek yanağını avuçladım ve yüzünü bana çevirdim.

"Callum?" Kaşlarını çattı ve ben de yüzümün nasıl görüldüğünü merak ettim. Çaresiz. Muhtemelen saygıyla dolu. Umurumda değildi, dudaklarında benim adım olması tek önemli şeydi.

Parmaklarım kıvrıldı, ensesini kavradım.

Kalpler bu kadar hızlı atmamalı, diye düşündüm, başım dönüyordu. Ona hiç bu kadar yaklaşmamıştım... ona hiç bu kadar uzun süre dokunmamıştım.

Yarın, kimin ilk hamleyi yaptığını hatırlamayacaktım. Sadece dudakların çarpışmasını. Dilin kaymasını ve uzanan elleri. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım, parmaklarım şakaklarındaki ipeksi saç tellerine gömülürken, o da gömleğimi yakaladı, kumaşı yumruklarıyla sıkıp çekerken, biz birbirimize yaklaşmak için çabalarken, dudaklarımız acı verecek derecede bastırıyorduk. Öpüşmeler arasında onun adını inledim, sert homurtular, adının yumuşak kıvrımlarını keskinleştirirken ağzımı açtığımda, dilim dikişi boyunca kayarak onunkini ararken. Ne zaman yaklaşısam o geri çekildi, onu benden uzak tuttu.

"*Siktir,*" diye inledim. "Tadın... tadın..." Tam da hayal ettiğim gibi. *Daha da iyi.*

Dizlerinin üzerine çöktü, tırnakları neredeyse acı verecek kadar kafamın derisini sıyırdı, dar koltukta üzerime dikilene kadar başımı geriye eğdi. Ellerim kalçalarını kavradı, onu kucağıma çekmeye başladım,

tam da ona ihtiyacım olan yere çekmeye başladım ki, o çılgınlığın ortasında bir kahkaha duyuldu.

Genç bir grup delikanlı pencerenin etrafında toplanmıştı. İçlerinden biri bana başparmağını kaldırarak cesaretini gösterdi. *Tanrım*, Juniper beni öpüp gözlerimi kör etmişti ve ben henüz dilinin tadına bile bakmamıştım.

"*Siktir* – burada olmaz." Onlara cevap verme lütfunda bulunmadım, Juniper'ı koltuğuna oturtup emniyet kemerini bağladım. Tokayı bulmak için üç deneme gerekti. Bulaşmış ruju ve parmaklarla karışmış saçları dışında, tamamen sakın görünüyordu. Onu altıma aldığım da altıma aldığım da değiştireceğim ilk şey olacaktı.

"Ceketlerinizi çıkarın," diye emrettim, sesim bir ordu çavuşunun sert emri gibiydi. Kaşını kaldırdı – bu yumuşak hareket beni her zaman tahrik ederdi – ama emre uydu. Arabayı bir yay çizerek Argyle Caddesi'ne döndüm, dar sokaklarda hızımı düşürmem gerektiğini kendime hatırlatmam gerekti. "İç çamaşırlarınızı da."

Ona bakmadım – *bakamazdım* – yoksa işim biterdi.

"Burada yetki sende sanıyorsan yanılıyorsun, Macabe."

Komuta onda, tabii ki. Her zaman öyleydi. Yine de sııttım.

"Görüyorsun ya, ben karşılıklı fedakarlıktan yanayım, cadaloz. Ve seni yatağa attığımda, sana bol bol fedakarlık yapmayı planlıyorum."

Bir an durakladı, o kadar uzun ki, kabul etmeyecek sandım. Sonra bacaklarını açtı. Elleri eteğinin altına kayboldu. Ellerinin uyluklarına doğru ilerleyişini takip ettim, yeniden ortaya çıkmalarını beklerken kalbim güm güm atıyordu. Ayak bileğinden o şeyi çıkardı. Dantelli parça o kadar inceydi ki dişlerimle yırtabilirdim.

"*Siktir* – beyazmış." Neden önemli olduğunu söyleyemezdim. Ama önemliydi.

Dudakları aldatıcı bir gülümsemeye büründü, danteli top haline getirip bardak tutacağıma itti. "Erkekleri merakta tutmayı severim."

O parçayı bıraktığı anda onu kaptım. Yüzüme yaklaştırdım, kokladım, sonra uyluklarımın üzerine serdim. Gözlerimi devirip inlemem, trafik ışıklarında durduğumuzda onu güldürdü. Kırmızı ışık, camın arkasındaki bir alev gibi cildini parlatıyordu. Yüzünün tamamı aydınlanmıştı, kahverengi gözlerinde heyecan yanıyordu.

Gerçek olamayacak kadar mükemmeldi.

Onu böyle hayal etmişim kaç kez? Bin kez mi? Daha mı fazla?

Gözlerimi sabitleyerek, küçük kare dişleriyle alt dudağını ısırđı. Parmaklarını eteğinin kenarına doladı ve yukarı doğru çekti. İşkence gibi geçen her santimetre. *"Siktir."*

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Bana sorun çıkaracak mısın, Juniper? Lütfen evet de."

"Kesinlikle." Başđ koltuk başlığına yaslandı, koyu renkli gözleri parladı, parmakları uyluklarının arasına dalarken göğüsleri inip kalkıyordu. Kendine dokunacak kadar yüksek değildi ama beni çıldırtacak kadar yüksekti.

Yine inledim, ağızımdan çıkan sesler üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Bu kadar tahrik olmasaydım, utanmış olabilirdim.

"Macabe?"

"Evet?"

"Işık yeşil."

"*Kahretsin.*" Doğru vitese geçmeye çalışırken araba sarsıldı, neredeyse stop edecekti. "Kendine dokunma, cadaloz! Beni duyuyor musun? Kendine dokunma."

Zevkle inledi. Bir göz attım ve sırtını kavislerken küfrettim. "Kontrol bende, unuttun mu?" İnlemesi fantezilerimi aniden sonlandırdı.

"Kontrol sende. Ama yakın gelecekte kafa kafaya bir çarpışma istemiyorsan, bana bu küçük merhameti göstereceksin." Ellerim , tekrar bakma isteğıyle mücadele ediyordum. En yakın yan sokağı bulup, onun kendini

. "Eğer istediğın buysa, bütün gece o amcığı okşamanı seve seve izlerim. Tabii seni oraya sağ salım ulaştırdıktan sonra."

Bir sonraki kavşakta otel göründü. Otoparka daldığımda lastikler çakılları savurdu.

"Arkaya," diye nefes nefese söyledi Juniper.

Bir sokak lambasının altına gelişigüzel park ettim. Tek bir amaçla kendimi arabadan atıp kaputun etrafına koştım. Juniper kapıyı çoktan açmıştı. Kapıyı yakaladım ve sonuna kadar açtım.

Uyluklarını kavradım ve onu tamamen görebilene kadar bacaklarını daha da açtım. Sonsuz bacaklar, ıslak uyluklar ve hayatımda gördüğüm en güzel amcık. Onu tatmam gerekiyordu, tam orada, çatlamış derinin üzerinde.

"Şimdi, Macabe." Gözlerini kapatıp dirseklerinin üzerine yaslandı.
"Beni ondan daha iyi sikecek misin?"

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım, sözlerinin anlamını kavramam biraz zaman aldı. Anladığımda, vücudum sanki buzlu suya dalmış gibi tepki verdi. Saf bir dehşet, ardından o kadar acı bir soğuk geldi ki, içimi
içim boşaldı.

Dudaklarım klitorisine bir kıl payı kalmıştı. Kokisini alabilecek kadar yakındım.

Dilimi dışarı çıkarsam tadına *bak*.

"*Kimden* daha iyi sikerim, Juniper?" Belli ki ben tam bir mazoşisttim çünkü kim olduğunu biliyordum.

"Boş ver..." Uylukları omuzlarımı sıktı. "Sadece... sadece sik beni artık."

Durma, zihnim bana bağıırıyordu. *İkiniz de bunu istiyorsunuz. Bir daha asla böyle bir şansın olmayacak.*

Gözlerini sıkıca kapatması beni geri çekilmeye zorladı. *Devam etseydim, onu siken ben mi olurdu? Yoksa onun anısı mı?*

Kalbim parçalanıyordu, eteğini aşağı çekerken ellerim titriyordu.
"Üzgünüm."

Bir anlık sessizlikten sonra oturmak için itti. "Ciddi değilsin, değil mi?"

Başımı salladım, gözlerindeki reddedilmenin acısını görmezden gelmeye çalışarak. "Yapamam... yapmamalıyız..."

Acımasızca güldü. "Vicdanın uyanmadan önce beni tatmin bile edemedin mi?"

"Lanet olsun, cadaloz, ben..."

"Bir daha özür dilemeye cüret etme." Arabadan yarı düşercesine ceketini ve çantasını kapıp gitti. Otoparkın ışıkları, yanaklarının koyu kırmızılığını ortaya çıkaracak kadar parlaktı.

"Öyle demek istemedim – yapmamalıydım – sen bunu gerçekten istemiyorsun."

Durdu ama dönmedi. "Birdenbire ne istediğim konusunda uzman mı oldun?"

"Hayır. Ama bunun o olmadığını biliyorum." *Ben değilim.* "Ve sabah pişman olacağım
sabah pişman olacağım bir şeyi yapmayı reddediyorum." Söylediklerim tamamen yanlışti. Dudaklarımdan çıktığı anda bunu anladım.

Dünya durmuş gibiydi, aramızdaki an uzadıkça trafik sesleri kayboldu. Birdenbire kendimi Glasgow'daki bir tren peronunda buldum, yıllardır ilgimi çeken tek kadının benden uzaklaşmasını izliyordum.

Ama bu sefer konuşmadı. Alaycı bir gülümseme yoktu. Esprili bir cevap yoktu. Sadece otele giden merdivenleri çıktı. Ve sonra gitti.

ŞİMDİ

Beş Yıl Sonra, Kinleith

Callum

Mal: Neredesin sen?

Mal: Heather, yemeği daha fazla beklemek zorunda kalırsa, parçalanmış cesedimi denize atacak!

Callum: Üzgünüm! Bana on dakika ver.

Callum: Yirmi dakika olsun!

"O ayakkabıları gerçekten plaj partisine mi giydin, cadaloz?" Juniper Ross'un mükemmel vücudundaki her kas, sesimi duyunca gerildi.

Sonra tam Juniper tarzında, aniden dönmedi, yavaşça ve hesaplayarak döndü – şüphesiz o kalın siyah mokasenlerine kum girmişti –

bana dik dik bakmak için, kolumun altında tuttuğum altı paket birayı gözlerini devirerek süzdü. "Birkaç ızgara sosis ve bir kasa bira pek de parti sayılmaz."

"Ama kesinlikle eğlenceli." Göz kırptım. Onun buz gibi kanını kaynatacağı garantili bir hareket daha. Gözlerimin vücudunu aşağıya doğru kaydırması gibi, kilometrelerce uzun bacaklarıyla daha da kısaltılmış kısa eteğinin üzerinden. "Kahretsin, tayt bile giyiyorsun."

"Taytlarım şundan daha iyidir..." sözünü yarım bıraktı, burnunu buruşturarak, ailemin evinden koşarak geldikten sonra giydiğim, yarısı soyulmuş minik muzlarla kaplı mayomu işaret etti. "Onlar da neyin nesi?"

Altı paketi düzelterek, yerinde döndüm ve ona mallarımı tam olarak gösterdim. "Yüzme şortu, cadaloz. Muzların büyüklüğü seni aldatmasın."

Sanki hayatında gördüğü en iğrenç şeymiş gibi yüzünü buruşturdu. "Sanırım, bir yerlere sakladığınızı bildiğim Speedo'yu giymediğin için sana minnettar olmalıyım."

"Sık sık hayal ediyorsun, değil mi?"

Cevap vermek yerine, güneş gözlüklerini gözlerinin üzerine indirdi. Çerçeveler, kedi gözleri gibi hafifçe eğimliydi. *Gerçekten çok şık gözlükler.* “Her zamanki gibi, seninle sohbet etmek çok güzeldi, Macabe.”

Yalan söylemeyeceğim, onun uzaklaşmasını izledim. İnce kalçaları, kardeşim Mal'ın kız arkadaşı April'dan bir kutu içecek aldığı sahil şeridine kadar sallanarak ilerledi.

“Callum!”

“Callum!”

Dikkatimi başka yöne çekmek için üçüncü bir bağırış gerekti. *Kahrolası sinir bozucu kadın.*

Küçük grubun içinden geçerek, Mal'ın . Kömürde pişirilen etin kokusu beni burun kıvırmaya yetiyordu.

“Nihayet geldin,” diye homurdandı, sesim duyulur mesafeye gelir gelmez. Saçları alına yapışmıştı. Ter, kızarmış, sakallı yanaklarından aşağı akıyordu.

Geçen hafta, ızgarayı kulübesinden Kinleith Viski Fabrikası'nın sınırındaki küçük, özel plaja kadar dik yamaçtan aşağı taşımaya yardım edeceğime söz vermiştim.

Ayrıca yemekleri pişirmeyi de söz vermiştim.

Ve pastayı almayı da. *Kahretsin, pastayı unutmuşum.*

“Üzgünüm, üzgünüm!” Sandığı buzlukların yanına koyup, elinden spatulayı kaptım, onu bel hizasındaki ve bir orman yangınına neden olmadan önce gazı kısmıştım.

Bugün April'ın doğum günüydü ve benim tatlı küçük kardeşim bir ay boyunca özel bir şey planlamak için kafa yormuştu. Sade plaj partisi benim önerimdi.

Ben de yemeklere yardım etmek için orada olacağım sürece kabul etmişti. “Annemle babamın evinde işlerim uzadı.”

Yarı açılmış sosisli sandviç ekmeği dolu bir poşeti tutarak durakladı. “Her şey yolunda mı?”

Hepimizin babamızla... *karmaşık* bir ilişkisi vardı, en çok da Mal'ın.

Açıkçası Jim Macabe tam bir pislikti. oğullarını *başarılı adamlar* haline getirme fikrine takıntılı bir pislik.

En büyük oğul olarak, yürümeye başladığım andan itibaren boks derslerine yazılmışım. Ve reşit olduğumda, İngiliz ordusuna katıldım. Tıpkı sevgili babam gibi. Alistair ise babamın hayatının son dönemlerinde benimsediği genel pratisyen hekimlik mesleğini benimsemişti. Malcolm ise, istediği hayatı yaşamaya cesaret eden tek oğul olarak , yıllarca süren sözlü aşağılanmalarla bunun bedelini ödemişti. Babam, Mal'a ondan ne kadar hayal kırıklığına uğradığını söylemek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

Şimdi Jim Macabe, Alzheimer hastası bir pislikti. Ve her şey çok daha... *karmaşık* hale gelmişti.

O lanet kelime bu günlerde beni takip ediyor gibiydi.

"Her şey yolunda, sadece anneme eski kıyafetleri atmasında yardım ediyorum," diye yalan söyledim. Babamın son birkaç haftadır evden dışarı çıkıp dolaşma alışkanlığı edindiğini söyleseydim, o da yardım etmeyi teklif ederdi. En son istediğim şey, Mal'ın bu işe karışmak zorunda hissetmesiydi.

O başını salladı ve ben hamburgerleri çevirirken sessizce ızgaraya birkaç tane daha ekledi. "O fasulye burgeri June'un. Etli olanlarla karıştırma yoksa başımı belaya sokar." O titredi ve ben sesindeki sesindeki samimi korkuya güldüm.

"Onu yersem yazık olmaz mı?" diye şaka yaptım. Sanki bunu gerçekten yapabilecekmişim gibi.

"Doğum günü partimde en iyi arkadaşımı kızdırırsan, ben de *senin* hayalarını koparırım." April birdenbire ortaya çıktı, Mal'ın kolunun altından geçip kollarını onun beline doladı. Resimdeki gibi güzeldi, kızıl saçları açık mavi yazlık elbisesinin üzerinde adeta parlıyordu.

"Lütfen kardeşimin hayalarından bahsetme."

Gülerek, çok ihtiyacım olan bir birayı açtım. "Hâlâ kızgınsın, anlıyorum." April ve Mal bir araya gelirken, Mal'ı harekete geçirmek için April'la flört etmiş olabilirim. April güzel, dünyaca ünlü bir aktrisdi, bu pek de zor bir şey değildi. Tabii ki bunu *gerçekten* yapacağımı sanma. Vicdanım, bir kardeşimin kızından fazlasını . "Ve Juniper her zaman sinirli." Temiz bir spatula seçip fasulye burgerini çevirdim.

"Şu anda sinirli görünmüyor," dedi April. Bir mıknatıs gibi gözlerim Juniper'ı aradı ve plaj havlusuna uzandığı yeri kolayca buldu.

Hayır, öyle değildi.

Aslında, çok *fazla* mutlu görünüyordu. Jamie Stewart'ın kulağına fısıldadığı her ne saçmalık . Jamie Stewart kulağına ne saçmalarsa saçsın gülüyordu. Jamie iyi bir delikanlıydı. Harika bir shinty oyuncusuydu. Ama Juniper'ın yanında hiç şansı yoktu. Onu canlı canlı yerdı.

O zaman neden bu kadar rahatsız oluyorsun?

O karmaşayı çözmek yerine, biramı dudaklarıma götürdüm. Bir yudum bile alamadan, "Cal Amca!" diye bir ses havayı yırttı. Yeğenlerim Ava ve Emily, yumuşak kumların üzerinde sallanarak çocukça bir heyecanla kıkırdıyorlardı, Boy ve Dudley – Mal ve April'in küçük ve büyük köpekleri – hemen arkalarından geliyordu.

"Cal Amca, Cal Amca!" Ava'nın elleri heyecanlı bir fırıldak gibi sallanıyordu. Boy havladı, dev Golden Retriever pençeleri beyaz tişörtümde ıslak izler bıraktı.

"Oops." Emily kıkırdadı.

"Merhaba kızlar, yaramazlık mı yapıyorsunuz?" Eğildim ve Boy'un yanaklarını okşadım. "Bir köpek bulduk!" Emily parmak uçlarında zıpladı. Ellerin de ellerinde tuttıkları su tabancalarından sıırıslık olmuştı, koyu renkli kirpiklerine su damlacıkları yapışmıştı.

"Bir köpek mi?" Kaşlarımı çatarak etrafa baktım. Sadece Boy ve Dudley'i gördüm. "Nerede?"

"Çimlerde." İkisi de kum tepesini işaret etti. "Yaralı."

"Bana gösterir misiniz?" Yüzleri birden ciddileşti, başlarını salladılar ve ikisi de ellerimi tuttu. Omzumun üzerinden Mal'a baktım ve kendimi onlara bırakarak uzaklaştım. "Hemen dönerim."

"Kahretsin," bir dakika sonra homurdandım.

"Bu kötü bir kelime. Annem kötü kelimeler kullanmamamız gerektiğini söyledi."

"Cal amca kullanırsa, annem de bize söylememize izin verebilir," dedi Emily ikizine. "Söyleyebilir miyiz, Cal amca?"

"Hayır."

"Ya sadece fısıldarsam?" diye fısıldadı Emily.

Kıvrılmış yaratığı ürkütmemeye çalışarak, çömelip, parmağımı dudaklarıma götürerek onların konuşmalarını susturdum. Ava ve Emily hemen yanlarıma yaklaştılar.

"Köpek çok mu yaralandı, Cal Amca?" diye sordu Ava.

"O bir köpek değil." Başımı eğdim, gözlerim koyu kahverengi kürkü ve bıyıklı yüzü tarayarak yaralanma belirtileri aradı. "O bir su samuru."

"Kahretsin."

"Emily!" Ava, her zamanki otoriter ses tonuyla kulağıma fısıldayarak bağırdı. "Cal Amca hayır dedi."

Emily karşılık verdi, geçen ay Ava'nın başını belaya sokmamak için parmaklarıyla "*aptal*" kelimesini hecelediği bir olaydan bahsetti.

"Kızlar," diye araya girdim. "Bana bir iyilik yapar mısınız? Bu gerçekten önemli." Gözlerini kocaman açarak ikisi de başlarını salladılar. "Plaja koşup bana bir battaniye getirmenizi istiyorum, böylece bu küçük dostu Sea Life Sanctuary'ye götürebilirim." Veterinerlik eğitimime yirmi üç yaşında başlamış olsam da – ordudaki görevimden ayrılabilirdiğim anda – su memelileri hakkında çok az bilgim vardı.

"Ben getiririm!"

"Hayır, ben alırım. *Emily*... Ben alırım. Sen her şeyi hallet!"

Uzaklaşan ayak seslerini dinlerken, iç çekmemeye çalıştım. Titreyen hayvanı bir kez daha inceledim. Anne ve babamın gıcırdayan kamp yatağında yeterince uyuyamamış olmam bu küçük dostun suçu değildi.

Ya da bugün yemek yemek için yeterince mola vermemiş olmamın. Yardıma ihtiyacı vardı ve ona yardım etmek benim görevimdi.

Merkez arabayla sadece yirmi dakika uzaklıktaydı. Her şey planlandığı gibi giderse, bir saat içinde geri dönebilirdim. Zaten fırından April'in pastasını almam gerekiyordu

On dakika sonra, ikizlerin Finneas adını taktığı kederli su samuru bir plaj havlusuna sarılmışken, April ve Mal'dan izin isteyerek ayrıldım.

"Kahramanlık yapmaya dayanamıyorsun." April, Mal'ın göğsüne yaslanarak güldü. "June'un sana 'Toplum Ken' demesine şaşmamalı."

"Öyle mi diyor?" Bu bilgiye hem eğlenmiş, hem şaşkın hem de biraz tahrik olmuş

, ona gizlice bir bakış atmaktan kendimi alamadım. Dişlerim tıkırdadı. Hâlâ o lanet battaniyenin üzerinde, benden on yaş küçük bir adamla, Jamie'nin ifadesi, gözleri kızın bacakları ile yüzü arasında gidip gelirken, sanki Noel ile doğum günü aynı anda gelmiş gibi görünüyordu. Delikanlıyı suçlayamazdım bile; ikisi de sinir bozucu derecede muhteşemdi.

"Hey, kızlar." Hâlâ ellerinde su tabancaları olan ikizlere el salladım. "Juniper teyze bir plaj partisi için biraz fazla kuru görünüyor."

Çığlık attılar ve görevlerini biraz fazla hevesle kabul ettiler.

"Kahretsin," dedi Mal.

"Şey... bu eğlenceliydi." April, gösteriyi izlemek için Mal'ın kollarında döndü. "Taşakların hakkında söylediklerimi hatırla." Juniper ve taşaklarımın görüntüleri oluşmadan önce hepsini engelledim. Bu bir aile meselesiydi.

"Eğlendin mi?" diye sordu Mal, kızın saçlarına doğru.

Kız başını geriye doğru eğip göğsüne yasladı, yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı. "Mükemmel bir gündü. Teşekkür ederim."

"Prenses..."

Bir çığlık havayı yırttı. Ve... bu benim işaretimdi.

Ben yanlarından geçerken Juniper kısa saçlarını sıkıyordu ve aynı derecede sırlıklam olan Jamie'nin centilmençe uzattığı havluyu kabul ediyordu. *Anladık. Sen gerçek bir Beyaz Atlı Prenssin.*

"Kaptan," dedi beni gördüğünde. "Haftaya yapılacak maça hazır mısın?"

"Evet." Değildim. Kinleith Shinty kulübünün kaptanı olarak benim sorumluluğum olan sahayı ayırtacak zaman bile bulamamıştım.

Çocuğa bir daha bakmadım, Finneas'ı göğsüme sıkıca sararken Juniper'ın yüzündeki öfkeli küçük hırlamayı içime çekmekle meşguldüm. Bir ses fısıldadı: *Sen hasta, sapkın bir adamsın.* Çünkü onun sevgisini kazanamıyorsam, öfkesini alacağımdan emin olabilirsin. O kırmızı dudaklarda adımı tutacak her şeyi.

"Biraz... ıslak görünüyorsun, harpi." "Siktir git, Macabe."

Göz kırptım, çoktan geri çekiliyordum. "Partinin tadını çıkar."

2

Juniper

Macabe kardeşlerin kuralları (Juniper Ross'a göre):

1. Macabe kardeşlere bakma.
2. Macabe kardeşlerle konuşma.
3. Macabe kardeşleri hakkında düşünme bile.

"Yemin ederim, hayatım boyunca hiç bu kadar çok tüy temizleyici kullanmamıştım." Neyse ki siyah tüylerle kaplı gömleğimden Shakespeare'e bir bakış attım. Aldatıcı derecede zarif siyah kedi şu anda yatağımın ortasını kaplıyordu. Esnedi ve sırt üstü uzandı, yatağın çarşaflarına daha fazla tüy yaydı. "büyük planların ne?"

Dar gözleri benimkilerle buluştu. Yumuşacık kedi karnına kapılıp parmağımı uzattım ama bu hareket ön kolumda yeni bir iz bırakınca hemen geri çektim.

"Seni neden evlat edindiğimi bana tekrar hatırlatır mısın?" Küçük, açık planlı kır evimde mutfak yatak odasından ayıran adanın etrafında dolaşarak, çizik olan yeri soğuk su altında yıkadım ve onu örtmek için kolumu

aşağı çekip çizik izini kapattım. "Seni eve getirdiğim andan itibaren başımın belası oldun. Seni şapka yapmalıyım."

Başımın belası demek yetersiz kalırdı. Görünüşü muhteşem olsa da, bu kedi benden nefret eden lanet bir baş belasıydı.

Her geçen gün, Kinleith'in tatlı mi tatlı veteriner hemşiresi Kelly'nin beni kandırdığı daha da açık hale geliyordu. Bana bu '*yanlış anlaşılması* tatlı şeyi' eve götürmem için *yalvarmıştı*. Bir ay ve sayılamayacak kadar çok yara geçtikten sonra, Kelly'nin sadece kedinin başkasının sorunu olmasını istediğini fark ettim.

Bu yaramazın kasesine, onun görmezden geleceği kuru mamayı dökerken, "Beni bekleme" diye seslendim. Ve güneş daha doğmadan kapıdan çıktım

, arkamdan kapıyı kilitleme zahmetine bile girmeden dışarı çıktım. İş yerinden yüz metre uzakta yaşamının sayısız avantajlarından biri.

Altı yıl önce, Kinleith'e döndüğümde, taş duvarlı küçük kır evine taşınmıştım. Yabani çiçeklerle dolu bahçenin en ucunda yer alan , Ivy House Inn'in en üst katını kaplayan aile dairelerinden biraz daha fazla mahremiyet sunuyordu.

Arka kapıdan süzülürken, eski kapının gıcirtısına irkildim, eski hizmetçi girişinin duvarlarını süsleyen eskimiş tartan duvar kağıdını parmağım ile izledim. 1860'ların sonlarında inşa edilen geniş ev, düz olmayan zeminleri, arduvaz çatısı ve sarmaşıklarla kaplı duvarlarıyla, 1950'lerde köy kilisesi hizmet dışı kalana kadar bir zamanlar "Old Manse" ya da papaz evi olarak hizmet etmişti. büyükbabam, ya da *evlatlık* büyükbabam demeliyim, bu mülkü satın alıp Kinleith'in ilk konuk evine dönüştürdü.

Bu, Ivy House'da günün en sevdiğim saatleriydi; sabah sessizliğinde, konuklar hâlâ uyurken. Yıpranmış döşeme tahtaları başkasının varış noktası değil, benim evimin hikayesini anlatıyordu. Sessiz mutfakta, ilk olarak sarımsak ve biberiye kokusu burnuma çarptı. Asılı bakır tencerelerin ve kurutulmuş otların altından geçerek, kahvaltı . Bu sırada, Hank'i düşünerek gülümsüyordum; huysuz şefimizin, buraya benden önce geldiğini fark edince homurdanacağını düşünerek gülümsüyordum.

Ellerimi kot pantolonumun üzerine sürerek geldiğim yoldan ayrıldım, komşu mülke bir göz atmayı bile reddederek arabama bindim ve beş dakikalık bir sürüşle Kinleith köyüne gittim.

Bu, Macabe kardeşlerin kural kitabının birinci kuralını doğrudan ihlal etmek olurdu.

"Günaydın, Jess." Brown's Coffee & Cakes'in sahibi Jessica Brown'a, sadece ona sakladığım parlak bir gülümsemeyle selam verdim.

"Juniper, nasılsın kızım?" Soluk teni, . Her iki elini tezgaha koyarak bacaklarının yükünü hafifletmişti. Geçen yıl çift kalça protezi ameliyatından , doktorun talimatlarına uymayı ve dinlenmeyi inatla reddetmişti. Bu yüzden eski kasanın arkasına yumuşak bir tabure konulmuştu – ama onun bu tabureyi kullandığını henüz görmemiştim.

"İyiyim. Turizm sezonu sona erdiği için han artık o kadar yoğun değil . Uzun bir yazın ardından biraz nefes almak güzel." Haziran, Temmuz ve Ağustos ayları boyunca, Fiona'nın değiştirmeyi reddettiği Fiona'nın değiştirmeyi reddettiği sürekli su sızdıran duşlara rağmen. Temmuz sonunda bir tuvalet ve iki oda tam bir hafta boyunca kullanılamaz hale geldiğinde, Temmuz sonlarında birkaç rezervasyonu iptal etmek zorunda kalmıştık. Ve artık gözlerim kapalıyken bile bir yatağı tamamen söküp yeniden yapabileceğime

"Annen nasıl? Hâlâ o seyahatte mi?" Jess, alaycı bir şekilde burnunu çekerek mavi tonlu kısa saçlarını salladı. "Benim zamanımda, erkeklerle tanışmak için dünyanın dört bir yanına gezip tozamazdık. Burada kalır, elimizdekiyle idare ederdik."

"Ne üzücü bir dönem. Büyük bir şehirde ortalığı kasıp kavururdun, Jess."

Kahkahayı bastı ve elini bana doğru salladı. "Onu cesaretlendirdiğin için aptalsın, eve her zaman uyardıkları hastalıklardan biriyle eve dönecek."

Gülümsememi bastırdım. "Tam olarak ne tür hastalıklardan bahsediyoruz?"

"O süslü şehir eğitimi sana hiçbir şey öğretmedi mi, kızım? Cinsel yolla bulaşan hastalıklar!"

Kapı çınladı ve sonra açıldı. Tüylerim diken diken oldu.

Kahretsin. Zamanın daraldığını biliyordum.

"Bu cinsel yolla bulaşan hastalıklar da neyin nesi?" Callum Macabe arkamda durdu, o kadar yakındı ki göğsü sırtıma değiyordu.

Burun deliklerim genişledi.

Macabe kardeşlere bakma. Macabe kardeşlerle konuşma.

Macabe kardeşleri hakkında düşünme bile.

Bu son kuralı çok sık çiğniyordum, ama suçu Callum'a atıyordum. *Onun* sinirlenmesinin sonuçları benim sorumluluğumda olmamalıydı.

Kurallar Mal için de pek geçerli değildi. Özellikle de yaz boyunca April ile çıkmaya başlamıştı. Alistair, kalbimi bin parçaya ayırdığından beri altı yıldır onu görmemiştim, yani bu gerçekten de *Callum Macabe* kurallarıydı. Ama kendi kafamın içinde bile onu ayrı tutmak tehlikeli geliyordu.

"En sevdiğin tür," diye alay ettim. İkinci kuralı neredeyse anında çiğnedim.

"Bir insanın en sevdiği hastalık türü olabilir mi? Yine de seçmek zorunda kalsam... nekrotizan fasiit olurdu, nadir ve ilginç et yiyen bir hastalık."

Ne halatlardan bahsediyor bu adam? Sanki o yokmuş gibi davranmaya geri dönerek Jess'e dedim ki, "Artık biraz eğlenmesinin zamanı geldi, ve bu bir seks gezisi değil. Gerçi bu, Sylvia teyzemle bir ay geçirmekten daha kulağa hoş geliyor. Rahatlamak için bekarlar gezisine çıkıyor ve eğer bir erkekle tanışırsa, ne mutlu ona."

"Eğlence," dedi Jess yine tıslayarak. Acaba tıslamanın ikinci bir doğa haline geldiği belirli bir yaşa mı geliniyor diye merak ettim. "Siz gençler hep eğlence, eğlence, eğlence istiyorsunuz, zor işleri istemiyorsunuz."

"Bilmiyorum Jess, doğru yapıyorsan seks biraz emek gerektirir."

Burun kıvırdım. Elimde değildi. Callum'un ilgisi, damgalama demiri gibi tenimi yakıyordu. Umarım saçlarım arkadan da güzel görünüyordur. "Seksi iş mi sayıyorsun? Senin yatağına düşecek kadar şanssız kadınlara acıyorum."

Yanımdan geçti, gülümsemesi... ışıltılıydı. Hayır, bunu sil. *Sinir* bozucu. Beni kızdırmayı başardığı her seferinde takındığı aynı gülümseme. *Kahretsin*. "Macabe kardeşlerine bakma bile" Macabe kardeşine bakma" ne oldu?

"Beni yatağında hayal ettin mi, cadaloz? Geceleri o soğuk bacaklarını ısıtıyor mu?"

Gözlerimiz buluştu ve ben şeker gibi tatlı bir sesle dedim ki, "Sadece uykuya dalmakta zorlandığımda, seni hayal ediyorum ve—" Parmaklarımı şıklattım

parmaklarımı şıklattım. "Hemen uykuya dalıyorum." Yine sıırttı ve bu savaşı kaybettiğimi anladım. "İşten bahsetmişken, gitmem gerek."

"Ruh çağırma seansına mı geç kalıyorsun?"

"Aslında bir lanetleme seansı. Birkaç malzeme eksik."

"Neler olabilir ki?"

"Beş kirpik ve yarım litre kan. Seninkiler muhtemelen yeter."

Dudakları seğirdi, sakal çizgisi ile elmacık kemiği arasında yer alan tek gamzesi ortaya çıktı. "Gururum okşandı, harpi. Gerçekten. Ne yazık ki, kanımı ait olduğu yerde tutmayı tercih ederim."

"Yazık." Orta parmağımla yanağımlı kaşıdım, bu ilkokul hareketi onu kıkırdatmıştı. *Birazdan gülmeyecekti.* "On iki tane yulafli ve kuru üzümlü kurabiye alayım lütfen, Jess."

Callum keskin bir nefes aldı ve Jess'in ince kaşları kalktı. "On ikisini de mi?" diye sordu.

"Hepsini alamazsın!"

Ağızımın bir köşesini kaldırdım. "Neden olmasın? Benim bilmediğim yeni bir

kuralları mı var?" Jess'in bakışları ikimiz arasında gidip geldi.

Brown's'ta – ya da başka bir yerde – hesaplaşmamızın üzerinden birkaç ay geçmişti, genellikle o noktaya gelmeden vazgeçerdim – ama dün, o su tabancalarıyla sınırı aşmıştı. Kanım intikam istiyordu.

"Şey... *hayır*," dedi Jess.

"Harika. Aynı kutu mükemmel, onları isteyen bir misafirimiz var."

Yalanı koklayan Callum, dişlerini sıktı, ellerini beline koydu ve Jess'in taze pişmiş kurabiyelerin her birini paketlemesini izledi. Jess, kurabiye seçimini günlük rotasyona göre yapıyordu. Pazartesi, yulaf ve kuru üzüm günüydü. Peki, yulaf ve kuru üzümlü kurabiyeleri kim severdi dersiniz?

"Oh, bir tane ister miydin?" Kutuyu sıkıca elimde tutarak Callum'a döndüm ve kapağı açarken masum bir gülümseme takındım. "Eminim misafirim paylaşmaktan çekinmez... tabii bana nazikçe sorarsan."

Hala sıcak olan ikramlara göz attı ve dudakları aralandı. Cazip gelmişti. *Evet!* Zihnimde yumruğumu havaya kaldırdım. Yalvarışını gerçeğe dönüştürmek için *can atıyordu*.

Tam da pes edip kutuyu elimden kapacağını düşündüğüm anda, geriye doğru yığıldı. "Sen al. Aslında." Mavi önlüğünün cebinden cüzdanını çıkardı ve ben

"Ödemeyi ben yapayım ve *misafirine* en iyi dileklerimi iletmeme izin ver."

Siktir. "Harika." Dişlerimi göstererek gülümsemeye çalıştım.

"Sadece bir kahve mi, Callum?" Jess, ben sıradan çıkarken sordu.

"Çikolatalı keklerimiz de var."

"Hayır teşekkürler Jess, sadece kahve yeter." Cüzdanını açtı ve ben de Jess'in dikkati dağılmışken ona el sallayarak çıkışa yöneldim.

Kapıdan dışarı fırladığımda, şaşkın bir "oof" sesiyle karşılaştım. Dirseklerim birine çarptı. "Oh, özür dilerim—"

"Önüne bak..." Biraz telaşlı bir şekilde, Jill Mortimer gözlerinden mükemmel sarı buklesini üfleyerek uzaklaştırdı. "Az kalsın beni devirecektin."

Harika. Bu kadın ve küçük arkadaş grubu benden nefret ediyordu. Tabii ki hepsi çok çocukçaydı ve bu bana köyden uzak durmam için bir köyden uzak durmam için bir neden daha verdi.

"Özür dilerim," dedim yine, parke taşlı yolda onun yanından geçerek. "Seni görmedim." Gözleri üzerimde dolaştı, saçımı, kıyafetlerimi inceledi ve septum piercingime takıldı. Dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Hala talihsiz bir lise öğrencisi rolünü oynamak için biraz yaşlısın, değil mi Juniper?"

Brown'ın zil sesinin tınlaması beni cevap vermekten kurtardı. Callum göründü ve Jill bir kalp atışı içinde cadalozdan sirene dönuştü

"Callum Macabe." Sesi nefes nefeseydi. Benimki gibi "5 km koşuyu yeni bitirmiş" nefes nefese değil, "seksin ortasında" nefes nefese. Yüzü aydınlanıp ona

"Community Ken"ın bana hiç göstermediği o gülümseme. "Seni burada görmek ne güzel."

Kinleith'te üç yüzden az sakin ve tek bir ana alışveriş caddesi olduğu için, Callum'a veteriner kliniğinden üç kapı ötede rastlama ihtimalim oldukça yüksekti.

Bunu belirtip kendi çıkarımlarımla kendimi suçlu duruma düşürmek yerine, o anı fark edilmeden kaçmak için kullandım. O beni yakalamadan önce otoparka kadar ulaşmayı başardım.

"İyi oynadın, harpi," diye göz kırparak seslendi. "Umarım neye bulaştığını biliyorsundur."

Ivy House'un önüne park ettiğimde, annem Fiona'yı aşırı yüklü valiziyle boğuşurken buldum. "Bırak ben alayım." Ayaklarımın altında çakıl taşları çıtırdadı. Kurabiye kutusunu büyük bir saksının üzerine koyup valizi kollarımın arasına aldım.

"Dikkat et, June böceği. Sırtını incitme."

Sırtımı döndüğümde gözlerimi devirdim. “Bir valizi kaldırırken kendime zarar vermeyeceğim. Bu yere kim bakacak?”

"Bu teoriyi test etmesen iyi olur." Valizi geri almaya çalışması, onu çakıl taşlarının üzerine koyduğumda sonuçsuz kaldı. Tekerlekler anında küçük taşların içine gömüldü.

"Ne haltlar doldurmuşsun içine?"

"Sadece bir aylık kıyafet." Eylül ayının serin rüzgârına rağmen, büyük, sarkık bir güneş şapkası takmıştı.

"Gemide çamaşırhane hizmeti olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Ya giyeceklerimden sıkılırsam?"

"Haklısın." Ben evlatlık olsam da, *bu* konuda gerçekten annemin kızıyıldım. Tarzımız farklı olsa da, moda seçimlerimiz konusunda aynı derecede titizdik.

Titreyerek, çiçek desenli yazlık elbisesinin üzerine hırkasını daha sıkı çekti. Glasgow

, ama rüzgârın şapkasının kenarını yırtmasına karşı mücadele etmesini izlerken tek kelime etmedim.

Rüzgâr şapkasının kenarını yırtıp atmaya çalışırken, onunla mücadele etmesini izledim. Sonunda Sylvia teyzemin davetini kabul etmesine sevindim. Fiona asla tatile çıkmazdı. İzin günleri çok nadirdi.

Bu düşüncüyü kafamdan silip, onu bekleyen arabaya doğru yönlendirdim. Kinleith'in tek taksi şoförü olan Neil, elinde açık bir kitapla, küçük otoparkımızdaki birkaç

ziyaretçi araçlarının arasında bekliyordu, elinde açık bir kitap vardı.

"Kahvaltı servisine geç kalmayacaksın, değil mi?" diye sordu Fiona.

"Hala otuz dakikam var ve Hank çoktan hazırlandı."

Hank, ben

korkmuş, sırık gibi yedi yaşında bir çocuk olarak gelmeden çok önce kahvaltı servisinin sorumlusuydu. O, adeta mobilyaların bir parçasıydı. Tabii mobilyaların favorileri olsaydı ve denizci gibi küfür etseydi.

"Ya birinin alerjisi varsa?"

"O zaman ona alerji menüsünü veririm." Çantayı arabanın yanına koydum, Neil'e el salladım ve bagaja doğru başımı salladım. O benden önce oraya vardı, koltuktan kolayca kaydı ve neşeli bir "Günaydın" diyerek çantayı yerine koydu.

Fiona ellerini ovuşturdu. "Beş numaralı odadaki sızdıran duşu unutma, kesinlikle mecbur kalmadıkça oraya misafir yerleştirme."

“Hatırlıyorum.” Omzunu sıktım, bu ayrılığın onun için kolay olmayacağını anlıyordum. Ivy House, ben gelmeden çok önce onun bebeğiydi, Alexander’ın ölümünden sonra ise daha da öyle olmuştu. “Bu molayı hak ediyorsun. Bırak da bir süreliğine ipleri ben tutayım, olur mu? Bana güvenebilirsin.”

Eli her zamanki gibi sevgiyle yanağıma dokundu. Ve her zamanki gibi, uzaklaşma dürtüsüyle mücadele ettim. “Elbette güvenebilirim, sevgili kızım, senin için ne kadar endişelendiğimi biliyorsun.”

“*Ben artık yetişkin bir kadınıam...*” konuşmamı milyonuncu kez yapmaktan vazgeçtim ve onun yerine onu arka koltuğa doğru ittim.

“Bir sorun çıkarsa beni ararsın.” Bu bir soru değildi. “Yemin ederim.”

“Ve tüm acil durum numaraları sende mi?”

İç çekişimle neredeyse moralim bozulacaktı. Bana güvendiğini söylüyordu ama her saniye güvenmediğinin daha da netleştiği ortadaydı. “*Evet,*

plastikle kaplanmış ve ön masaya bantlanmış durumda. Tam da iki yıl önce koyduğum yerde.”

“Elbette.” Dudaklarını ısırды ve ben kendimi dünyanın en kötü kızı gibi hissettim.

“Git ve eğlen. Her gece sarhoş ol ve seksi, çok genç bir garsonla yat.” Güldü ama açık ve keskin bir acı gözlerini donuklaştırdı. Yüz hatlarına o kadar işlemiş bir acıydı ki, o acı olmasaydı onu tanıyabileceğimden emin değildim. Yıllarca süren kalp kırıklıkları ve Ivy House, elinde kalan tek şeydi. Ve ben.

Gerçi ben sayılır mıyım, emin değildim.

Şapkasının kenarını hafifçe ittim. “Feribotta buna iyi bak.” “Seni seviyorum.”

Ben de seni seviyorum. Bunu söylemedim, onu hızlıca kucakladım, umarım bu yeterli olur. “Karşı tarafta birinin valizine yardım etmesini sağla, olur mu Neil? Tek başına kaldırması için çok ağır.”

“Anlaşıldı, June.” Aynaya göz kırptı. “Daha sonra bir içki içmeye ne dersin?”

“Rüyada.” Artık Skye’lı erkeklerle çıkmadığımı çok iyi biliyordu.

Fiona’ya son bir kez el sallayarak veda ettim, taksi beni

Armada'deki feribot limanına götürecektir dar yoldan manevra yaparken lastiklerin çıkardığı sesi dinledim.

Araba gözden kaybolur kaybolmaz, hanın içine koştum. Ceketimi çıkarıp, unutulmuş kurabiye kutusuyla birlikte resepsiyon masasına attım, koridordan geçip mutfığı ve misafir yemek odasını geçerek arka kapıya doğru koştum.

Gordon Murray, iki torununu da yanına almış, verandada bekliyordu. "Tam zamanında geldin." *Her şeyin bir ilki vardır.*

Yaşlı Murray homurdanarak selam verdi ve yanımdan geçip gitti. "Evin arkasından geçirilmek hoşuma gitmiyor. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum."

"Bu annem için bir sürpriz, telefonda da söylemiştim."

"Yine de hoşuma gitmiyor."

"Bu taraftan," dedim sadece. Hank mutfaktan bize ters ters baktı ve ben dilimi çıkardım. Tek bir kelime bile etmesine gerek yoktu, bunu *hiç onaylamadığını gayet iyi* biliyordum. Son iki haftadır her gün bunu söylüyordu.

Gordon Murray'i işe alma kararımın şimdiden pişman olmuşum – o, herkesin bildiği bir mızımdı. Ama adadaki tek üç tesisatçıdan biriydi ve diğer ikisi kasım ayına kadar doluydu. O pişmanlık, Gordon merdivenlerin yarısında durup küfredebildiğinde biraz daha ağırlaşmaya başladı. "Dizlerim bana bunun için teşekkür etmeyecek."

Tesisat işinin ikinci kat, , sızıntının en kötü olduğu yerde başlamasını istemişim; Fiona'nın haberi olmadan bir yıldan fazla bir süredir para biriktirmiştim.

Anladığında çok kızacaktı.

Yine de bu, Ivy House'u gerçekten özel kılmak için tek şansım. Bina başımızın üstünde çöküp giderken, onun tutunduğu hayatın bir kalıntısından daha fazlasıydı bu. Fiona, şehir hayatının beni fazla hırslı yaptığını, otel pazarında rekabet etmek için süslü aletlere ve şık iç mekanlara gerek olmadığını savunuyordu. Ve ben de ona katılıyordum. Ama yeterli bir tesisat, benim için sınırdı.

Ağır anahtarı cebime koyup, beş numaralı odanın banyo ışığını yaktım. "Yarın bir kamyon gelip eski . Ve siyah beyaz fayanslara dikkat etmeyi unutma

“Duş duvarları, onları korumak istiyorum.” Alexander bunları kendi elleriyle takmıştı. Fiona’nın yenileme konusunda bu kadar isteksiz olmasının bir başka nedeni de buydu.

"Haklısın, kızım." Kalın çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru iten Murray beni kenara itti. Onların işe koyulmasını izlerken içimdeki endişeyle geri çekildim.

Her şey yoluna girecek, diye kendimi teselli ettim.

Bu düşünceden vazgeçmem sadece üç gün sürdü.

3

Callum

Kelly: Bu öğleden sonra bir randevu daha sıkıştırabilir misin?

Callum: Hasta kim?

Kelly: Dört yaşında bir kedi. Muhtemel idrar yolu enfeksiyonu.

Callum: Sorun değil. Öğle yemeği molamı kısaltırım.

"Ne demek eve gelmeyeceksin?" Arabamı Bridge Road'a çevirip, limanı ve çakıllı sahilde

Çakıllı sahile büyük köpük yığınları halinde vuran dalgalar, anakaradan gelen ağır bulutları da beraberinde sürüklüyordu. Kardeşimin sesi telefondan uzaklaşarak birine fısıldadı. "Alistair?"

"Pardon – *lanet olsun* – dinliyorum." Kağıt hışırdadı. "Hastanemdeki hemşire bir hasta hakkında hastaneyi arıyor ve ben o lanet dosyayı bulamıyorum."

"Haftaya eve geleceğine söz vermiştin. *Aylardır* söz veriyorsun."

"Biliyorum ve üzgünüm. Şu anda burada işler çığırından çıktı. Hastalarımı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

Ama ailesini hayal kırıklığına uğratmış mıydı?

Suçluluk duygusu yükseldi ve o hain düşünceyi bastırdı. Kardeşim iyi bir adamdı ve asil bir iş yapıyordu. Yine de... İnkâr edilemez bir şekilde kızgındım. Gençken yaptığım gibi, ikimiz de biraz morarana kadar ona saldırmak istedim.

"Anlıyorum," dedim sonunda, ses tonumu zehirlemeye çalışan acı duyguyu bastırarak.

kinleith

köşeyi dönerken, yaya caddesinin sonundaki küçük otoparka yöneldim.

"Ama bir ara

bir ara oraya gitmelisin, Alistair. Heather ve Mal'a henüz söylemek istemiyorum, ama durumu her ay daha da kötüye gidiyor." *Her hafta.* Bu sözleri yüksek sesle söylemek bile, her zaman umut dolu anneme bir ihanet gibi geliyordu.

"Hayatımı öylece terk edemem."

"Hayatını terk etmeni istemiyorum ama, *lanet olsun*, birkaç hafta izin al. Yıllardır tatile çıkmadın; sana en azından bunu borçlular." Bunun ne kadar önemli olduğunu nasıl anlayamıyordu? "Eğer yakında dönmezsen, hayatının geri kalanında pişman olacaksın."

"Biliyorum ve öyle de olacak. Belki gelecek ay işler biraz sakinleşince, olur mu?" Düşük sesli mırıldanmalar duyuldu ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Bak," dedi bana, "kapatmam gerek. Annemi sonra arayıp durumu açıklayacağım."

"Merak etme." İç çekerek, artan gerginliği hafifletmek için alnımı ovuşturdum, birdenbire kemiklerime kadar yorgun hissettim. "Ona ben söylerim."

Orduda sıhhiyeciydim. Asla parçası olmak istemediğim savaşlarda çatışmalara tanık oldum. Arkadaşlarımı ve masum sivilleri, son nefeslerini verirken kollarımda tutmuştum. Kaybı ve acıyı defalarca, defalarca yaşamıştım. Sonunda beni yıkacak şeyin bu olması saçma geliyordu.

"Öyle mi?" Rahatlamış bir şekilde içini çekti, "Teşekkürler ağabey." Ben bir kelime daha söyleyemeden hat kesildi.

Harika. Direksiyona yumruğumu vurdum.

Belediye binasının önündeki çizgisiz asfalt alanı dardı, en fazla on iki araba sığabilirdi. Ve bu, şu anda üç park yerini kaplayan büyük karavanı şu anda üç yeri kaplıyordu. "Lanet turistler." Yazın bittiğini bilmiyorlar mıydı?

Halat çitin hemen yanındaki en sondaki küçük boşluğu hedefleyerek yavaşladım ve tam o sırada başka bir araba park alanına girdi. Teneke kutu kadar güvenli görünen siyah, elektrikli bir go-kart. Ve direksiyon başında – tüm fantezilerimin kaynağı.

Juniper Ross, cehennemden kaçan bir yarasa gibi açıklıktan içeri daldı. Lastikleri patinaj yaparken, o tek park yerini hedefledi. *Benim* yerimi. Daha cömert hissetsem, belki de ona bırakırdım.

Onun için şanssızlık.

Ona orta parmağımı göstererek, boş elimi yolcu koltuğunun üzerine attım ve elimi

, Juniper ılık atarak durmadan saniyeler önce, tamponuyla benimkine dokunarak, sorunsuz bir şekilde park yerine geriye doğru girdim.

Gözlerimiz, start bloklarındaki rakipler gibi birbirine kilitlendi, sonra o ellerini havaya kaldırdı, ağzından çıkan sessiz küfürler günün ilk kahkahamı kopardı. O acımasız ağzından çıkan her hakaretin duyulması için neler vermezdim.

Motoru kapatıp arabadan indiğimde hâlâ gülüyordum. Juniper camını indirdi ve karnımda heyecanla karıncalanma hissettim.

"Ne oluyor, Macabe?" *Macabe*. Adımı yle söylediğinde neden bu kadar tahrik oldum? *nk sen çok, çok hasta bir adamsın.* ses tonu keskin ama bir şekilde yine de tatlıydı. Yüz ifadesi, balın içine batırılmış bir bıçak gibiydi.

"Oh, selam komşu." Bir gülümseme attım. Onu her zaman sinirlendiren, dişlerini gösteren gülümseme. "Seni orada görmemiştim."

"*Tabii*. Orası benim yerimdi ve bunu biliyorsun."

Bu suçlamayı görmezden gelerek, kompakt arabasına değerlendiren bir bakış attım. "O şeyin vitesleri var mı, yoksa buraya kadar Flintstone gibi mi geldin?"

"ekil," dedi. Bu bir rica değildi.

"Hayır." Ve bir anda kendimi daha iyi hissettim. Alistair'le , babamla ilgili endielerim, hepsi zihnimin en uzak, tozlu ksesine kaçtı, geriye sadece bu kaldı. Sadece o.

"*ekil.*"

Başıımı eğdim ve bir an durup, taktığı alçak beyzbol apkası altındaki yüzünü inceledim. *O kadar narindi ki.* İnce burnu ve kocaman kahverengi gözleriyle, bir su perisi gibi görünüyordu; derisinin altında savaşan ateş ve buzla tamamen tezat oluşturuyordu. "Bana nazikçe sor. Şöyle de: 'Callum, lütfen o üstün sr becerilerini iyi bir amaç için kullanır mısın ve arabayı eker misin?'"

"*stn sr becerilerim mi?*"

"Biliyorum, biliyorum. Esprili, yakışıklı ve harika bir ofr. Terazi haksız bir şekilde benim lehime eğilmiş." Gözlerini devirdi. "Söyle unu, cadaloz, yer senin olsun."

O inatla sessizliğini korurken, ben ısrar ettim, "Bugün Perşembe."

"Ee?"

"*Yani...* yulaflı ve kuru üzümlü kurabiye gününe hâlâ dört gün var. Ama bunu zaten biliyordun."

"Lanet bir kurabiye için yerimi mi çaldın?" Sanki beni ezecekmiş gibi direksiyonu sıktı. Ne aptalım, muhtemelen ona izin verirdim.

"*Jess'in* kurabiyelerinden biri. Daha azı için bile savaşlar çıkmıştır."

"Sen tamamen mantıksızsın." Hayır. Kahrolasınca dar kafalı demek daha doğrudu.

"Belki."

"Çekil."

Dudaklarımı ısırdım, düşünüyormuş gibi yaptım. "Hayır. Sanmıyorum."

"Ben önce gördüm, bu sürücü adabı."

Parmaklarımla arabamın kaputuna vurdum. "Ama boş yer olan benim."

"Senden nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

Her lanet gün.

Bu sözler eskisi gibi canımı yakmadı. Aksine, beni ateşledi, kanım bir meydan okuma gibi onlara karşı yükseldi. Benden nefret ettiğini söyledi – tek düşüncem şuydu: *Ne kadar?* O çözülene kadar ne kadar zorlamam gerekiyordu? Ve o nefretin tadı dilimde nasıl olurdu?

Dediğim gibi, çok, çok hasta bir adam.

"Hayır, sevmiyorsun. Ama kendini daha iyi hissettirecekse yalan söylemekte özgürsün."

saatime baktım, bu kadına karşı kalan savunma mekanizmalarımı sağlam tutmak istiyorsam bu işi bitirmem gerektiğini biliyordum. "Seninle atışmayı seviyorum ama bazılarımızın gitmesi gereken yerler var, harpy."

"Canın cehenneme." Lastikleri patladı, geldiği yöne doğru hızla uzaklaşırken öfkesi havada duman gibi yükseldi.

Uzaklaşan arabasına bir göz atarken, arka koltuktan küçük bir kafesi çıkarırken

Arka koltuktan küçük bir kafesi çıkardım ve file örtünün arkasından, siyah-beyaz sarkık kulaklı tavşanın rahat oturduğunu kontrol ettim. "Bu sabah iyi iş çıkardın Simon, çocuklar sana bayıldı." Kinleith İlköğretim Okulu'ndan ayrılmadan önce

. Hırsla ısıırıyordu, pembe küçük burnu seğıriyordu.

Elimde kafesle, otoparkı zar zor geçtim, sonra cebimden telefonumu çıkarıp annemin numarasını tuşladım.

"Merhaba canım," birkaç zil sesinden sonra cevap verdi. Sesindeki yorgunluk hissi göğsümü sıkıştırdı.

"Kötü bir gece mi geçirdin?"

"Öyle böyle. Birkaç kez uyandı ve onu tekrar yatağa yatırmak çok zor oldu. Sürekli paltosunu ve ayakkabılarını giyyordu.

Yürüyüşe çıkmak istediğini söyledi. Ön kapının anahtarlarını banyo dolabına saklamak zorunda kaldım."

Kahretsin. "Bacak ağrısı için verdiği ilaçlar işe yaramadı mı?"

"Doktor, etkisinin tam olarak görülmesinin birkaç gün sürebileceğini söyledi, sabırlı olup beklememiz gerekiyor."

Ana caddenin başında durup, güzellik salonu ile evcil hayvan dükkanı arasındaki küçük bir girintiye sığındım. Hava, nemli sonbahar yaprakları gibi kokuyordu, bu koku, turistler tarafından daha çok "gökkuşağı yürüyüşü" olarak bilinen, parlak renklerle boyanmış alışveriş caddesinin üzerinde hâlâ parlak renklerle boyanmış alışveriş caddesinin üzerinde zikzaklar çizerek asılı duran neşeli bayraklarla çelişiyordu; bu cadde turistler arasında daha çok gökkuşağı yürüyüşü olarak biliniyordu. Rüzgârın savurduğu kumaş melankolik bulutların altında dalgalanıyordu, sanki yazdan vazgeçmeye henüz hazır değilmiş gibi.

Birkaç ay sonra Hogmanay kutlamaları başlayacaktı.

Yerel halk, Kinleith'in

pagan köklerine dönüşünü izleyeceklerdi; sanatçılar başlarının üzerinde yanan ateş toplarını sallarken davulcular ve gayda çalgıcıları onları tehlikeli bir dansa yönlendirecekti.

Yılın en sevdiğim zamanı.

Görünmeyecek bir yere çekilip, tuğla duvara yaslandım. "Bu gece orada uyuyabilirim, sana biraz nefes aldırırım."

"Hayır. Bu hafta zaten üç gece burada uyudun, bunun hayatını mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Tipik annem, bazı konularda çok inatçı, diğerlerinde ise çok hoşgörülü. . "Ve *sen* böyle devam edemezsin." İkimizin de en son ne zaman tam bir gece uyuduğumuzu hatırlayamıyordum. Babam tanısı konalı bir yıldan az olmuştu ama son aylardaki hızlı kötüleşme şaşırtıcıydı.

Bu durum hayatımı çoktan ele geçirmişti. O lanet çekyatta uyusam da uyumam da bir fark yaratmazdı.

"Anne, yardımlı yaşam hakkında konuşmak istemediğini biliyorum..."

"Şu anda da istemiyorum. Gayet iyi idare ediyorum." *Kahretsin.* İşte bu yüzden Alistair'in eve gelmesine ihtiyacım vardı. Annemin dinleyeceği tek kişi oydu. "Sadece burnunu sokmak için mi aradın? Çalışıyorsun sanıyordum?"

"Şu anda muayenehaneye gidiyorum. Okulda Simon'la haftalık hayvan terapisi seansım vardı."

"Tabii, son zamanlarda günleri karıştırıyorum. sana ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydin? Sen her zaman benim en hassas küçük ruhumdun, çocukken bile."

Bu sözler karnıma yumruk yemiş gibi hissettirdi. İlk içgüdüm, tıpkı babamın yapacağı gibi, onu susturmaktı. Jim Macabe, orduda geçirdiğim zorunlu altı yıl, içimdeki duyarlılığı yok etmek için ellerinden geleni yapmışlardı.

"Teşekkürler anne." Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki, neredeyse rüzgâr tarafından yutuluyordu. "Bak, işe gitmem gerek, sadece Alistair'in gelecek hafta gelemeyeceğini haber vermek için aramıştım."

"Oh... şey, ne kadar meşgul olduğunu biliyorum." Hayal kırıklığı ağzımda metalik bir tat bıraktı.

"Tamam..." Boğazımı temizledim. "Yeni tarihi belirlediğinde bize haber verecek."

"Tamam, canım. İşten sonra buraya aceleyle gelmeni istemiyorum, rahatla, akşamı kendine ayır."

Biriken evrak işlerimi halletme düşüncesi cazip geliyordu, ama— "Evde oturacağım. Gelip bunu seninle birlikte yapabilirim."

"Aslında dışarı çıkabilirsin."

"Dışarıda ne var?"

"Çok komik. Ben senin yaşındayken, babam her cuma mutlaka bir bakıcı tutardı, böylece biz de köy diskolarına gidebilirdik."

"Burası 1920'ler değil." dedim ciddi bir ifadeyle.

"Öyle olsaydı, endişelenecek kendi ailen olurdu."

"Ah, anne." Onun iğneleyici sözünün vurduğu göğsümdeki yeri ovuşturdum. "Gerçekleri söylemek için biraz erken, sence de öyle değil mi?"

“Gelecekte daha fazla torun görüyorum ve bunun için oğlumun sosyal hayatını yeniden kazanması gerekiyor. Biriyle çık, bir yürüyüş grubuna katıl, bir şeyler yap.”

“Anne—”

“Bir şeyler yap,” diye tekrarladı kararlı bir sesle.

“Bir şey olursa beni arayacağına söz veriyor musun?”

“Söz,” dedi annem, sonra hat kesildi.

Flört mü? İçimden homurdandım. *Sanki vaktim varmış gibi*. Bu düşünceyi bir kenara itip, Simon’ın taşıma çantasını daha sıkı kavradım ve aceleyle sokağa çıktım. Ordu bana yararlı bir şey öğrettiyse, o da olayları bölümlere ayırma sanatıydı.

Muayenehaneden iki kapı ötedeyken tanıdık bir ince siluet dikkatimi çekti. Ellerimi içinden geçirmeyi öğrenmeden çok önce hayalini kurduğum ipeksi siyah bukleler. Kulaklarımı tıkayıp gözlerimi bağlasanız bile, içimdeki o karıncalanma hissi sayesinde onu sadece içimdeki o karıncalanma hissiyle bile onu ayırt edebilirdim.

Lanet olası içimdeki karıncalanma. Ne zaman bu kadar acınası bir hale gelmiştim? Bu, sokağın ortasında aniden durmamı engellemedi.

Juniper.

Bir günde iki kez.

Evren açıkça beni cezalandırmak istiyordu.

Adımları kısa ve sarsıntılıydı, başı eğik bir şekilde patikada aceleyle ilerliyordu, şüphesiz bir saatlik park ücreti için küçük bir servet talep eden dolup taşan otoparktan geliyordu. Evet, benim açımdan kesinlikle pislikçe bir hareketti. O yer haklı olarak ona aitti ve o başka biri olsaydı, o kişiye bıraktırdım. Sorun şu ki, Juniper Ross beynimi ele geçirmişti. Ve beş yıl önce bir otel otoparkında beni o kadar derinden mahvetmişti ki, kendimi bir türlü toparlayamamıştım.

Biraz hafif bir eziyet, ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Ve içimden bir ses, onun da bu küçük oyundan en az benim kadar zevk aldığını söylüyordu.

Güvenli bir mesafeden gözlerim, onu en son görmeyeli dakikalar değil haftalar geçmiş gibi, onun zarif hatlarını yutarcasına seyrediyordu. Soğuğa rağmen, üzerinde sadece askılı bir tişört vardı ve kumaşın ona tam anlamıyla yapıştığını fark edene kadar, onun sırlıklam olduğunu fark ettim. Arkasında, bir hazine izi gibi ıslak ayak izleri uzanıyordu.

Küçük hırdavatçıya girerken, egzersiz şortundan su damlıyordu, şapkasının altından nemli bukleler halinde saçları sallanıyordu.

Bugün yağmur yağmış mıydı? *Hayır.*

Onun durumunu daha önce nasıl fark etmedim?

Şimdi kendimi gerçekten bir pislik gibi hissettim. Hiç düşünmeden yönümü değiştirdim

, ondan sadece birkaç saniye sonra kapıdan içeri daldım. Zil çaldı ve dükkan sahibi Duncan, elindeki

. "Günaydın, Callum. Haftaya ilk maç için her şey hazır mı?"

"Evet." Dikkati dağılmış bir şekilde, gözlerim tezgahın uzanan üç küçük koridoru taradı.

aletler, boya örnekleri ve duvar kağıdı rulolarıyla doluydu. Daha fazlası için anakaradan teslimat gerekiyordu.

"Jamie'nin yeni bir takım dizilişini denemekle ilgili birkaç fikri vardı—"

"Harika, ona bana e-posta atmasını söyle." En uzak köşede siyah bir ışık

ve ayaklarım mesafeyi kapattı. *Burada ne işin var tatlım? Sen kendin tamir etmezsin ki.*

Onu, seyrek ürünlerin bulunduğu banyo reyonunda buldum; görünüşte rastgele eşyaları kapıp, onda daha önce hiç görmediğim bir telaşla büyük turuncu bir kovaya tıktırırıyordu. Koli bandı ruloları, hızlı onarım macunu, bir İngiliz anahtarı, birkaç çift eldiven, paspas başlıkları. Hatta bir mala bile sepetine girmişti.

"Ne yapıyorsun?"

Havaya bir adım kadar sıçradı, elini göğsüne götürdü. Sonra o ceylan gözlerini tüm gücüyle bana çevirdi. "Şimdi olmaz, Macabe."

Yaralı bir köpeğe benzemeseydi, bu sözler incitici olabilirdi. Benden birkaç santim daha kısa olmasına rağmen, ok gibi dik durarak, suni bir hareketsizlik uzuvlarını yerine sabitlemişti. Juniper, , kimse izlemediğini düşündüğü zamanlarda bile kendini tam bir kontrol altında tutardı. Soğuk. Mesafeli. Acımasız. Sanki yükünü taşımaya yardım edecek

. Yıllar önce, onun sert dış kabuğunu bir meydan okuma olarak görmüştüm; tam doğru yerden kırarsan, yumuşak içiyle ödüllendirilirdin. Artık daha iyi biliyordum. Çünkü onu

, parçalanmış parçaları bir arada tutacak hiçbir şey kalmazdı.

“Bence tam da şimdi tam zamanı, eğer *buna* tanık olacak biri varsa...”
İşaret parmağımla onun etrafında bir daire çizdim. “Ben olduğum için çok mutluyum.”

Hadi tatlım, benimle oyna.

Bunun yerine bana sırtını döndü ve

“Beni başka bir gün takip edebilir misin?” “Haydi ama, harpi, bu neredeyse bir dilek gibi geldi.”

“Siktirip gider misin? Sadece bir kez olsun... *lütfe* siktir git. Bugün seninle bunu yapamam.” Banyo silikon tüpünü o kadar sıkı tutuyordu ki kapağı patlayacak sandım. “O esprili sözlerini biriktir de bana gönder. Ama şimdilik git. *Lütfe*.”

Ona tekrar baktım, sonunda omuzlarında ve çenesinde gerginlik çizgilerini fark ettim. Yanağındaki taze gözyaşları. *Kahretsin*,
“Bana ne olduğunu anlatacak mısın?” “Hayır.” Çenesini gururla kaldırdı.

Juniper’ın tüm dikkatini üzerime çekmenin kendine özgü bir tatmin edici yanı vardı. Hem heyecan vericiydi hem de korkutucuydu. Gözleri deliciydi, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. Sanki hayatım boyunca sahip olduğum her düşüncüyü okuyabiliyormuş gibi.

“Neden?”

“Çünkü bunu şakaya çevirmenin bir yolunu bulacaksın.”

Ne oluyor lan? Evet, onu kızdırmayı seviyordum, hatta *bayılıyordum*, ama gerçekten ona yardım etmeyeceğimi mi düşünüyordu?

“Yemin ederim ki yardım etmeyeceğim.” Elimi kaldırdım, lisede kırıdığım ve bir daha tam olarak düzelmeyen küçük parmağımı uzattım.

“Hayatım mahvoldu,” diye mırıldandı, parmaklarını ıslak saçlarının arasına gömerek. “Peki. Fiona yokken bazı banyoları yenilemesi için Gordon Murray’i tuttum ve o da birinci katın yarısını su basmış.”

Güldüm. *Kahretsin*, ama kendimi tutamadım. “*Gördün mü?* Böyle olacağını biliyordum.”

“Üzgünüm.” Karnımı tuttum. “Ama ciddi mi? Yaşlı Murray mı? Adam katarakt ameliyatı için bekleme listesinde. Sence neden torunlarını da yanında getiriyor?”

“Bunu nereden bilebilirdim ki?”

"Bunu *herkes* bilir."

"Evet, ben yaşlı bir balıkçı karısı gibi dedikodu yapmam." Açıkça bir iğneleme niteliğindeki sözlerini, mükemmel bir şekilde bakımlı kaşlarından birini havaya kaldırarak vurguladı. *O lanet kaşı yalamak istedim.*

"Bu durumda yaşlı bir balıkçı karısı gibi dedikodu yapmak yardımcı olabilirdi."

Mümkün olduğunu sanmıyordum ama suratındaki somurtkan ifade daha da derinleşti. "Bu boktan durumla ilgili bir bildiri yayınlamalılar."

"Muhtemelen." Kovadaki içeriğe başımı salladım. "Mala ne için?"

"Tamir etmek için aklıma gelen her şeyi aldım."

"Yardım ister misin? İngiliz anahtarı kullanmakta çok iyiyimdir." Öğleden sonra randevularımla doluydu ama onun için programımı değiştirdim.

"Durumu daha da berbat etmen için mi? Teşekkürler, ama almayayım." Ayakkabıları çamurda çamur sesleri çıkararak etrafımda dolaştı ve bir kraliçenin zarafetiyle tezgaha doğru süzüldü.

Lanet olası inatçı kadın.

O kovadaki gereksiz eşyaların hepsini ödemek gibi saçma bir şey yapmadan önce, kapıdan çıkıp muayenehaneye giden yolun karşısındaki muayenehaneye doğru yürüdüm. Simon'ın taşıma çantasını, onu savaş kahramanı gibi sevgiyle karşılayan veteriner hemşirem Kelly'ye verip, telefonumu çıkardım ve Mal'a mesaj attım: Eğer bir saat vaktin varsa. Ivy House'a gel ve durumun ne kadar kötü olduğunu bir bak.

Cevabı neredeyse anında geldi. April'dan önce, küçük kardeşimin haftalık bir telefon araması, piyango kazanmak gibiydi.

Mal: Biraz daha bilgi yardımcı olabilir.

Callum: Bir tür sızıntı var.

Mal: Kahretsin. Bir saat içinde oraya gelirim.

Callum: April'ı da al.

Juniper bir tazı gibiydi. Onu benim gönderdiğimi anladığı anda Malcolm'u canlı canlı yerdı.

Yavaşça kapıyı çalan Kelly, başını kapı aralığından içeri uzattı. "Jill Mortimer, Biscuit'le birlikte geldi."

"Yine mi? Geçen hafta da gelmişti." Beyaz ceketimi giyip stetoskopu boynuma doladım. "Bacağı hâlâ ağrıyor mu?"

"Hayır." Kelly başını salladı, gülümsememeye çalışıyordu. "Görünüşe göre mide problemi var." *Kahretsin*, elimi çeneme götürdüm, çok uzamış sakalları kaşıyarak. Jill Mortimer ipucunu anlamıyordu. Ve lanet bir ahtapot kadar çok eli vardı. "Yorgun görünüyorsun, randevuyu yeniden ayarlayabilirim..."

"İyiyim. Onu içeri gönder."

Juniper

Fiona: Bugün Lizbon'a demir attık. Fiona: Evde her şey yolunda mı?

FIONA'DAN İKİ CEVAPSIZ ARAMA

Juniper: Neden iyi olmasın ki?

Fiona: Hank telefonda tuhaf geliyordu. Juniper:

O her zaman tuhaftır.

Juniper: Ve Hank'i aramayı kes. Eğlenmen gerekiyor, unuttun mu?

Hank ile sohbet etmek, eğlence ölçeğinde anal ağda ile kuduz bir porsuğu kucaklamak arasında bir yerde yer alır.

Fiona: *Anal* deme, Juniper. Kaba bir kelime.

"Kahretsin." Mal, botunun burnuyla halının ıslak kısmına tekme attı; bu sırada April, koridordaki yerimizden kızgın bir kedi yavrusu gibi somurtuyordu. Durumu nasıl öğrendiklerinden emin olamıyordum, ama kimin ağzından çıktığını tahmin edebiliyordum. Şu anda buna odaklanacak vaktim yoktu.

Sel felaketinden bu yana geçen birkaç saat içinde, *tamir* moduna geçmişim.

Birkaç konuğu hasardan olabildiğince uzağa taşıdım, gerektiğinde odaları ücretsiz verdim, tüm bu sırada Hank'in nutuklarını ve annemi arayacağına dair tehditlerini görmezden geldim.

"Üç gün, Juniper Ross. Annen tam üç gündür ortada yok ve burası başımıza yıkılıyor. Sırada mutfağım mı var?"

Evet, evet, her şeyi mahvetmişim. Bunun bu kadar açık bir şekilde hatırlatılmasına gerek yoktu. Ve şu anda en son endişeleneceğim şey Fiona'ydı.

"Haklısın," dedim.

Mal, sanki odada olduğumu unutmuş gibi kızardı. "Yani..."

Onu elimle susturdum. “Çok fazla hasar vermeden suyu kapatmayı başardık çok fazla hasara yol açmadan suyu kapatmayı başardık, ama bu oda ve üstündeki oda resmen mahvoldu.”

Yanıma gelen April, ona çok kolay gelen o rahatlatıcı bir şekilde kolunu sırtıma doladı. “Çok üzüldüm. Buna ne kadar zaman ayırdığını biliyorum.” Neyse ki, ben kendimi acıya kaptıran biri değildim, yoksa kendimi kulübemin içine barikat kurmuş olabilirdim.

April içeri bir adım daha atmaya cesaret etti. Mal onu durdurmak için elini uzattı. “Tavanın güvenli olduğunu öğrenene kadar bekle, prenses.”

“Sen oradasın,” dedi.

Mal’ın gözleri bana kaydı ve iki kez yutkundu. Onun bu koruyucu tavrını görünce sırttım. Altı ay önce, onda böyle bir yan olduğunu hiç tahmin etmezdim. Ama altı ay önce, neredeyse kayınbiraderim olacak olan o utangaç viski üreticisi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Sonra April, sevgi ve hayat dolu, kendi kaçıışına ihtiyaç duyan bir şekilde Skye'a geri dönmüştü. Tam da onun ihtiyacı olan şeydi. Gözü olan herkesin görebileceği gibi, ona sıırıslıkam aşıkı. O gülümseme April’in dudaklarını süslediği sürece, benim gözümde iyi adamlar listesinde kalacaktı.

Aslında bu adamı *sevmeye* başlamıştım. Bu düşünce içime pek sinmiyordu. “Benim kafam seninkinden daha sert,” diye cevapladı.

"Doğru değil." Kapıya yaslanarak kollarını göbeğinin üzerinde kavuşturdu. "Tüm o ürkütücü anatomi kitaplarını okudum, kadınların kafataslarının erkeklerden daha kalın olduğu bilimsel bir gerçektir."

Şaşkınlık yüz hatlarını gevşetti. "Ne zaman?"

"Sen duşta olduğun her seferinde bir bölüm okudum... Ne? Seni bu kadar ilgilendiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Otuz yaşındaydım ve romantik filmlerdeki saçmalıklara rağmen romantik filmlerin saçmalıklarına rağmen, gerçek hayatta bir erkeğin eridiğini hiç görmemiştim

... ta ki şimdiye kadar. Mal’ın tüm vücudu yumuşadı, gözleri köşelerinde kırışıklıklar oluştu

, dudakları ise sadece April’e ait olan çarpık bir gülümsemeye büründü.

Boğazımı temizledim. “Sizi bu kadar tahrik eden ön sevişmenin ne olduğunu bilmiyorum, ama lütfen konumuza odaklanabilir miyiz?”

Yanakları yine kızardı. “Haklısın, özür dilerim.” Macabe ailesinin en genç erkeğinin benden biraz korktuğuna dair içimde gizli bir şüphe vardı.

"Hadi ama." April dirseğiyle bana hafifçe vurdu. "Çok tatlıyız."

Çok sevimliydiler. O kadar sevimliydiler ki, onlarla aynı odada bulunmak bile dış ağrısına neden olmaya yetiyordu. "Sen gerçekten de *ilginç birisin*." dilini çıkardı ve ben saatlerdir ilk kez gülümsedim. "Merdivenin var mı?" diye sordu Mal.

Başımı salladım ve temizlik malzemeleri dolabından onu almak için oradan ayrıldım.

Geri döndüğümde April, Mal'ın uyarısını tamamen görmezden gelmiş, elinde paspas ve kova ile hafif su tabakasının üzerinde çamurlu sesler çıkararak ilerliyordu. Mal, kaşlarının arasında hafif bir kırıışıklıkla onu izledi, ama başka bir şikayette bulunmadı.

A tipi merdiveni açıp ona uzattım ve o, "Ne aradığını biliyor musun?" "Hiçbir fikrim yok."

Kuru bir kahkaha attım. "O zaman ikimiz de aynı durumdayız."

Durdu, kaşlarını çatı. "Elektriği kapattın, değil mi?" "Evet. Suyu kapattığım anda."

"Peki Murray, bunları kendisi kontrol etmek için buralarda kalmadı mı?"

Bir şeyler yapmam gerektiğinden, yedek paspası kaptım, olabildiğince suyu emip kovaya sıktım. Orijinal parke zemini lekeleyen su izleri üzerinde fazla durmamaya çalışıyordum. "Teklif etti, ama dürüst olmak gerekirse ben sadece gitsin istedim."

"Anlaşılabilir." Mal'ın konuşma tarzı, üç kardeşinden tamamen farklıydı. Cümleler arasındaki kısa duraklamalar, ağzından çıkan her kelimeyi dikkatlice düşündüğünü belli ediyordu.

Dikkatli. Onu böyle tanımlardım. Dikkatli ve güvenilir. En iyi arkadaşımın nazik kalbi, dikkatli ve güvenilir ellere layıktı.

"O yaşlı keçinin, eğitimsiz torunlarına iş konusunda talimat vererek paçayı sıyrabileceğini düşündüğüne inanamıyorum işi öğretip paçayı sıyrabileceğini düşünmesine inanamıyorum. Lisansını elinden almalılar," dedi April.

"Ben paramı geri almayı kabul ederim."

"Onu tehdit etmemi ister misin?" Mal bu sözleri o kadar ciddiyetle söyledi ki, sadece dudaklarındaki alaycı kıvrım şaka yaptığını ele verdi.

"Yardıma gerek yok. Eğer hayalarına düşkünse, paramı geri verir."

"İğrenç." April titredi. "Lütfen onun buruşuk yaşlı adamın testis torbasından bahsetmeyelim lütfen. O görüntü artık göz kapaklarımın arkasına kazındı."

Mal merdivenden atladı, botları o kadar gürültülü bir ses çıkardı ki hepimiz irkildik. "Alçı yeterince sağlam görünüyor ve ben olsam elektriği hemen açmazdım, ama... ben ne bilirim ki?"

Bunu kendim de zaten anlamış olduğumu belirtmek acımasızca geldi. Bu yüzden sadece başımı salladım.

"Belki zemine yardım edebilirim." Çenesinin yanını kaşıdı.

April çoktan başını sallıyordu, kırmızı bukleleri örgüsünden sarkıyordu. "En son ne zaman marangozluk yapmaya çalıştığını hatırlıyor musun?"

"O bankı sevdiğini sanıyordum."

"*Seviyorum*. Ama June, hanında sağlık kurallarının ihlal edilmesini pek hoş karşılamayacaktır."

"Haklısın." Başını salladı. "Burada kalıp temizlik yapacağız."

"Başka bir tesisatçı buldun mu?" diye sordu April, paspasını sıkıp suyu boşalttıktan sonra aynı hareketi tekrarladı.

"Hayır. Adadaki herkesin sonbahara kadar randevusu dolu.

Murray'i işe almamın tek nedeni bu. Ana karadan acil durum tesisatçısı çağırmak zorunda kalabilirim."

İkisi de yüzünü buruşturdu.

Sadece seyahat masrafları bile bana küçük bir servete mal olacaktı. Ama başka bir seçeneğim olduğunu düşünmüyordum.

"Buna hiç başlamamalıydım," dedim. Ne kadar berbat bir adam olduğumu itiraf etmekten nefret ediyordum, arkadaşlarıma bile, ama bugün kalan tüm gururumu da yok etmişti.

"Tabii ki başlamalıydın," diye karşılık verdi April. "Baban öldüğünden beri her şeyini buraya adadın, buranın başarılı olmasını hak ediyorsun."

Bunun doğru olduğundan emin değildim. Fiona olmadan bir hafta bile dayanamamışken

? Son altı yıldır *onun* bana ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm, ama ya tam tersi doğruysa? Ya ben, bensiz daha iyi olacak insanlara fazla mı sarılıyordum? "O eve dönmeden onarımları bitirmem imkansız eve dönmeden tamiratları bitirmem imkansız."

“Yapamazsan ne olur? O senin annen. Kızacak, ama seni sevmekten vazgeçmeyecek.” Yeri ovuştururken, April’in kendisinin de bu sözün her zaman doğru olmadığını bildiğini belirtmekten kaçındım. “Yardım edebiliriz,” dedi.

“Peki ya geri kalanı?”

April sessizleşti, dudağını ısırdı. Beni şaşırtan Mal oldu, “Kardeşime sorabilirsin,” dedi.

Şaşkınlığımı hissetmiş olmalı ki, ben aptalca “Hangi kardeşim?” diye patlamadan önce, ürkütücü sessizlik içinde yüz hatları gevşedi.

Alistair son konuşmamızdan bu yana yeni bir mesleğe başlamamışsa – ki bu pek olası değildi – onu kastetmemişti. Peki ya diğeri? İmkanı yoktu. Belki de benim bilmediğim başka bir kardeşi vardı.

“*Callum...*”

Adı bile beni sinirlendiriyordu. “Hayır.”

Benim sert reddedişime gözleri April’e kaydı ve April, “Bu, Juniper’ın kurallarını doğrudan ihlal ediyor,” dedi.

Bu sabah ihlal ettiğim kurallar.

Ölümcül bakışlarımla onu susturma girişimlerim başarısız oldu çünkü o çoktan parmaklarını saymaya başlamıştı: “Macabe’leri Macabe erkeklerini düşünme. Macabe erkekleriyle konuşma. Macabe erkeklerine bakma.”

“Sen bu kategoriye girmiyorsun,” diye keskin bir şekilde araya girdim.

“Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim.”

“Oh, bu kesinlikle bir iltifattır.” April kendini onun yanına soktu ve kolları otomatik olarak onu sardı. “Juney’den gelen büyük bir iltifat.”

“Bana *Juney* deme.”

“Ama sana çok yakışıyor. Tıpkı kabarık, minik bir kedi yavrusu gibi.”

Hay aksi. Bu söze cevap vererek ona değer vermeyi reddederek, Mal’a döndüm. “O tesisatçı mı?” *Tabii ki öyle.* Geçimini küçük tüylü hayvanları kurtarmakla ve köyde yardım etmekle sağlıyordu. Onun ne kadar kendini beğenmiş bir piç olduğunu başka kimse görmedi mi? “Tabii ki ‘Toplum Ken’ tesisatçıdır.”

Gözümün ucuyla Mal’ın April’a “*Toplum Ken’i mi?*” dediğini duydum.

"Ona Ken bebeği hatırlatıyor." Ona bir kez daha sert bir bakış attım ama o görmezden geldi. "Geçen ay tadım odasına bizim için yeni bir tuvalet ve lavabo taktı, harika bir iş çıkardı."

Bunu onun hakkında nasıl bilmiyordum?

Neden aklım sürekli *bu* ayrıntıya takılıp kalıyordu, bilmiyorum.

Callum, üniversitede birlikte okuduğum tüm pislik erkeklerin tam bir örneğiydi. Çekici, atletik ve yüzeysel olarak fazlasıyla yetenekli

. Sırf yatakta nasıl olduğunu görmek ve sonra arkadaşlarına böbürlenmek için alternatif kızı yatağa atmak isteyen türden bir adam.

Glasgow'daki *olay* yüzünden ona kızgın değildim... tamam, , sırf *yapabileceğini* kanıtlamak için beni ön koltuğunda bacaklarımı açmış ve ona muhtaç bir halde bırakıp, sonra da sanki vicdanı uyanmış gibi davranmasına kızgındım. *Sabah pişman olacağım bir şeyi yapmayı reddediyorum.*

kesinlikle pislikçe bir hareketti, ama bunu unutabilirdim.

Ama o gece beni mahvetmiş ve her şeyi sorgulamama neden olmuşken, o olayı bu kadar kolayca bir kenara atmasına kızgındım.

Kinleith'e geri taşındıktan sonra Brown's'ta ilk kez rastladığımızda, sanki yeni X-ışını görüşü kazanmış gibi gözlerini baştan aşağı üzerimde gezdirip, "Seni

." Sonra kulağıma fısıldadı, "Bugün hangi renksin, harpi?"

Bunu bana hiç unutturmadı.

Bir kez bile.

Ama işlerin bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için kendime daha çok kızıyordum.

"Harika. Hâlâ ona sormayacağım." Mopumu daha şiddetle salladım. "Callum Macabe'den yardım istemektense çatının çökmesini tercih ederim."

"Birinci kattaki üçüncü odadasın." Masadan, en yeni misafirimize – rezervasyon bilgilerine göre Bay Damien Lewis – piriç oda anahtarını uzattım; geç check-in yapması sayesinde günün çılgınlığını kaçırmış olmasına şükrettim. Telafi etmem gereken bir misafir eksildi.

"Merdivenleri kullanın, sağdaki ikinci kapı."

Gülümseyerek, başparmağını yuvarlak anahtarın üzerinde gezdirdi.

"Otellerin hâlâ gerçek anahtarlar kullandığını bilmiyordum. Bu günlerde her şey manyetik kartlar ve QR kodları

." Kalın siyah saçları ve zengin aksanı, Galler kökenli olduğunu gösteriyordu.

Ona en dostça gülümsememi gösterdim. Fiona'nın timsah gibi dişlerini çok fazla gösterdiğimden şikayet ettiği gülümseme. "Buralarda işleri eski usul yapmayı seviyoruz."

"Bunun kötü bir şey olduğunu hiç söylemedim." Kalın kollarını yüksek masanın üstüne kavuşturdu ve yerleşti.

İşte bu yüzden genellikle check-in işlemlerini Fiona ve yarı zamanlı resepsiyonistimiz Ada'ya bıraktırdım. Sohbet etmekten *nefret ederdim*.

"Olumlu yorumunda bunu da belirtmeyi unutma." Etkili olması için parmaklarımı ahşaba vurdum. Sanki onu çok eğlendirmişim gibi güldü.

"Komiksin."

Artık yalan söylediğini biliyordum. Hayatım boyunca bana pek çok şey denmişti,

ama "komik" nadiren bunlardan biriydi.

Bir misafirin benimle flört etmeye çalışması ilk kez olmuyordu. Fiona'nın teşvikine rağmen, ben *asla* o yola girmezdim. Siyah kıvrık saçları ve

yatağında bir erkekle ne kadar zamandır birlikte olmadığımı tam olarak bildiğini ima eden bir gülümsemesi olsa bile. İş ile zevki karıştırmak nadiren iyi sonuçlanırdı.

Arkasındaki kapı açılıp kapandı, muhtemelen gece için geri dönen başka bir misafir. Bu kesintiyi fırsat bilip merdivenleri işaret ettim. "Kahvaltı sabah sekizde başlıyor, menü kartınızı kapınıza asın, ben de siparişinizi şefe iletirim." Bariz ama kibar bir uğurlama. Birisi boğazını temizleyene kadar onun bunu görmezden geleceğine yemin edebilirdim.

Başlarımız mükemmel bir senkronizasyonla döndü.

"Macabe."

Yüzünde sabit bir gülümseme. Bronzlaşmış kolları lacivert önlüğünün üzerinde kavuşturulmuş. Saçları rüzgârla dağınık ya da uzun bir günün ardından parmaklarıyla taramış gibi. Callum Macabe... o...

"Bana ihtiyacın olduğunu duydum, komşu."

Kendinden emin. Kendinden emin görünüyordu.

Onu görmezden gelerek, tekrar Bay Lewis'e döndüm. "Başka bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

"Önerdiğiniz herhangi bir gezi var mı? Adayı mümkün olduğunca çok gezmek istiyorum."

"Oh," biraz tereddüt ettim. Yine, bu yüzden bu kısmı Fiona'nın halletmesini tercih ediyordum. Ben pek de doğa sever bir tip değildim. Callum'un bakışlarını çok fazla hissederek, en yakın çekmeceyi karıştırdım ve Fiona ile Ada'nın konuklara dağıttığı broşür yığını getirerek geri döndüm. Genelde sundukları kişisel önerileri hatırlayamadığım için, sessizce broşür yığını uzattım. Broşürleri yavaşça karıştırdı, sonra kağıt yığını cebine sıkıştırdı.

"İyi akşamlar, Bay Lewis. Resepsiyon saat 22:00'de kapanıyor, ancak ihtiyacınız olursa odanızda acil durum irtibat numarası var."

"Peki, ararsam telefonu açar *mısınız*?"

Şaşkınlıkla güldüm. Adamın cesareti vardı, bunu kabul etmeliydim. "İyi geceler, Bay Lewis."

Son bir çarpık gülümsemeyle, küçük valizini omzuna attı ve merdivenlerden indi. Callum onun gitmesini izledi, kaşlarının arasındaki deride küçük bir kırışıklık belirdi. Dikkatini bana döndüğünde, oda daha küçük gelmişti, sanki onun varlığı odanın metrekaresini birkaç metre azaltmış gibiydi.

"Burada ne işin var?" Uzun bir süre sonra sordum. "Bu sabah yetmedi mi, ikinci raunda mı geçmek istedin?"

Nefret ettiğim o sırıtış yine dudaklarında belirdi. Sadece bana sakladığı o sırıtış. Diğer herkese karşı şakacı ama son derece kibardı. *Toplum Ken. Nazik Ken. Senin için ne yapsam az Ken.*

Mavi gözleri parladı, İskoç yaz günleri kadar sıcak ve güvenilmezdi. "Sanırım hiçbir zaman yeterince yapamayacağız, harpi. Ama dedikodulara göre yardımına ihtiyacın varmış."

"Yanlış duymuşsun."

Tsk diye ses çıkardı. "Sanmıyorum. Kaynağım çok güvenilirdir."

Lanet olası Heather. Bu öğleden sonra etrafı aramış ve defalarca "Callum'dan halletmesini iste"

. "Bu köyün tek eksiği lanet olası bir telefon zinciri," diye mırıldandım.

"Zaten var." Masaya bacakları değene kadar yaklaştı. "Neden kimse seni davet etmedi acaba?"

Beni kızdırmak için yaptığı bu bariz girişime tepki vermemeye karar verdim, bilgisayara döndüm ve fareyi anlamsızca salladım. "Heather yanılıyor. Ben hallederim."

"Gerçekten mi? Kim hallediyor?"

Tıkladım, rastgele bir dosya açtım ve okuyormuş gibi yaptım. bu pozisyonda üzerimde dikilmesinden nefret ediyordum ama onun yakınlığının beni etkilediğini itiraf etmeden ayakta durmam imkansızdı. "Henüz

Henüz karar verilmedi, ama umut vaat eden birkaç adayım var."

"Eminim annen dönmeden işi halledebilecek biri değildir." Hâlâ yaz çilleriyle kaplı kollarını masanın üzerinde masanın üzerine koydu. Tıpkı Bay Lewis'in yaptığı gibi. Sonunda göz göze gelmiştik ve bu durum bir şekilde daha da kötüydü. Kalbimin hızlanmasını görmezden gelerek, kollarını masanın diğer tarafına ittim. O sırtış daha da büyüdü.

"Hobisi tadilat yapmak olan bir kovboyu işe almayacağım."

"Kovboy mu?" Yemin ederim ki gözlerinde şakanın şekillendiğini gördüm. "Hatırladığım kadarıyla, binmeye hazır olan sendin."

Adi herif.

Çok çekici, kendini beğenmiş *pislik*.

Birden ayağa fırladım, ellerimi masaya sertçe vurdum. "Defol git."

Tabii ki kıpırdamadı bile. "Hatta bedavaya bile yaparım."

"Neden bunu yapasın ki?"

"Çünkü ben iyi biriyim." Bunu sanki bir gerçekmiş gibi söyledi. *Gökyüzü mavi, çimler yeşil, oh, duymadın mı? Callum Macabe harika bir adam.*

"Ah, kendini *iyi adam* ilan eden adam."

Kalın kaşları çatıldı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Hiçbir zaman anlamazlar." Sesime öfke karışmış, beni ele vermişti. İçim içimi yiyordu, boynunu sıkmamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuştum. Bizi ayıran masa olmasaydı, çoktan

Tehlikeyi hissetmemiş olmalı ki, bana doğru eğildi ve sesini komplo kurar gibi fısıldayacak kadar alçaltarak konuştu. "Dürüst olmak gerekirse, kavga ettiğimizde tahrik oluyorum."

Midem bir anda altüst oldu. "İğrençsin."

"*Evet*. Aynen öyle." Gözlerini kapattı ve alçak, gülünç derecede şehvetli bir inilti çıkardı. "Benim kocan olduğumu ve senin

kirli oraplarımı toplamadığım için kızgın olduğunu hayal et. *Hayır, dur – bulaşık makinesini doğru şekilde doldurmadım.*

"Sen yetişkin bir adamsın, kendi lanet çoraplarını kendin topla!" Neden bu saçma senaryoya alet oluyordum ki? Beni dengesizleştirmeye çalışıyordu ve ben de tuzağa doğru düz bir şekilde yürümüştüm.

"Hayalindeki ilişki bu mu

ilişki mi, Macabe? Bekar olmana ve kırkına yaklaşmana şaşmamalı."

Sözleri, şurup gibi acımasızlık kaplamıştı.

"Bu sadece bir varsayım, cadaloz. Kendime ve yatağımdaki kadına bakabilirim. Bakım yapmaktan *hoşlanıyorum.*" O sözlerin zihnimde canlandırdığı görüntünün iyice yerleşmesine izin verdi. "Ve bekâarım çünkü ben böyle seviyorum." Oh, eminim öyledir. Eminim bahsettiği kadınlar da bundan hoşlanıyordur.

"Sanırım gitme zamanı geldi."

Beni bir süredir inceledikten sonra başını salladı. "Teklifimi düşün."

"Neden? Bundan ne kazanacaksın?"

Omuz silkti. "Komşuluk yapamam mı?"

"*Anlıyorum.* Bu, başımın üzerinde tutabileceğin bir koz." "*Tanrım*, ne kadar da alaycısın. Bunu bir aile teklifi olarak düşün."

"Biz aile değiliz." Bir zamanlar öyle olabilirdik, ama o bağlar çoktan kopmuştu. Ve onu içime almama ramak kala tamamen parçalanmıştı.

"Kardeşim, senin en yakın arkadaşınla neredeyse evli sayılır." "Üç aydır çıkıyorlar."

"Ve orap çekmecesinde şimdiden bir yüzük saklıyor..." Dudakları, sözlerini geri ekebilecekmiş gibi dişlerinin etrafında kıvrıldı. Sonra parmağını kaldırdı. "Bunu kendine sakla."

"Mal evlenme teklif mi edecek? Bu çok erken."

Benim açıkça onaylamadığımı görünce bana öfkeyle baktı. "Mutlular ve nişanlanırlarsa bu sadece onları ilgilendirir. Seni karışma."

Gerçekten karışacağımı mı düşündü? Aşktan vazgeçtiğim için bunu arkadaşına da yayacağımı mı sandı?

April gibi insanlar için mutlu sonlara inanıyordum. Yaz papatyası kadar taze ve sevimli olan April, abuk güler, daha da çabuk affederdi.

Sevmesi kolay, sevmemesi imkansız biriydi. Oysa ben... *hatalıydım.*

Mağazada güzel görünen ama ayağına uymayan bir çift ayakkabı gibi

ama ayak parmaklarını sıkıştırıp su toplayan bir çift ayakkabı gibiydim. Bir gecelik heyecan verici bir eğlence, ta ki keskin kenarlarımla kendilerini kesene kadar. Aslından önceki taslak. Çok soğuk. Çok kapalı. Her şeyden çok ama önemli olan her açıdan yetersiz.

Çocukken, sarsılmaz sevginin ağırlığını o kadar çok kazanmak istemiştik ki; sanki alnımda bir dövme gibi çaresizliğin izini taşıyormuşum gibi hissetmişim. Yanaklarım ağrıyana kadar aynada hoş gülümsemeler çalışırdım

. Neye yaradı ki? Sevilemez doğam, meyve kasesindeki zehirli bir elma gibiydi, sıradaki ısırığı kimin atacağını bekliyordu.

Ona bakmayı reddederek, kapıyı işaret ettim. "Teklifini bir düşüneceğim."

"Düşünecek misin?" Sanki onu tanıdığı en komik kişiymişim gibi kahkahayı bastı. *Bu gece bu tür tepkiler çok yaygındı.* "Harpy, bundan daha iyi bir teklif bulamazsın. Aklın başına geldiğinde beni ara."

Google araması: Acemiler için tesisatçılık

“Ne berbat bir durum,” Hank yine homurdandı, taze pişmiş yulaf kurabiyesinden düşen kırıntılar gür sakallarına yapışmıştı. “Fiona seni sorumlu bırakmamalıydı.”

“Öyle dedin.” Yanaklarımda hissettiğim utanç duygusunu görmezden gelerek, sonuçsuz Google aramama devam ettim. Son yirmi dört saat içinde, İngiltere sınırının kuzeyindeki hemen hemen her tesisatçıya ulaşmıştım. *Yanlış*. Newcastle’daki bir şirkete çok çaresiz bir telefon açmıştım

. Adamın "Neresi adası? Sanmıyorum canım," diye kıkırdaması özellikle acı verici gelmişti.

Arka tarafa gizlenmiş çöp konteyneri artık mahvolmuş yatak takımları, kilimler, bozulmuş bir yatak ve Murray'in aptalca sökmesine izin verdiğim banyo takımlarıyla doluydu. Bu sabah, Mal ortaya çıktığında, başlangıçta rezervasyonunu yaptığı okyanus manzaralı odayı artık sunamadığım için, memnuniyetsiz bir misafire bir gecelik konaklama ve ücretsiz kahvaltı telafi etmenin tam ortasıydım. Rüzgardan yanakları pembeye dönmüştü.

Benim o korkunç tartışmamı sadece yüzünü buruşturarak izlemiş ve nem alma cihazına benzeyen bir şeyi başının üzerine kaldırmıştı. Onu nihayet

birinci kattaki süitte nihayet bulduğumda, dizlerinin üstüne çökmüş, kabloyu açıyordu ve bunun havadaki nemi alacağını açıklıyordu. “Isıtmayı da açmalısın. Akşamlar gittikçe soğuduğu için küf oluşma riskini azaltır akşamlar gittikçe soğuduğu için küf oluşma riskini azaltır.”

Bu beni tamamen paniğe kapılmaya itti. Eski tartan duvar kağıdı zaten bir Jackson Pollock tablosuna benziyordu. Balayı süitinde hedeflediğim atmosfer tam olarak bu değildi. “Bütün bunları nereden biliyorsun?”

Tereddüt etti, gözleri benimle kocaman ellerindeki kordon arasında gidip geldi. “Callum dersem kızar mısın?”

"Hayır... Belki. O adamın nesi var ki?"

"Callum'un mu?" Fişi prize taktı ve kutu gibi makinenin düğmelerini kurcaladı, ta ki odayı düşük bir vızıltı doldurana kadar.

"Evet."

"Yardım etmeyi sever. Ve yıllarca ona tam tersini yapmaya zorlamaya çalışan birinden dinle, ona uymak daha kolay."

Ne katılıyordum ne de karşı çıkıyordum.

O anıyı omuz silkerek silip attım ve Hank'e döndüm. "Neden böyleyim?"

Sorum onu şaşırtmış olsa da, bunu hiç belli etmedi. Ciddi ciddi düşünürken ağzının kenarındaki çizgiler derin birer çizgiye dönüştü.

"Bu sorunun pek çok cevabı olabilir. Siz gençlerin bu kadar sevdiği o kasvetli müzik, kesinlikle ruh halinizi neşelendirmiyor."

"Öyle demek istemedim." Ona doğru bir kırıntı fırlattım. "Müzik zevkim mükemmeldir."

Hiçbir şey söylemedi. Bu, devam etmem için bana verdiği her zamanki işaretti. Bu yönüyle bir günah çıkarma odasındaki rahip gibiydi, ancak tavsiyeleri muhtemelen çok daha renkliydi.

"Callum Macabe yardım etmeyi teklif etti." "Ve sen onu reddettin mi?"

Başımı salladım.

"İyi," diye homurdandı, ağzına kalan yemeği tıktırarak. "O delikanlı hep sırtıyor. Beni tedirgin ediyor."

Gülerek, bu adada Community Ken kupasından içmeyen başka birini bulduğum için mutlu oldum. "Sence kabul etmem mi gerekir? Gururumu bir kenara bırakıp, yardım teklif edildiğinde kabul etmem mi?"

Sözlerim, Ada kapıdan içeri girip nemli paltosunu çıkarırken konuşmaya başladığında kesildi. "Geciktiğim için özür dilerim, yine yolun ortasında lanet olası koyunlar vardı. Sonra da turistlerle dolu bir karavan fotoğraf çekmek için durdu." Başını salladı, gümüş çizgili kutu örgüleri

omzunun üzerinden kaydı. "Sanki burada yaşayanların gidecek yerleri yokmuş gibi." Masaya doğru dönerken, Hank'in bakışlarını nezaketin gerektirdiğinden biraz daha uzun süre karşıladı. Londra doğumlu olan o ve rahmetli kocası, neredeyse otuz yıl önce Skye'a taşınmıştı. Onu ve o zamandan beri Ivy House'ta yarı zamanlı çalışıyordu.

Hank'in dikleşmesindeki çabukluk neredeyse komikti. Göğsündeki kırıntıları silkeleme şekli de öyle. "Bir parça kaçmış," diye fısıldadım, dudağındaki tek bir kırıntıyı işaret ederken koltuktan kalkıp Ada'nın akşam vardiyasını devralmasına izin verdim.

"Selam Ada. Bir sorum var: Tuvaletlere yardım etmesi için Callum Macabe'yi işe almalı mıyım sence?"

"Callum mu?" Bu köydeki her kadın gibi, onun adı geçince yüzü aydınlandı. "O çok sevimli bir çocuk."

Hank'e dönüp, evrensel "anladım" hareketini yaptım.

Homurdanarak elini salladı ve çoktan mutfağının güvenli ortamına çekilmişti. Benden mi yoksa çekici dul kadından mı kaçıyor? Bu hâlâ tartışmaya açıktı

. "Ne istersen onu yap kızım, her zamanki gibi. Beni bu işin dışında tut yeter... Ve o delikanlının yanında dikkatli ol, ona güvenmiyorum." Son yorumu sanki sonradan aklına gelmiş gibi yaptı.

Ada'nın gelişini kaçış fırsatı olarak kullanarak kulaklıklarımı taktım ve çamaşır odasının sessiz sığınağına, ütülenmeyi bekleyen temiz çarşaf yığınının çekildim. Aklım, Hank'in sözlerini tekrar tekrar düşünerek bu sıradan işin içinde dolaşıyordu.

Beni bu işin dışında tut.

Sorun da buydu. Onu bu işin dışında bırakmak *istemiyordum*. Kararı benim yerime birinin almasını istiyordum, böylece herhangi bir terslikten zarar görmeyecektim.

Hiçbir risk almadan tüm ödülü almak istiyordum.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, rahat oturma odamdaki kanepenin minderlerine kıvrıldım. Shakespeare, kadife kaplı kanepemin koluna tünemiş, bir elimle kitap yığınının üstüne telefonumu dengelerken, diğer elimdeki mısır gevreğini dökmemeye dikkat ederek telefonumu bir kitap yığınının üzerine dengelediğimi izliyordu.

"İstediğin kadar ters bak, pislik," dedim, kameranın bağlanmasını beklerken.

"Artık birbirimizi böyle mi selamlıyoruz?" Mal ile birlikte yaşadığı küçük kulübede alevlerin ışığıyla arkadan aydınlatılan April, bu ihtimalden

bu durumdan çok memnun görünüyordu. Ardından Heather bağlandı, kamera odaklanıp odaklanmayı kaybedince yüzü bulanıklaştı.

"Üzgünüm." Onların iyi görebilmesi için ekranı çevirdim. "O sözler şeytani kediye yönelikti."

"Hâlâ iyi gitmiyor mu?"

Açıklama olarak süslü süslü kolumu kaldırdım, bileklerimdeki izler bir bileklik gibi kıvrılıyordu. "Neden bu, sadece bakmayı kabul ettiğim kedi değil de, evlat edinmeyi kabul ettiğim kedi olmak zorundaydı?"

"Çünkü o güzel yüze bir kez baktın ve hayır diyemedin mi?" diye şaka yaptı Heather. Ben belirsiz bir şekilde mırıldandım ama Heather haklıydı haklıydı, güzel şeylere karşı her zaman bir zaafım olmuştu.

"Bunu çok iyi bilirim." April, dizlerinin üzerinde bir senaryo dururken, kıkırdarak sandalyesine yaslandı. Birkaç ay sonra en son filminin çekimleri için ayrılacaktı ve dürüst olmak gerekirse, onun ayrılışından korkuyordum.

April'in şöhretinin büyüklüğü genellikle en tuhaf anlarda aklıma gelirdi. En iyi arkadaşımın Kinleith'e dönmesi o kadar normal geliyordu, turistler dükkanlarda ya da plajda onu işaret edene kadar onun şöhretini hatırlamamıştım bile. Heather ve ben, Mal'in en *sadık* hayranlarından bazılarını savuşturmaya çalışmasını izlerken çok eğlendik.

"Ivy House'da işler nasıl?" Konuyu ilk açan Heather oldu.

"Ah, bilirsin, o kadar çok oda bedava verdim ki, şu anda konuklara kalmaları için para ödüyorum ve Hank'in Fiona'yı aramasını engellemek için ona zam vererek rüşvet vermek zorunda kaldım."

"Bu sadece geçici bir zorluk."

"Özellikle de Callum'un yardım etmesine izin verirsen," diye ısrar etti Heather, sesinde hafif bir sinirlilik vardı. "İkinizin pek anlaşılamadığını biliyorum, ama bu konuda, biraz geçinmeye çalışamaz mısınız?"

"Yarın boş vaktim var, yardıma ihtiyacın olursa? Müşteri hizmetlerinde çok iyiyim," diye araya girdi April, konuyu hiç zorlanmadan değiştirerek. Hiçbir şey söylememiş olsa da, Callum ve benim hakkımda şüpheleri olduğunu biliyordum.

"Gerek yok, Ada fazladan mesai yapmaktan memnun."

"Yaşlı Murray paranı geri verdi mi?"

"Sanmıyorum," diye cevapladı Heather, ben söylemeden önce.

"Boğazına dirgen dayasan bile, o cimri herif kıpırdamaz bile."

O kadar sert bir şekilde burnumdan yulaf sütü fışkırmak üzereyken, "Ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum... beş dakikadan fazla kaçabilirsem tabii," dedim. Heather yüzünü buruşturarak kısa saçlarını kısa bir at kuyruğu haline topladı. "Yorgun görünüyorsun," dedim. Cildi sert mutfak ışıkları altında daha da solgun görünüyordu.

"İyiyim." Esnedi, gözleri benimkilerle buluştu ve hemen başka yere kaydı. O bakıştan nefret ediyordum. Yedi yaşındayken birbirimize Spice Girls'ten esinlenerek saç kesimi yapmış arkadaşlar gibi gülüp alay etsek de, benim ve

ilişkimizin sona ermesinin bana romantik ilişkiden çok daha fazlasına mal olmuştu. "Sadece uzun bir gün oldu ve kızlar tartışmayı kesmiyorlar. Birbirlerinden biraz uzak kalabilmeleri için onlara ayrı yatak odaları vermeyi düşünüyorum."

"Geçici bir dönem olabilir," dedi April.

"Olabilir." Şakaklarını ovuşturdu. "Çocukların kavga etmesinin normal olduğunu biliyorum. Keşke beni destekleyecek biri olsaydı, anlıyor musun? Birbirlerine bağırırken kendime burada yetişkin olanın ben olduğumu hatırlatmak zorunda kaldığımda, oysa aslında kendimi banyoya kilitleyip ağlamak istiyorum. Babalarından iki haftada bir bir saatlik bir telefon görüşmesi, ortak ebeveynlik olarak pek yetmiyor."

"Adi herif," diye tükürdüm, eski kocasının ayrılmasının bizim barışmamızın katalizörü olmasından nefret ediyordum. Heather'ın Alistair yerine beni seçeceğini hiç beklemiyordum. Ama bir *seçim* olacağını ummuştum. Hayat sana romantik kalp kırıklıklarını öğretir. *Çikolatayı ye,*

Legally Blonde'u izle, duşta Taylor Swift eşliğinde ağla. Tekrarla. Ama kimse sana dostluktan kaynaklanan kalp kırıklığının iki kat daha acı verdiğini söylememişti.

"Adi herif," diye Heather ve April aynı fikirdeydi, ben de konuşma başka konulara kayarken zorla gülümsedim. Yığınla yastığın arasına gömüldüm , boş mısır gevreği kasesini bir kadeh kırmızı şarapla değiştirip, arkadaşlarım Heather'ın içki fabrikasındaki yeni yönetici rolünü tartışırken uykuya dalmamak için elimden geleni yaptım, ama zihnim süzgeç gibiydi, uzun günün yorgunluğu beni yakalarken tek bir düşünceye bile tutunamıyordum

April'in tarafındaki kapı açılıp kapandığında sohbet beni geri çekti. Bir anlığına yüzünü yukarı doğru çevirip sıırttı

yukarı kaldırdı. Mal'ın başı görünür hale gelmeden önce görüntü bulanıklaştı, dudakları onun dudaklarına değdi, elleri yanaklarını kavrayarak onu derinlemesine öptü. Tutkuyla. Sanki onları ayıran bir denizmiş gibi, bir avuç taş duvar. Ve lanet olsun, paylaştıkları o şiddetli özlemde gözlerimi alamadım. Gittiğinde kalbinden bir parça da yanında götürceğini bilerek.

"İğrenç." Heather öğürdü. Birbirlerinden ayrıldılar, April gülerken Mal'ın yanakları yanmış gibi pembeye döndü.

"Üzgünüm çocuklar." İkimizi fark edince kızarıklığı daha da arttı. "Telefonu fark etmemiştim." Çünkü bu aralar April dışında pek bir şey fark etmiyordu.

"Sanırım bu benim gitme işareti," dedi Heather.

"Benim yüzümden değil." Mal, April'in omzunun üzerinden eğilip kız kardeşiyle konuştu. "Zaten duş almaya gidiyordum."

Heather başını salladı, avucuyla bir esnemeyi daha bastırdı. "Yatmam lazım, kızların yarın okuldan önce jimnastik kulübü var."

"Alıp bırakma konusunda yardıma ihtiyacın olursa haber ver," dedi Mal, görüş alanımdan kaybolmadan önce.

Heather vedalaşırken sessizce bekledim. Onun sarkık gülümsemesine, umarım ikna edici ve güven verici bir gülümsemeyle karşılık verdim. Sonra ekranı karardı ve ben, "Neredeyse Callum'la yatıyordum," diye bağırdım. Sanki saatlerce sorgu sandalyesinde oturmuşum gibi. Bu itirafın nereden çıktığını bilmiyorum. Stres mi? *Evet, kesinlikle stres.* Ve günlerdir yüzüme karşı gelmesi.

April gözlerini kırptırdı, dudakları hareket etti, ama cevabı belirgin bir erkek boğukluğuyla bastırıldı.

Donakaldım, sanki odaya bakabilecekmişim gibi ekrana yaklaştım. "Bu Mal mı?"

İki saniye geçti. Sonra kamera dışından cevap geldi. "Evet." "Duşa gireceğini sanıyordum," dedim. April'in gözleri

"Havlumu mu unuttum?" Bu bir cümleden çok bir soruydu, sanki ben onun öğretmeniymişim de o da köpeğinin ödevini nasıl yediğini açıklıyormuş gibi.

Evet, bunu yapamazdım. "Lütfen kadrāja girer misin?"

Yine uzun bir duraklama. "İstemiyorum."

"Peki, cesaretini topla, çünkü maalesef artık bu boktan gösterinin bir parçasısın."

"Sanmıyorum ki..."

"*Mal!*"

Sanki beline bağlanmış görünmez bir ipi çekmişim gibi sendeleyerek kadrja girdi. Geniş göğsüne aceleyle koyu renkli bir tişört giyip, April'in yanındaki kanepeye çöktü. Bakışlarımız çarpıştı ve kaydı ama utanmayı reddettim. Yanaklarım yansıyor olsa bile.

"Lütfen asıl konumuza dönebilir miyiz?" April bacaklarını altına kısırdı, heyecandan neredeyse titriyordu. "Bugün Callum'la neredeyse yatıyordun?"

"Kesinlikle hayır... bu yıllar önceydi."

"Biliyordum! Aranızda bir şey olduğunu *çok iyi* biliyordum.

"Tabii ki hayır! İlişki bittikten bir yıl sonra."

"Tabii ki hayır! İlişki bittikten bir yıl sonra."

"*Siktir.*" Mal elini çenesine götürdü ve ayağa kalktı. "Bunun için burada olmamalıyım."

"*Otur,*" dedik April ve ben aynı anda. O da hemen itaat etti.

"Sadece kızlar arası bir sohbet." April omzuna bir öpücük kondurdu, sonra bana döndü. "Yani birlikte miydiniz?"

"Anahtar kelime '*neredeyse*'."

Sanki bu fark önemsizmiş gibi elini salladı. "Nasıl oldu?"

"Glasgow'da bir konferansa katılıyordum, bir barda karşılaştık."

"İyi miydi? Yani, öncesinde olanlar." Parmaklarını çevirdi ve Mal hırıltılı bir ses çıkardı, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Sence?" dedim kuru bir şekilde, Callum'un beni kucağına çekerken titremesini hatırlayarak kuru bir şekilde cevap verdim. Beni kucağına çekerken. Beni çok istemişti. Ta ki istememeye başlayana kadar. "O adamı sevmiyor olabilirim ama onun da kötü şeyler yapmak için yaratılmış bir vücudu olduğunu ben bile kabul edebilirim."

"Alistair'den daha mı iyi?"

Düşünürken dudaklarımı büzüştürdüm. “Farklı. Tam olarak karşılaştırmak zor. Alistair’le seks her zaman inanılmazdı, ama bu... Bilmiyorum, *daha heyecanlıydı*. Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde.”

“Çocuklar, buna cinsel gerilimin artması denir.” Sanki mahkeme başkanlığı yapıyormuş gibi ellerini yanlara açtı.

“İşte bu...”

“Hayır, kal,” Mal gitmeden önce yalvardım. “Fikrini duymam lazım.”

Yüzünü buruşturdu, gözlerini kısarak. “Lütfen yapma.”

“Yardıma olacaksa, seks hayatınız hakkında her şeyi biliyorum.”

Gözleri birden açıldı ve April’i oturduğu yerde dondu.

“Ne?” Sesi hiç utanmazdı. “Övünecek birine ihtiyacım var ve bu Heather olamaz. Geçen hafta duvara yaslanıp yaptığın o bacak hareketi...”

“Yani sen ve Callum mı?” diye sözümü kesti, yüzü kırmızı bir balon gibi kızarmış olsa da sesi sakindi. Hiç bu kadar utangaç birini görmemiştim.

Ona karşı nazik davranarak, konu değişikliğine uyum sağladım.

“Neredeyse ve sadece bir kez.”

“*Tanrım*.” Elini çenesine sürdü, bunun sinirsel bir tik olduğunu öğrenmeye başlamıştım. “Bu hayatımın en tuhaf konuşma.”

“Bir daha hiç cazip gelmedi mi?” diye sordu April.

“Hayır.” *Her gelmek istediğimde*. “Bana karşı hep pislik gibi davranıyor.” “Bu, hoşlandığın kızın dikkatini çekmek için onu kızdırmanın klasik bir yoludur.”

“Oh, gerçekten mi?” Mal’a keskin bir bakış attım. “Altı ay önce demiştin.” Heather, Mal hakkında tam olarak aynı şeyi söylemişti ve April onu sert bir şekilde susturmuştu.

“Sonra Mal’ın aslında her gece hüzünlü bir boz ayı gibi özlemle eriyip gittiğini öğrendim—”

“Her gece diyemem, tam olarak. Sadece hafif bir özlem... bilirsin, normal miktarda erkeksi özlem.” Dedi şu anda başka hiçbir . Özlem seviyesi tartışmaya açık değildi. “Callum’un June’dan hoşlandığından hiç bahsetmemiştin.”

“Bunun bariz olduğunu sanıyordum. Ayrıca, bu kızlar arası kurallara aykırı.”

"Yeter. Callum *benden hoşlanmıyor*." Bu çocukça sözler yüzünden neredeyse kusacaktım. "Hoşlansa bile umurumda olmazdı. Tek bilmek istediğim şey, Mal...

her şeyi bildiğine göre, bana yardım etmesi için ona güvenebilir miyim sence?" Hemen başını salladı.

"*Kahretsin*." Yastıklara yaslandım.

"Umduğun cevap bu değil miydi?" Bana Heather'a gösterdiği aynı gülümsemeyi gösterdi. Yüzü tamamen aydınlandı.

"Hayır. Resmen Macabe ailesinin kara listesine girdin."

6

Callum

Callum: Nasıl gitti?

Callum: ???

Callum: Mesajı okuduğunda mesajın altında küçük bir işaret belirir, Mal.

Mal: Ne nasıl gitti?

Callum: Nem alıcı. Aldı mı?

Mal: Ona pek seçenek bırakmadım, fişe takıp çıktım. Callum: İyi.

Callum: Murray ona borcunu ödedi

mi? Mal: Sence?

Parmak eklemlerimle kapıyı sertçe vurdum. Yanlış anlaşılması zor bir ses. "Aç kapıyı, Murray!" Boyası dökülmüş kapıya bağırdım, eğer otuz saniye içinde ortaya çıkmazsa kapıyı kırmaya hazırdım. Kapı kolu döndü ve karısının dostça yüzü kapı aralığından görüldü.

"Callum." Elini bir mutfak havlusuyla kurularken gülümsedi. "Gordon ev ziyareti ayarladı mı?"

"Şey... tam olarak değil." Boynumun arkasını kaşıyarak, aniden ön kapısına vurduğum için kendimi kötü hissettim. "Daha çok bir dostluk ziyareti." Murray'in berbat toprak yolunda kamyonetimin süspansiyonuyla Rus ruleti oynayacak kadar sinir bozucu bir sorun. İşe gitmeden önce babamı da ziyaret etmem gerekiyordu. "O buralarda mı?"

"Kahvaltı için bulaşıkları yıkıyor, onu çağırayım."

"Çok teşekkürler, Bayan Murray." En güzel gülümsememi gösterdim. O sıçanla evlenmiş olması onun suçu değildi.

Çay havlusunu bacağıma doğru salladı. "Seni şapşal, bana Vanessa de." İçeri girdi ve birkaç saniye sonra,

somurtkan Murray'i de yanında getirmişti. Gömleğinin yakası tıraştan nemliydi

, verandaya çıkarken çenesini havluyla sildi. "Teşekkürler, Vanessa, onu sadece bir dakikalığına alacağım.

Yakında kedileri yıllık aşıları için getirmeyi unutma, sana küçük bir indirim ayarlayayım."

Kapı kapanana kadar gülümsememi sürdürdüm, sonra Murray'i o kadar hızlı bir şekilde geri ittim ki menteşeler gıcırdadı.

"Hey, dur bakalım! Delirdin mi sen—"

"Konuşmana gerek yok, sadece dinle. Anladın mı?" Omzuna tutuşum çok sert değildi. Beni çok kızdırdığını anlaması için yeterli baskıyı uyguladım.

Başını salladı, rüzgârla yıpranmış yanakları daha da kızardı. "Juniper Ross'a epey bir borcun var."

"Mesele bu mu? İşi iptal eden o, ben değilim. O küçük kıza söylediğimi sana da söyleyeyim, boru arızalıydı, oğlumun suçu yok."

Ben ona her zaman "*küçük*" diyordum ama Murray'in ağzından bu kelime küçümseyici bir tonla çıkıyordu. Sanki o, " nemli erkek işlerinin" karmaşıklığını anlamaya yetecek kadar basit, naif bir küçük kızmış gibi.

"Juniper bir *kız* değil." Ses tonum camı kesecek kadar sertti. "

Belediye meclisinde arkadaşlarım var. Parasını bugün iade et, yoksa güvenli olmayan çalışma uygulamalarını bildirmekten başka çarem kalmayacak. Muhtemelen lisansını elinden alacaklar, o zaman ne yapacaksın?"

"O, bir hayalet gibi çığlık atmaya başlamamış olsaydı, çocuklar d zeltecekleri küçük bir hata yüzünden beni mahveder miydin?

Brodie'nin kafasına bir ayakkabı fırlattı." Bunu görmek için ne kadar para verirdim. "*Onu* dava edebilirim."

Belki. Bunu kanıtlaması gerekecekti ve bu da cevaplamak istemeyeceği soruları gündeme getirecekti.

Geriye doğru yavaşça çekilirken, ayak topuğum çakılların üzerinde  ıtırdadı ve

yakasını düzelttim. "İşte yapacağın şey şu. Öncelikle Juniper'a borçlu olduğun her kuruşu ödeyeceksin."

itiraz etmeye başladı, ben de elimi kaldırdım. "Ona borcunu ödeyeceksin. Bugün. Bu konuda tartışmaya yer yok. Sonra torunlarını düzgün bir şekilde eğiteceksin. Bunu yapana kadar Brodie takımdan çıkar."

Ağız açık kaldı. “Takımdan mı? Delirdin mi, o Skye’ın en hızlı orta forveti.”

Sanki bu yılın Kuzey Bölümü lig kupasını Portree’ye vermiyormuşum gibi omuz silktilim. “Başka oyuncular da var.” *Yoktu.*

Cebimden araba anahtarlarımı çıkarıp sürücü tarafına doğru yürürken, omzumun üzerinden seslendim, “Bu işi halledersen takıma geri döner, bu sezon birkaç maçta oynayabilir.”

Kapıyı açmadan önce, alçak ve fazlasıyla kibirli bir sesle cevabını duydum. “Biliyorsun, kardeşinin kızına ilgi duymak bu köydeki bazı insanlar tarafından hoş karşılanmayabilir.”

Cevap olarak attığım kahkaha o kadar şiddetliydi ki, gözümün ucundaki çiseleyen yağmur buhara dönüştü. Beni köşeye sıkıştırdığını sanıyordu. Juniper’ın son sekiz yıldır onları çantasında taşıdığını bilmiyordu.

“İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil, Murray.” Gözlerini kaçırmadan ona baktım, daha fazla konuşmaya cesaret etmesini bekledim. Sadece çenesini seğirttiğinde, kamyonetime bindim. Ayrılırken lastiklerimin altında tozlar yükseldi, Juniper hakkındaki saçma tehditlerini ona bırakarak.

Duygularımı kimin bildiği umurumda değildi, onlarla barışmak için uzun onlarla barışmak için bolca vaktim olmuştu. Bir zamanlar içimde beslediğim tüm suçluluk duygusu, kardeşim hayatının en büyük hatasını yaptığı anda azalmaya başlamıştı. Öfkeden gözümün önü kararmış halde Edinburgh’dan Glasgow’a sürdüğüm o gece, ona zarar verdiği için ondan nefret ediyordum. *Kendimi de* o kadar rahatlamış hissettiğim için nefret ediyordum.

Sonra gözlerindeki boş bakışı gördüm. Sakalı uzamış, gözleri kan çanağına dönmüş, tek bir çorap giymişti.

Kavga etmek yerine, beni içeri davet etti ve orada bize evimizi hatırlatan viskiyle sarhoş olduk. Her yudumda, o anın gelmesini bekleyerek nefesimi tutuyordum; her şeyi ne kadar berbat ettiğini fark ettiğinde başlayacak olan araba anahtarlarını bulmak için çılgınca arayışını.

Günler haftalara dönüştü. Her telefon görüşmesinde hattın diğer ucunda onun sesini duymayı bekledim. *"Selam dostum, komik bir hikaye, June ve ben tekrar bir araya geldik..."*

Her gün bu telefon gelmediğinde suçluluk duygum azaldı, ta ki göğsümde hafif bir sızıdan ibaret kalana kadar. Sonra Glasgow olayı oldu. Ve ben

Juniper'ı artık kendisinin olarak görmeyi bıraktı ve o benim oldu.
Kışkırtmak, sevmek ve korumak için bana ait, en azından uzaktan da olsa.

7

Callum

Sevgili Callum,

Beni tanırsın, haddimi aşmak benim doğamda yok, ama gelecek haftaki Portree maçı için sahayı henüz ayırtmadığını fark edemedim. Perşembe akşamı antrenman sahası da dahil olmak üzere her şeyi hallettiğime emin olabilirsiniz. Portree güçlü bir ve özellikle Brodie'nin top sürme hızı olmadan hazırlıklı olmamız gerekiyor.

Son zamanlarda oldukça dalgın görünüyorsun. Kaptanlık görevi sana fazla geliyorsa, senin yerine liderliği seve seve üstlenirim.

Tabii ki takımın iyiliği için. Duncan

Duncan,

İlgine teşekkürler ama her şey kontrolüm altında.

Callum

Muayene odasının kapısına gelen bir vuruş, beni öfkeyle sayfaları kaydırmaktan alıkoymuştu. Kyle'daki bakım evini yer imlerine ekledikten sonra, telefonumu masanın üzerine bıraktım. Bugün... pek iyi geçmemişti.

Annem bunu gizlemeye çalışsa da, omuzlarındaki yorgunluktan onun bitkin olduğunu anlayabiliyordum. Bir yıl önce olmayan kalıcı çizgiler yüz hatlarını gerginleştirmişti. Kilo vermişti...

Tık. Tık.

Kahretsin. "Girin." Burada olsam bile, aslında *burada* değildim.

Kelly, yüzünde parlak bir gülümsemeyle kapıdan başını uzattı. "Jill Mortimer randevusu için geldi."

"*Yine mi?* Daha bir hafta bile olmadı?"

Kelly omuz silkti, sıkı kahverengi bukleleri pembe önlüğünün yakasından sallanıyordu. "Bu sefer Coco."

Küfür etme dürtüsüne direnerek, bilgisayarımda Jill'in kapsamlı dosyasını açtım. "Onları içeri gönder."

Okuldan arkadaşım olan şık sarışın, sanki kırmızı halıda yürüyormuş gibi içeri girdiğinde, stetoskopumu boynuma asıyordum. Hava soğuk olmasına rağmen yazlık bir hava veren, dalgalı, çiçek desenli eteği baldırlarına kadar uzanıyordu.

"Callum." Bir elinde güzel bir King Charles Spaniel'in tasmaını gevşekçe tutarken, kulaklarından kulaklarına kadar gülümsedi. "Böyle böyle buluşmayı bırakmalıyız."

"Bayan Mortimer." Elimden gelen en güzel gülümsemeyi takındım ve sadece bu yıl içinde en az on kez muayene ettiğim köpeği selamlamak için çömelmişim. "Nasılsın, tatlım?" Bu sözler açıkça Coco'ya yönelikti, ancak Jill sahte bir sevinçle yüzüne yelpaze yapıyordu.

"Vay canına, Callum, sen her zaman bir cazibesin. Sanırım kızlarım da seni benim kadar seviyor. *Neredeyse*." Son cümleyi, fark etmemiş gibi davrandığım bir göz kırpmasıyla ekledi.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, Bayan Mortimer." Tam o sırada elini çıplak koluma doladı, uzun kırmızı tırnakları derime kıvrılıp uçları batana kadar. O uzun kırmızı tırnaklarda her zaman midemi midem bulanırdı. Ya da belki de sorun tırnaklar değil, *onların sahibiydi*. Çünkü ne zaman Juniper'ın özenle manikürlenmiş tırnaklarını görsem – uçları her zaman

uçları siyah olan – onları sırtımda gömülü olarak hayal ederdim. Pençeleri çıksa bile hoşuma giderdi. Ne de olsa ona "harpy" lakabını takmıştım.

"Callum, bana Jill demeni kaç kez söyledim?" Tırnakları bırakmadan önce biraz daha derine battı, şüphesiz baştan çıkarıcı olması amaçlanan bir hareketle bileğimin üzerinden kaydı. "Sonuçta biz eski *arkadaşız*." On altı yaşındaki ben, lise plaj partisinde sarhoşken öpüştüğüm bir öpücüğün geri dönüp beni o kadar sık

Bunu bir an önce bitirmek için Coco'ya başımı salladım. "Küçük hanımın sorunu ne gibi görünüyor?"

"Oh... Coco, *tabii ki*. Arka bacağı onu rahatsız ediyor."

İçeri gayet iyi koşmuştu, ama köpekler acılarını gizleme konusunda sinsi olabiliyorlardı. "Onu masaya çıkaralım da bir bakalım." Jill yapamadan onu kucağıma aldım. Arka bacaklarından başlayarak, rahatsızlık belirtisi var mı diye bakmak için

tüylerini nazikçe okşayarak herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını kontrol ettim. "Normal şekilde yiyor mu?"

"Evet. Tıpkı annesi gibi, yemeyi çok seviyor." Jill, kavisli kalçalarının üzerinde avuç içlerini gezdirirken, kendini alaya alan bir kahkaha attı.

Lanet olsun.

Boğazımı temizledim. "İdrar yaparken ağrı var mı?"

"Yok."

"Bu iyi." Köpeğin ön tarafına uzandım, tedbiren kulaklarının ve gözlerinin içini kontrol ettim. Coco, ben çalışırken kolumu yaladı, tamamen rahattı.

"Gözle görülür bir sorun göremiyorum," dedim sonunda, ellerimi yıkamak için geri çekilirken. "Hafif bir kas gerginliği olabilir ama devam etmediği sürece endişelenecek bir şey yok."

"Hmm." Jill alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Sence gelecek hafta için bir kontrol randevusu almalı mıyım?"

"Gerek yok, ama endişelenirseniz her zaman telefon edebilirsiniz."

Gülümsemesi parladı ve içimden yaptığım hataya içim sızladı. "Sen olmasan ne yapardım, Callum? Kalbin o kadar büyük ki

kalbin var." *Doğru. Bilgisayara* dönerek ona sırtımı döndüm ve Coco'nun dosyasına birkaç ayrıntı girdim. "Sana düzgün bir şekilde teşekkür etmek için seni yemeğe çıkarmama izin vermelisin." Parmaklarım tuşların üzerinde durdu. "*Tabii ki* sadece arkadaş olarak. Boşanmamdan sonra daha fazlasına hazır değilim."

Jill ve eski kocası altı ay önce resmen ayrılmışlardı ve o zamandan beri o benim için sürekli bir baş belası olmuştu. Bunu düşünmek bile kendimi pislik gibi hissettirdi, ama biliyordum ki, sözlerine rağmen, istersem Jill bir

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Şu anda başımda bir sürü iş var." Bu cevap berbat hissettirdi. "*Sorun bende değil, sende*" demiş olsam da olurdu. En son sorduğunda onu daha sert bir şekilde reddetmeliydim, ama kendimi suçlu hissetmişim. Yalnız bir kadını incitmekten çok korkmuştum.

"Oh." Bir gün önce şişirilmiş balon gibi sönüverdi. "Belki birkaç hafta sonra? Yağmur oluklarımı temizlemeye yardım etmeyi teklif ettiğini hatırlıyor musun?"

Birdenbire bunu teklif *ettiğimi* fark ettim. Yanaklarım kızardı, onu memnun etme arzusu neredeyse belirsiz bir "*Evet, belki*" dememi sağladı.

. Onu incitmeden önce dürüst olmam gerekiyordu. Yanlış anlamayacağı bir şekilde reddetmem gerekiyordu. "Jill, üzgünüm—" *Kahretsin*. "Ama ben sana... *o anlamda* ilgi duymuyorum. Oluklarla ilgili yardım edebilirim hâlâ ama hepsi bu kadar." Yüzü birden sertleşti, dudakları büzüldü ve her şeyi mahvettiğimi anladım. *Tanrım, cehenneme gidecektim*. "Seni kapıya kadar geçireyim."

* * *

Evimle Ivy House arasındaki kısa mesafeyi ağır adımlarla yürürken telefonum elimde çaldı. Çiftlikler arasındaki dereyi geçen, yosun kaplı sağlam tahtaların üzerinde botlarım güm güm sesler çıkarıyordu; kıyı, yemyeşil eğrelti otları ve çam iğneleriyle çevriliydi.

Annem. Midem düğümlendi ve korkunç, bencil bir an için cevap vermemeyi düşündüm.

"Selam," telefonu açarken burnumun köprüsünü sıktım. "Orada her şey yolunda mı?" Henüz eve bile gitmemiştim. Saat sekizi geçmişti ve Murray's'e gitmek için şafak vakti yataktan kalkmışım.

Bu önlüğü çıkarmam ve üzerime yapışan ıslak köpek kokusunu duşla yıkamam gerekiyordu. Yemek yemem gerekiyordu. Uyumam gerekiyordu. Bana...

"Merhaba canım." Sesinin titrediğini duydum. "Her şey yolunda, sadece babanın çok sevdiği Jimi Hendrix plağının nereye gittiğini biliyor musun diye soruyordum?"

"*The Last Experience* mi? Anne, tüm plaklar koridordaki dolapta. Şimdi mi ihtiyacın var?" Endişe, sözlerimi sıkıştırdı ve nefes aldım, göğsümdeki kargaşanın yatışmasını diledim. Bu yeni normumuz haline geliyordu; babam giderek tedirginleşiyor, annem ise onu kendine getirmek için yeni planlar üretiyordu.

"Bu gece yine huzursuz, doktor en sevdiği müziği dinlemenin onu sakinleştirebileceğini söyledi."

"Kutu ve pikap en üst rafta, tek başına almaya çalışma, çok ağır."

"Merdiveni kullanırım."

"Anne..." Bakışlarım özlemle hanın kapısına kaydı, tüm varlığım oraya doğru uzanıyordu. Sanki duvarların arkasından Juniper'ı hissedebiliyormuşum gibiydi

duvarların arkasından hissedebiliyormuş gibi. Bana atacağı her türlü alaycı sözü önceden tahmin edip, bu berbat günü tersine çevirebilecekmiş gibi. "Toplantıya girmek üzereyim, bir saat bekleyebilir misin?"

"Bu saatte mi?"

"Bir arkadaşıma yardım ediyorum," dedim, çok rahat bir tavırla. "Tamam, canım."

"Ben gelene kadar telefonunda o şarkıyı çal."

"O şekilde sevmiyor. O çaları kaldırmamalıydık."

İç çekişimi yuttum. Adam neredeyse on yıldır o pikaba bakmamıştı bile. "Elimden geldiğince çabuk geleceğim."

Yine ararsa diye telefonumun sesini açtım ve endişemi bastırmaya çalışarak küçük ağaçlık alanı geçtim ve Ivy House, kıvrımlı kenarlarını kadife gibi bir gece ile çevreleyen haliyle karşımda belirdi. Juniper'ın aklının başına gelmesini beklemekten yorulmuştum, artık farklı bir yaklaşım sergileme zamanı gelmişti.

Neredeyse koyu yeşil kapıya varmıştım ki telefonum tekrar çaldı. Annem olduğunu düşünerek ilk basamakta durdum, Juniper'ın adı telefon ekranımda yanıp söndüğünde halüsinasyon gördüğümünden emindim. Gözlerimi kısarak baktım ve – *vay canına*, hâlâ oradaydı. Juniper. *Beni arıyordu*.

Beni *hiç* aradığını sanmıyordum.

Telefonu elime aldım, beceriksiz, iri parmaklarımla neredeyse kapatıyordum. "Juniper?" Sessizlik. "Alo?" Han'a baktım, yarı pencerede onu göreceğimi umuyordum.

"Ben olduğumu nereden bildin?"

Titredim, sesi sanki boynumun arkasına sıcak bir nefes üflüyormuş gibiydi

. Kulağımın hemen yanında olduğunda sesi daha derin ve çok daha samimiydi.

"Arayan kimliği diye harika bir icat var. İstersen gelip sana açıklayabilirim?"

Bu gece kan dökmeye niyetli olmalıydı, çünkü tartışmak yerine beni tamamen çaresiz bıraktı. "Teklifini kabul ediyorum
teklifini kabul ediyorum."

"Öyle mi, *tatlım*? Bir terslik vardı. "Hangi teklif bu?"

"Kendini beğenmiş bir pislik olmaktan zevk mi alıyorsun, Macabe? Yoksa böyle mi doğdun?"

Yüzümde günün ilk gülümsemesi belirdi ve duvara yaslandım, bir elimi hızla atan kalbime bastırdım. “Kulağın meraklanmış gibisin, cadaloz, hâlâ benden nefret ettiğinden emin misin? Çünkü bu, dikkatimi çekmek için bir hile gibi gelmeye başladı.”

“Neden normal bir konuşma yapabileceğimizi düşündüm bilmiyorum.”

“Yalan söyleme, sen de benim kadar bu atışmalarımızı seviyorsun.” Her tartıştığımızda gözlerindeki ateşi görüyordum. O ateşle yanıyordu.

, günün diğer yirmi üç saatinde bedeninin barındırdığı buz kraliçesiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Beş yıllık yoğun bir ön sevişme dönemi olmuştu.

“Oh, şakalaşma mı? Benim hatam. Bunca zamandır senden kaçındığımı sanıyordum çünkü ne zaman konuşsak, kendini her şeye hak sahibi sanan bir pislik gibi davranıyorsun.”

Bana sataşmasını seviyordum. “Akşamımı bu yüzden mi mahvettin? Beni aşağılamak için mi?”

“Hayır. Beni konudan saptırıyorsun.” Yine sessizleşti ve bir sonraki adım için duvarlarını güçlendirdiğini neredeyse hissedebiliyordum. “Yardım teklifin hala geçerliyse... o zaman...”

“Zaman geçiyor, bütün gece bekleyemem.” *Hadi tatlım, bir şey söyle.*

“*Siktir!* Kabul ediyorum. *Kabul ediyorum*, tamam mı?”

İçimde bir rahatlama hissettim. Tam olarak istediğimi almıştım... aynen böyle. Yine de onunla birazcık dalga geçme fırsatı fırsatı her zaman kaçırılmayacak kadar iyiydi. “Bana ihtiyacın olduğunu söyle, Juniper. Bana ihtiyacın olduğunu söyle, ben de yapayım.”

“Siktir git, Macabe—”

“Dur, dur, şaka yapıyorum. Kapatma.” Karanlıkta, beni göremediğini bilerek sırttım. Ama lanet olsun, o acımasız küçük diliyle söyleme şekli beni kaya gibi sertleştirdi. Her zaman öyle olurdu. “Hala orada mısın?”

“*Evet.*” Ve o nefes nefese ses tonu, tamamen farklı bir organımı ele geçirdi.

Sonraki sözlerim sertti. “Evet. Teklifim hâlâ geçerli.” “Bedeli ne?”

“Yüz yüze konuşuruz.” Duvardan ayrıldım, ön kapıya çıkan birkaç basamağı tırmandım ve parmak eklemlerimle kapıyı tıklattım. “Açın

”
.

“Ne?”

"Dışarıdayım, cadaloz."

"Ne zamandan beri?"

Onu görmezden gelerek vurmaya devam ettim. “Aç kapıyı, bütün gece bekleyemem.”

Sonra arkamdan bir ses geldi: “Hey! Devasa bir ahmak gibi davranmayı bırakır mısın? Burada uyuyan misafirlerim var!”

Juniper

Fiona: Neden aramalarım cevab

vermiyorsun? Juniper: Çünkü çalışıyorum.

Juniper: Gemide açık bar olduğunu sanıyordum. Telefon edebiliyorsan yeterince içmiyorsun demektir!

Callum o kadar hızlı döndü ki, üç basamakta neredeyse dengesini kaybediyordu. O... öyle görünmeseydi, onu tedirgin etmekten çok daha fazla keyif alabilirdim. Onu diğer kıyafetlerinden çok iş önlüğüyle görmüştüm. Genellikle köyde uzaktan ya da o yan komşuma taşındığında kurduğum görünmez “geçmeyin” çizgisini aşıp gözlerimi arabasına kaydırduğımda.

Bu, hiç alışamadığım bir manzaraydı.

Kapının üstündeki lamba onu arkadan aydınlatıyordu, üst vücudunun etrafında sıcak bir hale gibi parlıyordu. Bir elinde bir çanta tutuyordu, diğer elinde ise telefonu hala kulağındaydı, bu da pazı kaslarını müstehcen bir şekilde şişiyordu. Veteriner Ken, bizzat kendisi. *Onlara bir beden küçük almıştı, aksi halde o şekilde gerginleşmesinin tek nedeni bu olabilirdi.*

Bunu saçma bulmam gerekirdi.

Saçma da buldum.

Yine de orada, Kinleith'teki diğer tüm aptal kadın gibi ona hayran hayran bakıyordum. Davetsiz gelişi hem canımı sıkıyor hem de heyecanlandırıyordu, bu da beni daha da sinirlendiriyordu.

Telefonu indirip, pijamalı halimi gözlerine kazıdı. “Yatakta mıydın?”

"Evet." Üstüme aceleyle giydiğim kalın hırkayı çektim.

"Saat sekiz on beş."

"Buralarda pek hareketli bir gece hayatı yok."

Gözleri üzerimde dolaşıyordu. Yüzüm, boğazım, serin rüzgarda pijama şortumun uyluklarıma yapıştığı yerlerde uzun uzun durdu. Uzun bacaklarım ay ışığında buz sarkıtları gibi parlıyordu. Şort... *kısaydı*.

, geceyi kulübemde geçirmiştım, dışarı çıkmayı pek planlamamıştım.

"Sevimli," diye karar verdi sonunda, sanki nefesimi tutmuş onun fikrini bekliyormuşum gibi.

Gözlerimi devirdim ama sanki bu küçük göz teması aralığıyla kesintiye uğramamışız gibi devam ettim, "Sana ödeme yapacağım."

"Paranı istemiyorum."

"Bu işler böyle yürümez." Eğer bunu kabul edersem, net . Bu, iş ilişkisi dışında bir şey değildi. Elimdeki tek seçenek buydu.

"Yardıımı istiyorsan öyle." Bir basamak aşağı indi, rüzgâr gümüş çizgili saçlarını dalgalandırıyordu.

"Macabe—"

"İstemiyorum, diğer onarımlar için harcayın."

Sinirlendim. "Sadakaya ihtiyacım yok."

"Bir iyilik, sadaka değildir."

İşte bu. "Yani sana borçlu mu kalacağım?" Bu ihtimal iğrençti.

"İstersen." Omuzlarını çok rahat bir şekilde silkti.

"Seninle yatmayacağım!"

Derin ve boğuk bir kahkaha attı ve sözlerime rağmen, yatakta tam da böyle görüneceğini biliyordum, zevk onu sararken başını geriye atmış olarak. Kendi odasını, *yatağını* hayal etmeye çalıştım, her şey düz çizgiler ve erkeksi gri ve yeşil tonlarda olurdu, tıpkı sevdiği dağ zirveleri ve vadiler gibi.

"Bunu seninle seks yapmak için mi yaptığımı sanıyorsun? Harpy, eğer tek istediğim seks olsaydı, inan bana, çok daha az çabayla bunu elde edebilirdim."

Midem bir anda boşaldı. "Kahramanlık hikayelerini epey sık anlatıyorsun, ama seni hiç kimseyle görmediğim için bunların hepsinin lafta kaldığını düşünmeye başlıyorum."

"Biri dikkatini vermiş." Göz kırptı ve ben onun gözünü oyup çıkarmak istedim.

Bu asla, asla işe yaramayacaktı.

Ellerim sıkı yumruklar haline geldi, ona tam da bunu söylemeye hazırdım ama, tam Callum Macabe tarzında, konuşma akışı durmadı. Adam su altında altı fit derinlikte olsa bile yine de konuşmayı ele geçirmeyi başarabilirdi konuşmayı ele geçirmeyi başarabilirdi. Onunla Alistair arasındaki en bariz farklardan biri, Callum'un sadece konuşmakla kalmayıp, bir gösteri sergilemesiydi. Doğuştan bir hikaye anlatıcısıydı. Tutkuyla konuştuğunda gözleri parıldardı ve bir senfoni orkestrasını yöneten bir şef gibi elleriyle süslemeler yapardı, bu da

“Aslında, böyle bir anlaşmadan kazançlı çıkacak olan sen olurdun anlaşmadan kazançlı çıkacak olan *sensin*. Ben—” Ellerini göğsüne bastırdı. “Bedavaya çalışırken, sen de bedenimi istediğin gibi kullanmanın zevkini yaşayacaksın.” *Bedenimi kullanmak* – bu imayı anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. O gecenin anısı, karnımda hain bir sıcaklık dalgası yarattı. Glasgow. İç çamaşırım onun uyuluğuna yayılmıştı.

Sadece seks, diye hatırlattım kendime. *Arzuladığın şey iyi seks. O değil.*

“Kendi sesini dinlemeyi gerçekten çok seviyorsun,” dedim sonunda. “Bazıları sohbeti unutulmuş bir sanat formu olarak görür.”

Kıkırdamamı tutamadım, o kadar... kendinden memnun görünüyordu ki . “Evet, ama sen daha çok modern sanata benziyorsun, anlatmak istediğin şeyi anlamak için bir açıklama levhası gerekiyor.”

Bir kahkaha daha, bu sefer aramızdaki havaya beyaz bir bulut üfledi. Hala otoparkta duruyorduk, birden fark ettim.

O kasten sinir bozucu davrandığında zamanın nasıl geçtiğini anlamak çok kolaylaşıyordu. “Pekala, ukala, bana hasarı gösterecek misin?”

“Şimdi mi?”

Çantasını, içindekiler tıkırdayana kadar kaydırıldı. “Şu an gibi bir zaman yok.”

“Peki... ama sessiz ol, daha fazla şikayet istemiyorum.” Onun yanından geçerek kapıyı açık tuttum, o da beni takip ederek verandaya girdi.

“Burada yaşamıyor musun?” diye sordu, botlarının tabanları topuklarımı sıyıırıyordu.

“Hayır. Arkadaki kulübede kalıyorum.” Hanın yanından az önce geçtiğim taş yolu işaret ettim. “Kendi alanımı tercih ederim.”

“Kulağa hoş bir düzenleme gibi geliyor.”

Arkamı döndüm; bakışlarını ensemde sıcak bir güneş ışığı gibi hissettim, rahatlık sınırını birkaç derece aşan *bir sıcaklıkta. Bu onun sohbet kurma çabası mıydı?* Gözlerimiz buluştu, ağzım kurudu, başka yere baktım.

Bu, şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir.

"Selam Ada," dedim. Kafası büyük monitörün üstünden çıktı, kare gözlükleri burnundan aşağı kaydı. "Beş numaralı odanın anahtarını alabilir miyim? Bay Macabe yukarıdaki hasarı inceleyecek."

"*Bay Macabe.*" Callum, sadece benim duyabileceğim bir sesle kıkırdadı.

"Tanrıya şükür! Bizi kurtarmaya mı geldin?" Ada ellerini dua eder gibi birleştirdi. Sanki kral bizzat çay içmeye uğramış gibi, dişleri ve gamzeleriyle gülümsüyordu.

"Elbette. Juney sizi yetkin ellere teslim ediyor." Callum, sanki bir takımmışız gibi omzuyla omzuma çarptı.

"Masanın üstündeki ışığı da tamir edebilir misiniz? Sürekli yanıp sönüyor," dedi ve söz konusu spot ışığını işaret etti. "Juniper'ın başını ağrıttıyor."

Bunu nereden biliyordu ki?

"Yeni mi başladı?" Callum kaşlarını çatarak lambaya baktı ve hiç çaba harcamadan *tamirci* moduna geçti.

"Bunu kendim halledebilirim," dedim, Callum markasına çok yakışan bir şey yapıp ve altındaki Süpermen kostümünü ortaya çıkarmak için önlüğünü çıkarmadan önce, "Bunu kendim halledebilirim," dedim.

O da tıpkı siz ve ben gibi, millet. Sadece her açıdan daha iyi.

"Hala kuruyor olabilir, ama bir bakayım." Sanki ben konuşmamışım gibi devam etti.

Ada bayılacak gibi görünüyordu. "Siz Macabeler azizsiniz."

Parmaklarımı ağzıma sokup öğürme sesi çıkardım. Callum'un keskin dirseği kaburgalarımın çarptı, ama acıyı hissetmedim çünkü Ada aniden "Baban nasıl?" diye sordu. Ve odadaki tüm sıcaklık bir anda yok oldu.

Korkunç bir kalp atışı süresince iğne düşse duyulurdu. Sonra, "Nasıl olduğunu bilirsin." dedi. *Aslında bilmiyordum.* "İyi günler, kötü günler." Bana döndü, yüzü hiç görmediğim kadar ifadesizdi. "Gidelim mi?" Onun bu değişimi karşısında tamamen şaşkına dönmüş bir şekilde, azarlanmış bir sallanan kafa gibi başımı salladım ve merdivenlere doğru yöneldim.

"Murray paranı geri verdi mi?" diye sordu bir basamak aşağıdan.

"Bu öğleden sonra. Sanırım sandığımdan daha korkutucuyum." Bankacılık uygulamamı açmıştım ve para orada duruyordu. "Ona ona uğramama bile gerek kalmadı."

"Gerçekten korkutucu." Sesi alaycıydı.

Birinci katın koridoruna döndük, parmak arası terliklerim balıksırtı desenli zeminde sinir bozucu bir ses çıkarıyordu ve ben de "boş ver" diye karar verdim. O meraklı olabiliyorsa, ben de olabilirdim. "Baban hakkında konuşmayı sevmiyor musun?"

"Seninkinden bahsetmeyi seviyor musun?"

Touché. "Hangisinden bahsettiğine bağlı. İlki ile hiç tanışmadım ama bir pislik olduğunu varsaymak sanırım yanlış olmaz." O küçük bilgiyi neden paylaştığımı bilmiyorum. Callum açıkça nasıl cevap vereceğini bilemedi, çünkü kapının kilidini açıp sessizce ışığı yaktım.

Ona önümden girmesini işaret ettim ve o, nezaketin gerektirdiğinden biraz daha yakın bir mesafeden geçti. Hırkam çantasına takıldı. Pazısı omzuma sıyırdı. Elektrik çaktı. İkimiz de bunu görmezden geldik.

En azından ben görmezden geldim. Yüzündeki ifade hiçbir şey ele vermiyordu; bakışları, mahvolmuş duvar kağıdını ve lekeli panelleri tararken, büyük cumbalı pencerede durakladı, sanki karanlıkta bile ötesindeki yemyeşil tepeleri görebiliyormuş gibi. Nem alma makinesi köşede hâlâ vızıldıyordu ve ben, nemli havada dalgın bir şekilde hırkamı çıkarıp kapının arkasına asarken, onu banyoya yönlendirdim.

Zihnim, onunla en son böyle baş başa kaldığım ana geri dönmüştü. Ayakları yerinde sabit dururken gözleri her adımımı takip ediyordu, göz bebekleri maviyi neredeyse yutacak kadar genişlemişti; çünkü onun da o geceyi hatırladığını *biliyordum*. Başımızın üzerinde asılı duran devasa soru işaretini onun da hissettiğini biliyordum.

Sonunda peşimden geldi ve dişlerinin arasından tısladı. Estetik açıdan, bir suç mahalline benziyordu. Köşede rastgele yığılmış, çivilerle delik deşik döşeme tahtaları. Eksik borular ve çatlamış fayanslar. O hızlı bir inceleme yaparken, her küfürünü ve tiksinti dolu baş sallamasını sayarken parmaklarımı sıktım.

küfürünü ve tiksinti dolu baş sallamasını saydım. Saat dokuzda,

"göründüğünden daha kötü"

umudum solup öldü. "O kadar mı kötü?"

"Murray'in lisansı iptal edilmeli. Tuvaletin dolap bağlantısı, yönetmeliklere göre çok küçük." Homurdandı ve

U şeklindeki boruyu daha iyi

görebilmek için çömeldi. "Bunun

ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu, onun tembel bir pislik olduğu anlamına geliyor. Tesisat işini de yanlış yapmış, tuvalet flanşı ile arka duvar arasında on iki inç boşluk olması gerekiyor. Onda on inç bile yok." *Bunda bir yerlerde bir penis şakası vardı.*

"Tuvalet flanşı mı? Şimdi de uyduruyorsun."

"Harpy, saçmalayacak olsaydım, tuvalet bağlantıları ve flanşlarından çok daha ilginç şeyler uydururdum. Tabii

tabii bu senin hoşuna gidiyorsa." Dizlerinin üstüne doğruldu ve bana döndü, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Eğer istersen daha sonra uğrayabilirim

, kulağına müstehcen şeyler fısıldayabilirim, mesela... tesisat kuralları gibi." Sesi şehvetli bir şekilde alçaldı. Alaycı bir şekilde. O gece arabasında olanların bir alay konusu

"Soğuk su besleme hattı." Dudaklarını ısırды. "Sifon burcu."

Yutkunmam zor oldu. "Tamir edebilir misin, edemez misin?"

Çenesi, yaptığı hareketi takip ederek aşağı indi. "Evet, tamir edebilirim." Yüksek ısıtma sayesinde ikimiz de terlemeye başlamıştık.

"Ne kadar sürer?"

Sorum cevapsız kaldı, dikkati pencere kenarındaki açık deftere kaydı. İçgüdülerim onu kapmamı söyledi, ama o daha hızlıydı, defteri başının üstüne kaldırdığında sayfalar elinde gıcırdıyordu

. "Bunlar ne?"

Yalan söylemek için çok geç olduğunu fark edince dudağımı ısırдыm. "Hiçbir şey. Sadece han için birkaç eskiz." Bir sayfayı çevirdi ve ben yine atıldım, boy farkının dezavantajına alışkın değildim.

Parmak uçlarımda yükseldim, parmaklarım cilt halkasını sıyırdı, o defteri daha yükseğe kaldırdı,

vücutlarımızı birbirine sıkıştırdı. Çenem onun köprücük kemiğine, göğüslerim ise kaburgalarına değiyordu. Gömleklerimizin ince kumaşı üzerinden meme uçlarının sürtünmesini hissedebiliyordum, yani o da benimkileri kesinlikle hissedebiliyordu. Umurumda bile değildi. "Geri ver."

"Burada en az bir düzine var."

Ivy House'daki her oda için bir tane. O defter sadece eskizlerden ibaret değildi, akıllı sulama sistemi ve güneş paneli kurulumu ile hanı daha çevre dostu hale getirmenin yollarından başlayarak tüm iş modelimi içeriyordu

ve güneş paneli kurulumu ile hanı daha çevre dostu hale getirmenin yollarından başlayıp, Ivy House'u Skye'nin en çok rağbet gören düğün mekanlarından biri haline getirme hayalimle biten tüm iş modelim vardı.

Boş bir hayal.

"İstedğin kadar gül, ama geri ver." Kenarından tutup çektim, neredeyse yırtacak gibi oldu ama sonunda elimden kurtuldu.

Beni dengeledi, bir elini belime doladı. Yüzü o kadar yakındı ki gözlerindeki gümüş rengi benekleri görebiliyordum. Mutlu görünmüyordu.

"Neden gülüm?"

"Çünkü..." *Önemli bir şey değil.* Sayfaların hışırdadığını hissedene kadar kitabı göğsüme sıkıca bastırdım. "Bu kitabın içinde gerçekleştirilebilir tek bir şey bile yok." Cevap vermedi, ben de konuyu tekrar ana hatlarına döndürdüm. "Düzeltecek misin, düzeltmeyecek misin?"

"Evet." Kalın sakallı yanağını kaşdı. "Murray'in yarattığı karışıklığı düzeltip yeni sistemi kurmak için belki bir iki hafta sürer."

"Birkaç hafta mı?" O kadar uzun bir süre gibi gelmedi. "Kaç oda bu durumda?"

"İki. Şu anda karşılayabileceğim tek bu." Sözleri yetersiz geldi. Alay edilmeye hazır.

Dudakları kıpırdamadı bile. "Neden bir işletme kredisi başvurusu yapıp tüm odaları bir kerede yenilemiyorsun?"

"Bu benim işim değil." Fiona, her şeyin aynı kalmasını istediğini her şeyin aynı kalmasını istediğini açıkça belirtti. *Bu kadar* ileri giderek zaten her şeyi mahvetmişim.

Duvara yaslandı, kollarını düz karın üstüne kavuşturdu. "Dur da tahmin edeyim. Sen sadece burada mı çalışıyorsun?" Yemin ederim ki çenesindeki bir kas seğirdi.

"Aynen öyle."

"*Tamam*, peki... Sana yardım edeceğim."

Bunu yapmam gerektiğini biliyordum ama ona teşekkür edemedim, bu yüzden başımı sallayarak onayladım.

"Ateşkes mi ilan ediyoruz?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır."

Sanki benim bir sınavı başarıyla geçmemi kutlar gibi, yüzünde kendiliğinden bir gülümseme belirdi. "O zaman bana borcunu ödeyebileceğin bir yol buldum."

"Hayır."

O lanet kaşları havaya kalktı, bu da onu sinir bozucudan çekici yakışıklı birine dönüştürdü. Parmağımla o kaşını okşayıp yerinde tutmak istedim.

"Sana daha söylemedim bile."

"Zaten nefret edeceğimi biliyorum..."

"Sen..."

"Bırak da sana ödemeyi yapayım."

"...Skye'ı sana gezdirmeme izin ver."

Gözlerimi kırptım. Anladığımdan emin değildim. "Ben burada yaşıyorum."

"Ve köye neredeyse hiç girmiyorsun," dedi, düzeldi ve yaklaştı. "Geçen gece o misafirle nasıl çırpındığını duydum. Sana Skye'ı gezdireyim, madem *burada çalışıyorsun*, en azından neyden bahsettiğini bilmelisin."

"Hayır..." *Dur.* "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu." Omuz silkti. "Zararsız bir anlaşma gibi görünüyor." Zararsızdı. Hiç mantıklı değildi. "Neden?"

"*Tanrım*, Juniper." Yüzünü avuçlarının arasına gömdü. "Ben bıyığımı kıvrıp seni mahvetmenin yollarını planlayan masal kitabındaki kötü adamlardan

. Aslında kendi işlerim var. Yaz boyunca babamla ilgili işlerle meşguldüm..." Sözüünü kesti, elini yüzüne götürdü. "Annem bana flört etmem için başımın etini yiyor."

Utangaç görünüyordu ama ona karşı yumuşak davranacak halim yoktu.

"Bu duyduğum en üzücü şey, Macabe." Gözlerini kısarak orta parmağını gösterdi. Bu küçük oyunda bir puan kazandığını hissederek, onu inceliyormuş gibi yaptım. "Teknoloji meraklısı, vücudu saran tişört giyme tavrını bir kenara bırakırsan, bakması o kadar da iğrenç değilsin. Gerçekten çıkmayı düşündün mü?"

Gülüp bana tekrar orta parmağını göstereceğini ya da saçımı karıştıracağını bekledim. Bunun yerine, bakışlarını kaçırdı, çenesi titriyordu. "İstediğim zaman çıkarım. Annem söylediği için değil."

"Yani, çıkmayacaksın ama benimle... ne halt ediyorsan onu yapacaksın."

"Sadece annemin, kendime zaman ayırdığımı düşünmesini istiyorum, böylece endişelenecek bir şeyi azalır. Ve kim bilir, belki de haklıdır. Bu

, geçen bir yıl içinde bir yerlerde... bunu unutmuşum. Biraz kafamı dağıtmaya ihtiyacım var, hepsi bu. Ayakkabı bağcıklarını birbirine bağlayıp seni limana itmeyeceğim."

Ne kadar çabuk beni alçaltmıştı. Belki de gelişim yıllarını koruyucu ailelerin arasında geçirmiş tek ocuk olmam bunun nedeni olabilir, çünkü her durumu kendimle ilgili hale getirme alışkanlığından hiç tam olarak kurtulamadım.

"Peki. Ama bir sınır belirlemeliyiz, her hafta sonu seninle ortadan kaybolamam."

Burnunu ektirdi. "Coşkuna hayran kaldım. Altı randevu." "*İki*. Abartma. Bunlar randevu değil, gezi olacak.

"

Koklayabilecek kadar yaklaştı. am kokusu, bütün gün süren ağır işten kaynaklanan ter kokusuyla karışmıştı. "Belki de bunun sebebi, Kinleith'te kız kardeşim ve April dışında bana en ufak bir ilgi bile göstermeyen tek kadın olman."

"Ne dediğinin farkında mısın?"

"Mütevazı olmak gerçeği değiştirmmez. Bir kadınla bir içki bile içemiyorum, dedikodular başlıyor. Ve bir kez iyi anlaştık."

"Bir kez, burada anahtar kelime."

"Beş randevu."

"Sen gerçekten de pes etmiyorsun."

"Öyle sayılır." Omuz silkmesine çocuksu bir gülümseme eşlik etti. "Üç."

Alaycı bir şekilde güldü. "Zamanımı boşa

harcama, cadaloz." "*Siktir*. Dört." Fiona için bunu yapardım.

"Dört olsun," dedi. "Ve aktiviteyi ben seçeceğim."

"Peki." Neye razı oluyordum ben? Onun uçurumdan atlamaktan hoşlanacağını hiç de şaşırtıcı bulmazdım.

"Mükemmel."

Çenemi kaldırdım, bu irade savaşını sonuna kadar sürdürmeye hazırdım. "Harika."

"*Muhteşem*." Gözümü kırpmadan parmakları uzanıp defteri kapdı. Cebine sıkıştırdı. "Senin eskizlerine de bakacağım."

Telefonu çaldığında, onu geri almanın bir yolunu arıyordum. Bunu biliyordum çünkü telefonunu sesli modda ve gerçek bir *zil* sesiyle dinliyordu.

Taş Devri'nde yasaklanması gereken gürültülü alarm melodisi.

Tavırları bir anda değişti. Gerginleşerek cebinde bir şeyler aradı. “Anne, her şey yolunda mı?” Onunla konuşuyordu ama gözleri bende idi. “Yola çıkıyorum.”

Callum

Sayın Macabe,

Alzheimer Derneği ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz. Bölgenizde demans hastaları için faaliyet gösteren bir dizi yerel gündüz bakım grubunun bilgilerini ekte bulabilirsiniz. Bunlardan herhangi birinin babanız için uygun olabileceğini düşünüyorsanız lütfen bana bildirin

babanız için uygun olduğunu düşündüğünüz bir grup varsa lütfen bana bildirin, ilk adımı atmanıza yardımcı olalım.

“Baba!” Kinleith’in dış mahallelerindeki ailemin evine rekor sürede vardım. Motoru bile kapatmadan kendimi araçtan attım ve babamın engebeli yolundan kaçmasını engelledim. “Dışarıda ne yapıyorsun?” Üzerinde sadece

, çizgili pantolonunun paçaları çok fazla yıkamadan dolayı çekmiş ve kemikli ayak bileklerini ortaya çıkarmıştı.

“Baba?” Titreyerek, sanki zamanın ondan çaldığı hayali bir arkadaşmışım gibi, içimden geçip gidiyormuşum gibi bana baktı. Görmeyen gözleri açık kapıya bakıyordu. *Annem onu kapatmayı daha iyi öğrenmeli. Ya da işten sonra uğrayıp kapıyı kapattığından emin olmalıyım.*

Aniden, sanki soğuk onu kendine getirmiş gibi, bakışları benimkilerle buluştu, sulu gözlerinde bir tanıma belirdi.

"Callum." Sesi çatladı. "Annen yürüyüşe çıkmama izin vermiyor."

Rahatlama, karnıma yumruk yemiş gibi hissettirdi.

Hangi Jim Macabe ile karşılaşacağını tahmin etmek giderek zorlaşıyordu. Hangi tarafını *istediğimi* bile. Bazı günler, o tanıma kıvılcımı, o umut için

o tanıma kıvılcımı, hastalığın

hastalığın onu doktorların korktuğu kadar çabuk çalmaması umudunu. Diğer günlerde ise... bana bir yabancı gibi baktığında içimden geçen o rahatlama hissi yüzünden kendimden nefret ediyordum.

Babam. Hayatım boyunca hayranlık duyduğum adam. Beni, bildiği tek şekilde sevdiğini bildiğim adam. Mükemmelliği zorlayan.

Sadece... *daha fazlasını* istemek. Zorlamak, zorlamak, zorlamak, ta ki başkasının önceden belirlediği planlara göre yaşamak normal hale gelene kadar.

"Çünkü o senin hastalanmanı istemiyor. Dışarısı dondurucu soğuk," dedim nazıkçe. *Tanrım*, ayakkabı bile giymemişti. İnce mavi damarlar ıslak kağıt kadar ince derisinin altından belirliyordu.

"Beni eve hapsetmeye çalışıyor. Polisi arayacağım!" "İçeri girip ısınsak nasıl olur? Sonra bu konuyu konuşuruz."

Dirseklerini hafifçe tuttuğumda, bana karşı koymadı. "Annem seninle plak dinlemek istiyor. Eski pikabı hatırlıyorsun, değil mi? Her Noel'de Frank Sinatra dinlemek için onu ortaya çıkarırdın." *Sesini takdir etmenin tek yolu*, derdi, plak üzerindeki tozu üflerken.

Cevap vermedi ama onu açık ön kapıya yönlendirmeme izin verdi. Annem bizi verandada bekliyordu, beline kalın sabahlığını beline dolayarak. "Onun peşinden gitmeyi denedim, ama bu onu daha da kötüleştirdi. Banyoda sadece bir dakika kaldım, kapıyı nasıl açtığını bilmiyorum."

"Şu anda bunu dert etme." Bir kolumu babamın sırtına dolayarak onu oturma odasına götürdüm ve yanan şöminenin yanındaki en sevdiği koltuğa oturttum. Tüm vücudu titriyordu.

Annem elinde kalın bir battaniye tutuyordu. Battaniyeyi babamın kucağına serip, ellerini babamın ince kollarında ovuşturdu.

"İşte buradasın canım. Bir dakika bekle, hemen iyileşeceksin." Babamın başına bir öpücük kondurdu. "Kahve ister misin?" Bu teklif bana yönelikti. Hepsi yeni rutinimizin bir parçasıydı.

Beş tane içmek istedim, ama Juniper'la geçirdiğim zamanın damarlarımda yarattığı heyecanın üzerine bir de kafein eklenirse, bu gece hiç uyuyamayacaktım. Başımı salladım. "Çay lütfen, ben o pikabı alayım."

Birkaç dakika içinde bir elimde ağır makine, diğer elimde plak kutusu vardı. Ön odaya dönerken toz burnumu gıdıkladı.

"Bu gece kalacak mısın?" Annem dirseğimin yanına bir kupa koydu.

Başımı salladım, kabloyu pikabın arkasına takıp yan sehpaye koydum. Onun huzursuz gecelerinde her zaman kalırdım. "Sen , ben çekyatı senin odana çekip ona göz kulak olurum."

Annemin yüzünde solgun bir gülümseme belirdi, bu da gözlerinin altındaki gölgeleri daha belirgin hale getirdi. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi, ama sözlerinde gerçek bir istek yoktu.

"Biraz uyu anne." Alnına bir öpücük kondurdum ve koridordaki dolaba dönüp, kullanmayacağımı bildiğim yedek battaniyeleri üst üste yığdım. Pikap çoktan unutulmuştu.

Tek yıldızlı yorum – Vaktinizi boşa harcamayın

İskoçya'ya ilk ziyaretim ve açıkçası, buranın cazibesini anlamıyorum. Berbat hava, büyük tepeler ve koyunlar için bu kadar uzun bir yolculuk. Ve aksan konusuna hiç girmeyeyim . Han güzel sayılırdı ve yatak rahattı ama kahvaltıyı yiyemedim. Belki de haggis yerine krep servis etmeye başlamalılar.

Kedimle göz göze gelme yarışması yapıyordum. Bu hafta üçüncü kez.

Müzik sistemimden hafifçe müzik geliyordu ve odanın diğer ucundaki yerinde, Shakespeare'in gözleri ince çizgiler haline geldi. Kuyruğu, avını sersemletmeden hemen önce bir çırpıcı köpekbalığınıninki gibi sallanıyordu.

İlk göz kırpmayı reddeden ben, gözlerimi genişlettim ve sandalyem gıcırdayana kadar öne doğru eğildim.

"Kuyruğunu istediğin kadar sallayabilirsin." Göğsümde, gece yarısı beni iğne yastığı olarak kullanan küçük canavarın hediyesi olan taze bir çizik vardı. "Bugünün zaferi benim."

"Demek sihir burada gerçekleşiyor."

"Siktir..." Dirseklerim kaydı ve boş kasemdeki kaşık tezgahın üzerine düşerek gürültü çıkardı. "Beni çok korkuttun, Macabe."

Shakespeare tıslayarak buzdolabının üstündeki en sevdiği saklanma yerine atladı. Geçen hafta ona pire merhemi sürmeye çalıştığımda sığındığı yerin aynısıydı. Bu çile, kırık bir vazo, en sevdiğim battaniyede bir delik ve ön kolumun uzunluğu boyunca uzanan 12 santimlik bir savaş yarasıyla sonuçlandı.

Kapımın eşliğinde uzanmış olan Macabe, bana *çok rahat bir şekilde* iki parmağıyla selam verdi, gözleri küçük evimin içinde dolaşıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, daha fazlasını bekliyordum. Etrafta tuz çemberi falan yok." "Kapıyı çalmadın mı?"

Komşularının cüce koleksiyonunu kafa kesmiş gibi görünen o tipik okul çocuğu sırtışını gösterdi. "Çaldım. Üç kez."

"Ve ben cevap vermedim diye içeri girmeye mi karar verdin?"

"Yaralanmış olabileceğini düşündüm."

"Ya duşta olsaydım?" diye karşılık verdim, dünkünün yanına kaseyi lavaboya koymak için ayağa kalkarken sandalyem gıcırdadı.

"Daha da iyi."

"Hiçbir şeyi ciddiye almıyor musun?"

Bir anlığına bana baktı. "Canım istediğinde."

Ona sert bir bakış attım ve ağzımı açıp... Ne bileyim, umarım kaba ve esprili bir şey. Ama sonunda giydiği kalın paltoyu ve gri örgü şapkayı fark ettim. O... *Macabe kuralları*, kendime hatırlattım, o yolda daha fazla ilerlemeden önce. "Üzgünüm."

Başımı salladım. "Bana yardım etmek için elinden geleni yapıyorsun, ben de hakaretlerimi dizginlemek için elimden geleni yapacağım. Seninle ilgili olduğunda bu benim ikinci doğam."

"Hayır, lütfen devam et." Devam etmem için elini salladı. "Sabahın ilk saatlerinde benden ne kadar nefret ettiğini duymayı seviyorum. Günüme gerçekten hızlı bir başlangıç yaptırıyor."

"Sanki benden hoşlanıyormuşsun gibi değil."

Sadece başını eğdi, o dipsiz gözleri ben kıvrana kadar yüz hatlarımı takip etti.

"Bir şey için mi geldin?"

"İlk randevumuzu unutmuş olamazsın, değil mi?" dedi, kaşlarını çatarak. Bakışlarını takip ederek çıplak ayaklarıma baktım. Siyah boyalı biraz soyulmuştu ve utangaçlıkla ayak parmaklarımı kıvırdım. "Şimdiden mi? Ama banyoya daha başlamadın bile." Ve

Onunla vakit geçireceksem, yeni kurallar koymak için bir şansa ihtiyacım vardı. Macabe kardeşlerin kural kitabı, son otuz saniye içinde hepsini ihlal etmiştim.

Callum paltosunun ilk düğmesini açtı, fermuarı birkaç santim aşağı indirdi. "Bunu bir kapora olarak kabul et. Ada'ya sordum, öğlene kadar çalışmıyorsun ve bu gece kanepeye başlamak için geri geleceğim

. Tabii misafirlerin çekiş sesiyle uyanmaktan hoşlanacaklarını düşünmüyorsan."

Kollarımı kavuşturdum. "Haklı olabilirsin."

Ken bebek gülümsemesini takındı, gamzeleri parladı. Ama bu çekiciliğin altında sakalı biraz fazla uzamış görünüyordu ve gözlerinin altında koyu lekeler gözlerinin altında belirmişti. "Bunun bir iki kez olduğu biliniyor." Ellerini çırpı. "Gidelim. Sıcak giyin."

Ona kendime özgü bir selam verdim ve yanından geçip gittim; radyatörün yanındaki, sahip olduğum tüm iç çamaşırlarıyla kaplı kurutma askısını fark ettim; mutfığıma ulaşmak için onun da yanından geçmesi gerekecekti. Kitaplar ve oyun kumandaları

. Yüzümü buruşturdum. Genelde bu kadar dağınık değildim.

Yanaklarım kızarıırken, kanepenin ucundaki çamaşır yığını ve giyinme odasına koydum, ben dişlerimi fırçalarken Callum'un kendi başına eğlenmesine izin verdim.

"Hey, cadaloz..." diye seslendi bir dakika sonra. "Evet?"

"Seni korkutmak istemem ama buzdolabının üstünde çok kızgın bir kedi oturuyor."

Başımı dışarı çıkardım. "Ah... evet, o Shakespeare. Tüm parmaklarını kaybetmek istemiyorsan ona dokunma... ya da bilirsın, dokun." Diş fırçamın arkasından gülümsedim.

"Nesi var?"

"Bir iblis tarafından ele geçirilmiş, Peder Robertson sabah ona şeytan çıkarma ayini yapacak." Tükürmek için odadan çıktım, tam da onun kediye yaklaşmasını izleyecek kadar zamanında ana odaya döndüm.

"Beni korkutan şey, harpi, şaka mı yapıyorsun, yapmıyor musun, anlayamıyorum." "Böyle daha eğlenceli, sence de öyle değil mi?"

O burun kıvırdı. "Bir şeye ihtiyacı var mı?"

Buzdolabının üstünde kambur duran kadına baktım ve "Belki bir lobotomi," dedim.

"Her zamanki gibi sıcak ve rahatlatıcı," diye mırıldandı, ona elini uzattı. Dudaklarımı ısırdım, onu ürkütmeden kokusunu sunmak için kısa bir mesafede durduğunda uyarılarımı içime attım.

Shakespeare yemi yuttu, ya da belki de o yuttu, çünkü kız bir adım öne süzüldü, elini kokladı ve sonra tüylü yanağını eline bastırdı. "Hey, güzelim." Onu nazikçe okşadı. "Aferin kızım." Kız parmağını yaladığında, omzunun üzerinden bana zafer dolu bir gülümseme attı

. "Gördün mü, biraz huysuz ama tek ihtiyacı olan şey biraz şefkat –
ah, lanet olsun!"

Callum elini geri çekti, işaret parmağında tek bir damla kan birikmişti. Shakespeare tıslayarak, parıldayan dişlerini gösterdi. Ve ben güldüm, kendimi tutamadım. O güzel yüzündeki şaşkın ifade, bu dünya için neredeyse fazla saftı.

"O, yaramaz bir küçük şey," dedi kuru bir eğlenceyle, kesik parmağını musluğun altına tutarak.

"Bu onun çalışma tarzı, öldürmeden önce seni kendine çekmek."

"Tanıdığım başka biri gibi." Bana doğru geldi, gözleri yine üzerimde dolaştı. Ne aradığını anlamamıştım ki, birden tısladı, "*Siktir*, Juniper." iç kolumda özellikle kötü bir çizik fark edince, sanki parmağını o hassas yüzeyde gezdirmek istermişçesine elini uzattı. Sonra son anda elini . "Neden eve saldırgan bir kedi getirdin ki?" "Bunun için

Kelly'yi suçlayabilirsin."

"Kelly mi? Hemşirem Kelly mi?"

Başımı salladım. "O gönüllü olarak çalıştığı barınaktan ara sıra kedileri bir geceliğine falan evime alıyorum, ta ki bana 'gerçekten tatlı bir kız'ı sunana kadar. Beni kandırdı."

Şaşkınlıkla güldü. "Siktir, Kelly'nin içinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum.

"Dur... bunu nasıl bilmiyordum?"

Donakaldım, seçeneklerimi düşündükten sonra itiraf ettim, "Biz ...farklı bir veteriner gidiyoruz."

Gözleri parladı ve bağırdı, "Kim? Sakın Dennis Foster deme?" Dudaklarımı kıvırdım, hiçbir şey söylemedim. "Lütfen şaka yaptığını söyle şaka yapıyorsun de lütfen. Foster zar zor yeterlidir, çocuk Aberdeen Üniversitesi'nden mezun olmuş, Tanrı aşkına."

"Shakespeare'i gayet iyi idare ediyor." Tam olarak doğru sayılmazdı. Dişlerini ilk muayene ettiğinde onu ağlatmıştı.

"Saçmalık. Bir dahaki sefere onu bana getir."

Gözlerimi devirdim. "Bu otoriter tavırlarına bir son verecek misin? Son derece sıkıcı."

"Onu muayene etmeme izin vereceğine söz verersen."

Tanrım, Community Ken'i neredeyse özlemiştim. "Bunu düşüneneğime söz veriyorum. Yeterli mi?"

"Yetmez bile."

Boş ver bu Macabe erkeklerini. Omuzlarımı dikleştirip tuvalete doğru döndüm.

"Neden onu yanınızda tuttunuz? Madem o kadar tehlikeli bir çocuk?"

Ona sırtımı dönerek durakladım. "Kelly bana şantaj yaptı, başka hiçbir ailenin onu kabul etmeyeceğini söyledi."

"Dikkat et, seni yufka yürekli biri sanabilirim, cadaloz." "Bu senin hatan olur, *Macabe*."

"Sen tam bir meraklısın, biliyor musun?" Kalın bir hırka ve kot pantolon giyinmiş halde, Callum'un parmağını alfabetik sırayla dizilmiş oyun koleksiyonumun üzerinde parmağını gezdirdiğini gördüm.

Bir an durdu, raftan *Silent Hill* kutusunu çıkarıp ilgiyle inceledi. "Beni suçlayabilir misin? Sanki perdenin arkasına ."

Kaşlarım havaya kalktı, bunun ne anlama geldiğini sormak üzereydim ki Callum'un dikkati oyundan büfeye kaydı. Genelde ıvır zıvır çekmecemde sakladığım yüzük kutusu açıktı, pencereden süzülen taze güneş ışığında elmas

pencereden süzülen güneş ışığında parıldıyordu.

Callum'la ilgili her şey beni... kafam karışık hissettirmişti ve dün gece kendime işkence etmek için kutuyu çıkarmıştım. Geri koymayı unutmuş olmalıyım.

Zemin eğildi. Kapağı kapatmak için acele ederken adımlarım yavaş ve titrekti. Çok geç olduğunu biliyordum. Dudaklarını sıkması, içindekileri çoktan gördüğünü gösteriyordu.

İkimiz de uzun bir süre konuşmadık. Ona bakmayı reddettiğimde saniyeler neredeyse duyulur bir şekilde geçiyordu.

Sonra yanıma geldi, büyük eli benimkini kapattı, cildi şaşırtıcı derecede pürüzlüydü, kutuyu parmaklarımdan alıp

kapalı kapağın üzerine başparmağını gezdirdi. "Neden hâlâ sende?"

"Hatırlamak için..." Sözcükler boğazımdan yükseldi, dilimin ucunda dolandı. "Biri binlerce kez senin hayatının aşkı olduğuna yemin etse bin kez yemin etse de, bu onu gerçek yapmaz."

Kutuyu dikkatlice büfeye geri koydu. "Seni aldattı mı?"

Bu soru beni şaşırttı. O ve Alistair bu konuyu hiç konuşmamış mıydı?
“Önemli mi?”

“Elbette önemli.”

Hayır, aldatmamıştı. Bazen aldatmış olmasını dilerdim, böylece geriye dönüp her şeyin ters gitmeye başladığı anı tam olarak belirleyebilirdim.
Öfkelenmek

ve çılgılık atmak için bir neden. Fotoğraflarını yakmak ve kıyafetlerini parçalamak için bir neden. Birisi seni yeterince sevmediği için terk ettiğinde, her şey çok... sessiz hale gelir. Yüzeyin altında iltihaplanarak kalan küçük bir yara.

“Beni neredeyse sikmek seni daha iyi hissettirecek mi?” Neden söylediğimi bilmiyorum. Sanırım onun da benim kadar berbat hissetmesini sağlamak için.

"Lanet olsun, Juniper, ben bu yüzden..."

Ama ben bitmişim. Onun meraklı sorularından bıkmışım. Bu anıların hissettirdiğimden bıktım. “Artık gidebilir miyiz? Bu işi bitirmek istiyorum.” Cevap beklemeden kapıya doğru koştum.

"Elini uzat, bırak sana gelsin," dedi Callum yanımdan, sanki iki bin kiloluk bir canavara bakmıyormuşuz gibi bir kolunu çitin direğine rahatça atmış bir şekilde.

"O şeye dokunmamı mı bekliyorsun?"

Callum ayaklarının yanındaki dev arpa çuvalını kaydırды ve yemin ederim ki çuval dudaklarını yaladı. *Hayır, asla.*

Kollarımı kavuşturup geri çekildim. Uzun ve yorucu bir yürüyüşün ardından, botlarım dik tepenin çamuruna o kadar derin battı ki, çoraplarıma kadar ıslandı. “Buna Buna razı olacağımı düşünerek delirdin.”

Ekim başı, gökyüzünü gururlu mor ve mavi tonlarıyla bir kefen gibi sarmıştı; buz gibi rüzgâr, kaba parmaklarıyla . Nem damlacıkları, Callum'un kirpiklerine dikkat dağıtan minik inciler gibi yapışmıştı. Benim nasıl görüldüğümü bilmek istemedim. Kısa ama gergin bir yolculuk olmuştu – en azından benim için: Callum, devasa kamyonetini takdire şayan bir rahatlıkla sürmüştü.

Genellikle beni irkiltten keskin virajları hızla dönerken, eski bir rock şarkısının ritmine uyarak parmaklarını direksiyonda titretmişti. O saçma bir şey yapmadan, benim için kapımı açmak gibi, o da orta

açtı, kafama siyah yün bir bere geçirdi ve "Şapkaya ihtiyacın var," dedi. Onun terli, eski araba şapkasını takmayı reddederek, o şeyi kafamdan hemen koparıp atmak üzereydim. Sonra cebine sıkıştırdığı mağaza etiketini fark ettim.

Bana bir şapka almıştı. On dakika sonra hâlâ esprinin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Belki de lakabım yanlış verilmişti, harpy. Senin daha sert bir karakterin olduğunu sanmıştım."

"Kuduz olmak istemediğim için mi korkakım? Beni kabul etmeye ikna edemezsin."

Gözlerini devirdi. En yaşlı Macabe'de hiç görülmemiş bir hareket. "Bir inekten kuduz olmaz."

Elimi, çitin diğer tarafında bekleyen yere doğru uzattım.

"Gözlerindeki çılgın ışıltıya bak. Beni ölçüp biçiyor." *Boynuzları* vardı. Bu ayrıntıyı fark eden tek kişi ben olamazdım.

"Çünkü o aç ve sen çok uzun sürüyorsun."

"O zaman sen yap." Bu lanet adada her şeyi yapabilirdik. *Her şeyi.* Sahilde deniz kabuğu toplamak, denizde yüzmek, seçenekler sayısızdı ve o bunu mu seçti?

"Yaptım. Onlarca kez." Çıplak elleri göğsünün üzerine kondu. "Neden ben, bir veteriner, bir ineği besleyebileyim diye buraya kadar geldik ki?"

"Neden buraya kadar gelip, *herhangi birinin* ineği beslemesi için mi?"

"Çünkü Skye'da yaşayıp da hiç bir ineği elle beslememek olmaz, bu bir tür geçiş ritüeli gibi." Ayı gibi elleriyle tahıl torbasını yırttı pençeleriyle tahıl torbasını yırttı ve taneler minik füzeler gibi etrafa saçıldı.

Hayvan yavaşça yaklaştı. Ben irkildim, botlarım çamura daha da battı.

"Buraya kadar geldim." Diye iç geçirdi ve ilk kez sesinde hafif bir çileden çıkmışlık vardı.

"Eğer gerçekten yapmak istemiyorsan, gideriz." Beni suçlu hissettirmeye çalıştığını sanmıyordum, ama içimden aynı

İneğe tekrar baktım. Kızıl kahverengi tüyleri rüzgarda dalgalanıyor, yanmış altın gibi parlıyordu. İtiraf etmeliyim ki – uzaktan bakınca – belli bir... *çekiciliği* vardı.

"Tamam, neyse." Ceketimin kollarını sıvadım, tüm ön kolum açığa çıktıkça tüylerim diken diken oldu. "Bir kadını etkilemek için kullandığın numara buysa, bir dahaki sefere daha fazla çaba göster."

"Yine, aşk hayatımla çok ilgileniyorsun. Bilmek istiyorsan, tek yapman gereken sormak."

Alaycı bir şekilde güldüm ve avucumu uzattım. "Şu işi bitirebilir miyiz? Eğleneceğime söz vermiştin; şu anda tek hissettiğim şey soğuk ve memnuniyetsizlik."

"Şimdi 'o da öyle dedi' demek için yanlış bir zaman mı?"

Uygun bir *zamanda söylenen "o da öyle dedi"* için yanlış bir zaman olabilir miydi? Ama ona ara sıra komik olduğunu onaylayarak bu zevki asla tattıramazdım, bu yüzden yüzümü sıkıcı bir ifadeye bürüdüm. "İskoçya'nın en umut vaat eden komedyeniyle vakit geçirme şerefine nail olduğumu unutmuşum."

"Bu senin hatan, harpi." Gözleri parıldayarak, az önce söylediğim sözleri tekrarladı.

Dilim çıkardım. "Bunu mu yapacağız?"

Göz kırparak cevap verdi ve avucuma bir avuç dolusu tahıl döktü. "Küçük adımlarla başlayıp nasıl gittiğine bakalım." Soğuğa rağmen avucum terliydi, tahıllar avucuma yapışıyordu. "Kolunu çitin üzerine uzat , o da sana gelecektir." "Burada olmamıza izin var mı?"

"Çiftçiyle shinty oynuyorum." Tabii ki oynuyordu. Sosyalleşmeyi ve sporu seven biri mi? Belki de onu Süperstar Ken'e yükseltmeliyim. "Ve geçen bahar bir buzağı doğmasına yardım ettim."

"Sadece evcil hayvanlarla çalıştığını sanıyordum?"

"Acil bir durumdu. En yakın olan bendim." O, sanki bu hiç önemli değilmiş gibi omuz silkti, ben ise kollarında bir buzağı tutan bu adamın görüntüsünü zihnimde canlandırmaya çalışıyordum. Tabii ki üstsüzdü.

"Tanımadığın kimse var mı?"

Bunu düşündü, oyalanmamı belirtmeyecek kadar nazikti. "Hayır." Omuz silkti. "İnsanlar beni sever." Bu bir iğneleme değildi ama yine de boğazımı keskin bir şey sıyırdı. Benden farklı olarak, Callum insanların kolayca çekildiği kişiliklerden birine sahipti. "Gidelim."

Kaderime boyun eğerek yutkundum ve çite doğru yaklaştım. "Tamam, işte başlıyorum. Yapacağım," dedim, Callum'dan çok kendime.

"İneğe yaklaşıyorum."

"Evet, yaklaşıyorsun." Sesi eğlenceli geliyordu. "Nefes almayı unutma."

"Senin için söylemesi kolay, Bay Hayvan Terbiyecisi." Titreyen kolumu kirişin üzerine geçirdim ve tahıl ıslak çimlerin üzerine döküldü. "Böyle mi?"

"Harpy, o bir inek, el bombası değil. Sabit tut... evet, işte böyle." Bir parmağı dirseğimin altına hafifçe bastırarak yukarı doğru itti.

"Mükemmel. Avucunu biraz düzleştir, böylece onu alması daha kolay olur."

Söyleneni yaptım, inek uzanıp sunulan yiyeceği koklamaya çalışırken gözlerinin içine baktım... ama daha fazla yaklaşmadı. Bir dakika sonra

umudumu yitirdim. "Yanlış mı yapıyorum?"

"Hayır. Sadece seni inceliyor. Senden hoşlanıp hoşlanmadığını karar vermeye çalışıyor."

Daha bu sabah Shakespeare'in parmak eklemlerimde bıraktığı taze kesikleri hatırlayınca, boğazımdaki düğüm büyüdü. Elim titriyordu.

Alşunu.

Alşunu.

Lütfen – inatçı hayvana yalvardım – beni böyle utandırma

. Yine de o yaklaşmadı ve elim tamamen düştü; reddedilme ve utanç göğsümde ateş gibi yakıyordu. Başaramamıştım.

Bunda bile başarısız olmuştum.

Beni bu kadar kolayca gözden düşüren neydi?

Tamamen çökmeden önce, bir sıcaklık beni sardı. Callum. Geniş göğsü sırtıma yapışmıştı. Kulağımda düzenli nefes alış. Burnumu tuz, sabun ve Skye kokusu doldurdu. Han'da yaktığımız dağ kekik mumları gibi kokuyordu. Topraksı ve biraz vahşi.

"Vazgeçme." Eli bileğimi kavradı, pürüzlü parmakları çıplak kolumu tamamen sararken, kolumu kaldırıp sabit tuttu.

"Bazen muhteşem bir şeyin gerçekleşmesi için biraz ısrarcı olman gerekir."

Diğer kolu beni sardı, parmakları çit panelini kavradı. Göğsüm ahşaba değdi, beklerken her nefes alışında beni daha da derine bastırıyordu. Sanırım hiç nefes almıyordum.

"*Hadi,*" diye mırıldandığını duydum sanki. Rüzgârın fısıltısı da olabilirdi, çünkü artık dikkatimi

. İnek nihayet ağır adımlarla yaklaşıp sunuyu yakaladığında

. Sıcak burnu bileğimi sıyırdı. Zımpara kağıdı kadar pürüzlü dili, her bir tanesini yaladı.

"Başardım." Sözler içimden fışkırdı. Başım dönüyordu. Tamamen başım dönüyordu. "Gördün mü?"

Kollarının kucaklaması sıkılaştı. "Tabii ki gördüm."

Elimi salladım, tükürük damlaları damlıyordu. "İğrençti."

"Tekrar yapmak ister misin?"

İstemedim gülümsedim. "Kesinlikle."

Kahkahası içimi titretti ve çuvalı almak için geri adım attı. "Bu sefer iki elinle."

İkisini de hevesle avuçladım, *gerçek* bir çocukken nadiren hissettiğim çocuksu bir hafiflik içimi aydınlattı.

"Tıpkı önceki gibi mi?" Kollarımı heyecanla çitin üzerine doladım ve o da peşimden geldi. Bu sefer iki eliyle de tahtaya tutundu. Göğsü sırtıma değiyordu. Kalçaları, benimkini neredeyse mükemmel bir kavisle sarmalıyordu.

"Tıpkı eskisi gibi," dedi ve bu sözleri ceketimin yakasından aşağıya doğru bir okşama gibi hissettim. Bu kadar yakın olması için hiçbir neden yoktu, ama yine de inek tekrar daldığında tek bir şikayet sözcüğü bile çıkaramadım. "İşte... başardın." Sesi gururla doluydu.

Gülüydüm. Hayır, *kıkırdıyordum*. O sesin en son ne zaman dudaklarımdan çıktığını hatırlayamıyordum.

"Hâlâ benden nefret ediyor musun, tatlım?" Sözleri kulağımın kabuğuna fısıldanıyordu.

Tatlım. Bu yeni bir şeydi.

Yutkundum. "Kesinlikle."

"*Güzel*. Sadece emin olmak istedim."

Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye bile vaktim olmadı ki, bir başka kızıl baş daha belirdi. İkinci inek daha büyüktü ve kenara itip ellerime ulaşmaya çalışıyordu.

"Vay, o kadar acele etme," diye azarladım, bir diğeri de ağzını o kadar geniş açarak araya girdi ki nefesinin kokusunu alabiliyordum. Dişlerini sayabilirdim. Callum benden uzaklaşarak, ben geri çekildiğim anda

. Çamura çok saplanmışım, ayaklarım beni ıslak toprağa yapıştırmış, hareket etmeyi reddediyordu. Çit devrilirken kollarımı çırpıyordum. Hayır, *ben* devriliyordum, düşüyordum, ellerim

tutunacak bir yer arıyordu. Callum adımı haykırdı. Parmakları koluma değdi. Ama yeterince hızlı değildi.

Soğuk. Geri dönen ilk his buydu.

Soğuk, ıslak çamur. Taytımın içinden sızıyordu. Kendimi tutmak için dayandığım yerlerde ellerimi kapladı. Ve...

"Lanet olsun, Juniper. İyi misin?" Callum üzerime eğilmişti, beni ayağa kaldırmak için uzanıyordu. Ama durdu, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"O..."

"Hayır." Onu hemen kesip durdurdum. "Hayır, hayır, hayır..."

Yüzünün ifadesi bir anda değişti. Sanki domino etkisi gibi, gülümsemesi gözlerine kadar yayıldı. "O..."

Gözlerimi sıkıca kapattım, onu görmezden geldim. "Söyleme. Sakın söylemeye cüret etme."

"Söylemek zorundayım. Sanki yara bandını çekip çıkarmak gibi... Hazır mısın?"

Başımı salladım. Çılgına dönmüştüm. Eğer söylemezse, bu hiç olmamış sayılırdı. "Juniper... *tatlım*." Sanki nefesini tuttuğunu duydum, sanki

İkimizi de hazırladı. "Bokun içine düştün."

Sözleri bir barajın yıkılması gibiydi. Kokunun şiddeti o kadar yoğundu ki, öğürerek ellerimi ağzıma götürdüm.

"Hayır." Bileklerimi tuttu. "Her ihtimale karşı yüzüne dokunma." Bu düşünceyle yine öğürmeye başladım, kahvaltıda çok az yediğim için

yoksa o da üzerime bulaşmış olacaktı. Gözlerimi araladım ve sonunda durumumu fark ettim. Her santimetrem kaplanmış ya da sıçramıştı.

Ayaklarım

hala küçük çamur çukurunda sıkışmış durumdaydı, ellerim ıslak çamurla kaplıydı, tırnaklarımın altında kabuk bağlamıştı. Saçımdan bile damlıyordu.

"Ben... ne yapacağımı bilmiyorum." Ağlamaya başlayacaktım.

Gözyaşlarının içimde bir tsunami gibi yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Şimdilik... sadece... kıpırdamamaya çalış." Dolgun dudakları titriyordu.

"Çantamda bir battaniye var."

Bir anda geri döndü, kalın ekose battaniyeyi omzuna atmıştı. Kontrolsüz gülümsemesi öncülük ederken tepeye doğru sıçrayarak geri çıktı.

Ayaklarını benim ayaklarımın iki yanına yerleştirip, kollarımın altından tuttu. Yanaklarımız birbirine değdi ve

gölüşünün izini hissettim, göğsündeki sessiz gürültüyle birleşiyordu.

"Keyfini biraz dizginlemeye ne dersin, Macabe? Böyle sıırtmaya devam edersen kırıışıklıkların olur."

Bu sözler onu çileden çıkarmış gibi görünüyordu ve kahkahası tüm vücudunu sarsarak patladı. "Ben tek kelime etmedim."

"Söylemene gerek yoktu. Tepeden aşağı adeta süzülerek indin." Yine kıkırdadı ve ben inledim. "Bunu hiç olmamış gibi davranabilir miyiz?"

"Oh, hayır. Yıllarca bu anıyla besleneceğim, Stinkerbelle, şimdiden alışsan iyi olur." Ve ben yeni lakabı kafamda sindiremeden, havaya kaldırıldım. Geride sadece mide bulandırıcı bir çamur sesi ve onurum kaldı.

Dengemi bulur bulmaz onu ittim. Sweatshirt'üne bıraktığım kirli el izinden memnun kalmıştım. "Umarım kendinden memnunsundur?"

O sırtışı yüzünden kaybolmak bilmedi ve gözünün köşesinden tek bir mutluluk gözyaşı sildi. "Seni buraya *kendi* ayaklarına takılıp inek boku içine düşmen için mi çağırdığımı sanıyorsun? Bu benim için bile biraz abartılı."

"Sen olmasaydın, ilk başta buraya gelmezdim." Kendimi işaret ettim. "Şimdi bana bir bak."

Benim kışkırtmamdan etkilenmeden, hafifçe eğri duran beremden ayaklarımın yerine geçen çamur topaklarına kadar beni baştan aşağı süzdü ve

burun delikleri genişledi. Muhtemelen kokudan. "Lanet olsun, çok güzelsin Juniper, her zamanki gibi."

"Bunun bir iltifat olduğuna inanmam mı gerekiyor?"

"Neye inanmak istiyorsan ona inan." Acı bir gülümsemeyle kıkırdadı, beni ekose battaniyeye sarmalayıp kollarına alırken neredeyse hiç yüzünü buruşturmadı.

Çıglık attım; kollarım birbirine dolanmıştı, ona tutunamıyordum. "Güzel sözlerle asla güvenme

, özellikle de benden geliyorsa." Ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Hadi seni eve götürüp duş alalım. Biraz *bitkin* görünüyorsun."

Skye Adası Rehberi

Kinloch Ormanı ve Leitir Fura

Mesafe: 6,5 km.

Süre: 2-3 saat ayırın.

Arazi: Dik yokuşlara hazırlıklı olun.

Ormanlık alandan geçen bu güzel ve manzaralı parkur, sürekli değişen bitki örtüsü, Sleat Boğazı ve Knoydart dağlarının nefes kesici manzaralarını sunuyor.

Onu kırmıştım.

Yeni doğmuş bir bebek gibi ön koltuğuma sarılmış olan Juniper, arabaya geri dönerken tüm yürüyüş boyunca tek bir alaycı söz bile etmemişti;

Her adımda dişleri takırdıyordu, gerçi yolun çoğunu onu kucağımda taşımıştım.

Gözlerimi yoldan ayırıp, bir sığır geçidinde hızımı düşürdüm ve ona gizlice bir göz attım. Çenesi çelik gibi sıkıydı, ama yol kenarında otlayan koyun sürüsüne sanki onları

görmüyormuş gibi

bakıyordu.

“Üşüdün mü?”

Vücudunu titreme sararken başını salladı. Isıtıcıyı daha da açtım. Kokudan gözlerim yaşarırken, dikkatimi tekrar yola verdim. Bu virajlı yolları avucumun içi gibi biliyordum.

o zaman bile acele etmek akıllıca değildi. Yol her an beklenmedik bir şekilde viraj alabilir ya da alçalabilirdi, ya da öndeki araç, vahşi manzaraya hayran kalan sürücüsü yüzünden aniden fren yapabiliirdi.

Juniper kırırdadı, kirli yüzü için bıraktığım küçük delikten dişleri takırdadı, giysileri suya doymuş çamurdan ağır ve ıslaktı

. Güvenliği boş verip gaza basmak için can atıyordum. Kahretsin, ama o iyi vakit geçiriyordu...

Ta ki eğlenmemesine kadar. Elbette daha sonra inkar edecekti, ama onun gülüşünü duymuş, gözlerindeki ışıltıyı görmüştüm ve kalbim buna karşılık olarak göğüs kafesimi delip geçmişti.

Sonra, inekler etrafını sardığında yüzündeki o ezici dehşeti hatırladım. Yere düşmeden hemen önce nasıl “Ben vejeteryanım!” diye bağırdığını

, sanki inekler onun müttefiki olduğunu hissetmeli ve ona karşı nazik davranmalıymış gibi. Ve ben yine gülmek istedim.

Juniper nihayet konuşana kadar arabayı garaj yoluna tamamen çekmiştim. “Evine geldik.”

Motoru kapattım. "Misafirlerin seni o halde görmesini istemeyeceğini düşündüm." Ve bencilce ona bakmak istedim.

"Doğru, tabii ki." Sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi dalgın bir şekilde başını salladı ve kapı koluna uzandı.

"Orada kal. Ben yardım ederim."

Aklı başka yerde olmalıydı ki, dediğimi yaptı ve ben kaputu dolaşırken yerinde kaldı, gözlerim sürekli üzerindeydi.

Kapısını açtım ve bana döndü. “Yardım ister misin?”

Başını kayıtsızca salladı.

Tanrım, burnumu yakacak kadar keskin bir kokusu olsa bile, o bu lanet gezegendeki en güzel kadındı. Battaniyenin iki yanından belini kavrayarak onu kaldırıp indirdim, vücudunu benden güvenli bir mesafede tuttum, ama içgüdülerim onu göğsüme sıkıştırmamı istiyordu, bok ve çamur ne olursa olsun. Birlikte duş alıp temizlenebilirdik. Juniper'la ilk kez duş almayı hayal ettiğim şekilde değildi ama elimden geleni yapacaktım.

Ayakları güvenli bir şekilde yere basınca, Juniper kendine gelmiş gibi görünüyordu, omuzlarından ekose battaniyeyi çekip bana uzattı. Battaniyeyi top haline getirip, daha sonra halletmek üzere ön kapının yanına attım.

Ceketini çıkaran Juniper, konfeti gibi üzerine düşen çamur parçacıklarına kaşlarını çattı. Kamyonete binmeden önce botlarındaki çamurun çoğunu silkelemişti, ama yine de ayak bileklerinin etrafında çamur birikmiş, kot pantolonunun paçalarını kirletmişti.

"Acaba bahçe hortumun var mı?"

Dışarıda hortum mu? *Dalga geçiyorsun herhalde tatlım.* "Duşumu kullanabilirsin."

"Ve yerlerinize pislik bulaştırayım mı?"

"Zeminlerim umurumda bile değil, Juniper. Dişlerinin çırpındığını buradan duyabiliyorum. Bu olmayacak." Onun hızlıca başını sallayarak korkutucuydu.

Hadi ama, cadaloz, bana hırla.

Sertleşmiş parmaklarıyla fermuarı açmaya çalıştı. Elini itip ceketini açtım ve omuzlarından aşağı çektim. Çizmelerini çıkardı, ben de eğilip ceketle birlikte çizmeleri de aldım.

"Sen duş alırken ben onları temizlerim," dedim ve onu ön kapıya doğru yönlendirdim.

Çamur odasında kendi botlarımı çıkardım ve onun botlarını da yanlarına koydum – bu hareketin evcil havasına kapılmamaya çalışarak – sonra onu koridordan geçip yatak odama götürdüm. Eşiğinde durdu, meraklı gözleriyle her köşeye bakıyordu. Ben de düzenli odayı göz gezdirdim, onun gözünden görmeye çalışarak. Juniper'ın kulübesi siyahın bir örneği idi. Derin ve çöküntülü, tıpkı kendisi gibi. Bana

Hansel ve Gretel masalındaki kulübeyi ve içinde masum çocukları yemeye bekleyen cadıyı hatırlattı. Juniper'ın kurbanlarının çok daha istekli olduğunu sanıyordum.

Benimki ise... buna kıyasla boş hissettiriyordu.

"Tek duş benim banyomda." Boğazımı temizledim ve uzak köşedeki kapıyı işaret ettim. "İstersen ana banyoda küvet var?"

Kafasını salladı. "Duş iyi." Sonra ekledi, "Teşekkür ederim."

Başımı salladım. "Harika. Teşekkür ederim." *Neden ona teşekkür ediyorsun?*

Sesim acınacak derecede kısılmıştı ve boğazımı tekrar temizledim. "Temiz havlular sepetin içinde, kirli kıyafetlerini... dışarıdaki yere bırak. Onları çamaşır makinesine atıp sana giyecek bir şeyler bulurum." O sadece bana bakakaldı. Ne diyeceğimi bilemeden, tam

. Sonra arkamdaki banyo kapısını işaret etti.

"*Kahretsin*, özür dilerim." Yanaklarımın yandığını hissederek, yolundan çekildim.

Onun bu kadar yakınımda, yatağımdan birkaç santim uzakta olması,

hayal gücümü coşturuyordu. “İyi duşlar.” Ve
bu veda cümlesiyle kaçtım.

Güzel bir duş al? Gerçekten çok zekice. Elimi saçlarımın arasından geçirip, aramızdaki mesafeyi olabildiğince açtım, ellerimle bir şeyler yapmak için Simon'ı geniş kafesinde kontrol ettim. İki duvar ötedeki Juniper'ın soyunduğunu düşünmeyi reddettim. Duşa girdim. Şampuanımı kullanır mıydı? Vücut şampuanımı? *Kahretsin*, şampuanım var mıydı ki? Dün markete gitmeyi unutmuştum.

Temiz çamaşır sepetini karıştırmak için döndüm ve ellerimin bulduğu ilk siyah tişörtü çıkardım. Taze koktuğundan emin olmak için kokladım, yatak odasına geri götürdüm ve neredeyse dilimi yutuyordum dilimi yutuyordum.

Kapı ardına kadar açıktı, Juniper yumuşak banyo ışığının altında duruyordu, saçları yanaklarının etrafında kıvrılıyordu. *Saçları kıvrıldığında buna bayılıyordum*

. Duşu çoktan açmıştı ve buhar, hava puslu hale gelmişti; sert parmakları hırkasının düğmelerini arıyordu.

Kalbim kaburgalarımı kırmak üzereydi, kalp krizi geçiriyor olabileceğimi fark ettim. Bu beklemek zorunda kalacaktı.

"Yardım ister misin?" Beynim yetişemeden ağzım hareket etti, ama artık geri dönüş yoktu çünkü yürümeye başlamıştım, ıslak sıcaklık beni sarmalayana kadar mesafeyi kapatıyordum.

Yüzündeki ifade okunamazdı. Titrek ellerim en üst düğmeye çok yavaşça inerken, karanlık gözleri beni yutuyordu; beni geri çevirmesini bekliyordum. Ellerimi itmesini. İkisini de yapmadı. Sadece kumaşa dokunarak, ilk düğmeyi ilmeğe geçirdim. Sonra durakladım. Bekledim. Nefes almadan. *Sakin ol lan.*

Boğazı hareket etti ama itiraz etmedi, ben de bir sonrakine geçtim, hareketi tekrarlardım. Kumaş açıldı, köprücük kemiğinin ipeksi tenini ve iç çamaşırının ince askılarını ortaya çıkardı. Gözlerim, düğmeleri açarken onun gözleri ile ortaya çıkan her yeni santimetrekairelik cilt arasında gidip geldi, hırka tamamen düşüp, sadece çıkarılan giysilerin yaratabileceği o şehvetli hissiyle yere çarptı.

Bundan sonrasını kesinlikle o halledebilirdi. Bunu biliyordum. O da kesinlikle biliyordu. Ama sanki kendi küçük dünyamızdaymışız gibi hissettim,

fayanslara çarpan suyun sesi, yükselen buhar ve Juniper'dan başka hiçbir şey yoktu. *Juniper*. Soluk teni ve yanaklarını ve burnunu lekeleyen kirin altındaki en hafif çillerle görüş alanımın her köşesini dolduruyordu.

Seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun, ona söylemek istedim, farkında olmadan yaklaşmıştım, ya da parmak eklemlerim karnının çizgisini takip ederek kot pantolonunun düğmesinde durmuştu. "Sıradaki bunlar mı?" Ses benimkiydi, ama değildi. Daha kaba. Daha aç. Çaresiz. Juniper neredeyse çılgınca başını sallayarak onayladı. Bu yeterli değildi. "Cevap ver... lütfen." Evet cevabına ihtiyacım vardı. Tam burada, benimle birlikte olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Evet." Boğazı düğümlendi. O kelime, titrek nefesimin sesinde neredeyse kayboldu. Ama duymuştum. Bu yeterliydi. Düğme, en ufak bir baskıyla açıldı. Ellerim titriyordu, fermuarı çekerken başım dönüyordu, kumaş yerinden çıkınca dizlerimin üzerine çöktüm.

"*Siktir*." Küfürü iniltiye benziyordu. Bir çorabımı, sonra diğerini çıkarırken başı geriye düştü.

"Gözlerini benden ayırma," dedim. Gözleri ince birer yarık haline geldi, bana tıslayan kedisini hatırlatarak bana odaklandılar.

Bel bandını çekerek, sert kot pantolonunu uyluklarından aşağı sıyırdım, ortaya çıkan her bir cilt parçasını görebilmek için yeterince geriye diz çöktüm. Nefesimi tuttum ve açık pembe dantel görünür hale geldiğinde nefesimi bıraktım. "Tanrım, Juniper." Arabamdaki ilk sefer bir istisna değildi. Onun küçük sırrı ortaya çıkmıştı. Juniper Ross, fırfırlı, güzel, küçük

iç çamaşırlarını seviyordu. Muhteşem bacaklarına bakmak için neredeyse hiç durmadım, çünkü bu çok çabuk bitecekti.

Ayağa kalktım, iç çamaşırının kenarını parmaklarımla okşadım. "Peki ya bu?" "Lütfen."

Lütfen. Dudaklarından çıkan o tek kelime beni resmen çılgına çevirdi. "Kollarını kaldır." Kollarını başının üstüne kaldırmasına yardım ettim ve tek bir hareketle iç çamaşırını çıkardım; uyumlu sütyeni ve içindeki mükemmel göğüslerin baş döndürücü manzarasına inleyerek baktım. Bu, ondan daha önce gördüğümünden fazlasıydı ve her santimi mükemmellikti. Dövmelerden kabarık çiziklere kadar, bazıları iyileşmiş, bazıları ise taze. Bana onu hatırlatan kedinin hediyeleri.

"En sevdiğim renk." Titreyen parmağım, cildine dokunmadan sütyeninin narin askısını sıyırdı. Ona dokunursam, işim biterdi. "Çok güzelsin, Juniper, ama bunu zaten biliyorsun. bilmezsin ki?"

"Geçen sefer öyle dememiştin."

Geçen sefer. Bu sözler, o anı dışında kafamdaki tüm düşünceleri silip süpürdü. Otopark, dilimin altındaki Juniper'ın teni, uzaklaşırkenki sırtı. Büfenin üzerindeki açık yüzük kutusu, kalbinin hâlâ kime ait olduğunun kanıtı. *Çok erken. Bu çok erkendi.* Ellerimi indirdim, ama bir faydası olmadı, Juniper nefes nefeseydi, sivri göğüsleri tişörtümün üzerinden göğsüme sürtünüyordu. *Kahretsin.* Gözlerimi sıkıca kapattım, ellerim yanlarımda yumruk haline geldi.

"Orada her şey yolunda mı?" Sesi alaycıydı, sanki kafamdaki her utanç verici düşüncüyü okuyabiliyormuş gibi.

Başımı salladım. Yutkundum. "Gitmeliyim... Gidiyorum." "Bundan emin misin?"

"*Evet.*" Bu bir hırlamaydı.

"Bana öpücük verecekmiş gibi görünüyorsun, Macabe." Gözlerimi birden açtım ve dudaklarındaki kendini beğenmiş gülümsemeyi fark ettim. Sanki bir düelloya girmiş ve galip gelmiş gibi.

Bu olmazdı.

Biraz eğildim, o gerildiğinde içimden bir memnuniyet dalgası yükseldi. Çenesi eğildi, dudakları aralandı.

"Seni öpmemi mi istiyorsun?" Dudaklarımdan gözlerime bakan gözleri, odaklanmaya çalışırken bir o yana bir bu yana kaydı. Dilini, hiç gelmeyen bir cevap için hareket ettirdi. Beynindeki

"Cevabın kesin bir evet olana kadar seni öpmeyeceğim, harpi."

Yüzünde bir şey parladı, çok çabuk maskeleydiği bir kırılğanlık. "Uzun süre bekleyeceksin."

"Bundan şüphem yok." Ve buna degecekti. Tüm laflara rağmen, onun için o kadar acınası bir durumdaydım ki, hafta bitmeden ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona sürünerek gidecektim.

Bir adım geri çekilip, ona uzun uzun baktım. Parmakları lavaboya sıkıca tutunmuştu, ama ben , zihnimde her küçük kıvrımına adımı yazarken.

başımı sallayıp sakalımı ovuştururken bile. *Sıra sende*, diye söylüyordu sessizliği.

Giysilerini toplayıp kapıya doğru dönmek, sahip olduğumu sandığımdan daha fazla güç gerektirdi.

On dakika sonra, kıyafetlerini makineye atıyordum ki, "Umarım iç çamaşırlarımı koklamıyoursundur, Macabe," diye bir ses omzumun üzerinden geldi.

Macabe.

Mesaj açıldı. Alaycı tavrından soyadına kadar, bizi tekrar tanıdık bir zemine geri götürüyordu. Bununla başa çıkabilirdim.

"*Seni* bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum, harpi, ama benim için kesinlikle bokla ıslanmış hırkan değil."

Omuzlarını silktiler, sanki alayım pek önemsizmiş gibi. Islak saçları ödünç aldığım gömleğin üzerine ıslak lekeler bırakmıştı, koşu pantolonunun bel kısmı birkaç kez kıvrılmıştı. Benim bıraktığım boxerları da mı giyiyordu? Meraklı zihnim bunu bilmek istiyordu.

Tezgaha doğru yürüdüm, su ısıtıcısını doldururken gerginliği sadece çamaşır makinesinin uğultusu bozuyordu.

"Çay mı? Kahve mi?" Her ikisini de teklif ettim, her zamanki gibi hindistan cevizi sütü katılmış kahveyi seçeceğini biliyordum.

Dişleri alt dudağını sıyırdı. "Geri dönmeliyim."

Başımı salladım ve su ısıtıcısını yine de kaynatmaya başladım. "Kıyafetlerin kuruyunca sana getiririm."

"Ben de bunları yıkayayım." Vücudunu aşağı doğru işaret etti. Bu harekete karşı koyamadım. Kamyonumda battaniyeye sarılmış halini çekici bulmuş olsam da, o anı şimdi yaşadığımla kıyaslanamazdı. Sevdiğin kadını kendi kıyafetleriyle görmekte bir şey vardı – *bir şey*. Parmaklarıyla kol uçlarını çekerken çıplak ayak parmaklarının haliye kıvrılması. O

O kadar rahat görünüyordu ki, onu yatağıma sürükleyip yüzümü boynuna gömmek istedim.

O benim bile değildi. Ama kalbim aksini haykırıyordu. Tehlikeli bir şekilde, mağara adamlarının egemenlik alanına yaklaşmıştık.

"İstedığın kadar tut." Kahretsin, *sonsuza kadar tut*. Gardırobumu boşaltıp, sahip olduğum her giysiyi giymesini istemek istedim

giymesini istemek istedim.

Gözümün ucuyla, botlarını çamur odasından alıp, ben tezgahın ucuna bir kupa koyarken, bir kolunu kanepemin arkasına dayayarak bağcıklarını bağlamasını izledim.

O da onu bir engerek yılanıymış gibi süzdü. "Kalamayacağımı söylemiştim."

"Biliyorum. Giysileri geri getirdiğinde bardağı da geri verebilirsin." Geri gelmesi için bir neden daha.

Teşekkür edencesine fincanı kaldırdı, bir yudum aldıktan sonra kapıya doğru döndü. Sonra durakladı. "Kahvemi nasıl içtiğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü *seni* tanıyorum, Juniper." Gözlerini kısarak dudaklarını araladı, bir şey söylemeye hazırdı – ne söyleyeceğini sadece tahmin edebilirdim. Sonra son anda fikrini değiştirip ağzını kapattı. *Oh, hayır, tatlım, bu olmayacak.* İltifat ya da hakaret, sözlerini duymak istiyordum. "Söyleyecek bir şeyin var gibi görünüyor."

"Tamam, peki. *Beni tanıdığını* söyleyip duruyorsun ama aslında... tam tersi." Sözlerini o kadar kişisel bir kinle tükürdü ki, içimden bir ürperti geçti. O ses tonu *bana* aitti, sadece bana.

İçkimin bir yudumunu aldım. "Neden artık kahveden bahsetmiyormuşuz gibi hissediyorum?"

"Başka ne hakkında konuşabilirim ki?"

O gece Glasgow'da. Vücudumuzun birbirine o kadar uyumlu hissetmesi – sanki daha önce binlerce kez dokunmuşuz gibi – seni korkutmuştu.

Ama bunları söyleyemem, yoksa en yakınındaki sivri bir şeyi kapıp beni bıçaklamaya çalışırdı. Bu yüzden sadece, "Tamam, o zaman seni tanımama izin ver. Şuna ne dersin... Bir sırrını bir sırrımla takas edelim." dedim.

Donakaldı, yüzünde şaşkınlık, endişe ve panik, lunapark aynasındaki gibi birbiri ardına değişiyordu. Kaçmaya hazır gibi bir adım geri attı. "Ödeme olarak dört randevuya zaten anlaşıştık. Bu fazlasıyla yeterli, sence de öyle değil mi?"

Omuz silktim, ama umduğum kadar kayıtsız hissetmedim. "O zaman bunu ödeme olarak görme. Sadece bana anlatmak için anlat."

Tam cevap vermeden gideceğini düşünürken, sırtı düzeldi. "Bugün eğlendim," diye fısıldadı, sanki kirli bir sırması gibi.

Bugün eğlendim. Ne kadar masum bir cümle, peki neden boğazımın arkası yanmaya başladı?

Çünkü bunu sanki benim ona güleceğimi beklermişçesine, büyük bir güvensizlikle söylemişti.

Gözleri yere bakarken sordu, "Peki ya sen?" "Seninle her zaman eğlenirim, harpi."

Gözleri benimkilere kaydđ, yanaklarının üst kısmı hoş bir pembeye dönüştü. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Gerçekten kendini benim gördüğüm gibi göremiyor muydu? Heather, April ve Fiona'nın gördüğü gibi? *Bu kadın benim sonum olacak.*

"*Evet.*" Bu kelimeyi yavaşça söyledim. Duyduğundan emin olmak için. *Asla şüphe etme.*

Üç cevapsız arama: Fiona

"Kural bir, Macabe kardeşlere bakma," diye mırıldandım
"İki, Macabe kardeşlerle konuşma. Üç, Macabe kardeşleri aklından bile
geçirme."

Bunun hangi kısmını anlayamamıştım ki?

Sabahki yürüyüşümüz yüzünden ikinci kattan aşağı inen her adım
işkence gibiydi. Uyluklarım yanıyor ve
kramp giriyordu. Son birkaç yıldır fiziksel aktiviteyi ihmal ettiğimi itiraf
edebilirdim

. Yoğun iş hayatım ve iç mekanda kalma eğilimim nedeniyle, formda
kalmak için günde yirmi kez hanın merdivenlerini kullanmaya
güvenmiştim. Görünüşe göre pek işe yaramamıştı. Akşam vardiyam için
morarmış ayaklarımı sıkıştırdığım 10 santimlik topuklu ayakkabılar, bu
yanma hissini daha da kötüleştiriyordu. Fiona her zaman ayakkabı
seçimim konusunda telaşlanırdı – en az günde iki kez, bunun *bir güvenlik
tehlikesi* olduğunu söyleyerek alay ederdi. Ama ben, yüzümü
buruşturmadan bile, onlarla sekiz saatlik bir vardiyayı mutlu bir şekilde
çalışabilirdim

yüzümü buruşturmadan

Genellikle.

"İyi misin, June?" Ada masanın arkasında duruyordu; göğsüne bir yığın
kağıt sıkıştırmıştı.

"İyiyim," dedim ve dik durdum. "Sadece... güvenlik kontrolü
yapıyorum." "Korkuluklarda mı?" Kaşları havaya kalktı.

"Evet." Düşüncelerim karıştı. "Tahtakurusu var mı diye."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Ada çığlık attı ve ben,
kağıtların yere saçılmasını izlerken iç geçirdim. "Böcek istilasını mı var?
Böceklerden *ölümüne* korkarım."

"Ağaç kurdu yok," diye onu hemen sakinleştirdim. "Bildiğim
kadarıyla." Yine çığlık attı ve masanın arkasından

B sınıfı bir korku filmindeki talihsiz kahraman gibi. Son basamağı hızla indim, dağınık belgeleri toplamak için diz çökerken dudağımı ısırdım.

"Annen beni işe alırken, hayvanlarla, özellikle de böceklerle çalışmayacağımı söylemiştim."

hayvanlarla, özellikle de böceklerle çalışmayacağımı söylemiştim." Kollarını silkeledi. "Şu anda her yerim kaşınıyor."

Başım ağrımaya başlamasına rağmen, "Bu gece izin alsana? Resepsiyonu ben hallederim ve Çarşamba günkü vardiyandan önce gerekli tüm kontrolleri

halletmeye çalışırım." Kötü bir ruh hali içinde olmam Ada'nın suçu değildi.

"Yapabilir misin? Belki bir haşere ilaçlama şirketini de ararsın, çalışma ortamının güvenli olması en iyisi." O çoktan masanın altından ceketini ve çantasını alıyordu. "Şimdi kitap kulübüme biraz erken gidebilirim." Ceketini koluna asarken yanımdan geçerken omzumu sıktı. "Sen iyi bir kızsın, June.

O faturaları yarına kadar dosyalaman gerekiyor."

"*Harika.*" Parmaklarım şakaklarımı ovuşturdu. Öğleden sonramın çoğunu beş numaralı odadaki su emmiş duvar kağıdını sökerek geçirdikten sonra, yarına kadar hala üç odayı bitirmem gerekiyordu.

Bacaklarımı gereğinden fazla hareket ettirmemeye çalışarak, kağıtları bir yığın halinde topladım. Gözümün ucunda, uzanamayacağım bir yerde bir tane duruyordu; biraz daha uzandım, parmağım köşesine sıyırdı. "Hadi ama, seni bok." Biraz daha uzandım. "Seni lanet olası, *sikik şey.*"

"Bana egoist de." Bağciksız bir çift bot, faturayı ezmekten son anda vazgeçti. "Ama o kağıdın üzerinde benim yüzümün olduğunu hayal ettiğin o kağıdın üzerinde benim yüzümün olduğunu hayal ettiğin konusunda tuhaf bir his var."

Onun boyutlarındaki bir adam nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyordu? Yardım olsun ya da olmasın, ona istediği gibi gelip gitme özgürlüğü verdiğim için ciddi ciddi pişman oldum.

"Bu, seni hiç düşünmemi gerektirirdi—" Ayaklarımla iterek, bir santim daha yaklaştım ve faturayı botunun burnundan kaptım. "Ki düşünmüyorum."

Açıkça bir yalandı. Sesinin derin tınısı beni bu sabah banyosuna geri götürdü; buhar gözlerimi buğulandırmış, o şaşırtıcı bir nezaketle beni soyarken beynimi sisle kaplamıştı. Elleri sıcak ve titriyordu; belime dolanıp gömleğimi yırtarcasına açmış, dizlerinin üzerine çökmeden önce

dizlerinin üzerine çökmeden önce. Beni canlı canlı yiyip bitirmeye hazır görünüyordu. Ve tam bir aptal gibi, ona izin verirdim.

Şimdi roller tersine dönmüştü ve ben *onun* ayaklarının dibinde diz çökmüştüm.

O, keskin bir bakışla durumumu değerlendirdi. "Kalkamıyorsun, değil mi?"

Oh, o gamzeli gülümsemesiyle kendini çok komik ve çekici sanıyordu. "Belki de bu fırsatı parke zeminini incelemek için değerlendiriyordumdur."

Çizmesi zemine sürtünerek tiz bir gıcırta çıkardı. "Yine o tadilatlardan mı bahsediyorsun, harpi? Sanki beni burada tutmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor."

Ben sadece gözlerimi devirdiğimde, elini uzattı. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutarak teklifini reddettim ve ayağa kalktım, yüzümde zafer dolu küçük bir gülümseme belirdi.

"Çok akıcı," dedi.

"Sanırım çalışmak için buradasın?" dedim omzumun üzerinden, masanın etrafından dönerken kalçalarımı biraz daha sallayarak. Birdenbire, bana tam oturan en sevdiğim eteği giydiğim için çok memnun oldum.

O da peşimden geldi, omzundaki çantayı okşayarak. "Birkaç saat içinde tam donanımlı bir tuvaletin olacak."

"Her kızın duymayı hayal ettiği şey." Oturdum ve fatura yığınının masanın üzerine bıraktım. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"İngiliz anahtarı kullanmayı bilmiyorsan hayır."

"Benim yeteneklerim başka alanlarda." Onu bakmak yerine belgeleri karıştırarak mırıldandım. Ne zaman olduğunu tam olarak belirleyemedim, ama Macabe'nin mavi gözleri, Alistair'in anısı değil, *ona* olan bağlılıkla birleşmişti.

Dilini şaklattı, "Yazık."

Görüş alanımın kenarında duruyordu ve ben fark etmemiş gibi davrandım

fark etmemiş gibi davrandım. Her zaman bunu yapardık... bu gergin gidip gelmeyi. Nabzımı hızlandırmaktan başka bir işe yaramayan, eşmerkezli daireler halinde dönen bir sohbet.

"Nerede olacağımı biliyorsun," dedim, ama o masanın üzerine bir kalıp bitter çikolata koyarak bu vedayı görmezden geldi. Mor paket parmaklarında

hışırdadı. "Senin için."

Ben ona bakarken saniyeler geçti. "Neden?"

"Bugünden sonra moralini düzelterek bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Bana göğsümü sızlatan küçük bir gülümseme attı. O sabahki "*Çünkü seni tanıyorum, Juniper.*"

Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil. Her şey... her şey yolunda mı?"

Çikolataya uzanmadım, sadece okumadan kağıt yığınının karıştırmaya devam ettim. Kelimeler hiyerogliflerle yazılmış olsaydı bile fark etmezdi. "Neden olmasın ki?"

"Bilmiyorum, genelde bana 'Defol git, Macabe' diyerek selam verirsin."

"Bana iyilik yapıyorsun, o yüzden nazik davranıyorum."

"Bu hoş mu?" diye alaycı bir sesle sordu. Bu kadar şaşkınmış gibi davranmasa ne olurdu ki? Beni sanki bir köprü trolüymüşüm gibi gösteriyordu.

"Evet." Dişlerimin arasından bu kelimeyi fısıldadım, şüphesiz ki bu hareketim çene eklemi rahatsızlığımı daha da kötüleştirdi. "Oldukça nazik davranıyorum."

"Ne şanslıyım." Parmak eklemleriyle ahşaba bir kez vurdu, bu hareketi kendine özgü göz kırpmasıyla mükemmel bir şekilde zamanladı, sonra geri çekildi.

Geri çekilişini izlememi beklemiyordu ki, merdivenlere ulaşır ulaşmaz tavrı değişti; omuzları sarkmış, başı

ipleri kesilmiş bir kukla gibi sarkmıştı. Gözlerinin altındaki gözlerinin altındaki koyu halkaları aklıma geldi ve rol yapma sanatını öğrenen tek kişinin ben olup olmadığımı merak ettim.

Callum

Heather: Bu akşam yemeğe var mısın? Kızlar seni özledi. Callum: Olmaz. Ivy House'da yardım ediyorum.
Heather: June'un fikrini değiştireceğini biliyordum.
Heather: Ona karşı nazik ol! Senin mizah anlayışını pek sevmiyor. Callum: Mizah anlayışım mı?
Mal: Bu, küçük kız kardeşimizin "sandığın kadar komik değilsin" demenin kibar bir yolu.
Heather: Alışmak gerekiyor. Mal: İrlanda viskisi gibi.
Callum: Annemle babama neden daha fazla kardeşim olsun diye yalvardığımı bana tekrar hatırlatır mısın? Alistair: Ivy House'da ne oldu?

Bir saat sonra, otuz dokuz yaşımın her bir yılını hissederek, Juniper'ın yardımına ihtiyacım olduğunu kabul ettim. Noel arifesinde Kuzey Kutbu'ndaki bir cücenin tüm enerjisiyle merdivenlere doğru ağır adımlarla yürüdüm.

Son ziyaretimden bu yana yaşanan değişiklikler, Juniper'ın da en az benim kadar çok zaman harcadığını gösteriyordu. Tüm mobilyalar kaldırılmış ve eski ekose duvar kağıdı sökülmüştü. Bunların yanı sıra hanı işletirken

ne zaman uyuyacak zaman bulmuştu?

"O yardım istemedikçe yapabileceğin bir şey yok," diye kendime hatırlattım, katlar arasındaki küçük sahanlığa ulaştığımda saatime baktım. Yedi buçuk. Buradaki işleri bitirmek, annemle görüşmek ve yatmadan önce hızlı bir akşam yemeği için eve varmak için fazlasıyla yeterli zaman. Hatta o

o zor bulunan sekiz saati bile alabilirim.

Juniper'ı tam bıraktığım yerde buldum. Telefon kulağına yapışmış, topuklu ayakkabılarını bir kenara ittiği için çıplak ayak parmakları görünüyordu – *lanet*

o zarif küçük ayak parmakları. Ayaklar genellikle beni ürkütürdü, ama Juniper'ın ayakları da tıpkı geri kalanı gibi mükemmeldi. Telefonun diğer ucundaki kişiyi dinlerken dili

alt dudağını yalıyordu, telefondaki kişiyi dinlerken; sık sık yaptığı gergin bir hareketti bu ama bunun farkında olamazdı, çünkü farkında olsaydı bunu kontrol etmenin bir yolunu bulurdu.

“Evet, yemek teslimatı için hazırım – çünkü her hafta aynı gün...” Boğuk bir ses sözünü kesti. “Tatildesin, neden rezervasyon sistemine giriş yapıyorsun ki?”

Annem olduğunu fark ettim ve merakla en alt basamakta durdum. “Yapma – her şey yolunda, plaja git ve bir kokteyl falan iç. *Hoşça kal*, Fiona – *evet*, hoşça kal!”

Avuç içleriyle göz kapaklarını bastırdı ve ben boğazımı temizledim. “O kimdi?”

“*Kahretsin...* bunu nasıl yapıyorsun?”

“Gençken sık sık evden kaçırdım. Jim Macabe'nin öfkesiyle Jim Macabe'nin öfkesiyle bir iki kez yüzleşince uzman oluyorsun.” Bu düşünce hoşuna gitmemiş gibi dudaklarını sıktı. “Eminim babanla çok farklıdır, değil mi?”

Başını eğdi. Gülümsemedi ama yüz hatları yumuşadı, gözleri erimiş çikolata gibi parladı. Köydeki insanlar Juniper'ı soğuk olarak tanımlıyordu, bu da bana onların hiç durup onun gözlerine bakıp bakmadıklarını merak ettirdi. Onlar, karşılaştığım en *soğuk insanlardan* en uzak olanlardı.

“Öyle de denebilir. Alexander daha çok ‘çocuğumun nerede olduğunu bilirim daha güvende olur’ türünden bir ebeveyndi. Muhtemelen bu yüzden beladan uzak duramadım.”

“*Ne tür belalar?*” gibi flörtöz bir şey söylemek dilimin ucundaydı, ama gençlik yıllarındaki aşırı partiler hakkında her şeyi duymuştum. Onu bunun için yargılamazdım, ben de pek aziz değildim.

“Akıllı bir adama benziyor.”

“Öyleydi.” Boğazı hareket etti ve konuyu değiştirme zamanının geldiğini anladım.

Merdivenleri işaret ettim. “Vaktin varsa, bana yardım edersen sevinirim.”

Kaşları havaya kalktı. “Anahtar kullanma becerim mi?” “Aslında, evet.”

“Sıkıca sık.”

"Buraya mı?"

"Mükemmel – bekle, biraz daha sıkı... işte." Ellerini bir santim yukarı iterek baskıyı artırdım.

"Boynuna ellerimi dolamak istemiyorsan, bana sert davranmayı kes."

"Bana iyi vakit geçirme tehdidinde bulunma, tatlım." Elini sonra bir adım geri çekildim ve onun tuttuğu klozetin konumunu inceledim. Ne yazık ki sadece Juniper'ı gördüm. Dizleri ve ellerinin üzerinde, o dar etek küçük ama mükemmel şekilli kıcını sarmıştı.

Tanrım, yumruğumu ısırmaya başladım, lanet bir sapık gibi davrandığımı fark ettim ve beynimi elimizdeki işe geri döndürdüm, tabanın zemine deldiğim kelepçelerle hizalandığından emin oldum. Biraz merkezden kaymış, diye not ettim.

Baldırları arasındaki dar boşluğa dizlerimin üzerine çöktüm, vücudumu onun üzerine eğdim – göğsümüyle sırtını ayıran en ufak bir boşluk vardı – ve ağır porseleni bir inç sola kaydırđım.

O, temas anında keskin bir nefes aldı. "Böyle iyi mi?" Sert sorum, şakaklarındaki saçları dalgalandırdı.

"O elini kıpırdatmadığın sürece."

Söz konusu ele baktım. Neredeyse göğsüne değiyordu. "*Siktir*, pardon."

"Tesisat işleri yaparken sık sık bu tür pozisyonlara girer misin?"

"Ara sıra. Kıskanıyor musun?"

O alaycı bir şekilde güldü ama ben, lavabonun etrafında parmaklarını kıvrmasını gözden kaçırmadım.

Matkapı elime aldığımda, ona tamamen yaslanmaktan başka seçeneğim yoktu, büyük vidaları tam olarak hizalamak için başımı omzunun üzerine eğdim. Saçları yanağımı gıdıkladı, omuzu benim omzuma kusursuz bir şekilde kıvrıldı, sanki sırf bunun için yaratılmışız gibi. Nefes almadım. Kalçalarımı makineyle aramda makul bir mesafede tutarak, on saydım ve sersemliğimi dağıtan sersemliği kesen matkabın vızıltısını içime çektim.

"Sihhi tesisata ne zaman ilgi duymaya başladın?" diye sordu ses kesildiğinde.

"Buna tam olarak tesisata ilgi duymak diyemem. Sadece kendi kendime yetmeyi seviyorum. Muayenehaneyi ilk satın aldığımda, binanın tamamen yenilenmesi gerekiyordu. Bu beni o kadar büyük bir borca sokardı ki, muhtemelen hala borcumu ödüyor olurdum.

Kendim

"Hepsini sen mi yaptın?"

"Her şeyi değil, ama balyoz kullanmakta oldukça becerikli oldum – ne var?" diye sordum, gülümsemesini fark ederek.

Omuz silkti. "Hiçbir şey, sadece senin bu kadar... *erkeksi olduğunu fark etmemiştim.*"

"Erkek gibi mi?"

"Hani, sert ve hazırlıklı, kahvaltıda sadece kepekli gevrek yiyen, iki çubuk ve biraz toprakla ateş yakan türden bir erkek." Benimle dalga geçiyordu.

O kıcı tokatlamak için kendimi tutabilmek amacıyla kolunun altından geçtim ve sızdırmazlık macununu sürdüm, kururken yerinde tutmaya çalıştım. "Kepekli gevrek konusunda çok yanılıyorsun."

"Peki ya geri kalanı?" Göğsünün kenarı yanağıma değdi.

Gözlerimi sıkıca kapattım, tüm şakacılığım uçup gitti ve sert bir sesle, "Canım istediğinde sert olabilirim," dedim.

Neşeli havamız bir anda bozuldu ve o andan itibaren sessizce çalışmaya devam ettik; o parçaları sıkıca tutarken ben de sifonu yerine vidalayıp duvara sabitledim.

"Bu kadar mı?" diye sordu birkaç dakika sonra, ayağa kalkarken eteğindeki kırıksıklıkları düzelterek.

"Bu kadar." Tozlu ellerimi sildim ve kendi ellerinin durumuna yüzünü buruşturunca bezini ona uzattım.

"Kirden mi korkuyorsun?" diye patladım, tam bir pislik gibi pat diye söyledim. Daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum, ama bu sabahki tepkisi hayvan

"Mesele kir değil," diye cevapladı, gözleri işinden hiç ayrılmadan. Sözleri, "*fazla ileri gitmeden dur*" uyarısı verecek kadar keskin ve sert.

İlerlemek ya da

geri çekilmek.

İlerlemek ya da

geri çekilmek.

Kararım yazı tura atar gibi değişti. Bu güvenli ateşkes görünümünü koruyacak mıydım, yoksa daha fazlası için ilerleyecek miydım?

Güvenli oynamakta hiç iyi olmamıştım.

"O zaman ne?" Aletlerimi topluyormuş gibi yapıp ona yer açtım. "Bir sır karşılığında bir sır anlaşmıştık," diye hatırlattım. "Uygulama hakkındaki tüm sorularını cevapladım."

"Bu pek adil bir takas sayılmaz, bilseydim daha iyi sorular sorardım."

Kahkaham bir kıkırdama gibiydi, onun alaycı tavrı bir dönüm noktası gibi gelmişti. "Ne istersen sor, harpi, cevaplayacağım." Ona güvenemeyeceğim hiçbir şey soramazdı.

"Neden Kinleith'e geri döndün?"

O hariç.

"Önce sen," diye oylanmaya çalıştım. "Madem takas yapıyoruz."

Derin bir nefes aldı, gözleri omzumun üzerine sabitlendi ve şöyle dedi: "Rahatsızlık vermekten nefret ederim. Koruyucu ailede, sorunlu çocuklar her zaman daha çabuk başka bir yere gönderilir. Dikkatleri üzerine çekmemenin daha iyi olduğunu çok erken öğrendim."

Lanet olsun.

Bir anda, Juniper'ın tüm hayatı bir flip book gibi gözlerimin önünde açıldı. Onu tanıdığımı ima ettiğim için bana kızmasına şaşmamalı . *Kahretsin*, onu hiç tanımıyor olabilirdim, çünkü sonunda anladım. Kendini uydurup küçülttüğü tüm o halleri. Asla ebeveynlerinden ya da Alistair'den daha fazlasını istemeyen – hatta bazen arkadaşlarından bile –

çünkü sevgi verildiği kadar kolay geri çekilebilirdi. *Kahretsin*, lanet olası kedi ve onur nişanı gibi taşıdığı yaralar bile. Bir adım daha yaklaşmaya cesaret ederken yüz ifademini sert olduğunu biliyordum, . Dizlerimi hafifçe bükme, dudaklarımın onun tadını yeniden hatırlaması için tek gereken buydu.

Bunun yerine dudaklarım alnına değdi. Gözlerimi sıkıca kapatarak, dudaklarımı cildinde ileri geri gezdirdim. "Bana anlattığın için teşekkür ederim." Bu sözler ne yazık ki önemsiz geliyordu. Söylemek istediğim şeylerin buzdağının sadece görünen kısmıydı söylemek istediğim şeylerin buzdağının sadece ucu.

"Bana bir yük olmadığımı söyleyecek misin?"

Onu kendime yakın tutarak, ipeksi bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdım, bana bakana kadar ucundan çektim. "Bu dünyada yer kaplamamaya

bu dünyada yer kapmamaya çalışmak, uzun vadede imkansız bir hedeftir, tatlım. Ben biraz dağınıklığı severim.”

Uzaklaşmam gerekirdi. Tehlikeli bir yolda parmak uçlarında yürüyorduk ve tehlikede olan sadece benim kalbimden çok daha fazlası vardı. Ama sonra o , kulağının narin kıvrımını okşamama izin verdi ve ben de kaçınılmaz olanı durduramayacağımı anladım.

“Soruma cevap vermedin,” dedi uzun bir dakika sonra, sesi biraz uykulu geliyordu.

“Hangi soru?”

“Kinleith.” Esnedi. “Neden geri döndün?”

"Kendi muayenehanemi açmak istedim. Buradaki emlaklar Edinburgh'dakinden daha ucuz."

"Oh." Hayal kırıklığını tahmin edebiliyordum. "Sıkılmıyor musun?"

"Hayır, tatlım." Onu daha sıkı kucakladım. "Aslında tam tersi."

Juniper

Callum: Fast food çalışanı tuvalete ne dedi? Juniper: Bu kaka şakası mı?

Callum: "İki numara sipariş ettin mi?"

Callum: Anladın mı?

Juniper: Bir yenidoğan bile bunu anlayabilir, Macabe.

Callum Macabe alınma bir öpücük kondurdu ve ayakkabıları yanıyormuş gibi kaçtı.

Kulağımı okşamıştı.

Neden beynim sürekli bu kısımda takılıp kalıyordu, bilmiyorum. Aramızda çok daha müstehcen şeyler paylaşılmıştı. Tek bildiğim, başparmağıyla işaret parmağı arasında kulak mememi sıkıştırış şekli – sanki o minik et parçasını ilahi bir ibadete layık görmüş gibi – klitorisime ne yapacağını fazlasıyla anlatıyordu.

Klitorisim değil.

Bir klitoris. Mecazi bir klitoris.

Bir sürü klitoris.

İnsanların ondan hoşlanmasına şaşmamalı. Alnına bir öpücük, kulak memesine bir çimdik ve *Klitoris Ken* beni dizlerimin üstüne ktrmşt.

Onu sevmiş bile olabilirdim.

Ve bana ne yaptığını tam olarak bildiği için, ertesini gün onunla neredeyse hiç konuşmadım.

Ya da ondan sonraki üç gün boyunca.

Her gün saat 19:00'da, saat gibi, Ivy House'a geldi.

Elinde iki fincan buharlı papatya ayıyla – biri benim, biri onun için – merdivenlere çıkmadan önce tek bir soru sordu

.

Salı günü sordu: “En sevdiğin *Yüzüklerin Efendisi* filmin hangisi?”

“*Kralın Dönüşü*, tabii ki.”

Cevaptan yeterince memnunmuş gibi başını salladı ve Brown’s Café poşetine sarılmış bir çikolata parçacıklı kurabiye uzattı.

Çarşamba: “Shakespeare’den önce kaç kedi bakmıştın?” “Yedi. Bazıları birkaç günlüğüne. Bazıları haftalarca.

Oscar adında sevimli bir kızıl tekir kediye neredeyse bir yıl boyunca baktım.” Onun evlat edinildiği gün, duşta su soğuyana kadar ağlamıştım. Callum’a bu son kısmı anlatmadım.

Bu bana Jess’in çok nadiren servis ettiği bir muzlu kek kazandırdı; Kinleith’te altın tozu gibiydiler.

Perşembe günü, Missouri’den gelen tatlı bir çiftte restoran önerileri veriyordum ve o, çiftin gitmesini bekleyip sordu: “Ivy House’a tek bir şey ekleyebilseydin, bu ne olurdu?”

“Yaz düğünleri için vahşi bahçede ahşap bir çardak.”

Buna gülümsedi. Ve o gülümseme, dikkatimin şeker komasına girmeyi bekleyen çantasına kaymasını fark ettiğinde yanaklarına yayıldı. Şekerin verdiği enerjiyi şimdiden bekliyordum. O merdivenlerden yukarı çıkıp gözden kaybolmasını beklemeden, brownie’nin yarısını tek bir ısırıkta yuttum.

Bu düzenlemeden ne elde etmeye çalışıyordu ki? Akşamın erken saatlerinde tatlıya olan düşkünlüğümü nasıl bu kadar doğru tahmin etmişti? Anlayamıyordum. Saatin ibrelerinin altı buçuk doksanı geçmesini izlerken, saatin ibresinin altı elli dokuzu geçmesini izlerken, kan dolaşımında yayılan yabancı bir cisim gibi hissetmeye başlamıştı. *Bu sadece fazla şekerden kaynaklanıyor*, diye kendimi ikna ettim.

Cuma günü, Shakespeare’in küçümseyen bakışları altında görünüşüme biraz daha özen gösterdiğimi fark ettiğimde, gelişmekte olan bir aşka kapıldığımdan korktuğumda, mantıklı herhangi bir otuz yaşındaki kadının yapacağı şeyi yaptım. Ondan kaçındım.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, çalınan defterim resepsiyonda beni bekliyordu. Siyah kadife kapağına mavi bir Post-it yapıştırılmıştı.

Birkaç not aldım. Umarım sakıncası yoktur.

Ve bunun altında.

Shakespeare: yere biraz atıştırılmalık serpiştirip, gözlerini kapatarak ortasına uzanmayı dene. Bu, özgüvenini artıran bir bir teknik.

Gerçekten de notlar almıştı. Dağınık el yazısı, sanki kalemi düşüncelerine yetişemiyormuş gibi, düzinelerce parlak renkli Post-it'e yazılmıştı. Neyin işe yarayıp neyin yaramadığını anlattı. Ivy House'u daha enerji verimli hale getirmek için hemen uygulayabileceğim basit değişiklikler. Ya yeşil yaşam hakkında çok şey biliyordu ya da konuyu araştırmıştı. Bu pek olası görünmüyordu.

Bahçe kompostu ile ilgili berbat çizimin yanındaki bir notta sadece şunu yazmıştı: *Harika*. Yanında da küçük bir gülen yüz vardı.

Parmağımın ucunu o gülümsemeye bastırdım.

"Saçımı pembeye boyamayı düşünüyorum."

"Ne?" Şaşkınlıktan, elimdeki lavaboyu neredeyse düşürüyordum.

April arkamda duruyordu. Makyajsız ve doğal güzelliğiyle.

Sözleri sonunda kafama dank etti ve lavaboyu bırakıp bileğini tuttum.

"Mal ne yaptı? Senin için onu bitireceğim." Dramatik bir saç değişikliği her zaman romantik bir krizin ilk işaretiydi.

April güldü. "Biraz sakinleşir misin, katil?"

"Özür dilerim." Elimi bıraktım. "Neden saçını pembeye boyayasın ki?"

"Sadece dikkatini çekmek için söyledim, adını üç kez seslendim.

Senden çok uzun zamandır haber almadım, Murray'i öldürüp kaçtığını düşünmeye başlamıştım."

"Artık kimse öyle demiyor bence," dedim, alnımdaki teri silerek.

"Bunu tekrar moda yapmak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum. *Bonnie ve Clyde*'a çok benziyor – kaçış arabasında ateşli seks havası var."

Pençe tokamdan kayan kısa saç tellerine dokundu. "Ve bere sana çok yakışır."

"Beret bana *gerçekten* çok yakışır. Gardırobumda üç tane var." Kalın bir toz tabakasının altında. Bir keresinde köye giderken bir tane takma hatasına düşmüştüm, arabamdan elli adım bile atamamıştım ki biri "Baget'in nerede?" diye bağırdı. Kimse

İskoçlar kadar dalga geçmeyi bilmez.

"Çünkü sen harika bir şekilde eşsizsin," diye neşeyle cevapladı.

Onun iltifatı şekillenip içime işlerken, ben de depo odasını aramak için yerimden kıpırdadım
şekillenip içime işlerken depoyu aradım. İnsanlar benzersiz olanı severdi...
ta ki sevmez hale gelene kadar. İnsanların bilinen şeylere tutunmasının bir
nedeni vardı; defalarca okunan favori bir kitap; satır satır ezberlenen bir
film; her pazartesi sabahı yenen aynı yulaflı ve kuru üzümlü kurabiye.
Tanıdık olanın içinde çirkin sürprizler yoktu.

"Nasıl gidiyor?" April'ın sesi beni şimdiki zamana çekti. "Callum yeni
banyo takımını monte etmeye hazır olduğunu söylüyor."

Başımı salladım, lavaboyu tekrar kaldırdım ve o da diğer ucunu tuttu.
"Sanki bu dram sonunda sona erecekmiş gibi geliyor." Selin olduğu gün,
aylar önceymiş gibi geliyordu, oysa iki haftadan az zaman geçmişti.
Callum her gece sadece birkaç saat çalışsa da,
beklediğimden daha hızlı ilerlemiştik.

"Mal'dan ağır işlerde yardım etmesini istemiş. Bu yüzden buradayız."

"Bunu söylememişti." Muhtemelen o sabah ondan tek bir mesaj aldığım
içindi.

Macabe: Bugün beş numaralı odaya banyo takıyoruz.

Hepsi bu kadardı. Yedi kelime.

Peki ben ne cevap verdim, diye
sorabilirsiniz. Bir başparmak yukarı.

Bir. Başparmak. Yukarı.

Asla emoji kullanmazdım. Onlar çok aşağılayıcıydı.

"Ayrıca bugün boyama yapacağını da söylemişti, o yüzden en iyi iş
kıyafetlerimi giydim." Boğazımda kocaman bir yumru hissederek, ona
baktım.

Yine, sonunda bir şekilde vücut hatlarını saracak şekilde oturan bol kot
tulumu fark ettim.

"Oh, yardım etmene gerek yok." Bu işi günlerdir erteliyordum.

Kalbim, bu kalıcı değişikliği yaptığımı hayal ettiğimde başımı
döndüren, rahatsız edici bir şekilde hızla atıyordu.

kalıcı değişikliği yaptığımı hayal ettiğimde başım dönüyordu. Elbette, Fiona
bundan nefret ederse yeniden boyayabilirdim, ama bu asla Alexander'ın
eseri olmayacaktı.

"Eğer seni zorlamam gerekirse, zorlarım, Juniper Ross. Buradayım,
yardım ediyorum, buna alış." Elleri beline dayandı.

Peki o zaman. "Az önce tam adımları mı söyledin?"

"Bana başka seçenek bırakmayın. *'Bunu tek başıma halledebilirim'* gibi
saçmalıklarla beni başından savmak üzereydin."

"Tek başıma halledebilirim," dedim ve onu mutfağın yanındaki depodan dışarı çıkardım. Hank yemek hazırlarken başını bile kaldırmadı. *Hâlâ beni görmezden geliyordu.*

"Callum bana hayır cevabını kabul etmememi söyledi."

"Ne dedi?" Durdum. O yürümeye devam etti. Lavabo, ikimizin tutuşu arasında sallanıyordu. "Biliyor musun? Boş ver – o adam, Jessica Brown'dan daha fazla burnunu sokuyor." Konuyu Callum'la ilgili her şeyden uzaklaştırmak için çaresizce, "İçki fabrikasında işler nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Yoğun, ama iyi." Merdivenlere yaklaşırken ağırlığı ayarladı. "Sanırım daha fazla personel almamız gerekebilir, son birkaç ayda siparişler iki katından fazla arttı. Dün Ewan'ı ambarlarda ağlarken buldum."

Ewan, Kinleith içki fabrikasının en genç çalışanıydı. Biraz ürkek olsa da tatlı bir delikanlıydı.

"Gerçekten mi ağlıyordu?" O başını salladı. "Mal o kadar huysuz olamaz."

"Bu aralar değil." Sırı, tam bir kadın tatmini gibiydi. "Ewan elini kesti ve iş gününün ortasında ayrılmaya kıyamadı. Mal onu muayenehaneye götürdü tabii ki. Jacob da artık iş yüküne yetişemiyor, ama bunu itiraf etmiyor."

"Kötü bir durum."

Burnunu kıvırdı. "Gelecek ayki ceilidh'den önce hâlâ yapılacak çok iş var, ada dışından birini işe almayı düşünmemiz gerekebilir. Ceilidh'e geleceksin, değil mi?"

"Kaçırmam." İçki fabrikasının yetmişinci yıldönümü yaklaşıyordu ve bunu kutlamak için köyün yarısını viski ve canlı müzik eşliğinde bir akşama davet etmişlerdi. April aylardır bunu organize ediyordu. "Eminim on sekiz yaşındaki April gelecekte böyle bir şey olacağını tahmin etmemiştii." Sadece birkaç yıl önce Cannes'da kırmızı halıda yürüyordu, kot tulum falan yoktu.

Yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Aslında her gün Mal ile çalışmayı, sana ve Heather'a yakın olmayı çok seviyorum. Bu yüzden birkaç ay sonra ayrılacağım için durum daha da berbat."

Normalde, onun yokluğunu fark etmeyeceğimizi belirten alaycı bir yorumla mesafemi korurdum. Ama bunu söyleyemedim. April'in dönüşü buradaki işleri değiştirmişti. Beni ve

biraz daha bütün hissettirmiş, aramızdaki eski yükü hafifletmişti. Bunun yerine, "Callum kulağımı okşadı," diye patladım.

Neredeyse merdiven basamağında tökezleyecekti. "Ne tür bir okşama?"

"Birden fazla türü mü var?" Acıyan bakışı, hayatımın yarısını uyurgezer gibi geçirdiğimi ima ediyordu. "*Görünüşe göre öyle,*" mırıldandım. Lavaboyu yere bırakıp ellerimi kot pantolonuma sildim. "Sana göstereyim."

Uyluklarımız birbirine değecek kadar yaklaştık, Callum'un bana yaptığı gibi, April'in dağınık buklelerinden birini parmağımın etrafında döndürdüğümde hafifçe güldü. O küçük etkileşimi o kadar çok kez tekrar etmişim ki

hız ve basıncı mükemmelleştirmiştim. Gözleri dans ediyordu ama ben o bukleyi kışkırtıcı bir yavaşlıkla kulağının arkasına sıkıştırdığımda, parmağımın ucu kulak kepçesinin kemerini sıyrıp, bir kez çimdiklediğim ve geri çektiğim kulak memesine doğru indi.

Sessizlik uzadı. Soluk yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı. Sonra— "Oh, Juney, başın büyük belada."

"Ne yapıyorsunuz siz?" O kadar yakındık ki, aynı anda döndüğümüzde burunlarımız birbirine değdi. Mal merdivenlerin başında bekliyordu, kaşını kaldırarak temkinli bir ifadeyle.

"June'a ne kadar boku yediğini söylüyoruz," dedi

April. Mal aramızda bakışlarını gezdirdi. "Nasıl yani?"

"Callum kulağımı okşadı."

Yüzünü buruşturdu ve lavaboyu almak için merdivenlerden aşağı indi. "Lütfen bunun bir şeyin kibar ifadesi olmadığını söyle."

"Ne kadar az bilersen o kadar iyi." Merdivenlere doğru ilerlerken, yanından geçerken omzuna hafifçe vurdum.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandığını duydum, ben koridora dönmeden önce. "*Beş buçuk için sahayı ayırttım...*" Beş numaralı odadan

. *Callum*. Sanki onun sesine uyum sağlamış gibi kalbim güm güm atıyordu. Kendime, eşikteki kısa duraklamanın sadece merdiven çıkmaktan nefesimi toplamak için olduğunu söyledim. Diğer tarafta bekleyen adamla hiçbir ilgisi yoktu.

Cilt...

Kapıyı sonuna kadar ittiğimde, beynim o tek düşünceyle kısa devre yaptı. *Cilt. Çıplak cilt. Callum'un çıplak cildi. Hem de bolca.*

Gömlüksizdi. Belden yukarısı tamamen ve tamamen çıplaktı ve... kahretsin.

Ben girdiğimde başını kaldırmış olabilir. Kulağına bastırıldığı telefona rağmen gülmüş olabilir. Umurumda değildi, gözlerim Callum Macabe'nin göğsünün o muhteşem ihtişamını tararken umurumda değildi. Bir müdahaleye ihtiyacım vardı. Gözlerimi kafatasımdan çıkarması için birine ihtiyacım vardı çünkü bakmaktan kendimi alamıyordum. Belinin kıvrımı muhteşem bir V şekline daralıyordu. Pazıları, rahat bir güçle yuvarlanıyordu. Hafif bir kıl izi, kot pantolonunun bel kısmına uzanıyordu; aniden sonuna kadar takip etmenin hayati önem taşıdığını hissettiğim, lezzetli bir yoldu. Her santimi sıkı ve çarpıcıydı. Gerçekti.

Giysilerinin altında yattığını hep şüphelendiğim, seri üretilmiş spor salonu tipi bir adam değildi. Belinden bir hareket yaptı ve beline sıkıştırılmış lacivert tişörtünü görünce inlememi zorla bastırdım.

O fark etmeden kendime gelmem gerekiyordu. Bir ses, bunun için çok geç olabileceğini fısıldadı.

Hâlâ telefonda konuşan adam, ahizeyi ağzından yeterince uzaklaştırarak fısıldadı: "Bundan sonra bir sigara içmem gerek gibi hissediyorum, cadalo."

Kahretsin. Yanaklarım hiç olmadığı kadar yanarken, bacaklarımı hareket ettirmeye zorladım ve bir şekilde onunla temas etmeden yanından geçmeyi başardım.

Dün gece kurduğum küçük çalışma masasında, bir zamanlar Alexander'a ait olan, boya lekeli tulumu giydim. Ada resepsiyonda görevliydi, bu yüzden yeni zımparalanmış ahşap panelleri yeniden boyamak için bütün öğleden sonram vardı. Fiona'nın doksanlarda seçtiği koyu ahşap rengini bir kenara bırakıp, toprak rengi adaçayı yeşili tenekeyi açtım. Tepsiye dökerken parmaklarım titriyordu. Bu konuda tamamen

içgüdülerimi takip ediyordum, bu değişikliğin odayı daha geniş hissettireceğini umuyordum. Büyük cumbalı pencerenin dramatik bir yağlı boya tablosu gibi çerçevelediği, sürekli değişen gökyüzünü tamamlayacağını ve aynı zamanda konukların beklediği ev sıcaklığını koruyacağını umuyordum.

Kalın bir fırçayı boyaya batırırken yanaklarımda yayılan o sıcak karıncalanma, Callum'un bana dikkatini verdiğini gösteriyordu. O hâlâ telefonla konuşuyordu ve ben farkında değilmiş gibi davrandım; ayağa kalktım ama birkaç saniye sonra tereddüt ettim; damlayan fırça duvardan sadece birkaç santim uzaktaydı, sanki görünmez eller tarafından tutuluyormuş gibi. April ve Mal

içeri girdi, lavaboya bir şeyler bırakıp tekrar çıkarken, onların dostça sesleri kulaklarımda sadece bir parazit gibiydi.

"O duvara sanki kin besliyormuş gibi bakıyorsun tatlım." Callum omzumun üzerinden konuştu. Telefonu kapattığını bile duymamıştım. "Seni kızdırmak için ne yaptı?"

"Hiçbir şey." Boğazım kum yutmuş gibi hissettim, alaycı bir yorum sıkıştırdım. "Kinimi seviyorum. Onlara bir gül bahçesi gibi bakarım."

Hiçbir şey söylemedi, sessizliği sadece plastik örtüye düşen boyanın ritmik damlama sesleri bozuyordu. Ama bakışlarını omurgamdan aşağı kayan bir parmak gibi hissettim. Odanın sıcaklığı giderek artıyordu. *Bu çok fazla lan.* Gözlerimi sıkıca kapattım,

Fiona'nın hayal kırıklığına uğramış yüzünün görüntüsünü silmeye çalıştım. Bundan nefret edecekti ve sonra benden de nefret edecekti—

Fırça elimden kaydı ve gözlerim birden açıldı, boya ile ıslanmış boş parmaklarımla, fırçayı tutan adam arasında bakışlarım gidip geldi. Callum'un omuzu omzuma değdi ve bana bakmadan fırçayı duvara dayadı. "Hayır, bekle..."

"Çok geç," dedi.

O çalışırken kalbim bir sarsıntı geçirdi, bileği öyle bir hareketle sallanıyordu ki bir şeyler yazdığını anladım. Bir an sonra geri çekildi ve fırçayı tepsiye daldırarak tek kelimeyi bir alt çizgi ekledi. Hayır, alt çizgi değil, bir ok.

Harika.

Kelime büyük harflerle karalanmıştı. Altındaki ok doğrudan bana işaret ediyordu.

"İşte." Fırçayı uzattı. "Artık geri dönüş yok." Onu aldım, kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Yine bakıyorsun." Sesi hiç duymadığım kadar alçaktı. "Sen bakmayı bıraktığında ben de bakmayı bırakırım." Çünkü o bakıyordu. o kadar yoğun ki, bacaklarımı birbirine sıkıştırmamak için kendimi zor tuttum.

Gülümsemesi şakacıdan şeytani bir hal aldı. "Yani *asla mı?*"

Ne ima ettiğini kafamda oturtamıyordum. Bu çok yanıltıcı. Alaycı ve zararsız flört bir şeydi, ama uçuşumun kenarına yaklaşıyorduk. Yıllar önce üzerinde sallandığımız ve kenardan geri dönmeyi başardığımız uçuşumun aynısı.

O Callum. Eski sevgilinin kardeşi. Bunu unutmamam gerekiyordu. "Buralarda gömlek giymek zorunlu, Macabe." O mükemmel göğsüne alaycı bir bakış attım. "Misafirlerimi korkutmana izin veremem."

"Oldukça iyi bir anlaşma yapan biri için epey kural koyuyorsun. Ne de olsa cumartesi günü çalışıyorum."

"Ne zaman istersen öderim, sadece söyle."

Hizmet ile iyilik arasındaki ayrımı yapmak işleri çok daha kolaylaştırırdı.

"Oh, bana ödeyeceksin." Alaycı sözlerini havada bıraktı. "Bu geceki shinty maçında."

Onu kaslı, terli ve Ken gibi bir adam olarak sahada koşarken izlemek mi? Muhtemelen rakip takım gol attığında onlara alkış tutmuştur.

Kim bilebilirdi ki, sportmenlik benim fantezilerimden biriymiş?

Hayır, onunla *daha az* zaman geçirmem gerekiyordu, daha fazla değil. "Planlarım var."

"İptal et."

"Ya bu bir randevuysa?" Sözler, durduramadan ağzımdan fırladı.

Saniyeler, çenesindeki nabız atışlarıyla ölçülerek geçti. "Sana inansaydım, elbette bu... *varsayımsal* randevunu da getirebilirdin."

"Bu akşam maça geliyor musun?" April odaya girdi, Malcolm, Heather ve ikizler de hemen arkasındaydı. Dönüp, hiçbirini yazıyı okuyamadan fırçayı duvarın üzerinde gezdirdim.

"Oh, ben gelmeyeceğim..."

"Gitmelisin," diye araya girdi Heather, kızlar odayı geçip amcalarının kucağına atlarken uzun örgüleri arkalarında sallanıyordu. Callum her iki koluna birer tane alıp, çenesini şaklatan bir vampiri taklit etti. İkisi de kıkırdadı ve çığlık attı.

"Bir daha, bir daha," diye bağırdı Ava ve Callum yerinde döndü.

İçimde bir şey hışırdadı ve dikkatimi tekrar Heather'a verdim. Bana kalbimi kabartan parlak bir gülümseme attı ve

"Kızları pijama partisine bırakıyorum ve bir süre kalacağıma söz verdim. Böylece April tek başına kalmak zorunda kalmaz," dedi.

"Sanki öyle olacak da. İnsanlar *2008 Miss Skye*'yle sohbet etmek için birbirlerini ezip geçiyorlar," diye araya Callum girdi, biraz terlemiş ama gülümsüyordu

her yıl yaz şenliğinde hâlâ düzenlenen, modası geçmiş güzellik yarışmasına atıfta bulunurken.

April bu iltifattan adeta gurur duydu. Elindeki yedek fırçayı eline aldı ve duvara büyük bir kalp çizip ortasına stilize bir M ekledi. "Biliyor musun, kazandığım onca ödülün arasında bu, şimdiye kadarki en büyük başarıım olabilir."

"Bunu nasıl bilmiyordum?" diye sordu Mal.

Cevabı Heather verdi. "Senin çizgi roman dönemindeyken oldu, muhtemelen yatak odanda çizim yapıyordun."

Her zamanki gibi, April'in yüzü sanki bu duyduğu en sevimli şeymiş gibi eridi ve erkek arkadaşına cilveli bir göz kırptı. "Tacım ve kuşağım hâlâ duruyor, sonra onları bulurum."

O, arkasına yaklaştı, fırçayı çaldı ve M'nin hemen yanına bir A ekledi, kenarları birbirine değecek kadar yakındı.

"Gerçek bir prensesmişsin, bunu saklamışsın."

April'in kıkırdaması ve aralarında geçen anlamlı bakış, odadaki sıcaklığı bir derece daha yükseltti.

İkizler hep bir ağızdan "İğrenç" diye bağırdı.

Heather öksürdü, "Çocuklar burada."

Mal ise şaşkın, kızarmış yanakları ve sırtışıyla durdu.

"Artık biraz iş yapmaya ne dersiniz?" diye önerdi Callum. "Mal cebinden kanlı bir taç çıkarıp kızı o anda taçlandırmadan önce?"

Bu sözler bir kahkaha dalgasına ve Mal'dan bir orta parmak hareketine neden oldu. Arkadaşlarım etrafımda toplanıp fırça boyutları ve boya ruloları hakkında tartışırken, kardeşler banyoya çekildi. Mal lavabo musluklarını ters takıp o kadar sıkı sabitledi ki, hatayı düzeltmek yirmi dakikalarını aldı; bu sırada kapının arkasından eğlenceli homurtular sızıyordu.

Bolca şekerli çay içtik ve ikizlerin bile sözlerini bildiği eski pop şarkılarını avazımız çıktığı kadar söyledik. Ve öğleden sonra çok geç saatlerde öğleden sonra, güneş batmaya başladığında, yorgun ve boya lekeli bir halde geri çekilip, el emeğimizi hayranlıkla seyrettik.

"Beğenmedin mi?" diye sordu Heather, uzun bir sessizlikten sonra. Boğazım düğümlenmiş, gözlerim yanarken, sadece başımı sallayabildim.

"Mükemmel," diye mırıldandım sonunda. Heather kolunu omuzlarıma doladı, eskisi gibi bana sarıldı. Ve gerçekten de mükemmeldi. Yeşilin koyu balıksırtı desenli zemine mükemmel uyum sağlaması ya da çünkü odayı *tam da istediğimiz gibi* ferahlatmıştı, ama asıl nedeni bunu birlikte başarmış olmamızdı. Ben tek kelime etmeden, arkadaşlarım buraya gelmişlerdi, hiç soru sormadan.

Ve işte o anda, annemin neden bir şeyi değiştirmekte bu kadar tereddüt ettiğini anladım.

Shinty'nin ilk kuralı: Kanamadıysan, oynadın mı sayılır?

Burnumdan kan akıyordu, metalik bir tat ağzımı dolduruyor ve çenemden damlıyordu. Tükürdüm, beyaz boyalı sınır çizgisini kırmızıya boyadım.

"Kahretsin, Callum – özür dilerim, seni görmedim..." Mal, son düdük çaldığında yanıma koştu, terden ıslanmış yüzünde panik belirgindi.

Elimin tersiyle çenemin altını silerek kanı tuttum. "Senin suçun değildi."

Bu onur, fazla yakışıklı Jamie Stewart'a aitti. O çocuğu hep sevmişimdir, ama yüzündeki gülümsemeyi silmek istemediğim de yoktu.

Düdüğün ilk çalınışından itibaren dikkatim dağılmıştı. Sezonun ilk maçıydı ve ben sadece formda ve hazırlıksızdım, bir de Juniper'ı davet etmiştim. Bir randevusu olduğu konusunda saçmalamış olmasına rağmen, sanki randevuya çıkmış gibi giyinip gelmişti.

Köy meydanının yumuşak toprağına batmayacak kadar kalın, kalın topuklu siyah botlar. Altında hiçbir şey olmadığı izlenimini veren altında hiçbir şey yokmuş izlenimi veren baldır boyu bir palto. Sanki dün geceki çok canlı rüyamdan çıkmış gibi görünüyordu

. Dizlerimin üstüne çökmüş ve o topuklar sırtımda gömülüydü.

Görünüşe göre Jamie de aynı şeyi hissetmişti, çünkü o küçük pislik sahadan oyundan çıkar çıkmaz, doğruca ona yönelmişti. Ardından gelen, Juniper'ın

. *Ona ne diyordu lan? Kapı çalma şakaları mı? Onu doğduğundan beri tanıyordum ve beni hiç böyle güldürmemişt.*

Ve sen onu hiç bu kadar güldürmemiştin.

Gözüm onlarda, kendimi oyuna kaptırmıştım, normalde akıllı davranıp kaçınacağım mücadelelere dalıyordum. O kadar az dikkat ediyordum ki, Juniper ceketinin kolunu sıyırdığında ve Jamie'nin parmakları iç bilekindeki narin dövmenin üzerine kaydı – uçan küçük bir kırlangıç – kafamda bir uğultu yükseldi ve burnumla Malcolm'un dirseğine çarptım.

Kemiklerin kırıldığını gösteren o karakteristik ses duyulmamıştı. Ve saatte sadece beş dakika kalmışken, bir dizi lanetli özür eşliğinde Mal'ın çırpınan ellerinden kaçmış bir dizi küfürlü özür eşliğinde kenara çekip kendimi tekrar mücadelenin ortasına attım ve düdük çalınmadan önce son bir gol attım. Keşke Kenarda duran o küçük şeytani etkilemeyi ummadığımı söyleyebilseydim, ama zayıflıklarımı itiraf edecek kadar erkek biriyim.

Bir burun deliğimi kapatıp keskin bir nefes vererek kanı temizlemeye çalışırken takım arkadaşlarım sırtıma vurup soyunma odalarına doğru yürüdüler. Ter boynumdan dereler gibi akıyordu ama düş almak beklemek zorundaydı.

Kardeşim çoktan April ve Juniper'ın oluşturduğu küçük çembere ulaşmıştı;

, April göğsüne sarıldığında homurdanıyordu ama açıkça çok mutluydu.

"Kokuyorum," diye fısıldadığını duydum, ben de yanlarına yaklaştım.

Kollarını boynuna doladı. "Çok yazık. Şimdi ikimizin de duşa ihtiyacı var."

Genelde utangaç kardeşimin yüzünün aydınlandığını görmek, sanki sıcak bir el kalbimi sarmış gibi hissettirirdi. Ama o anda, onların mutluluğu kemiklerime yerleşen yalnızlığın acısını daha da derinleştirdi.

"İyi oynadı, kaptan." Jamie çocuksu bir şekilde sırıttı, dikkatini Juniper'dan yeterince uzun süre ayırarak benim yaklaştığımı fark etti.

Siktir git, Jamie.

"Teşekkürler." Hiç de soğukkanlı olmaktan çok uzak hissetmeme rağmen sesimi soğukkanlı tuttum. Onu yüzüstü çamura itmek istedim. aralarına girmeyi tercih ettim. Dirseklerimin keskin ucu da işin içinde olabilir, ama kim emin olabilir ki?

Gözümün ucuyla Mal ve April'in bana, sonra da birbirlerine baktığını gördüm.

April'in keskin bakışları adeta "*Söylemiştim*" diyordu. Umurumda değildi. Aşık meraklılar ne isterlerse düşünebilirlerdi,

özellikle de Juniper bana bakıp ellerini ağzına kapattığında. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

Harika. Kardeşimin sağlam dirseği yüzüme çarpmıştı ve o bunu fark etmemişti bile.

Burun deliklerimi tekrar temizledim. "Önemli bir şey değil."

Çantasından bir mendil çıkaran April, yüzünü buruşturarak mendili avucuma sıkıştırdı. "Kırıldı mı?"

"Yok," dedim, endişesini elimi sallayarak giderdim. "Burun yaralanmaları her zaman şelale gibi kanar."

"Yine de bir doktora baktırmalısın." Suçluluk duygusu, Mal'ın sesini hiç duymadığım kadar sert hale getirmişti. "Takımın ilk yardımcısı kim?"

"Ben. Evde hallederim."

"Bu halde eve araba kullanamazsın..." diye itiraz etmeye başladı.

"İlk yardım eğitimi aldım, hadi gel." Juniper'ın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu, sanki çamurla kaplı bir saha yerine Paris podyumunda yürüyormuş gibi sahayı kesip geçiyordu. Ve sanki beni dizginlerinden tutuyormuş gibi, onu takip ettim.

O bacakları takip etmek için bir uçurumdan bile atlardım.

"Şimdi de karnımı ovma ister misin?" diye seslendim, yüzümdeki çarpıntıya rağmen adımlarım ağırdı.

"Ha!" Bu gerçek bir kahkaha değildi, ama ben kabul ettim. "En azından bu senaryoda kimin köpek olduğunu belirledik. İlk yardım çantan var mı?"

"Tuvalet kapısının arkasında." İki küçük soyunma odası barındıran, yosun kaplı küçük binaya

. O oraya önce ulaştı ve kapıyı sonuna kadar açtı. Daracık kabinin boyutlarını fark edince, benim önce girmem için geri çekildi.

Nabzım, yaralı burnumun altından boynuma, ait olduğu yere doğru kayarken, loş ama neyse ki temiz olan odaya adım attım ve kancadan küçük çantayı çektim.

Beni içeriye takip eden o, avucunu göğsüme bastırarak beni alçak lavabonun üzerine eğilmeye ve onun sığabilmesi için bacaklarımı açmaya zorladı. Gözlerimin yüzümde kocaman olduğunu biliyordum. Juniper ile her etkileşim

ile her etkileşim, ürkek bir hayvanı sakinleştirmek gibiydi; yumuşayacak mı yoksa saldıracak mı, asla emin olamazdınız.

"Sığabilmemiz için birbirimize sarılmamız gerekeceğini söylemeyi unutmuşsun." Paltosuyla örtülü bacaklarının üst kısımları iç

. İnememi bastırmak için dudağımı

ısırdım. "Hepsi eğlencenin bir parçası, sence de öyle değil mi?"

İlk yardım çantasını kalçamın yanındaki tezgaha koydu, kapağını açıp bir gazlı bez ve bir çift lateks eldiven bulana kadar içindekileri karıştırdı.

"Şüpheli bir insan olsaydım, tüm bunları planladığını düşünebilirdim."

"Seni baş başa kalmak için mi?"

Bir kaşını kaldırdı, paltosunun düğmelerini açarken bu hareketi aldatıcı bir şekilde doğal görünüyordu. "Şüpheli bir insan olsaydım."

"Harpy." Parmaklarının o narin düğmelerin üzerinde gezintiye çıkması beni büyüledi. "Seninle baş başa kalmak için pek çok şey yapardım. Ama ben bile kendime zarar verme konusunda sınırimi çiziyorum." Hayır,

bununla övünemezdim, ama işler harika gidiyordu.

Kapının arkasına asmak için döndü. Ve bu sefer, o preppy küçük önlüğü ilk gördüğümde kesinlikle inledim. Beyaz bir inci kolye boynunu sarmalıyordu, o kadar kibar ve düzgün ki, onu kendiminkilerinden biriyle değiştirmek istedim.

Kendime hatırlattım: *küçük bir şeytan. Çıldırtıcı, çarpıcı küçük bir şeytan.*

Gergin sessizlikte kolları sıvadı ve sormak için yeterince uzun bir ara verdi: "Lateks alerjin yok, değil mi?"

Siktir. "Hayır." Bu, kelimedenden çok bir homurtu gibi çıktı.

Kan, çamur ve terle kaplı takım formama başını salladı. "Çıkar şunu."

"Bir günde iki kez mi? Belki de seni komplo kurmakla suçlamalıyım." Vücuduma bakan gözlerinin hatırası beni yakmaya yetiyordu. Benden hoşlanmıyor olabilir, ama bu öğleden sonra beni *istemişti*.

Ben sözünü dinleyip formayı başımdan geçirip lavaboya attığımda, o sadece alaycı bir şekilde güldü.

"Şortumu da çıkarmamı ister misin?" Başparmaklarım çoktan belime uzanmıştı.

"Terli spor şortunla hiç ilgilenmiyorum, Macabe."

Kahkaha o kadar ani bir şekilde patladı ki, yüzümde bir acı hissettim. Elim, taze kan damlasını yakalamak için tam zamanında yukarı fırladı. "Teşekkürler."

Gözleri parladı ve bir ampütasyon yapmaya hazır bir Viktorya dönemi doktorunun korkutucu bir hareketiyle eldivenlerini giydi. "Bu "Bu sana oyundan gözünü ayırmaman gerektiğini öğretir." *Sonuçta o kadar da habersiz değildi.* Bana doğru bir adım attı. Uyluk uyluk. Ayaklarım onun ayaklarını sarmaladı. "Başını öne eğ ve burun köprünü sık."

"Isırmamı mı istiyorsun?"

O iç geçirdi ama dudakları seğirdi. "Komik adam olmaktan hiç bıkmaz mısın?"

"Her zaman. Aslında bu daha çok bir lanet. O ve yakışıklılığım." "*Lanet olası Macabe'ler,*" diye mırıldandı, çenemi kavrayıp daha iyi görebilmek için aşağı doğru çekti. Dar bir alanda sıkışmış, ve o, liderliği ele almakta hiç tereddüt etmedi. Sadece ne yaptığını bildiğini umabilirdim, çünkü bana dokunmaya devam ettiği sürece ona her şeyi yapma özgürlüğü verirdim.

Avucunda gazlı bezi top haline getirip nazikçe burun deliklerimin altına bastırdı. "Bu, çok büyük bir morluk bırakacak."

"Kötü çocukları sevmen iyi olmuş."

Yine homurdandı, özlediğim o kahkahaya biraz daha yaklaştı. "Arı yutmuş bir labrador köpeğine benzeyeceksin."

Bunu kolayca hayal edebilecek kadar çok tedavi görmüştüm ve kıkırdadım. "Evet... muhtemelen haklısın."

Kutuyu tekrar karıştırdı ve ben de elimi hala gazlı bezi tutan eline uzattım. Ondan almak niyetindeydim, ama çıplak bileğine dokunduğum anda parmaklarım orada takıldı, kemik üzerinde bir kez okşadım, sadece çekip çekmeyeceğini görmek için. Gözleri benimkilere kilitlendi, boğazını temizlemeden önce ateşli bir şekilde parladı. "Derisi yırtılmış gibi görünüyor."

"Bu acıyı açıklıyor."

"Kanamanın azalmasını bekleyip temizleyeceğiz." Gazlı bezi , içine baktı, sonra tekrar yerine bastırdı. "Umarım dikiş gerektirecek kadar derin değildir."

Doğru yerlerde başımı salladım, sadece konuşurken dudaklarının hareketini fark ettim. Her hareketi beni büyülemişti.

Binlerce kadınla tanışsam da bu enerjiyi asla keşfedemezdim.
Denemiştim. Randevu üstüne randevu, buna uzaktan bile benzeyen bir şey aramıştım. O sadece burada vardı. İstememem gereken ve asla gerçekten sahip olamayacağım bu kadında.

Yüzünden başka her yere bakarak, "Bunda çok iyisin," dedim. Eşsiz bir hassasiyete sahip elleri vardı, dünyaya yansıttığı imajla . Onu buz kraliçesi sanan kimse, onu gerçekten gözlemlememişti. Soğukluk ile

yavaş yanma arasında bir okyanus kadar fark vardı. Ve Juniper sonunda yandığında... ne muhteşem bir manzara olurdu.

"Çok pratik yaptım, çok kendine yeten bir çocuktum." "Fiona sıyrılmış dizlerini sarmadı mı?"

"İstersem yapardı, ama ona ihtiyacım yoktu."
dikkatim dağıldı, sanki bu itiraf onu savunmasız bırakmış gibi. "Beni evlat edinmeden önce yıllarca kendime baktım."

Onu çocukken hayal etmeye çalıştım. Sıksa. Korkmuş ve yalnız, ama her zaman güçlü. Herkesi uzak tutan. "Peki şimdi annene mi bakıyorsun?"

Çenemi tutan eli titredi. "Bana hak etmediğim bir övgü veriyorsun."

"Öyle mi? Buradasın, bana yardım ediyorsun." Bunu tek başıma kolayca halledebilirdim ve o da bunu biliyordu. "Hatta senin benden hoşlandığını düşünme hatasına bile düşebilirim." O gazlı bezi çıkarıp yeni bir tanesiyle değiştirirken, sözlerim havada asılı kaldı; parmakları hemen

yerine kaydı. Sessiz kalmam gerektiğini biliyordum – Juniper Ross'un bana bakmasının mucizesinin tadını birkaç dakika daha çıkarmalıydım – ama ağzımın durmasını sağlayamadım. "Glasgow'daki o gece hakkında konuşmalıyız konuşmalıyız."

Vücudu gerildi. *Harika bir başlangıç.* "Neden şimdi?"

Çünkü benim kadar sık sık o anı tekrar yaşayıp yaşamadığını öğrenmek için can atıyorum? "Yeterince zaman geçti, sence de öyle değil mi?"

"Beş yıl daha bekleyebilirdim."

"*Harpy.*"

"*Callum.*"

Siktir. Ellerim uyluklarımda yumruk oldu. "Flört etmenin dikkatimi dağıtacağını sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Adını söyledim."

"*Aynen* öyle. Asla adımı söylemezsin." Bunun beni bu kadar sarsacağına tam olarak hazırlıklı değildim. Ya da o andan itibaren, başka birinden gelirse yanlış hissettireceğini.

"Peki," dedi tatlı bir sesle, elleri yüzümden kayıp göğsüne düştü. "Eğer birbirimizi tanı mıyorduk... o gece *ben ben* olmasaydım, o zaman benimle yatar mıydın?"

Reddedilme. Yüz hatlarını, saklayamayacağı kadar çabuk taradı. *Kesinlikle hayır, o listede yer alan bir başka kişi olmayı reddettim.* Kollarını kavuşturmuş halini kavrayarak onu kendime doğru çektim, sözlerimin yanlış anlaşılması için vücudunu bana daha da sıkı sarıldım.

"Bu sefer kendimi çok net ifade etmeme izin ver." Gözlerim onun gözleri arasında gidip geldi. "Seninle yatmak istedim çünkü *sen sensin*, bu asla değişmez. Ama senin beni *neden* istediğini de biliyordum. Ben iyi bir adam değilim,

tatlım. Kardeşimi sayamayacağım kadar çok kez zihnimde ihanet ettim ve senin için acı dolu bir intikamdan biraz daha fazlası olan teklifini bencilce kabul etseydim, kendimle yaşayamazdım." *Hayatımın en büyük pişmanlığı.* Aslında, ikinci,

Alistair'in onunla ilk tanışmasına izin vermemden hemen sonra geliyordu.

Sessizlik uzadı. "Sanırım şimdilik bu kadar yeter," dedi, gazlı beze başını sallayarak.

Hayal kırıklığımı bastırarak gazlı bezi çıkardım ve o çenemi bir o yana bir bu yana eğip dururken yığının üzerine attım. Elbisesinin kumaşı alt karın kaslarıma değdi. Nefesimi tuttum. Umarım şortumun içindeki büyüyen şişkinliğe bakmamıştır. Utanacak kadar beyin hücresi bile kalmamıştı bende.

"Bu arada, berbat çaldın," dedi, küçük yaraya alkollü mendil sürmeden önce bir nefes aldı.

"*Kahretsin, bu acıtıyor.* Hasta ile iletişim becerilerin biraz gelişmeye ihtiyaç var."

Gözleri parladı, yarayı ikinci kez silerken tüm mizahı geri geldi. "İstersen gidebilirim?"

"Hayır. İstemem." İçgüdülerime yenik düşerek, elimi beline doladım ve elbisesinin kumaşını topladım. "Kazandık, değil mi?"

"Senin sayende değil."

"Demek dikkatini veriyordun."

Omuz silkti, Juniper için alışılmadık bir hareketti. O utangaçlık yapmazdı. Ve bu... boynuna yayılan bir kızarıklık mıydı? Başımı eğip kulağına fısıldadım, “Ben de dikkat ediyordum. Bu küçük elbisenle çok dikkat dağıtıyorsun bu küçük elbisenle.” Parmaklarım kıvrıldı, cildine izler bıraktı. Diğer elim ise kısa eteğin kenarına dokundu.

Elleri yüzümden kaydı, tırnakları sakalımı sıyrarak boğazımdan aşağı, kurumuş kan lekelerinin olduğu yere doğru kaydı. Yaptığının farkında değil gibiydi.

"*Juniper.*" Gözlerimi sıkıca kapattım, aşırı duyarlı vücudumu aşırı duyarlı bedenimi zapt etmeye çalışıyordum. Maç sonrası adrenalin patlaması her zaman vücudumu titretirdi ve ona bu kadar yakın olmak – cildine dokunmak – başlı başına bir heyecan kaynağıydı. Bu çabadan dolayı kaslarımın parçalanacakmış gibi hissettim.

Elleri vücudumdan ayrıldı – eldivenleri çıkarırken lateksin çıkardığı bir ses – ve sonra bir kez daha üzerimdeydiler, aşırı ısınmış tenime karşı serin ve yumuşak. Bana zehirli bir bakışla bakıyor olabilirdi, ama bana öyle dokunmuyordu. Uzun parmakları elmacık kemiklerimi okşadı elmacık kemiklerimi okşadı, bu okşama kelebek kanatları kadar hafifti. Sonra yukarı, yukarı, terden sıırılsıklam saçlarımın şakaklarındaki gümüş çizgilere doğru.

İnledim, *onu* öpenin ben olmam gerekiyordu. Ama bana bakış şekli – bana dokunuşu – belki de o benden önce davranacaktı.

"Ne yapıyoruz?" diye fısıldadı o daracık boşluğa.

İyi soru, tatlım. "Ne istersek onu." "Elleriniz titriyor."

"Öyle." Eğildim, hırpalanmış burnumu sürttüm – acının acıyı zar zor hissederek – sonra dudaklarımı yanağına değdirdim. O biraz geri çekildi, geri çekilmedi ama harekete uyum sağladı.

"Juniper," dedim yine. Onun adı, dünyadaki tek kelimeydi. İnledi, başı bekleyen avucuma düştü. "Sonunda sana dokunmama izin verecek misin?" Nabzını yaladım. Dilimin altında

. "Tadına bakayım mı?" Kalçalarımı ona bastırdım, çılgınca başını sallamasından zevk aldım. "O gece barda, tek düşünebildiğim buydu. Uylukların omuzlarıma dolanmış – dilimin üzerinde boşalmıştın." Üstümüzdeki ışık, sanki aramızda oluşan elektriksel vızıltıya cevap veriyormuş gibi yanıp sönüyordu. Teknik olarak henüz bir aşamaya gelmemiştik ve ben hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum, çünkü bu gerçekten oluyordu.

Gerçekten oluyordu. Artık beklemek yoktu, merak etmek yoktu. Juniper kollarımda kıvranıyor, bacağını kalçama doluyordu. Bir rüya, gerçeğe dönüşüyordu.

Bu sefer asil davranmayacaktım. Bu sefer o benimdi.

Juniper

April: June! Acil durum!!

April: Mini Macabe geliyor.

Juniper: Biraz yardım et! Onu durduramadın mı?

April: Tuvalet kulübesi sallanıyorsa, kapıyı çalma. April: Ya da

Whisky Dunnage ;)

Juniper: Bir de romantizm öldü derler.

"June?" Deliryumumda, sesi Callum'un sesiyle karıştırdım.

Parmakları saçlarıma daldı, çekip sardı. Başparmağı çenemi okşadı, başımı tam istediği yere çevirdi. Mavi gözleri parlıyordu, kaygısız yüz hatlarına hiç yakışmayan bir yoğunlukla bana odaklanmıştı . O bakışın altında nefes almakta zorlanıyordum.

Zaten nefes almaya kimin ihtiyacı vardı ki?

On saniye. Ona on saniye karar verme hakkı verirdim ve sonra ben...

"June?"

Callum bana hiç June dememişti.

O da benimle aynı anda bu müdahaleyi fark etti.

saçıma yumruğunu sıkıştırdı, alçak ve acımasızca küfretti, ama beni bırakmadı. Aksine, paylaşmak istemediği bir oyuncak gibi beni daha da sıkı tuttu

. Ben geriye doğru sendelediğimde bile peşimden geldi ve kapı aniden açılırken beni dengeledi.

"Oh, lanet olsun. Benim hatam – ben de – *June'u* mu arıyordum?"

Callum dikleşti, sanki kendini yeterince büyük gösterebilirse beni bundan koruyabilecekmiş gibi duruşunu genişletti.

Çok geç, bakışlarım çoktan omzunun üzerinden Heather'inkilerle buluştu. Eli kapı koluna sıkıca tutunmuştu, gözleri umutla

komedi kulübündeki bir seyirci gibi,

"Ne yapıyorsun..." Dudaklarını yaladı. "Neler oluyor?" Callum'un elleri boynumda sıkılaştı. Bakışları benimkilerle buluştu. Onunla göz göze gelemedim, sadece duvar ve

Elleriyle beni ayakta tutuyordu. Heather'ın buna inanmak istemese de, her şeyi çoktan bildiği apaçık ortadaydı.

"Callum?" Adı ağzından çıktı, bir açıklama bekliyordu.

Kardeşine bakmadı bile. "Yaralandım. Juniper temizlememe yardım etti."

"Eteği beline dolanmış halde mi?"

"*Siktir.*" Callum, benim tek düşüncemi yüksek sesle tekrarladı, ben kendimi örtmeye çalışırken titrek ellerimi kenara itti. Bana nazikçe dokundu, acele etmeden kumaşı uyluklarımın üzerine düzeltti.

Bu sırada, tek bir düşünceyi bile kafamda tutamıyordum. Kalbim deli gibi atarken, dünyadaki en eski arkadaşıma baktım ve ona da beni terk etmesi için bir neden vermemiş olmam için dua ettim.

"Lanet olsun, inkar bile etmiyorsunuz!" Alaycı bir şekilde gülümsedi; bu ifade, güzel yüzüne hiç yakışmıyordu.

Callum sonunda döndü, lavabodan gömleğini alıp başından geçirdi. "Ne dememi istiyorsun, Heather? Her şeyi çözmüş gibisin. Sana aptal muamelesi mi yapayım? Yalan mı söyleyeyim?"

"Mantıklı tek bir şey söylemeni istiyorum!"

Ellerini beline koydu. Her hareketi sakın ve kontrollüydü, yaklaşan tartışmaya tamamen hazırды. "Alınma Heather, ama şu anda sana hiçbir şey borçlu değiliz."

Gülmüştü. Kısa ve keskin bir gülüş. "Alistair artık *bizim* olduğumuzu biliyor mu? Tabii ki bilmiyor. Peki ya sen—" İki çift Macabe gözü bana kilitlendi. "Söyleyecek bir şeyin var mı?" Boğazım düğümlendi. Yine güldü – bu sefer küçümseyici bir şekilde – ve kapıdan dışarı koştu.

Onu takip ettiğimi fark etmeden önce bir ürperti hissettim. Callum'un uzanan elini geçip, ona hızla yetiştim.

"Heather – bekle." Bileğini tuttum, ama o çekildi. "Lütfen izin verir misin..."

"Kardeşlerimden biri sana yetmedi mi?" diye fısıldadı sessizce. Şimdi geri çekilme sırası bendeydi. İnsanların bize bakmaya başladığını hissedebiliyordum, sesimizi duymasalar bile gerginliği hissediyorlardı. Jill ve arkadaş grubu, benzin yakan Range Rover'ının yanında duruyorlardı.

"Bu hiç adil değil."

"Adil olmayan şey, kardeşlerim arasında sanki lanet bir çikolata kutusu gibi gidip gelmen. Babamın durumunu biliyorsun – ailemin en son ihtiyacı olan şey, *senin* daha fazla gerginlik yaratman." *Sen*, sanki ilk kez karşılaştığı bir yabancıymışım gibi.

"Heather, yeter artık – özür dile. Hemen." Callum'un sesi arkamdan geldi. Kahretsin, keşke bunu söyleyen ben olsaydım. Kendim için biraz daha fazlasını talep eden ben olsaydım. *O banyoda ikimiz vardık, neden onun öfkesinin çoğunu ben çekmek zorundayım?*

Ama boğazıma tırmanan hıçkırıkları bastırmakla meşguldüm, hiçbir şey söyleyemedim.

Yanakları kızaran Heather, benden Callum'un omzumun üzerinden bana bakıyordu, sonra tekrar bana. Sonunda, burnunu çekerek güldü. "Bütün bunlar yüzüne patladığında, bana ağlayarak gelme."

"Geçen seferki gibi mi demek istiyorsun?" Bu sözlerin nereden çıktığını bilmiyordum, ama onları durduramıyordum. Reddedilme, damarlarımda lav gibi yanıyordu. "Alistair'in işleri bitirdikten sonra beni terk ettiğinde seni ve kızlarını bir arada tutan bendim."

Yüzünü buruşturdu. Sözlerimin etkisini gösterdiğinin tek kanıtı buydu.

"Hey, belki biraz ara vermeliyiz." Callum'un eli sanki oraya aitmiş gibi omuzlarıma dolandı.

Heather'ın gözleri bu hareketin sahibini takip etti. "Hayır, lütfen devam et. Ben gidiyorum." Ben bir kelime daha söyleyemeden, Heather'ın kısa adımları arabasına olan mesafeyi kapladı. Endişeli görünen April

ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi, Heather'a bir şeyler söyledi ama o sadece başını salladı ve arabasına bindi.

"Ona birkaç gün zaman ver, aklını başına toplayacaktır," dedi Callum, dedi ve beni kendisine doğru çevirdi. Kulaklarımda nabız atışları çınlarken, sözlerini zar zor algıladım çünkü o... *mutlu mu* görünüyordu? Çenesi kan içinde, bir elinde paltomu tutarken, mutlu görünüyordu. Umutlu.

"Neden bana yardım etmeyi teklif ettin?"

"Ne?"

Sanki bir perde kalkmış ve onu ilk kez görüyormuşum gibi hissettim. "Ivy House'da," diye ısrar ettim. "Neden yardım etmeyi teklif ettin?"

Boğazı hareket etti. "Çünkü yardımına ihtiyacın vardı."

Yalan söylüyor, içgüdülerim bana haykırıyordu. "Bana Community Ken zırvalıklarını anlatma, nedenini söyle."

"Çünkü benim olmam gerekiyordu!" Eli saçlarına daldı.

"Ne kadar meşgul olsam da, sana yardım eden, senin tarafında savaşan kişinin ben olmam gerekiyordu – sen bunu hiç bilmesen bile."

"Bu ne demek oluyor?" Soru ağzımdan çıkmadan önce bunun aptalca bir soru olduğunu biliyordum. İçten içe her zaman bunu hissetmişim... aramızda görünmez bir bağ olduğunu hissetmişim. Bir enstrümanın gergin teli gibi, ikimizden birinin onu çalmaya cesaretini toplayıp koparmasını bekleyen bir şey.

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı, küfretti, sonra elini indirdi. "Para. Murray'i ziyaret ettim. Lisansını korumak istiyorsa sana borçlu olduğu her kuruşu geri ödemesi gerektiğini açıkça belirttim."

"Sen..." Sözümlü yarıda kestim, onu öpmek mi yoksa öldürmek mi istediğimden emin olamıyordum. İkincisini seçtim. "Buna hakkın yoktu. Ben hallediyordum, yardımına ihtiyacım yoktu."

Bana doğru bir adım attı, kişisel alanımı ihlal etti. "Eh, şanssızsın. Yardımımı aldın. *Her zaman* yardımına hazırım."

Sesinde bir şey vardı, bir tedirginlik, bu da benden bir soru kopardı. "Başka... benim için başka ne yaptın?"

"Juniper..."

"Başka ne?"

Sanki zaman kazanmaya çalışır gibi ensesini ovuşturdu. "İzin İzin. İki yıl önce Ivy House'un otoparkını genişletmek için başvurduğun izin."

"O sen miydin?"

Hızlıca başını salladı. Skye'daki belediye, işleri yavaş yapmasıyla ünlüydü. Aylarca olmasa da haftalarca beklememiz gerektiğini düşünmüştük. Oysa küçük genişletme izni birkaç gün içinde elimize ulaştı.

"Reddedilmesi pek olası değildi. Ama Heather, yaz sezonu için buna ihtiyacın olduğunu söyledi ve kurulda biri bana bir iyilik borcu vardı. O da işi biraz daha hızlı halletti, hepsi bu."

Dişlerimi sıkarak bu bilgiyi kafamın bir köşesine attım. “Başka ne var?” Gözlerini sıkıca kapattı. “Hindistan cevizi sütü. Mağazada satın almaya çalıştığını duydum. Sharon, sipariş vermeye degecek kadar talep olmadığını söyledi. O yüzden... ben de haftalık sipariş veriyorum.”

“Sen hindistan cevizini sevmezsin bile.”

Onu tanıdığım onca yıl boyunca Callum’un bir kez bile kızardığını görmemiştim. Ama kızardı. Kulaklarının ucuna kadar. “Tadına alıştım.”

Göğsümün içinde kanat çırpın yarasarlar olmasaydı gülebilirdim. “Başka bir şey var mı?”

Derin bir nefes verdi. “Ne kadar vaktin var?”

Aramızda bir sessizlik çöktü, sadece benim düzensiz nefes alışım ile bozuluyordu.

Onu, kendini beğenmiş bir pislik gibi davrandığı için azarlamak istedim. Ama ağızımdan çıkan sözler o değildi.

“Beni istiyorsun.” Bu sözleri bir suçlama gibi tükürdüm.

Gözünü bile kırpmadı. “Hiç aksini iddia etmedim ki, tatlım.” “Ama... benden başka herkese karşı hep naziksin.” Bu söz, hissettirdiğim kadar çocukça geliyordu. Onun itiraf ettiklerinden sonra ise daha da öyle.

“Sen *nazik olmayı* sevmezsin,” dedi sinir bozucu bir kesinlikte. *Seni tanıyorum, cadalo.*

Çenemi kaldırdım. “Belki bazen *nazik olmaktan* hoşlanırım.”

“Nazik olmayı istiyorsan, harpi, sadece söyle. Tanıştığın en nazik adam olacağım.” Sözleri kulağıma alaycı bir şekilde fısıldandı. Sıcak nefesi nabzımı okşadı, onu hızla attırdı.

Beni istiyordu. Beni *hep* istemişti. Bunu bilmek heyecan vericiydi. Korkutucuydu.

Ayaklarımı bir adım geriye atmaya zorlayarak, o duyguya sarıldım. “Böyle şeyler söylememelisin. Bana değil.”

“Alistair yüzünden mi?” Ben zar zor başımı salladım, o ise devam etti, ciğerleri shinty maçı sırasında olduğundan daha fazla inip kalkıyordu. “Çünkü aptal kardeşim, elinde ne kadar muhteşem bir şey olduğunu muhteşem bir şeye sahip olduğunu anlayamayacak kadar kördü?”

“Kes şunu!” Ama o pes etmedi, aynı havayı soluyana kadar aynı havayı soluyana kadar. Gömleği ve boynu hâlâ pas rengi

ama gözlerimi ayıramadığım şey, zar zor dizginlediği arzusuydu.

“Böyle muhteşemsin, biliyor muydun?” Gözleri soğuk mavi bir parıltı yayıyordu, ama kızgın olmaktan çok uzak görünüyordu. “Kardeşim sana hiç söyledi mi? Yoksa ikiniz birlikte o kadar rahat mıydınız ki, gecenin geri kalanını gerginliği atmak için sevişerek geçirmek için bir bahane uydurmak amacıyla birbirinize hiç bağırmadınız mı?”

Dilim tutulmuştu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki parmak uçlarımda hissedebiliyordum.

“Neden oynadığımız bu küçük oyundan bu kadar zevk aldığımı bilmiyorum, ama şunu biliyorum ki, bana o öfkeli küçük kaşlarını çatarak her baktığında, o ifadeyi yüzünden silip atmak istiyorum.

Trende, bir saniyeden az bir sürede

büyüne kapılmam bir saniyeden az sürmüştü.” İçimde çirkin bir his uyandı ve ben gözlerimi kaçıramadan o çenemi tuttu. “Bir gün bana Alistair ile aranızda tam olarak ne olduğunu, o lanet yüzüğü neden sakladığını anlatacaksın, böylece gözlerinde bir daha asla o şüpheyi görmeyeceğimden emin olacağım.

“*Bugün değil,*” diye beni sakinleştirdi, itiraz etmeye başladığımda. “Buraya gelmek için uzun zaman harcadım, tatlım. Bu duyguların yanlış olmadığını anlamak için – senin asla ona ait olmadığını farkına varmak için.”

Gözleri yüz hatlarımı taradı. Bekliyordu.

Benden bir şey söylememi istiyordu. Kendime ait olduğuma dair bir güvence vermemi

. Ama bu gece çok fazla şey olmuştu. Dilim ağırlaşmıştı. Göğsümü saran panik bir çıkış yolu arıyordu. “Biz... bunu burada yapmamalıyız. Şimdi değil.”

Yüzünde hayal kırıklığı belirdi, ama hemen kendini topladı. “Elbette.” Sertçe başını salladı ve aramıza biraz mesafe koydu, ama bunun en son istediği şey olduğunu anlayabiliyordum. “Eve tek başına gidebilir misin?”

Ağızımdan yarı gülüş, yarı hıçkırık gibi bir ses çıktı. Aslında *bunu ona soran ben olmalıydım.*

Gözlerine bakmadan paltomu alıp, bir şey yokmuş gibi mırıldandım ve uzaklaştım. Bir kez bile arkama bakmadım, ama onun dikkatini hissettim. O gece yatağıma kıvrıldığımda bile,

Shakespeare ayaklarımın dibinde mırıldanırken bile, onu hissettim, sözleri kulaklarımda çınılıyordu:

O gün trende, bir saniyeden az bir sürede tamamen büyüne kapıldığımdan beri tek istediğim buydu.

Callum

Callum: İzin alabildin mi? Callum: Alistair?

Callum: Artık birbirimizi görmezden mi geliyoruz?

Alistair: Üzgünüm!!! Uzun bir gün oldu.

Alistair: Hala uğraşıyorum, haber veririm.

"Bu sabahki son teslimat mı?" Belediye binasının dışındaki otoparkta, kardeşimin eski Land Rover'ından indim ve Boy için arka kapıyı açtım. Pençeleri çakıl taşlarına değdiğinde kuyruğunu heyecanla salladı.

"Bu ve Sheep's Heid." Mal, geniş kayışlarla bagaja sabitlenmiş, üç katlı viski kasalarını yeniden düzenlerken şişeler birbirine çarptı.

Bu aralar babam, Ivy House ve muayenehane arasında, distileryada kardeşime yardım etmek için daha az vaktim oluyordu. Zaman bulduğumda

, çünkü bu onunla vakit geçirebileceğim birkaç yoldan biriydi. Küçük kardeşim benden daha işkolik olabilirdi.

Asla şikayet etmezdi ama yıl dönümü ceilidh'ine sadece birkaç hafta kaldığı için çok yoğun olduğunu biliyordum.

Çocuğun ıslak burnu avucuma değdi, ben de onu okşamak için diz çöküp burnunu boynuna doğru okşadım. "Aferin sana."

"Onu övme," diye homurdandı Mal, elinde üç dolu kasa ile yolda bize yetişti. "Neredeyse kamyonete binmeyi reddedecekti."

Kasaları ondan alıp, hayatında hiç yanlış bir şey yapmadığından emin olduğum melek gibi golden retriever'a baktım. "Bir köpek tam olarak nasıl reddedebilir ki?"

Ana caddeye yaklaşırken Mal'ın parmakları endişeyle diğer parmaklarının üzerinde dönüyordu. Son aylarda giderek daha az gördüğüm tanıdık bir hareket

. Haftalık terapi seanslarına özenle katıldığını bilmeme rağmen , bazı günler köye gelmeyi hâlâ zor buluyordu. Roma bir günde inşa edilmedi.

“April’in yanına yatağa kıvrıldı ve her hareket etmesini istediğimde homurdandı. Dudley’i geride bırakmak istemedi,”

“Bu aralar ikisi birbirinden ayrılmazlar,” dedi.

April’in enerjik, üç bacaklı dachshund’undan bahsedilince gülümsedim. “Bu çok sevimli.”

“Tam bir baş belası.” İstediği kadar söylenebilirdi, ama ben onun, April ile kurdukları küçük aile için her şeyi yapacağını biliyordum . Dudley’in bacakları yorulduğunda köpek taşıma askısı bile takardı.

“April’in çekimleri başladığında Dudley onunla birlikte gidecek mi?”

Mal’ın yüzünde aniden bir değişiklik oldu, gözleri indi, omuzları çöktü ve ben bu konuyu açtığım için kendimi berbat hissettim. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi, ama zamanın giderek artan bir endişeyle akıp gittiğini hissettiğini biliyordum. Mal onunla gurur duyuyordu, ama onun aylarca uzakta olacağı fikrinden hoşlanmıyordu.

“O benimle kalacak, Dudley’e evcil hayvan pasaportu almak için uğraşmanın bir anlamı yoktu.”

Omzumla onun omzuna hafifçe vurdum. “Bu harika, Mal. Yardıma ihtiyacın olursa haber ver.”

Gülümsedi, ama çok hafif bir gülümseme idi. “Sanırım Ava ve Emily senden bir adım önde. Haftalar önce köpeğe bakmak için bana yalvardılar.”

Omzumun üzerinden ona sııttım, taş yola girip köşeyi dönerken pek dikkat etmedim. “Neyse ki ben onların en sevdiği amcasıyım – vay canına, *harpi*.”

“Oh,” diye nefesini tuttu Juniper, neredeyse çarpışırken geriye sıçradı. Şişeler tıkırdadı ve ben kasaları sıkıca tuttum, ilk içgüdümlerimle “Üzgünüm, seni görmedim.”

Topuklu botlarından mükemmel

. Onu o kadar çok özlemiştim ki; yemin ederim dişlerim bile ağrıyordu.

Shinty maçından bu yana üç gün geçmişti. Tuvalette beni sarıp sarmaladığından ve karşılığında ben de kalbimi bir kasap tezgahına sunduğumdan bu yana üç gün. Kız kardeşimin kötü zamanlamasını lanetleyip

zamanlamasını lanetleyip, ona alan tanıyacağım sözümü özenle yerine getirdiğim üç gün.

Neredeyse Mal'dan tavsiye isteyecektim, ama onu Heather'la olan karmaşaya karıştırmak istemedim. Kardeşimin pek çok yeteneği olsa da

yetenekleri olsa da, kadınlarla sohbet etmek hiçbir zaman onlardan biri olmamıştı – o bile ilişkisine tamamen şans eseri girdiğini kabul ederdi.

Bir balık başka bir balığa nasıl yürüyeceğini anlatabilir, ama ikimizin de ayakları yerine yüzgeçleri olurdu.

Juniper bana duygusuzca baktı, o güzel yüzünde maçıta olanlarla ilgili tek bir iz bile yoktu. Vücudum ısındı, son birkaç gün içinde hayal ettiğim tüm müstehcen şeyleri bir şekilde hissedebileceğinden aniden endişelendim. Yani, ellerinin duş duvarına bastırılması gibi. Ama tek söylediği şey, "Güzel morluk." oldu.

"Diğer adamı görmelisin."

"Kaza oldu!" diye kekeledi Mal.

Yanaklarına hoş bir pembe renk yayıldı ve gözleri Mal ve Boy'a kaydı, sanki onların varlığını daha yeni fark etmiş gibi. "Selam, Mal." *Kahretsın*. Onun utangaç tarafına hiç alışamayacak mıydım?

Onun acımasızlığını çok sevmeme rağmen, kızarmasını daha da çok seviyordum. "June." Mal başını sallayarak selam verdi. Ve aralarındaki konuşma da bu kadarla kaldı.

Benim için ise iş bitmemişti. Hem de hiç. "Seni burada görmek ne güzel." Mal aramızda bakışlarını gezdirdi. Ona aldırmadım. Eğer sormak isterse, sorabilirdi ve ben dürüstçe cevap verirdim.

Duygularımı kusarcasına döktüğümünden beri bağımlılık yaratan bir hafiflik hissi beni sarmıştı. İşler daha ileriye gitmese bile, mühür kırılmıştı. Yollarımız her kesiştiğinde yapmaktan bıkmıştım.

Kağıda sarılmış bir paketi havaya kaldırdı. "Beş numaralı odanın yeni perdeleri için kumaş geldi, ama kenarları dikilmesi gerekiyor."

"Harika," dedim, seçtiği kumaşı merak ederek. "Seninle geleceğim." Yolun bir yerinde, Ivy House'daki yenileme işi *bizim* projemizmiş gibi hissettirmeye başlamıştı. Elimde hala unutulmuş kasalar varken, ona terziye doğru yol göstermesi için başımı salladım. Bir adım bile atmadan Mal araya girdi ve her zaman kıskandığım bir "Bunları ben alırım. On beş dakika sonra burada buluşuruz." "Emin misin?" Yüzündeki ifadeyi inceledim.

Gözlerini devirdi. “Ben yetişkin bir adamım, tek başıma bir teslimatı halledebileceğimi düşünüyorum.”

Omzuna bir el çırparak teşekkür ettim. “Brown’s’tan yemek getirmemi ister misin?”

O, Boy’la birlikte çoktan uzaklaşırken başını salladı. “April limonlu kek pişirmiş.”

“Ne?” Ben sabahın beşinde kapısının önünde beklerken bunu benden saklamıştı.

Sabahın beşinde kapısında dururken bu konuyu saklamıştı. O pislik cevap vermeye cesaret bile edemedi, sadece topuklarını döndü ve insan selinin içinde kayboldu.

Küfrederek Juniper’a döndüm, ama onun da uzaklaştığını gördüm. “Hey,” koşmaya başladım. “Bekle.”

Hızı biraz yavaşladı. “Neden?”

Şaka yapıyor olmalıydı. “Seninle yürüyebileyim diye.” “Yine mi? *Neden?*”

İnatçı, inatçı kadın. İkimiz için de şanslıydık ki, bir aziz kadar sabırlıydım. “Çünkü biz *arkadaşız*.”

ve o güzel pembe renk yine yanaklarını kapladı. *Kahretsin, hislerimi itiraf etmek hayatımda yaptığım en iyi şey olabilir.* “Arkadaşlar bazen birlikte işlerini hallederler.” Dudaklarında en ufak bir gülümseme belirdi, benimle yol arasında bakışlarını gezdirdi, ama bir saniye sonra o gülümseme yüreğimi parçalayan bir titremeye dönüştü. Yakından bakınca gözlerinin etrafındaki derinin kırmızı ve şişmiş olduğunu görebiliyordum, sanki ağlamış gibi. *Beni öldürüyorsun tatlım.* Omzumla omzuna hafifçe vurdum. “Shakespeare mısır gevreğine mi işedi?”

Islak bir kahkaha attı. “Biliyor musun, işenmiş Cheerios, şu anda en iyi olabileceğin korkunç gerçeğinden daha iyi olurdu.”

Kızım bir erkeği özel hissettirmeyi biliyordu, bunu kabul etmeliyim. “Yok,” dedim. “Heather’ın her zaman dramatik bir tarafı olmuştur, kendine gelir.” Bunun onu ilgilendirmediğini hatırlattığımda. “Ve sen belli bir kızıl saçlı güzellik kraliçesini unutuyorsun. Onu ikinci en iyi arkadaşım olarak sayalım.”

Düşünüyormuş gibi yapıp dilini şaklattı. “Beşinci en iyi diyelim.”

“Siktir git. En azından ilk üçte olmak istiyorum.” Döndüm, geriye doğru yürüdüm, böylece en ufak bir

. Bu beni üç metre boyunda hissettirdi. “Peki bu arkadaşlık bir bileklikle mi geliyor?”

“Kesinlikle. Üzerinde küçük bir süs asılı olan, o örgülü bilekliklerden biri.” Lanet olsun, şakacı olduğunda ne kadar da sevimliydi. Gözleri benimkiler gibi onun üzerinde dolaşmıyormuş gibi davranmaya çalıştığında ise daha da sevimliydi.

Durdu, o yeni filizlenen gülümseme, omzumun üzerinden bir şey dikkatini çekince bir kaş çatışına dönüştü. Döndüm.

Bir avuç turist ve tasmalı köpek, kendi işlerine bakarak ortalıkta dolaşıyordu. Ama orada, çiçekçinin tentesinin altında, Jill Mortimer'ı ve diğer iki yerel kadını fark ettim. Sıkı bir daire oluşturmuş, elinde paket kahve bardaklarıyla, aramızda bakıştılar ve sonra kız öğrenciler gibi güldüler.

Bakışlarımı fark eden Jill biraz kızardı ve parmaklarını gevşekçe sallayarak selam verdi. Ben de onaylayarak başımı salladım, dikkatim çoktan Juniper'a geri dönmüştü. “Arkadaş sıralamasında benden üstlerde mi yer alıyorlar?”

Heather, April ve ara sıra Jamie dışında, köyde pek kimseyle konuştuğunu görmemiştim.

Burnunu çekerek güldü ve kısa saç telleri sallandı. “*Hayır*. Onları zar zor tanıyorum.”

“Her zamanki gibi sana bakıyorlar.”

Sanki ben aptalmışım gibi, yine başını salladı. gizemi çözmek. “*Bana* bakmıyorlar. Şey... sadece bana değil. Bize bakıyorlar.”

“*Neden?*”

“Bilmiyorum. Sıkıldıkları ve dedikodu yapmayı sevdikleri için. Ve bu —” Aramızda bir el hareketi yaptı. “Mükemmel bir dedikodu konusu. Jill shinty maçındaydı, biliyorsun.”

“Öyle miydi?” Hâlâ ne demek istediğini anlamamıştım.

“Ve Freya, lise yıllarında kocasıyla

.” Hâlâ bize bakan esmer kadına çenesiyle işaret etti. “Çünkü köyün altın çocuğu olarak fark etmemiş olabilirsin, ama buralarda bir şöhreti silmek zordur.”

Ben pek de altın çocuk sayılmazdım ama ne demek istediğini anladım. Küçük bir toplulukta saklanacak yer yoktu. “Peki seninki ne?”

Kollarını kavuşturdu, kumaşı göğsüne daha sıkı bastırdı.
“Sorunlu bir gençlikten, hor görülen bir kadına dönüştüm ve şimdi muhtemelen Şeytan’ın metresi civarında bir yerdeyim.”

"Vay canına. Seni cezbeden şey boynuzlar ve kuyruk, değil mi?"
Elimi başımın üstünden geçirdim. "Bir yerlerde eski bir Cadılar Bayramı kostümüm var, aradaki farkı asla anlayamazsın."

"Ciddi ol. Saygıdeğer köy veterinerini tuzağa düşürmek, beni sık sık sıkıştırmaya bayıldıkları 'kırmızı kadın' kategorisine sokar."

"Kırmızı kadın mı?" Onun tamamen ciddi ifadesine gülmeden edemedim. "Bu çok lise seviyesinde bir şey gibi geliyor."

"Bazı insanlar hiç büyümmez."

"En azından bir şeyi doğru söylemişsin. Bu *saygıdeğer veteriner* tamamen tuzağa düşmüş." Birbirimize gülümsedik, ama grup tekrar güldüğünde yüzü düştü. Bu sefer daha yüksek sesle. Ve ben tek bir cümle bile

tek bir cümle bile söyleyemedim. "*O kadar siyah giyinmiş ki, sanki morgda çalışıyormuş gibi görünüyor.*"

Şu lanet olası insanlar. Bana haftanın altı günü sorsan, Kinleith'i ve sakinlerini çok sevdiğimi, dünyada evim diyebileceğim daha iyi bir yer olmadığını söyledim. Bugün, omuzlarının yavaş yavaş çöküşüne ve ağzının etrafında yayılan sessiz gerginliğe tanık olarak, onların olgunlaşmamış sözleri kurşun gibi vururken, bugün... orayı yerle bir etmek istedim. Kimse bu kadına zarar vermeye nasıl cüret eder

. Kısa hayatında, başkalarının hayatta kalamayacağı kadar çok kalp kırıklığı yaşamış bu kadına. Herkesi kendinden uzak tutmasına şaşmamalı. Onu istediğim kadar kabuğundan çıkarmaya çalışabilirdim, ama bu sorunun kökünü asla çözmezdi.

Yumruklarımı sıkarak, üçlünün olduğu yöne doğru caddeyi kestim. "Macabe." Juniper'ın fısıltı gibi haykırışı peşimden geldi ama hızımı kesmedim. Ne dediklerini, ne mazeretler uydurduklarını umursamıyordum; bundan böyle zehirlerini kendilerine saklayacaklardı. "Macabe, dur." Yanımda durmuş, kolumu çekiyordu. Sonra içimi buz gibi yapan dört kelime söyledi. "O baban mı?"

Aniden durdum, başım sanki vücudumdan kopmuş gibi döndü. Yüz metre ötede, engebeli parke taşları üzerinde yavaşça yürüyordu. Yalnızdı.

"Baba!" Ona ulaşmam otuz saniye sürdü. "Burada ne işin var?" Aptalca bir soruydu. Gözlerindeki donuk bakıştan, beni tanımadığını zaten anlayabiliyordum.

Açıkça tedirgin olan babam, beni itip yoluna devam etmeye çalıştı. "İşe gidiyorum... Bir yerlerde yolumu kaybetmiş olmalıyım."

Onu bırakıp, ilk yağmur damlaları düşmeye başladığında onu güzellik salonunun tentesinin altına yönlendirmeye çalıştım. "Seni arabamla götürebilirim."

"Beni rahat bırak evlat, kendim halledebilirim." Her zamanki nefret dolu ses tonuyla bana takma adımı haykırdı ama bakışları üzerimde sabitlendiğinde göğsümdeki sıkışma biraz hafifledi. Eğer iyi günlerinden birindeyse onu eve götürmek daha kolay olacaktı.

"Annenle mi geldin?"

"Hayır." Kolunu çekip kurtardı, o kadar dengesiz bir şekilde sendeledi ki onu yakalamak için atıldım. Onu duvara yasladığımda, seyrekleşen saçları gri tutamlar halinde alnına düştü

onu duvara yasladım. "Kendi arabamla geldim." *Kendi arabasıyla mı gelmişti?* Bu nasıl olmuştu? Cep telefonumu cebimden çıkardım, ekranda annemin numarası zaten yazıyordu. "Onu arama." Telefonu elimden kapıp attı, nereye düştüğünü bile görmedim. "Beni kontrol etmene . Seni kim büyüttü, evlat? Kim giydirdi, kim besledi? Artık bana biraz saygı göstermenin zamanı geldi."

Bunu nasıl unutabilirdim ki?

Boğazımdan yükselen hırlama, pantolonunun ön tarafındaki, koyu renkli kumaşı lekeleyen küçük ama göze çarpan ıslak lekeyi fark ettiğimde eriyip gitti.

Göğsüm ikiye bölündü.

Bu adam, korkmuş on altı yaşındaki bir genci temel eğitime bıraktığından beri ilk kez – diğer tüm acemilerden daha küçük, daha zayıf ve daha genç diğer tüm acemilerden daha küçük, zayıf ve *genç* olan – "Görüşürüz *evlat*" demeden bırakıp gittiğinden beri ilk kez, dizlerimin üzerine çöküp hıçkırarak ağlamak istedim.

Juniper yanımda belirdiğinde bu dürtü daha da güçlendi. Kederime o kadar dalmıştım ki, onun yaklaştığını bile duymamıştım.

"Merhaba tekrar, Bay Macabe." Sesinde, , önceki konuşmamızın tüm izleri silinmişti. "Beni hatırlıyor musunuz?"

Bir an düşündü. "Juniper Ross. Oğlumun sevgilisi."

Oğlumun kızı. Alistair'den bahsediyordu, ama içimdeki vahşi mağara adamı bana "Evet, *oğlunun kızı. Benim, benim, benim.*"

Beni kolayca kenara iten Juniper, kolunu uzattı. "Beni beni arabama kadar eşlik eder misin, araba caddenin biraz ilerisinde park edilmiş?" Sürpriz bir şekilde kabul etti ve Juniper kolunu onun kolunun altına sokarak, sanki onun önderlik etmesine izin veriyormuş gibi bir izlenim yarattı. Dilim tutulmuştu, sadece onları takip edebildim.

"Yüzündeki onca metal olmadan çok daha güzelsin." Elini onun profiline doğru salladı. "Oğlumun sende ne bulduğunu daha önce hiç anlamamıştım, ama şimdi... yirmi yaş daha genç olsaydım, ben de şansımı denerdim."

Onu sanki gazeteden bir makaleyi yüksek sesle okuyormuş gibi, çok rahat bir şekilde aşağıladı. Alzheimer hastalığının acımasızlığı buydu. Anıları yaratma ve geri çağırma yeteneğinden daha fazlasını elinden alıyordu,

ve Jim Macabe zaten başından beri empatik bir adam değildi.

"Baba—" diye sözünü kesmeye başladım, Juniper'ın onun sert sözlerinin hedefi olmasına tahammül edemiyordum, ama utanç duyduğum için kendimden de nefret ediyordum . Ama utanıyordum. Utanç içimi yakıyordu.

Juniper eliyle beni durdurdu, her şeyi sakinlikle karşıladı. Nedense bu daha da kötüydü. Annem adımı seslendiğinde müdahale etmek için öne doğru eğildim

Elini havada sallayarak, açık paltosu rüzgarda dalgalanırken, yavaşça koşmaya başladı. "İşte buradasın," dedi babama, yaklaşırken nefes nefese. Ağzının köşelerine kazınmış endişe çizgilerini görebiliyordum. "Merhaba, Juniper. Seni görmek ne güzel."

"Merhaba, Bayan Macabe." *Kahretsin.* Ona bakamıyordum. Ne düşündüğünü tahmin etmeye bile dayanamıyordum.

"Iris, lütfen. Hâlâ aileyiz."

"*Iris,*" diye onayladı Juniper. "Jim nazikçe beni arabama kadar eşlik ediyordu."

"Anne, ne oldu?" Bu küçük buluşma ne kadar dokunaklı olsa da, cevaplara ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes verdi. "Eczanedeyken reçetesini alıyorduk. Bir dakikalığına arkamı döndüm ve o da yanımdan kayboldu. Hâlâ eskisi kadar hızlı."

Bunu ciddi şakaya mı çeviriyordu? "Beni aramalıydın."

"Tam aramak üzereydim."

"Onu kaybettiğin anda aramalıydın." Sesimdeki soğukluktan nefret ediyordum, ama annemin kafasını kuma gömmekten vazgeçmesi gerekiyordu.

Her şey yolundaymış gibi davranmak, babamı tehlikeye atmaktan başka bir şeye yaramazdı. "İşini bölmek istemedim."

Cevabımı sertçe yuttum. Zaten rahatsız olduğumu. Artık öğleden sonraki randevularımı iptal edip onları eve götürmek bana düşecekti. Annem bunu tek başına yapamadığı – *yapmaması* gerektiği – için babamı yıkayıp yatağına yatırmaya yardım etmek.

O soğukluk yayıldı, tüm vücudumu sardı, çünkü Juniper hâlâ *buradaydı*. Hâlâ bu karmaşaya tanık oluyordu. Sesim boş bir tona büründü ona bakmadan, "Teşekkürler Juniper, buradan sonra biz hallederiz," dedim.

"Emin misin? Benim için sorun değil..."

"Eminim." Onu kesip, babamın yanındaki yerine geçtim. Babam bana yaslandı, ağırlığını bana bıraktı. "Yardım etmek istiyorsan Malcolm'u bul ve işimde acil bir durum olduğunu söyle." *Kahretsin*. Belki de empati yeteneğini yitiren bendim.

Uzaklaşırken arkama bakmadım.

"Callum..." Annem söze başladı.

Başımı salladım. "Senin evde konuşuruz."

Juniper'ın bana kızacağını tahmin etmiştim.

O kadar kızgın olacağını düşünmüştüm ki, zihnimdeki "*Juniper'ın Affını Kazanma Planı*"nda Brown'ın pişirdiği tatlıları sıralamıştım bile. Brownies en üst sırada yer alıyordu, çünkü o tatlıya bayılırdı, sevdiğim yulaflı ve kuru üzümlü kurabiyelerim ise en sonda kalmıştı. *Bazı günler*,

Saatler sonra, ağaçların arasından onu gözlemledim. Neredeyse on dakika boyunca onu bir sapık gibi izledim, o benim garaj yolumda bir aşağı bir yukarı yürürken terli halimi görmesin diye yeterince geride durdum. Kısa adımlar ve sert dönüşlerle bir taraftan diğer tarafa gidip geliyordu.

Belki de yüzüme karşı bana pislik demesi için gelmişti. Bu beklenti başımı döndürdü.

Güneş ağaçların arkasında kayboldu, sararan yaprakları yanık altın rengine çevirdi. Saatile tekrar baktım, öfkeyle odun kesmek için kullandığım baltayı uyluklarıma düşürdüm. On beş dakika oldu.

Bir sonraki dönüşünde bir karar vermiş gibi görünüyordu, omuzlarını dikleştirip benim anlayamayacağım kadar anlaşılmaz bir şey mırıldanıyordu

anlayamayacağım bir şey mırıldandı, ama sanırım şunun gibi bir şeydi: *"Bu kaba pisliğin evinin önünde ne halt ediyorum ben?"*

Buna da benim bir cevabım yoktu.

Onu gördüğüm anda vücudumdaki her kas gerildi, ve bu berbat günle ilgili tüm düşüncelerimi, onunla dövüşmenin bana vereceği o muhteşem coşkuyla değiştirmemi istiyordu. Ama bu heyecan yine de beni huzursuz bırakıyordu, sanki göğsümü sıkıştıran ağır bir gölge gibi

. O, öfkemi dökmek istediğim en son kişiydi. Eğer kapıyı çalacak cesareti bulursa, onu görmezden gelirdim—

Parmak eklemleriyle iki hafif vuruş yaptı. Gözümü kırpmadan ağaçların arasından çıktım. "Buradayım." *Onu görmezden gelmek de buraya kadarmış.*

Hızla döndü, gözleri üzerimde dolaştı, beyaz tişörtümü nemli cilde yapıştıran ıslak lekeleri fark etti. "Güzel balta," dedi rahat bir şekilde, ama boğazındaki titremeyi kaçırmadım. "Beni içeri alacak mısınız?"

Bu berbat bir fikir, tatlım. Elim ta ki derime batana kadar. "Üzgünüm, annem bu gece dışarıda oynayamayacağımı söyledi."

Beklediğim gibi hırlamak yerine, güldü. "Ne komik?"

"Somurtuyorsun. Seni daha önce hiç somurturken görmemiştim." Sonra kapı kolunu denedi, açık olduğunu görünce içeri girdi sanki burası ona aitmiş gibi ayakkabılarını verandada çıkardı. Onu oturma odasına kadar takip etmekle o kadar meşguldüm ki, rahatlığını tadını çıkarmaya bile vaktim olmadı.

"Kendini evinde hisset," diye seslendim, kendi botlarımı da çıkarıyordum.

Beni görmezden geldi. "Tavşanın olduğunu bilmiyordum." Odun sobasının yanında dizlerinin üzerine çökmüş, uyuklayan Simon'ın üzerine eğilmişti.

annemin onun için ördüğü patchwork battaniyeye sarılmıştı, yüzünü zar zor görebiliyordunuz.

Burada ne işin var, Juniper?

Kanepenin diğer tarafında kaldım, parmaklarımı kumaşa gömerek onu bir bariyer olarak kullandım. "AAT'ye kayıt oldu," dedim, sanki bu bir açıklama gibi.

"O da ne?"

"Hayvan destekli terapi."

Parmaklarından biri onun yumuşak sırtını hafifçe okşadı. "Yani o bir terapist, tavşan değil mi?"

Onun inceliğinden adeta hipnotize olmuş bir şekilde yanına yaklaştım.

"O kadar

. Hayvan terapisi, kanıtlanmış bir yardımcıdır, ruh sağlığı sorunlarına çare değildir. Haftada bir kez okul terapistinin de bulunduğu ilkokulu ziyaret ediyoruz ve küçük bir grup çocuk onu okşayıp besleyebiliyor. Bu, onların kendilerini güvende hissedip konuşabilecekleri rahatlatıcı bir ortam yaratıyor."

Sırtını okşamaya devam etti. "Ne hakkında konuşuyorlar?" "Ne isterlerse, ev hayatları, arkadaşları, okul zorlukları." Ben sadece Simon'a bakmak ve gözlemlemek için oradaydım, ama kendimi her kelimeyi içime çekiyor buldum; seansın sonunda bir çocuğun gözyaşları gülümsemeye dönüştüğünde Simon'la o kadar gurur duydum ki. Altı yaşındaki halimin ve Mal'ın böyle bir programdan ne kadar çaresizce faydalanabileceğinin acı verici bir şekilde farkındaydım.

"Simon bundan hoşlanıyor mu?"

"Evet, kendisiyle ilgilenilmesine çok iyi uyum sağlıyor. Ayrıca hoşuna gitmeyecek bir durumdan onu uzaklaştırmak için her zaman yanımdayım."

Onu son bir kez okşadı, siyah uçlu parmağıyla küçük kafasından kuyruğuna kadar izledi, sonra dikkatini kahve masasında bıraktığım viski bardağına çevirdi. Alkol, uyuyan tavşandan daha çekici görünüyordu, çünkü tam da dudaklarımın olduğu yerden büyük bir yudum aldı ve alçak masaya oturdu.

Burada ne halt ediyorsun?

Bu soruyu bu kadar doğrudan soramayacak kadar korkak olduğum için, ateşe bir parça odun daha attım ve kanepeye oturdum

. “Akşamımı bir sebepten mi böldün yoksa sadece içkimi çalmak için mi geldin?”

Bardağı parmak uçlarında sallandırarak bana uzattı. “Seni kontrol etmeye geldim.”

Bunu söylerken gözlerim ikimizin duruşuna kaydı. Dizleri benimkilere ne kadar da yakındı. Bileğinden hafifçe çekse, göğüs göğüse gelirdik. “Gördüğün gibi... ben iyiyim.”

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Evet. "Hayatta olmaz. Bu gece berbat bir arkadaşım."

"Ben her zaman berbat bir arkadaşımdır." Bardağı geri aldı ve yarısı boş şişeden doldurdu. "Baban, Heather'ın 'in söylediğinden daha kötü."

"Bunun hakkında konuşmamaya karar vermiştik."

Bardağın arkasından gülümsedi. “Kibar davranıyordum. Soruma cevap ver.”

“Bir soru mu sordun?” Bardak elinden kayıp elime geçti. Ve ben hiç çaba sarf etmeden sözler ağzımdan döküldü. “Son birkaç ayda durumu hızla kötüleşti, doktorlar bile bu kadar ani olacağını tahmin etmemişti böyle ani olacağını tahmin etmemişlerdi.”

“Ve bunu kardeşlerinden saklıyor musun?”

"Sır olarak saklamıyorum, sadece... bu yükü onlara yüklemiyorum. Alistair ülkenin diğer ucunda, Heather zaten kendini paramparça ediyor ve Mal..." Nasıl açıklayacağımı tam bilemediğim için sözümü kestim. “Babam hepimize pislik gibi davrandı, ama en kötüsünü Mal çekti.” Dişlerimi sıktım; onu bundan korumak için . “Ona hiçbir borcu yok.” Bu onun sorunu haline gelmeden önce kendimi paramparça ederdim.

“Peki ya sen?” “En büyüğüm.”

Kahverengi sıvıyı bardağın içinde döndürürken yüzündeki ifade okunaksızdı. Genelde onu okumak çok kolaydı, en azından benim için; her düşüncesi o koyu renkli gözlerinde yankılanırdı. Bilgisizliğim yüzünden öfkeyle patladım. “Bana acıyor musun, cadalo?”

Başını eğdi ve beni tamamen okuduğu düşüncesini kafamdan atamadım. “Belki de seni yeni bir açıdan görüyorum.”

Bugünkü davranışımdan sonra, bunun bir iltifat olduğundan şüpheliydim.

Durum, ailemin evinde daha da kötüye gitmişti. Annemi bencil olmakla suçlamıştım. Geçmişe tutunmak için gösterdiği çaresizliğin bir gün babama zarar vereceğini söyledim. Sözlerimde doğruluk payı olsa bile, küstah bir pislik gibi davranmıştım.

Onun yıkılmış ifadesini hatırlayınca şakaklarım zonkladı. Bardağı es geçip şişeye uzandım. "Bu sözünü biraz daha açar mısın bu sözünü biraz daha açar mısın?"

"Seni hep bu anlamsız Ken bebeği olarak gördüm."

"Ken bebeği mi?" Hayalimde sahte kaslar ve plastik bir gülümseme canlandı. *Evet... bu kesinlikle bir iltifat değildi.*

"Sanki görmüyor musun?" Bana umursamazca elini salladı. "Yüzün, saçın, vücudun. Bu köydeki herkesin her sözüne kulak kesilmesi."

Her sözüme kulak kabartmaları kısmına katılmıyordum ama, "Bende tüm o özellikler var." Juniper'ın tüm özelliklerimi saymasından büyük keyif alsam da, hâlâ anlamamıştım. "Bu beni nasıl bir çocuk oyuncağına benzetiyor?"

"Çünkü..." Sanki ben bir aptalmışım gibi kelimeyi uzattı. "İnsanların çekildiğini hissettiği, ulaşılamaz bir mükemmelliğe sahipsin. Bu, insanların senden nefret etmesinden korkmadan, ne istersen söylemeni ve yapmanı sağlıyor

Seni bir keresinde iğrenç derecede dürüst demiştim, ama yanılmışım... Aslında çok yetenekli bir yalancısın."

Gülümseyip boş bir kahkaha attım. "Bana duyduğun o azıcık saygıyı da mahvettim, değil mi? Gerçi bu sözüne karşı çıkamam."

"Hiç de değil. Sen sadece kendinle ilgili konularda yalan söylüyorsun."

"İşte burada yanılıyorsun, sen benim söylediğim en büyük yalandır."

Donakaldı ve gözlerinde, bu sözlerle cevap mı versin yoksa görmezden mi gelsin diye kararsızlık gördüm. "Sen başkalarına bakarken, sana kim bakıyor?"

Bu soru beni şaşırttı. "Bana bakacak kimseye ihtiyacım yok." Bir yalan daha. *Onun* bana bakmasına izin verirdim. Ve ben de ona bakardım.

Konuşmaya devam etmek için ağzını açtı, ama ben onun . Yıllardır onun tüm dikkatini üzerime çekmeyi hayal etmiştim, ama

gerçeklik tam olarak fantezideki gibi gelişmiyordu. Öncelikle, ikimizin de üzerinde çok fazla giysi vardı.

Elinden bardağı aldım. “Sen sorularını sordun. Şimdi sıra bende.” Ağızımdan sonra çıkanları, burunumdaki kokusuyla damarlarımdaki viskinin baş döndürücü karışımına atfedeceğim. Kendimi çok cesur hissediyordum. “En son seviştiğin kişi kimdi?”

Hey hoparlör, çal: Fleetwood Mac'in "Black Magic Woman" şarkısını.

Juniper öksürdü, viski dudaklarını lekeledi. "Kahretsin – bir dahaki sefere beni uyar."

"Ee?" diye sordum, cevabını duymak için o kadar çaresizdim ki kibar olamıyordum. "Tanıdığın kimse değil."

Dişlerim takırdadı. Bunun durumu daha iyi mi yoksa yüz kat daha kötü mü yaptığını bilmiyordum. İçimdeki gizli, kıskanç bir parça onun "Peki ya sen?" Sesinde hafif bir merak vardı.

"Tanıdığın kimse yok," diye aynısını söyledim. Köydeki dedikodulara göre herkesle yattığımı biliyorum, ama gerçek şu ki, bir keşiş bile son yıllarda benden daha fazla

. En son bir kadının bana dokunduğu zaman o kadar uzun zaman önceydi ki, yüzünü bile hatırlayamıyordum.

bunu Juniper'a söyleyecek değildim, biraz gururum kalmıştı. "Vay be, bu gerçekten heyecan vericiydi."

Gülerek karşılık verdim. O lanet olası iç karartıcı . "Peki, şuna ne dersin, neden seni hiç erkek arkadaşınla görmedim?" Burnunu kırıştırdı. "Adada kimseyle çıkmıyorum."

Bu tam olarak bir cevap sayılmazdı ama ben konuyu geçiştirdim ve o da cevap vermem gerektiğini ima ederek başını salladı.

Kelimelerimi dikkatlice seçtim. "Birlikte olmak isteyeceğim biriyle hiç karşılaşmadım."

Ne demek istediğimi anladığını anlayabileceğim kadar uzun bir süre durakladı, sonra bana bakmadan şöyle dedi: "Sanki "Yüzlerce talipin yok değil ya." Yüzünde en ufak bir kıskançlık belirtisi aradım ve ağzının kenarındaki gerginlikte buldum.

"Sanırım ne kadar çok denerlerse, o kadar az istiyorum," diye alay ettim.

Tahmin ettiğim gibi alaycı bir şekilde güldü ve bardağı geri aldı. "Tam bir erkeksin."

"İnkâr etmiyorum." Oynadığımız bu oyuna kapılıp, ona doğru eğildim, dizlerim onun dizlerinin arasına girdi. "O geceden beri kaç erkek sana dokundu?"

"Muhtemelen düşündüğünden daha az."

"Bana vereceğin tek cevap bu mu?" Sesim alçaktı. Sert. Ve eğer benim eşofmanıma bakarsa, şey... bu konuşmanın bana ne yaptığını saklamak pek mümkün olmazdı.

İçkiden bir yudum aldı, gerçi bu noktada içki çoğunlukla buzdan ibaretti. "Hak ettiğin tek şey bu."

"Ve bizim aramızda olanlar..." Boğazımı temizledim; o geceye dair anılar boğazıma düğümlenmişti, lanet olasıca aklımdan çıkmıyordu. "Sen hep böyle mi seversin?"

Onun beni aptallaştırdığını, arabama kadar takip ettiğini, kendi adımı bile zar zor hatırlayana kadar beni baştan çıkardığını itiraf edecek kadar erkek

. Tek bir tatla yarı deliye dönmüştüm. Bunun ona olan ihtiyacımı gidermeye yeteceğini ummuşsam, ne yazık ki, aptalca yanılmıştım. Beş yıl sonra bile hâlâ canım yanıyordu. Rüyamda görüyordum, uyandığımda kendi elimle boşalana kadar anının beni tekrar tekrar yutmasına izin vermiştim.

"Bazen." Utangaç omuz silkmesi, her zaman demektir. "Kontrolü elimde tutmayı seviyorum, bunun neden kötü bir şey olduğunu anlamıyorum."

Öyle değildi. Lanet olasıca seksi bir şeydi. Ancak duruşundaki değişiklik, bana onun her zaman böyle hissettirilmediğini söyledi.

Kardeşimle onun *birlikte olduğu* görüntü zihnimde canlanmadan önce bu düşünceyi kafamdan attım. Bu sefer bile bu, beni oradan uzaklaştırmaya yetmezdi. "Dur tahmin edeyim, yatağında yatma ayrıcalığını verdiğin bu *çocuklar*, , senin liderlik etmeni sevmiyorlar, değil mi?"

Ağzını sıkıp kararmış televizyonu incelediğinde, tam isabet ettiğimi anladım.

Lanet olsun.

Juniper'ın hak ettiğini alamadığını bilmek, ona bunu verecek kişi olmak için beni daha da çaresiz hale getirdi.

"Ne istersen. Ben varım," diye söz verdim. Birden irkildi, loş ışıktaki kahverengi gözleri neredeyse siyah görünüyordu. "Neye ihtiyacın varsa,

tatlım... Bana ne yapmak istersen yapmana izin vereceğim." Yaklaştım, baş döndürücü hafifliğindeki kokusunu içime çektim. Çoğu parfüm gibi baskın ve tırmalayıcı değildi. Juniper Ross, gerçek baştan çıkarmanın incelikte yattığını biliyordu. "Seni öpmemi ister misin?"

, tıpkı banyomda geçirdiğimiz günkü gibi sordum.

"Hayır." Uzaklaşmadı.

"Bana her zamanki gibi bakıyorsun."

"Gözüme bir şey kaçtı."

Gözünde bir şey vardı, evet, daha zayıf bir erkeği korkutabilecek bir şey. Bunun, denizcilerin her şeyi mahvettiklerini fark ettikleri ve sulu bir mezara sürüklendikleri tam o anda bir sirenin onlara attığı bakışla aynı olduğunu hayal ettim.

Biraz daha yaklaştım. Sınırları zorluyordum. "Daha önce de beni öpmemi istemiştin."

"Kocaman bir hata."

"Şu anda, bunun şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir olabileceğini düşünüyorum." Yüzündeki en ufak bir değişimi, dudaklarımın ve ellerimin ona dokunmasını istediğine dair en ufak bir ipucunu yakalamak için ifadesini inceledim. "Ne istiyorsun, harpi? Söyle bana, seni onların hiç ."

"Cesur bir söz." Göz bebekleri iğne ucu kadar küçülmüştü. Sesi, bir hırıltıdan biraz daha fazlasıydı.

"Bunu kanıtlayamazsam cesur olur." Bunu ve daha fazlasını yapmaya niyetliydim. Nefret ettiğini bildiğim o kendinden emin gülümsemenin yüzüme yayılmasına izin verdim. Bir meydan okuma.

"Simon gerçekten bir terapi tavşanı mı?" Dudakları içe kıvrıldı, sanki bu soruyu yüksek sesle sormak istememiş gibi.

"Evet," dedim, ona ayak uydurmak için elimden geleni yaparak.

"Ugh! Neden bu kadar nazik olmak zorundasın? Bu çok sinir bozucu." Başını geriye attı, boğazını ortaya çıkardı ve ben dayanamadım, burnum nabzının attığı köprücük kemiğindeki çukuru bulduğunda kıkırdadım.

"Yumuşak tarafım seni tahrik mi ediyor, tatlım?"

"Kesinlikle hayır!"

"Hmm. O zaman neden birdenbire bana karşı bu kadar tatlı davranıyorsun?" Boynunun derisini yaladım ve o titredi. "İstersen sana diğer terapi tavşanımı da gösterebilirim."

"*Kapa çeneni.* Her şeyi mahvediyorsun."

"Gergin olduğumda şaka yaparım." Kulak memesini ısırđım. "Şimdi susuyorum."

Çenemi çekip yüzünü benimkine yaklaştırdı. O kadar yakındı ki, ağzım sulandı. Tam kalbim patlayacak sandığım anda ayağa kalktı. "Dizlerinin üzerine çök."

İnlememin gerçek mi yoksa hayal mi olduğundan emin olamadım, ama sözünü dinledim – o kadar utanç verici bir hızla dinledim ki, yere çarpma sesi duvarlarda yankılandı. "Oynayacak mıyız, harpi?" Burnumu bel bandının üzerinden gezdirdim, ayaklarına aşık bir köpek gibi yukarı baktım.

"Yeterince sessiz kalabilirsen."

Dilim, şortu ile süveteri arasındaki baştan çıkarıcı deri şeridini okşadı. "Sanırım ağzımı seviyorsun – hatta, sanırım ağzımı *sevmeye* başlıyorsun."

"Büyük laflar ediyorsun, Macabe."

"Belki." Eli şaşırtıcı bir nezaketle yanağımı okşadı, parmakları saçlarımin arasına girip köklerinden tuttu ve başımı geriye doğru çekti. "Şortumu çıkar."

Siktir.

Sanki sıkı bir kısıtlamadan kurtulmuş gibi, ellerim baldırlarının arkasını kavradı, dizlerinin arkasındaki çukurlara doğru kıvrıldı ve uyluklarına doğru çıktı. Nefeslerimiz neredeyse mükemmel bir uyum içinde kesik kesikti. Şortunun eteğine ulaştığımda, yavaş olmam gerektiğini, bunu yine mahvetmemem gerektiğini kendime hatırlatmam gerekti. Parmaklarım altına daldı ve narin iç uyluklarına ilk dokunuşta küfrettim. Kontrol onda olabilir,

ama bu, onun emirlerini harfiyen yerine getireceğim anlamına gelmiyordu. Onu çıkarmak yerine, kumaş bacaklarının arasında . Oynamak için daha sonra zaman olurdu, şu anda onu görmem gerekiyordu. Benim düşündüğüm kadar güzel olup olmadığını bilmem gerekiyordu...

Durakladım. Dikkatim, pembe dantel parçasının yarısı gizlediği narin bir dövmeyle takıldı. "Vay, vay, vay... bu gerçekten harika bir sürpriz." Elim kendi iradesiyle hareket etti, başparmağım ipeksi danteli içeri itti, kelimeyi tamamen okurken onu bana yarı çıplak bıraktı. Nereden başlayacağımı bilemedim. Tek bir düşünce bile kuramıyordum. Renk. Cildine kalıcı olarak kazınmış kelime.

Şanslı.

Başparmağımı üzerinde gezdirdim ve onun titrediğini hissettim.

"*Ne zaman...*" sesim boğuk bir homurtuyla kesildi. "Bunu ne zaman yaptırdın?"

"Bilmiyorum... Üç yıl önce, belki?"

Eğer zaten uyuşturulmuş olmasaydım, rahatlama hissi beni dizlerimin üzerine çökmeme neden olurdu. Başım dönüyordu, burnumu iç uyluklarından iç çamaşırının lastiğine doğru kaydırdım, tamamen tapınmayı planladığım o düzgünce kazınmış kelimenin üzerinden geçmesine izin verdim.

Şanslı.

"Zaman geçiyor," diye mırıldandı, ama ellerimde kaslarının gevşediğini hissedebiliyordum. Yüzümü bacaklarının arasındaki dantele gömdüğümde, onu ayakta tutan tek şey benim sıkı tutuşumdu; kokusunu hafızama kazıyordum.

Göğsümde sahiplenici bir gürültü yükseldi. "Bu şeyin dişleri var mı?"

Kahkaha attı. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Bu sefer kelimeyi yaladım ve o, hafif bir iniltiyle başını geriye attı. Şortunu çıkarıp onu kollarımın arasına aldım ve şöminenin önündeki halının üzerine yatırdım. Işık teninde dans ediyordu ve ben onu içime çekmek için geri çekildim, ağzım hayranlıkla açık kalmıştı. Juniper bana bakıyordu, göğüsleri zorlu nefes alıp verişleriyle inip *kalkıyordu. Bu gerçekten oluyor. Siktir... bu gerçekten oluyor.* Gözlerim onunkilerle buluştu,

Titrek parmaklarım dizinden uyluklarının üst kısmındaki küçük kıvrıma doğru kaydı; orada durup, onun onaylayıcı baş sallamasını bekledim.

"Dokun bana," diye iç geçirdi ve dantelli üçgeni, onu tamamen görebileceğim kadar yana itti.

Yemin ederim, lanet olsun ki inledim. "Gördüğüm en güzel amcık, tatlım." Parmaklarım kıvrıldı, kumaşı sıkıca çektim, gözlerim parıldayan uyluklarından, süveterinin örgüsünden belirginleşen meme uçlarına kadar vücudunu dolaştı. *Bu gerçekten oluyor.* Bacağını omzuma atarken bile buna inanamıyordum. "Hâlâ benden nefret ediyor musun?"

"Kesinlikle."

Cildine doğru gülümsedim. "O zaman söyle bakalım, harpi."

Dilim ona ilk dokunduğunda, "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. *Kahretsin*, bu hakareti neredeyse fark etmedim bile, dudaklarımda onun tadını çıkarmakla çok meşguldüm.

"Pek inandırıcı değil. Bunun yerine adımlı söylesene." Onu tekrar yaladım ve tırnakları kafa derimi kazıdı, saçlarımı dizginler gibi avuçladı.

"Bu işler böyle yürümez." Bir başka keskin çekiş. "Kontrol bende, unuttun mu?" *Ve buna bayıldım.*

Ne yapmam gerektiğini söylenmesinden tahrik olacağımı hiç düşünmemiştim, ama sikim kayaları bile kıracak kadar sertleşmişti, en ufak bir dokunuşa bile can atıyordu. Bir elimle aşağı uzanıp kendimi düzelttim, onu eşofmanımın içine sokup ikimiz de çılgılık atana kadar pompalamak için can atıyordum. Ama bunun tamamen onunla ilgili olması gerekiyordu.

Uzun tırnaklar bana tırmaladı, ben de sırtıp aynı anda homurdandım. "Hatırlıyorum tatlım... ama boşaldığında, adımlı söylemelisin." Aklımı kaçırmış bir vahşetle tekrar daldım. Onu titretmeye neden olan her ısırtığı, beni beni kendine çekmesini. Ama ben de onun tepkilerine kapılıyordum. Nefes nefese küçük inlemelerinin tam da hayal ettiğim tonda olması gerçeğinde.

"Şimdi dur." Topuğu omzuma bastırdı, beni itti. Nefes nefese ve sersemlemiş bir halde, kendime gelmem, sarsılmış aklımı toparlayıp her şeyin yolunda olup olmadığını sormam biraz zaman aldı... ona bir şekilde acı vermiş miydim acaba? Ama sonra iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekti, avucuma kıvırdı ve başımı bacaklarının arasına çekti.

Vay anasını. Beni onu doruğa çıkarmaya zorluyordu.

"Siktir, tatlım." Islak uyluğuna karşı homurdandım. Mükemmellik varsa, o da bu kadındı. Bu an. Doyamıyordum.

Dilim klitorisini tekrar buldu ve inlemesi yavaş, uzun ve o kadar seksi bir şekilde yankılandı ki, sadece o sese bile boşalabilirdim.

"Bana bak," diye nefes nefese söyledi. "Zaten bakıyorum."

Gözlerimi ondan ayıramıyordum, özellikle de kalçaları sallanırken ve gözleri ecstasy ile kapanırken. Dikkatle izleyerek, onun istediği ritmi yakaladım

. Birkaç vuruş arasında, o kelimeye tekrar döndüm – *şanslı* – ellerim onu daha genişçe bastırırken dilimle kabarık mürekkebin üzerinde gezdirdim. Onu daha yükseğe sürüklemeyi önce kendine gelmesi için ona en kısa bir saniye verdim.

Şanslı.

Şanslı.

Şanslı.

Onu sanki cinlenmiş bir adam gibi yedim. Tek bir şansı olduğunu ve bunu iyi değerlendirmesi gerektiğini bilen bir adam gibi.

Ne yazık ki çok açgözlüydüm. Bundan daha fazlasını istiyordum. Kendimi onun kan dolaşımına enjekte etmek istiyordum. Zihni ve kalbi ona aksini söylese bile, vücudunun hayatının geri kalanı boyunca dilimi ve bu lanet anı özlemesini istiyordum.

Nefes nefese inlemeleri dışında Juniper neredeyse sessiz kaldı, dişlerini alt dudağına sıkıştırdı, sanki , zevkinin sadece ve sadece kendisine ait olduğunu düşünüyormuş gibi. Gerçeği ortaya çıkaran, kulaklarımı sıkıca kavrayan bacaklarıydı; o kadar sıkıydılar ki, benim gürültülü inlemelerimi neredeyse boğuyorlardı.

"Bu sefer durma," diye emretti, uyluklarını imkansız derecede daha sıkı sardı.

"Niyetim de o değildi – aynen öyle, boş beni Juniper." *Ne güzel bir ölüm şekli.*

Tırnakları boynuma saplandı. "Lütfen çeneni kapatır mısın?"

"Bu, duyduğum en tuhaf teşekkür." Dövmesine bir yalam daha.

Sırtı kavislenip, kalçaları dilimi takip etmeye çalışır gibi havaya kalktı. "Şu anda tartışmıyoruz. Ya bunu yap ya da defol."

Bunun benim evim olduğunu ona hatırlatmanın sırası değildi. "Peki, hanımefendi." Yüzündeki kızarıklıktan, sert sözlerimin kanını kaynattığını, onu daha da ateşli hale getirdiğini anlayabiliyordum. *İkimiz de öyle, tatlım.*

Boşaldığında, dudaklarını ısırıp boynunu gererek sessizce yaptı. Sert nefes alışları, kara büyü gibi etrafımda dolanıyordu. Geri çekilip izledim, iki parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirerek son dalgalar boyunca onu okşadım.

Son bir titremeyle, alt dudağı dişlerinin arasından kaydı.

Ağız hiç görmediğim kadar yumuşak görünüyordu.

Kalbim derimden fırlayacak gibi atarken, alnımı nemli cildine bastırdım, bedenimin sakinleşmesini sağladım. Ondan tek bir dokunuşla, bir ergen gibi boxerımın içine boşalırdım. , klitorisinin hemen üstüne son bir uzun öpücük kondurdum ve bu onu bir kez daha titretmişti. Sanki beni bırakmaya henüz hazır değilmişçesine bacaklarını

boynuma doladı, sanki beni bırakmaya henüz hazır değilmiş gibi. "Bu, hayal ettiğimden çok daha iyiydi," diye fısıldadım.

Ne kadar da yetersiz bir ifade.

Parmak eklemleri saçlarıma dokundu, saç tellerini parmaklarının arasına

. "Az önce yanan şöminenin önünde bana oral seks mi yaptın, Macabe?" diye sordu, sesinde bir eğlence vardı.

"Ben romantik biriyim." O gülene kadar uyluklarını ısırdım, bundan sonra ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Karar tamamen ona aitti. Eğer daha fazlasını isterse, birlikte aklımıza gelebilecek her türlü ahlaksız şekilde vücudumu kullanmasına izin verirdim. Eğer gitmemi isterse... şey, ona bunu da sağlayacak bir yol bulurdum.

Tanıdık, gürültülü zil sesi benim yerime karar verdi. Donakaldım. Tek hareketim, parmaklarımı kalçalarında sıkılaştırmak oldu. Eğer tutarsam belki o an da benimle birlikte donardı. Ama telefon tekrar çaldı ve gerçeklik geri döndü.

Gözlerimi ondan ayırmadan, iç çekerek cep telefonumu . "Merhaba anne." Juniper'ın tuzağına mutlu bir şekilde kapılmışım, annemin sözlerini zar zor algıladım. Her gece yaşananların bir varyasyonu. "Hemen geliyorum," diye otomatik pilotta cevap verdim.

Juniper, bu kısa konuşma boyunca kıpırdamadan beni izledi. Telefonu kapatır kapatmaz, dudaklarımı o noktaya son bir kez bastırdım. *Şanslıydım.* Ve terli tişörtümün içindeki , ayağa kalktım. "Gitmem gerek." "Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır... ama teşekkürler." Bu, istediğim en son şeydi.

Juniper anlayışla başını salladı ama Kendisi. Uylukları ateşin ışığında parıltıyordu; ağızımdan ve benim için ne kadar ıslak olduğundan dolayı kayganlaşmıştı. *Kahretsin*, o muhteşemdi. Kendimi başka yere bakmaya zorladım, yoksa kapıdan dışarı çıkamazdım.

Benden bir şey söylememi beklediğini anlayabiliyordum. Bir şey söylemem *gerekiyordu*.

Neredeyse on yıllık arzuyu, tek bir ruhu parçalayan deneyimle nasıl özetleyebilirdim?

Sana oral seks yapmama izin verdiğin için teşekkür ederim?

Bu kesinti muhtemelen en iyisiydi. Bu, şehvetin beynini bulanıklaştırmadan olanları sindirmesi için ona zaman verecekti. Kanepenin arkasından battaniyeyi çekip üzerine örttüm, elim bacaklarının arasına girip onu son bir kez okşamaktan kendini alamadı. "Beni unutma."

"Bana mı yoksa amıma mı söylüyorsun?" Bir kez bile çılgılık atmamıştı ama sesi yine de kısılmıştı.

Gülerek alnına bir öpücük kondurdum. "İkisine de." Sonra elini ağzıma çekip, o mükemmel manikürlü tırnaklarını öptüm. "Ne kadar istersen kal." Döndüğümde onu yatağında kıvrılmış halde bulmayı ummak tamamen hayal miydi? Evet, ama bu görüntünün zihnimde filizlenip kök salmasını engelleyemedi.

O anın önemi, kendimi kamyonetin içine kapatana kadar kafama dank etmedi. Elimi ağzıma götürüp orada hala tadını alabildiğimi fark ettiğimde. Ellerim o kadar titriyordu ki, motoru çalıştırmak için üç deneme yaptım, sadece kas hafızamla kısa mesafeyi sürerken direksiyonu sıkıca kavradım.

Onu altımda hissettiğim o çok kısa dakikalar her şeyi değiştirdi, oysa onun için bu hiçbir şey ifade etmemiş olabilir.

Juniper

Macabe Kardeşler Kural Kitabı: Düzenlenmiş Baskı

4. Macabe kardeşlerden birinin sana oral seks yapmasına izin verme, ne kadar güzel yalvarsa yalvarsın.

Kedi maması kasesini gösterişli bir hareketle masaya koydum, parmaklarım 1950'lerin şov kızları gibi kıpır kıpırdı. "İşte bu. Hissedebiliyorum." Shakespeare acele etmeden, pencere pervazından aşağı tırmandı, sabah güneş ışınlarının altında uzun uzuvlarını esnetti, sonra da sunulan mamaya baktı. Köyün evcil hayvan dükkanının neşeli sahibi Jasmine, aklı başında hiçbir kedinin bunu reddedemeyeceğini bana garanti etmişti.

Shakespeare yavaşça yaklaştı. Kokladı ve sonra tereddütlerle yaladı, pembe diliyle yaladı. Durduğunda nefesim kesildi, başını bir Michelin yıldızlı restorandaki bir eleştirmen gibi dikkatle eğdiğinde nefesim kesildi... sonra açgözlülükle yemeye başladı.

Evet! Yumruğumu havaya kaldırmam, sessiz olduğu kadar coşkulu da oldu. Kalbim gırtlığımda, onu uzun bir süre izledim, gerçekten yediğine inanmaya cesaret edemiyordum. Sonra, benim benim varlığım onun deneyimini bir şekilde bozmadan önce tuvalete kaçtım.

Dişlerimi fırçalarken komodinden telefonumu aldım, . Ama onun yerine Callum'dan bir mesaj bulduğumda diş macunuyla boğulmak üzereydim.

Macabe: Bu sabah hangi renk, tatlım?

Alaycı bir şekilde güldüm, öfkenin kaynamasını bekledim. Ama gelmedi.

Her zaman gelirdi, bizim ilişkimiz böyle işliyordu.

Lavabonun üzerindeki yansıma kaşlarımı çatarak baktım, görünüşümde en ufak bir değişiklik var mı diye. Bu sabah kakülüm mükemmel bir şekilde açılmıştı

ve cildim parlak görünüyordu. Neredeyse... mutlu görünüyordum. Ama bunun sebebi Callum değildi. İmkani yoktu. Daha önce de iyi orgazmlar yaşamıştım
yaşamıştım.

Hatta harika orgazmlar.

Ama sonrasında geceyi onunla geçirmek isteyeceğin türden hiçbiri. , kameranı açıp ona bu sabah tam olarak hangi renk iç çamaşırı seçtiğini gösterme isteği uyandıran bir orgazm.

Alistair'den beri hiç olmamıştı.

Kahretsin.

Bu Macabe erkeklerinin sahip olduğu sihirli sos neydi ve neden o tadı arzuluyordum? *Kahretsin*, belki de Mal'dan uzak durmalıyım, ya şimdi de ona karşı bu... *hisleri* beslemeye başlarsam? Hayır. İçgüdülerim bunun

imkansız olduğunu söylüyordu.

Duygularım bir Noel ağacı ışık zinciri kadar karışık olsa da, bedenimin istediği tek bir Macabe kardeşi vardı ve o, büfenin üzerinde duran yüzüğü satın alan kişi değildi.

Diş macunumu tükürdüm, iki adımda odayı geçtim ve kutuyu kaptım. Elmas güneşte parıltıyordu, her yöne kırık ışık huzmeleri yayıyordu. Nesnel olarak

güzel olsa da, kare kesim elmas artık bana çirkin geliyordu. Hayatına devam etmekten çok korkan, umutsuz bir kadının berbat bir tılsımından biraz daha fazlası. Tekrar incinmekten korkan bir kadın.

Ona bir saniye daha bakmak istemediğimden, kutuyu sanki geçmişteki erkek arkadaşlarımdan hayaletiymiş gibi en yakın çekmeceye tıktırdım. Gözyaşları yanaklarımı ıslattı ve onları kolumla sildim.

Hem harika hem de lanet bir felaket olan bir duyguyu özetleyen bir kelime olsaydı, burada tam yerine otururdu, çünkü ilk sağlıklı bir karar verip o şeyden kurtulmak istedim. İlk kez, kalbimde iyi bir şey için yer açmak istedim. O iyi şey, uçmaya yetecek kadar güçlü olduklarından tam olarak emin olamayan çekingen kanatlarla taşıyor olsa bile.

Callum'u istiyordum.

Bu yolda daha fazla ilerlemeden önce Heather ile aramızı düzeltmem gerekiyordu – kendimi doğru düzgün açıklamam gerekiyordu.

Dün gece kulübesinin önünde volta atarken, kapısını çaldığım anda, onun çizdiği sınırı daha da aşacağımı biliyordum.

Ayrıca, babasıyla olan yüzleşmeden sonra Callum'un birine ihtiyacı olduğunu da biliyordum. Bencilceydi, ama o kişinin ben olmasını istemiştim.

Sonra işler çığırından çıktı ve ben hiç düşünmüyordum.

Aynada kendime baktım ve Heather'ın yüzümde açıkça görünen gerçeği fark edip etmeyeceğini merak ettim. Hemen ona gidip her şeyi itiraf etmek daha mı iyiydi? Bu, benden nefret etmesi anlamına gelse bile, en azından dürüst olmuştum.

Kararımı verdikten sonra, büfenin üstünden anahtarlarımı aldım ve yolda Brown's'tan kahve ve cupcake alacağıma karar verdim. Cupcake getiren birinden nefret edemezsin.

* * *

Bu sabahki küçük keşif, uçurumun kenarında sallanmak gibi hissettirdiyse, veteriner kliniğinin önünde diz çökmüş, yetenekli ellerinde ezilmiş bir köpeğin küçük yüzünü tutan Callum, beni aşağıdaki kayalıklara isteyerek atlamaya ikna etmeye yetmiş olabilir.

Ta ki... kime gülümsediğini görene kadar. Midem düğümlendi.

Jill Mortimer. *Tanrım, lütfen beni koru.* Benden dokuz yaş büyüktü, ama yemin ederim ki o kadın tersine yaşılanıyordu. Pürüzsüz cam gibi bir cildi ve bir güzellik kraliçesinin, tek hayali “dünya barışı” olduğunu açıklamadan hemen önceki kadar sevimli ve doğal bir kahkahası vardı. Barış olduğunu açıklamadan önceki kadar güzel ve doğal bir kahkahası vardı. Ama tüm o yüzeysel saçmalıklardan daha kötüsü... beni her zaman küçük hissettirmeyi başardı.

Callum'un ağzı kırıldadı, inanılmaz derecede yakışıklı yüzü kısmen kız, çok uzun, çok parlak saçlarını omzunun üzerinden atarken memnuniyetle kıkırdadı.

Gözlerimi oyup çıkarmak istedim.

Onun kahkahasının o sertliği her zaman müstehcenliğin sınırında mıydı? Ve dudakları – dün gece klitorisimi emen dudakları – her zaman bu kadar

büyüleyici miydi? *Tanrım, şimdi de ona oral seks mi yapacak?*

Öyle yapmalı. Birlikte mükemmel görünüyorlardı. Aniden kendimi aptal hissederek kollarımı belime doladım.

Başımı eğik tutarak yanlarından aceleyle geçtim, ancak Brown's Café'den sokağa uzanan müşteri kuyruğuna ulaştığımda hızımı kestim. Hava serin ve güneşliydi, havadaki soğukluk bile müşterileri ferforje dış mekan masalarını işgal etmekten alıkoymamıştı. Bir grup genç sırt çantalı gezgin, tentenin altında omuz omuza toplanmış, hamur işlerini birbirlerine uzatırken gülüşüyorlardı.

"Ah." Bu söz, şakaklarımdaki saçları okşadı ve beni ürküttü. Callum sıraya rahatça girerken dönmedim. "Sabahın bu saatinde reddedilmek için biraz erken, değil mi?"

Yükseltilmiş kaldırım sayesinde tam göz hizasında duruyorduk, şakaklarındaki gümüş rengi saç tellerine vuran ışığı görebileceğim kadar yakındık. Ceket giymemişti, sadece hiçbir İskoç'un sahip olmaya hakkı olmayan bronz tenini ortaya çıkaran koyu zeytin yeşili önlük giymişti

Burnumu çekerek omuzlarımı düzelttim ve arkamdaki insanları işaret ettim. "Sıra var."

"Birlikte sipariş vereceğiz."

Onu görmezden gelerek sırayla ilerledim ve kapıya doğru bir adım daha yaklaştım.

"Yine mi bu konuya döndük, cadaloz?" *"Hiçbir şeye dönmedik."*

Yüzündeki ifade, saçmaladığımı söylüyordu. "O zaman satın almamın satın almamın bir sakıncası yoktur herhalde. Sanırım üstünde şekerlemeler olan o pahalı keklerden bir tane alacağım."

"Buttercream kremasını sevmezsin, çok tatlıdır." O sırtıttığında boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı, gözlerinin kenarları kırıştı. *Bana Bayan Selofan de, çünkü ben lanet olasınca şeffafım.*

"Bu bizim 'randevularımızdan' biri sayılır mı?" Bu kelimeyi söylerken parmaklarımı kıvırdım.

Callum benimle aynı hızda yürüdü, kaldırıma çıktı ve omzunu omzuma değdirdi. "Masa bulacak mıyız?"

Masa kapmak için vaktim yoktu, ama alaycı bir şekilde "Kesinlikle hayır" dememin sebebi bu değildi.

"O zaman hayır."

Neden anlaşmamızın kurallarını belirleyen tek kişi o oluyordu? “Bu sayılır. Bir fotoğraf çekip annene gönder, ona harika bir ‘arkadaş buluşması’ yaptığımızı söyle, iş tamam.”

Dilini şaklattı. “Sanırım ikimiz de bunun artık annemle ilgili olmadığını biliyoruz.”

Öfkenin yerini panik aldı. Neden her zaman bu kadar dürüst olmak zorundaydı ki? “Anlaşmamızın şartlarına bağlı kalacağız,” dedim, istemediğim kadar soğukkanlı bir ses tonuyla.

“Peki.” Omuz silkti, hiç umursamadan. “Kendi kahvemi kendim alırım.”

“O zaman sıranın sonuna geç.” Kıskanç bir pislik gibi davrandığımı biliyordum.

Dün geceden beri hiçbir şeyin değişmemesine rağmen – kafamda Jill’in lanet kıkırdaması sürekli yankılanıyor olması dışında – bir an sıcak, bir an soğuk davranan o kız olmaktan nefret ediyordum. Kinleith’teki onca kadın arasından neden onun olması gerekiyordu ki?

Başını geriye attı, dudaklarında yarı inilti yarı kahkaha vardı. “Tanrım, tatlım, bana sataşmayı hiç bırakmayacak mısın?”

“Tanıştığımız andan beri bana sataşıyorsun. Hayatındaki diğer kadınlar senin bu şakalarına bayılıyor olabilir, Macabe, ama ben bayılmıyorum.”

Tanrım, konuşmayı kes!

“Az önce kendinden hayatımdaki kadınlardan biri olarak mı bahsettin?”

“Tüm bunlardan anladığın bu mu?” Elimi onun pazısından çektim. O da bileğimi yakaladı ve başparmağını o kemik parçasının üzerinde gezdirdi.

“Korkarım ki zihnim şaşırtıcı derecede tek yönlü.”

Diliyle adeta bal damlatırcasına konuşmasına gözlerimi devirdim. “Evcil hayvanlarının bakımını sana emanet eden Kinleith halkına bunu sakın söyleme, yoksa isyan çıkabilir. Dennis Foster da çok yetenekli bir veteriner.”

Beni kendine doğru çekti, kıyafetlerimin üzerinden bile onun sıcaklığını hissedebilecek kadar. Gerçek bir İskoçyalı gibi, sadece ince bir önlük giymiş olsa bile, bir fırın kadar sıcaktı. “Portree’ye yaptığın ziyaretleri konusunu zaten konuştuk.”

“O çok tavsiye edilen biri.”

Mümkün olsaydı, beni daha da kendine çekecekti. Ona bakmaktan ya da yüzümü göğsüne gömmekten başka
ona bakmaktan ya da yüzümü göğsüne gömmekten başka seçeneğim kalmayana kadar. "Belli ki dün gece kendimi yeterince açık ifade edemedim, Juniper.

sana boyun eğmekten mutluluk duyarım, ne zaman, nerede istersen." Parmakları

bileklerimden yukarı doğru dans ederek parmak eklemlerimi okşadı. "Bu parmakları şıklat, ben seninim." Sesi alçaldı. Baca dumanı kadar yoğundu. Nefes almam gerekti. "Ama o şarlatana tekrar gittiğini öğrenirsem, küçük bir rol değişimi deneyi yapacağız."

Vücudum bir fırın gibi alev aldı. Sıcak bir şey, karnımın derinliklerinde kıvrılıp

. Bu şehvet olamazdı. Bossy beni tahrik *etmiyordu*. Hiç etmemişti. "Bunun ne olduğu umurumda değil."

Gülerek, "Dün gece uylukların beni neredeyse kafamdan koparacaktı, harpi. Sen de en az benim kadar istiyordun," dedi.

"Evet, tabii ki. O cunnilingus'tu Callum, kötü olsa bile oldukça iyidir."

"*Harika bir şeydi*," diye homurdandı. Yüzüme tek bir bakış atması onu inlemeye sevk etti. "Lanet olsun, ama o yüz beni tahrik ediyor. Sana gözlerimi diktiğim andan itibaren."

Arkamızdaki biri öksürdü ve birdenbire üzerimize çevrilmiş bakışların farkına vardım. Bir grup sırt çantalı gezgin, sanki tüm yıl boyunca gördükleri en iyi gösteriymişiz gibi kahve fincanlarının üzerinden bizi izliyordu. "Birlikte görülmemeliyiz."

"Jess'in dün gece dilimi içindeki olduğunu tahmin etmesinden mi korkuyorsun?" Dizlerim neredeyse çöktü. Arkamızdaki kadın kekeleydi

ve çocuğunun kulaklarını kapattı. Callum'un gözlerinin ağzıma düştüğünü zar zor fark ettim. Dün gece beni öpmeye çalışmamıştı ama şimdi bu hatayı telafi etmek için can atıyor gibiydi.

"Şey, şimdi öyleyim." Jess'in bunu keşfederse ne kadar dehşete düşeceğini hayal ederek güldüm.

O da güldü, boğazı sesle birlikte hareket ediyordu. "Jess'in aklı gerçekten de pisliklerle dolu gibi görünüyor..." Callum konuşmaya devam etti ama sözleri, her yerde tanıyabileceğim bir silüet caddeden geçerken, herkesin baş ve omuzlarının üzerinde yükselirken kayboldu.

Tıpkı kardeşleri gibi.

"Alistair?" Bu isim dilimde hem tanıdık hem de yabancı geliyordu.

Başını kaldırdı, kararlı adımları titredi, sanki daha önce binlerce kez yapmış gibi, kalabalık caddede beni çok kolay buldu. Kaslarımızın uzun zaman önce ezberlediği, sonra ritim değiştiğinde beynimize haber vermeyi unuttuğu eski bir dans.

Neden onun adını söyleyip dikkatleri üzerime çektiğimi bilmiyordum. Muhtemelen şoktan, çünkü ayakları yön değiştirdiğinde doğruca bana doğru yöneldiğinde, ifadesi bir anda dalgınlıktan coşkuya dönüştüğünde, bunun tuhaf bir vücut dışı deneyimden ibaret olduğuna emindim. Callum'u neredeyse tamamen unutmuştum, ta ki dirseği benimkine değene kadar ve o andan itibaren tek düşünebildiğim aradaki boşluktan başka bir şey düşünemiyordum.

"June?" Alistair, adımı, tekrar görmeyi umduğunuz ama bu kadar çabuk bir buluşma beklemediğiniz eski bir arkadaşına seslenir gibi söyledi.

Yuvarlak gözlüklerinin arkasından, beni baştan aşağı süzdü, kalın tabanlı ayakkabılarımın uçlarından, son konuştuğumuz zamana göre on beş santim kısalmış saçlarıma kadar olan değişiklikleri hesapladı. Video görüşmesinde, suçluluk duygusuyla ve gözleri yaşlı bir şekilde, nişan yüzüğünü iade etmeme gerek olmadığını söylemişti. Sanki dört karatlık elmas, sevdiğin adamı kaybetmenin uygun bir teselli ödülüymüş gibi.

Onun saçları da kısalmıştı. Hiç görmediğim kadar kısaydı. Omuzları genişlemişti, kalın lacivert süveterinin dikişlerini patlatacak gibiydi.

İyi görünüyordu.

Bunu fark edip karşılaştırdığım için kendimden nefret ettim, çünkü Callum

daha iyi görünüyordu.

Alistair bir kol mesafesi uzaklıkta durdu, sert dudaklarını yumuşatan çekingen bir gülümseme belirdi. "Selam."

Selam.

Altı yıllık sessizlik, üç harfle bozuldu. Üstelik iyi harfler bile değildi.

Bu an için planlar yapmış, kafamda hayal ettiğim diyalogları defalarca tekrar etmişim. Onu nasıl yalvartacağımı. Onu nasıl diz çöktüreceğimi. Şimdi karşımda duruyordu ve ben tek kelime bile edemiyordum.

Gülümsemesi belirsiz bir şekilde kayboldu, Callum'a bakarken kaşlarını çatı. "Cal, seni görmek güzel." Alistair aramızdaki yakınlığı garip bulsa bile, Callum'u sırtına vurarak kucakladığında bunda hiçbir iz görmedim.

Callum'un duruşu biraz sert kalmıştı, ama geri çekildiğinde gülümsüyordu, sanki yedi yaşındaymış gibi Alistair'in yanaklarını avuçluyordu. "Neden geleceğini söylemedin?"

Alistair yerinden kıpırdadı, gözlerini yere indirdi ve ben onun neden her zaman kart oynamayı reddettiğini hatırladım. Yalan söylemekte berbat biriydi. "Son dakikada biraz izin almayı başardım, sana sürpriz yapayım dedim."

"Yorgun görünüyorsun," dedi Callum, Alistair'in her zamankinden daha uzun ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etti. Ve onu teselli etme, kollarımı ve keskin çenesini öpmek istediğim dürtüsünün artık yok olduğunu fark ettim.

"İyiyim," diye yine yalan söyledi. Callum'a konuşuyordu ama bana bakıyordu. Kalbim hızla çarptı.

"Heather seni görünce bayılacak, ikizler de – dur, nerede kalıyorsun?"

"Henüz karar vermedim. Muhtemelen annemle babamın yanında..."

Sözleri bir uğultu içinde kayboldu, yerine farklı bir his yerleşti, göğsümü saran bir asma gibi sıkı ve rahatsız edici. Alistair'in gözleri sürekli benimkilerle buluşuyor, benim nasıl vereceğimi bilmediğim bir şeyi arıyordu. Ve Callum... Callum bana bir kez bile bakmadı.

Saç derim karıncalandı, tüm vücudum ısındı. Nefesim kesik kesik oldu. İki katına çıktı, bir nefeslik aralık iki nefeslik oldu.

Aşırı nefes alıyorsun, beynimin farkında olan küçük bir kısmı uyardı. Akciğerlerimle bağlantı kuramıyordum.

Buradan çıkmam lazım.

Görüş alanımın kenarları karardı. Döndüm ve sendeledim – ayaklarım ağırlaşmış, tek kelime etmeden sokakta sendeleyerek yürüdüm.

"Juniper!" diye bağırdı Callum. Yürümeye devam ettim. Ceketimin fermuarını çırpınıyordum. Köşeyi döndüm. Asfalt yerini çakıl taşlarına bıraktı.

Kumtaşından yapılmış köy salonu, atasözündeki beyaz bayrak gibi gururla duruyordu.

Beş adım. Arabam beş adım ötedeydi.

Çantamı karıştırdım, anahtarlarımı arıyordum.

Dört adım.

Callum önümde kayarak durdu. Sanki yaralı bir hayvanı güder gibi yaralı bir hayvanı güder gibi. "Juniper, bekle biraz – sen?" Yüzü soldu, çenesindeki bir kas seğirdi. "Ağlıyor musun?"

Ağlıyor muydum? Yanaklarımı sildim, ellerimin ıslak olduğunu görünce şaşkına döndüm. "Ağlamıyorum lan," diye tükürdüm, ama ikimiz de gözyaşı izlerini açıkça görebiliyorduk. O aptal gözyaşlarının her birinden nefret ediyordum.

Gözleri benimkilerle, sonra da arabam arasında gidip gelirken, ne söyleyeceğini hiç bilmiyor gibi görünen yüzündeki acıdan nefret ediyordum. *Bana uyar.* Yanından geçmeye çalıştım ama beni yakaladı, dokunuşundan çekindiğimde yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırdı.

"Öylece arabayla gidemezsin."

"Ben iyiyim, yolumdan çekil." Umutsuzca diğer cebimi umutsuzca aradım, sonra çantamı tekrar didik didik aradım. "Anahtarlarım nerede lan?"

"Elinde. *Kahretsin*, tatlım." Yüzü benim için yıkılmış gibi, tamamen çökmüştü. "Buna üzülmen normal."

"Bana öyle deme." Onu yanımdan geçtim. "Ve üzgün değilim, *sinirliyim*." Ama bu da doğru gelmiyordu – sanki göğsümdeki eski bir yara açılmıştı, ama aslında hiç

. "O da olur."

Gülmekten boğuldum, sesim acınası geliyordu. "Şimdi de terapist mi oldun?"

"*Hayır*. Öyle olsaydım, oraya geri dönüp, yüzüne o ifadeyi takan kardeşime yumruk atma dürtüsüyle mücadele ediyor olmazdım."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Göğsümdeki gerginlik biraz rahatladı. "Bunu istemiyorum. Asla istemedim—" *Asla aralarına girmek istemedim.*

Elleri omuzlarımı sardı. "Biliyorum."

Bu çok yanıltı – hepsi – yine de kendime onun kucaklamasına kendimi bırakmak için bir saniye zaman tanıdım. "İşte bu yüzden dün gece olanlar asla olmamalıydı." Geri çekilip yüzümü tekrar sildim. "Alistair ve Heather arasında, bu çok karmaşık."

"Öyle olmak zorunda değil." Sanki çok kolaymış gibi konuştu. "Alistair..."

"Alistair lanet olası bir aptal." Bir anda önümdeydi, nefes alışını düzensizdi ve tıslayarak, "Şu anda böyle düşünüyorum ve o zaman da ona böyle söyledim. O, sahip olabilirdi..." Başını salladı, göz bebekleri büyümüş, kalbimi pençeler gibi tırmalayan bir şiddetle bana baktı. "O seni asla hak etmedi."

O seni asla hak etmedi. Kaç kişi bu sözleri söylemişti? Ve her zamanki gibi, bu sözler kalbimde boş bir yankı uyandırdı.

"Eğer onunla konuşmak istersen..."

"Onunla konuşmak istemiyorum. Sanırım seninle de konuşmamalıyım."

Yutkundum. "Seni eve bırakmama izin verir misin? Lütfen?"

Kafamı salladım. "Ben halledebilirim."

"Eğer istediğin buysa," dedi ama bu sözler ona bir şeye mal olmuş gibi görünüyordu.

"Benim için endişelenmene gerek yok." Bu sefer onun bakışlarıyla karşılaşmadan yanından geçip gittim. Karşılaşıyordum, bana sunduğu her şeye boyun eğdim. Beni eve götürmesine. Beni kollarında tutmasına. Zaten

bıçak sırtında dengede duruyordum.

Kapı koluna uzandım. O benden önce ulaştı. "Bu, bırakması imkansız bir alışkanlık. Benden bunu isteme." Anahtarları elimden alarak sürücü kapısını ardına kadar açtı ve benim içeri binmemi bekledi. Direksiyonun başına geçtiğimde dizlerinin üzerine çöktü, uzanıp emniyet kemerini taktı. Sıkı oturduğundan emin olmak için hafifçe çekti.

Ellerim kucağımda biraz titriyordu. Callum ellerimi kaldırıp direksiyonun saat 10 ve 2 pozisyonuna yerleştirdi. "Nefes al, tatlım. Derin bir nefes al." Öyle yaptım, emniyet kemerinin sıkışmasını hissettikten sonra gevşettim. "Tekrar." Dediğini yaptım. "Tekrar." Bu kelimeyi on kez daha

. Gözyaşlarım kuruyana ve tutuşum sabit olana kadar. "Eve vardığında bana haber verir misin?"

Başımı salladım ve anahtarı çevirerek motoru çalıştırdım. Sonunda ayağa kalktı. Kapıyı tıklatarak kapattı ve ben arabayı park yerinden çıkararak çıkışa doğru sürerken, ben arabayı yerinden geriye doğru sürüp çıkışa doğru giderken bekledi. Sol sinyali yakıp, arka aynadan ona baktığımda

. Elleri belinde, esinti buklelerini savuruyordu. Arabam gözden kaybolana kadar bekledi.

Callum

Callum: Ivy House'a git.

Heather: Peki bunu neden yapayım?

Callum: Bu küçük kavgayı sonra devam ettirebiliriz. Alistair evde.

Heather: Ne?? Ne zamandan beri?

Callum: Yaklaşık beş dakika önce.

Heather: Kahretsin. June onu gördü mü?

Callum: Ana caddede rastlaştılar. Heather: O gidene kadar onun dikkatini başka yöne çekemedin mi?

Callum: Neyle? Jonglörük yeteneklerimle mi?

"O iyi mi?" Alistair, Brown'ın tentesinin altında bir nöbetçi gibi hareketsizce bekliyordu, yüz hatları oyulmuş mermer kadar sertti. Ben yaklaşırken, tatlı ikramlarla ilgili önceki düşünceleri çoktan unutulmuştu.

Endişeli görünüyordu.

Yorgun görünüyordu.

Juniper'in yıkılmış ifadesi – gözyaşları – görüş alanımı doldurdu ve içimde yeniden cinayet işleme arzusu uyandı. "Küçük bir uyarı iyi bir fikir olabilirdi." Ellerimi ceplerime soktum, içimde yükselen dürtünün onu yumruklamak mı yoksa saçlarını karıştırmak mı olduğundan emin değildim.

Gerçi karıştıracak pek saçı kalmamıştı.

Yüzünü buruşturdu. "Sana zaten söyledim, son anda verilen bir karardı. Onunla bu kadar çabuk karşılaşmayı beklemiyordum ve onun..."

Sözünü kesti, elini çenesine götürdü; bu hareket bana Mal'ı çok hatırlattı. Alistair'in her zamanki kibar cazibesi, ikisi arasındaki benzerlikleri unutmamı kolaylaştırıyordu. Ama neredeyse iki yıldır ilk kez ona bakarken, o cazibenin izini bile bulamadım.

"Onun üzüleceğini beklemiyor muydun?" diye alay ettim, içimdeki öfkeyi dizginlemeye bile çalışmadan. Yoksa kıskançlık mıydı? Yeşil ve

bencil ve kaypak. Juniper dün gece dilimin üzerindeydi, o kadar erotik bir andı ki geçmişteki tüm ilişkilerimi küle çevirmişti, ve on iki saat sonra dudaklarında kardeşimin adı vardı, yanaklarında *onun* bıraktığı gözyaşları. Yatağının başucunda onun yüzüğü.

Alistair kıpırdadı, o el şimdi başının üzerinden kayıyordu, tutunacak bir şey bulamadığında şaşırılmış görünüyor. “Ne dememi istiyorsun? İçimdeki küçücük bir parçanın beni gördüğüne sevineceğini umduğumu mu?” Söylemesine gerek yoktu; *Juniper’in* ona seslendiğini fark ettiğinde dizlerinin titrediği rahatlamaya şahit olmuşum. “Her şeye rağmen , onu hala önemsiyorum. Onu her zaman önemsemeceğim.” Her kelime, bir yumruk gibi içime işledi ve ardından gelen aptalca, her şeyi açığa vuran sözlerle neden oldu.

“Onu aldattın mı?” Cevabın neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.

Hayır, biliyordum.

Yaralanmanın boyutunu bilmeden bu yarayı nasıl iyileştirebilirdim ki?

“Tabii ki aldatmadım.” Şaşkın bir ifade takınarak, *"Tanrım,* Callum, bir pislik gibi davranmış olabilirim, ama ahlaki açıdan tamamen iflas etmediğimi düşünmek istiyorum – bunu June mu söyledi?”

“Hayır.”

Kaşlarını çattı. “Ne zamandan beri Juniper’in koruyucusu oldun ki?”

Kaslarım kaskatı kesildi, ona söyleme ihtiyacı o kadar büyüktü ki, sanki Aslında bu komik bir hikaye kardeşim, ama ben de senin sevgiline senden yaklaşık altı ay sonra aşık oldum. Ve o senin sevgilin olduğunda,

Aslında komik bir hikaye kardeşim, ama ben senin sevgiline senden yaklaşık altı ay sonra aşık oldum. Ve o nişanlısı olduğunda, onu olması gerektiği gibi bir başka küçük kız kardeşim olarak görmek yerine, onu senden çalabileceğim tüm yolları planladım.

Onu hayal edilebilecek her türlü ahlaksız şekilde düşündüm; ona nasıl dokunacağımı, onu nasıl seveceğimi, onu senin asla başaramayacağın kadar nasıl inletebileceğimi.

Muhtemelen son kısmı atlardım.

“Ben onun koruyucusu değilim. Ona koruyucuya ihtiyacı yok,” dedim söyledim. Juniper, o aptal kardeşimin onu uzun süre

. Juniper'ın arabası gözden kaybolduğu anda Heather'a mesaj atmıştım.

"Burada ne işin var?" Ses tonumdan rahatsız oldu ve hemen kendimi berbat hissettim. Aylardır geri gelmesi için yalvarıyordum. Şimdi buradaydı ve ben kendini beğenmiş bir pislik gibi davranıyordum. "*Siktir*, özür dilerim, ben sadece—"

"Anlıyorum. June'a geleceğimi söylemeliydim. Sanırım umursamayacağından korktum. Ya da umursarsa kendimi yine berbat hissedecektim."

"İkiniz hiç konuşmadınız mı? Altı yıldır mı?" Keşke merakımın onun için olduğunu söyleyebilseydim. Ya da onun için.

Başını salladı. "Sence peşinden gitmeli miyim?"

Hayır, tabii ki hayır. İçimden bu ses yükseliyordu ama Juniper için "Ona bir iki gün zaman ver" dedim. Eğer onu görmek isterse bu onun hakkıydı, ama şu anda... savunmasını güçlendirmek için zamana ihtiyacı vardı. "Babamı gördün mü?"

"Hayır." Dolu bir sırt çantasını omzuna attı. "Daha yeni geldim. Önce sana uğrayayım dedim."

Bu sefer ben onun omzuna vurdum, her zamanki rahatlığımızı arıyordum. "Harika. Benim havalı küçük kardeşim bana öğle yemeği ısmarlayabilir."

Brown's'a adım attığımızda gülümsedi ama gözleri gülümsemedi. Dar kapıdan içeri sığışırken tüm gözler bize çevrildi; Alistair'i görünce gözleri fal taşı gibi açılan Jess'inki de dahil. Kasa başında çok meşgul olduğu için selam bile veremedi, biz de menüleri alıp pencere kenarındaki tek boş masaya oturduk. Juniper'ın mesajını kaçırmamak için telefonumu ekranı yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koydum. "Bana söylemeden orduya mı katıldın?"

"Ne?"

Kısa kesilmiş saçlarına başımı salladım.

"Ah." Utangaç bir hareketle elini saçlarına götürdü. "Sadece ufak bir değişiklik istedim."

"Yüzüne yakışmış. İşler nasıl gidiyor?"

Elindeki lamineli menüyü o kadar uzun süre inceledi ki, masanın ortasında bir kedi gibi kıvrılan bir gariplik oluştu. "Buraya iş hakkında konuşmaya gelmedim."

Kaşlarımı çattım. Genelde iş hakkında konuşmaktan hiç susmazdı. Alistair hiçbir şekilde narsist değildi, ama tıbbi tutkuyla bağlıydı

. "Biraz sohbet edemez miyiz? Aylardır neredeyse hiç konuşmadık."

"İş... bilirsin, her zamanki gibi..." Çatal bıçakla oynadı, peçeteyi masanın kenarına hizaladı. "Sıkıcı."

"Buna bir an bile inanmıyorum." Bir şeyler dönüyordu.

"Buna bir an bile inanmıyorum." Onda bir şeyler dönüyordu

. Pençesine diken batmış bir köpekten daha fazla ipucu veriyordu. "Ne kadar süre burada kalacaksın?"

"Bunun bir sorgulama olduğunu fark etmemiştim." Hareketsizce bekledim, ta ki o tedirgin bir nefes verene kadar. "Emin değilim, birkaç hafta, belki daha uzun."

Daha uzun mu? "Oh," menümü indirdim, şimdi ona gerçekten bakıyordum. "Bir şey olursa bana söylerdin, değil mi?"

"*Elbette*," dedi çabucak. Fazla çabucak.

Telefonum dirseğimin yanında titredi ve onu kaptım.

Harpy: Evde.

Göğsümdeki sıkışma biraz hafifledi. Tek kelime. Ama bu yeterliydi.

Alistair'e sormak için geri döndüğümde, Jess ortaya çıktı,

. "Yaşlı gözlerim bana oyun mu oynuyor, yoksa bu sen misin, Alistair, delikanlı?"

"Jess." Yüzündeki ifade bir anda belirsizden çekiciye

. Eğer her sorusunu ona yöneltme şeklindeki o doğal tavrı olmasaydı, son on dakikayı hayal ettiğime neredeyse inanabilirdim.

"İyi görünüyorsun delikanlı, sana iyi davranan bir sevgilin mi var?"

"Seninle kıyaslanacak kimse yok, Jess. Kızların nasıl?"

"Ah," dedi elini sallayarak. "O müdahaleci küçük pislikler emekli olmam için başımın etini yiyorlar. Şehirdeki hayat nasıl?"

O, sandalyesine yaslanarak güldü. "Skye ile kıyaslanamaz. Köy her zamankinden daha kalabalık, işler tıkırında olmalı."

Otomatik pilotta sipariş verdim, kardeşimi sarsıp ona ne olduğunu öğrenmek ve sorunu çözmek için duyduğum ihtiyacı bastırmaya çalışıyordum. Ama Juniper'ın sözleri

aklıma geldi. *Sana kim bakıyor?*

Çatal bıçağı sıkıca tuttuğum elimi gevşettim.

Alistair'in yardımına ihtiyacı olsaydı, bana gelirdi. Tanrı biliyor ki
. Ve sanki benim kendi sırlarım yokmuş gibi de değildi.

Bu yüzden bana "Babam nasıl?" diye sorduğunda, tek bir sapma bile yapmadan ona söyledim.

Juniper

Alistair: June... Bugün olanlar için çok üzgünüm. Böyle olmaması gerekiyordu.

"İşte bu yüzden lanet kuralların var." Yastığa yumruğumu vurdum, yastığı boyun eğdirme konusunda Yatak çarşaflarını değiştirmekten daha iyi bir iş çıkardım.

O kadar da çekici Bay Lewis otelden ayrıldıktan sonra misafir odası tam bir felakete dönmüştü. Yere kirli havlular saçılmış, yatağın yanında eski fiş yığınları duruyordu. Çarşafları çıkardığımda, sanki küçük bir veda hediyesi olarak bırakmış gibi, üzerinde kabuklaşmış bir mendil gözüme çarptı. Onu atmak için "vücut sıvıları" için ayrılmış lastik eldivenleri giydim.

O eldivenler, itiraf etmek istemediğim kadar çok iş gördü.

Genelde oda temizliğini hiç sevmem, ama bugün bu fiziksel işi canım çekiyordu. Kulaklığımdaki müziğin sesini bir kademe yükselttim ve yine yumruğumu yastığa vurdum, zihnimde Callum ve Alistair'in fazla yakışıklı yüzleri arasında gidip geliyordu.

Alistair Kinleith'e dönmüştü.

Sanki görünmez bir sınır çizgisini aşmış gibi hissettim, özenle oluşturduğum sükunetimi kontrolden çıkardı. Dürüst olmak gerekirse, Callum haftalardır bu kontrolümü yavaş yavaş aşındırıyordu.

Bunu beklemeliydim – Heather bana babalarının teşhisini bildirdiği andan itibaren bekliyordum. Alistair, hasta bir aile üyesi varken asla uzak kalmazdı. Köyün içine her adım attığımda haftalarca arkamı kollamıştım. Ve

ortaya çıkmayınca rahatlamaya başlamıştım.

Hepsi benim lanet hatamdı.

Yastığa tekrar yumruk attım, elimde yankılanan yankılanmasından *zevk aldım*.

Beni daha çok neyin etkilediğinden emin değildim. Kalbimi paramparça ettikten sonra Alistair'i ilk kez görmek mi, yoksa Callum'la birlikte olduğumu gördüğünde başını hafifçe eğmesi mi? O başını eğişini tanıdım. Buna "denklem çözme başını eğişi" derdim; zihninin en olası sonucu bulana kadar her olası sonucu hızla gözden geçirdiğini bildiğimde. Ağabeyinin beni o kadar şehvetli bir şekilde yaladığını, o acı verici tatlı mutluluktan öleceğimi sandığımı hiç tahmin edebilir miydi?

Alexander'ın öldüğü geceden beri bu tür bir panik hissetmemiştim ve duygularım o kadar şiddetliydi ki, bedenimin . Sonra Alistair her şeye son vermişti ve ben de her şeyi kapatmışım. Sadık bir kız evlat olarak Skye'ye kalıcı olarak dönmüştüm ve o zamandan beri rutin hayatımı sürdürüyordum.

Dün geceye kadar, diye alaycı bir ses. Ve o gece Glasgow'da.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama Callum haklıydı. İçindeki bir içgüdü

neye ihtiyacım olduğunu, beni neyin tahrik ettiğini *biliyordu*. Son altı yılda sadece iki kez boş bir öfkeden başka bir şey hissetmiş olmamın son altı yılda boş bir öfkeden başka bir şey hissettiğim iki tek seferde, Callum Macabe'nin benimle doğrudan bir bağlantısı olması klitoris. Tesadüflere inanmazdım. Ve bu bir sorundu; çünkü bu sabah olanlara rağmen, zamanın yarısında ona tahammül edemediğim gerçeğine rağmen

, o heyecanı tekrar hissetmek istiyordum. Ne kadar iyi olacağını zaten biliyordum. Ama şimdi ona zevk verme sırası bendeydi ve bunu yaparken onun kontrolünü kaybetmesini ve ağzı açık kalmasını istiyordum.

Yastığı temiz bir kılıfına yerleştiriyordum ki bir el omzuma kondu.

"*Kahretsin...*" Kulaklıklarımı çıkardım. "Heather, ödümü kopardın!" Görmeyi beklediğim en son kişi oydu.

"Özür dilerim." Yüzünde utangaç bir ifade belirdi. "Hank burada olacağını söyledi. Savaşa çıkmaya hazır gibi görünüyordu."

Yastığı düşürdüm ve yatağa çöktüm. "Hank mi söyledi?" Arka kapıdan

gibi koşarken, gözlerimden akan gözyaşları gözlerimi birbirine yapıştırmıştı. O, olayı çözüp çözmediğini düşünmeye vaktim olmamıştı. "Alistair'i mi gördün?" diye sordum, anlamaya başlamışım.

Güzel yüz hatları şefkatli bir gülümsemeyle büküldü. "Hayır. Callum söyledi. O geldiğinde Brown's'ta sırada beklediğini ve konuşacak birine ihtiyacın olabileceğini söyledi."

Bu biraz tatlı bir davranış olsa da lanet olsun. Midemi bulandırdı. “Seni rahatsız etmemeliydi, ben iyiyim.” Sırt üstü yattım, yatağın üzerine çapraz olarak uzandım. Eğer bana tekrar bağırarak için gelmişse, devam etsin. Tartışacak enerjim yoktu.

Bir süre sessizlikten sonra, ağırlığı yanıma yerleşti. “Bu yatak rahatmış.”
“Teşekkürler. Geçen yıl hafızalı köpükle yeniledim.”

Birkaç dakika öylece uzandık, aralıklı
“Bana kimi hatırlattığını bilmek ister misin?”

“Morticia Addams mı?” diye umutla sordum.

“*Korkmuş* gibi bakma, Mal harika biridir.”

Dehşete kapıldım ve başımı eğip ona baktım. “Kardeşin Malcolm mu?”

“Öyle bakma, Mal harika biridir.”

Katıldım ama, “Mal... *yumuşaktır*. Bazen mide bulandırıcı derecede tatlıdır, ben bunların hiçbirini değilim.” *Kahretsin*. Başkaları da böyle mi düşünüyordu?

Kardeşini tanımlamama güldü. “O tüm bu
, ama uzun süre bunu nasıl göstereceğini bilemedi. Tüm duygularını içinde sakladı ve onu seven herkesi uzak tuttu.”

“Sence ben de öyle mi yapıyorum?”

Yüzü buruştu, sarı saçları başının etrafında bir hale gibi duruyordu.
“Evet dersem kızarmısın?”

Dudaklarımı ısırdım. “Kızmam. Ama sana, olmayan bir sorunu aradığını söylerim.” Duygularımı kendime saklamak beni bastırılmış yapmazdı. Sadece her zamanki gibi sorunlarımla tek başıma başa çıkmayı tercih ediyordum.

Tekrar baktığımda onun zaten beni izlediğini fark ettim, Macabe'nin gözleri sanki yirmi beş yıllık beni ilk kez görüyor ve gördüklerinden hayal kırıklığına uğramış gibi. “Tamam, June.” Yüzünü tavana çevirdi. Gidecek sandım ki... “Özür dilerim.”

Yutkundum, parmaklarım göğsüme sıkıca bastırdığım yastığı kavradı.
“Neden özür diliyorsun?”

“Çünkü tam bir pislik gibi davrandım. O gece sana öyle saldırmamalıydım...”

“Buna her türlü hakkın vardı...”

"Hayır, yoktu. Sen ve Callum yetişkinsiniz ve ne isterseniz onu yapmakta özgürsünüz, sadece beni şaşırttı ve ben kötü tepki verdim. Tıpkı Alistair ilişkisini bitirdiğinde yaptığım gibi." Derin bir nefes aldı. "Ona çok kızgındın... ve ben kardeşimi sevmeye devam ederken sana nasıl destek olacağımı bilemedim. Seçim yapmak zorunda olduğumu hissettim. Berbat bir bahane, biliyorum – senin tarafında olmalıydım."

Şimdiye kadar yaşadığımız en büyük kavgayı hatırladım. Onun hakkında tek bir kötü söz bile duymayı reddettiğinde mutfağında birbirimize nasıl bağırdığımızı. Ondan sonra aylarca konuşmadık, hayatımda ondan en uzun süre uzak kaldığım dönemdi. Ve barıştığımızda bile – her zaman doğal kabul ettiğim o rahatlığı kaybetmiştik.

"O senin kardeşin." Kırılmıştım, ama doğrusu onu hiç suçlamamıştım. *Elbette beni değil, ailesini seçecekti.*

"Öyle. Ama sen benim kız kardeşimsin – kendim seçtiğim bir kız kardeş. O senin kalbini kırdı ve ben senin yanında olmalıydım... Tanrım, ne kadar naiftim." Sesi kırıldı, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Seni her şeyden çok seveceğine söz veren kişinin, aktif olarak ayrılmayı *seçtiğinde* nasıl bir his olduğunu anlamamıştım. Kendin hakkında bildiğini sandığın her şeyi nasıl tamamen sıfırladığını

. Biliyorsun, ben de '*O sadece bir erkek, kızım bunu atlatır*' diye düşünmüştüm. Ama sonuçta mesele o adam değil, değil mi? Mesele, kalp kırıklığının seni neye dönüştürdüğü.

Parçalanmış özgüven, köydeki fısıltılar ve anlamlı bakışlar, herkesin bunu önceden gördüğünü ve senin sadece bunu göremeyecek kadar kör olduğunu sorguluyor. Ve eğer biliyorlarsa, o zaman neden seni uyarmadılar ki? Tekrar tekrar kafanda yankılanan sorular: *Onu kalmaya ikna edemediğim için benim neyim bu kadar yanlış?*

"*Diğerleri de bunu fark edip gitmesi ne kadar sürer?*" Ona uzandım ama o elini kaldırdı ve akan gözyaşlarını sildi. "Demek istediğim, gerçekten çok üzgünüm Juniper, Mike gittikten sonraki ilk birkaç ayı sensiz atlatamazdım. Şimdi sıra bende. O buradayken neye ihtiyacın olursa, senin."

Beni seçiyordu. Söylemeye çalıştığı şey buydu.

Gözlerim doldu, o kadar yoğun bir şekilde ki konuşamayacağımdan emindim

. Yaklaşarak başımı omzuna dayadım. Uzun bir süre sessizce uzandık.

"Kahretsin... Sanırım hasta oluyorum." Alistair'i gördüğümde beri boğazımın arkası kaşınıyordu. Bir de o lanet olası ağlamalar vardı.

"Peki... şu anda Callum'la çıkıyor musun?"

"Hayır." Bu kelime ağzımdan fırladı ama pek doğru gelmedi. "Tam olarak değil... biz, şey... durum biraz karmaşık."

"Iyy." diye inledi. "Kardeşlerime ilgi duymayan yeni arkadaşlar bulmam lazım. İğrenç bir durum."

Gülerek, o da sadece bir annenin yapabileceği şekilde saçlarımı geriye doğru okşadı. Sonra aklıma geldi, "Heather... Sanırım bir adam bu çarşafın üzerine boşalmış."

Heather dehşetle çığlık attı ve ikimiz de ayağa fırladık, sanki sperm partisinin ön sıralarında oturmuşuz gibi giysilerimizi silkeledik. Sonra gülmeye başladık. O kadar çok güldük ki, başka bir tür gözyaşlarını silmek zorunda kaldım.

Öfke bir rahatlamaydı. Ama kahkahanın da öyle olabileceğini unutmuştum.

"June! İyi misin?" Birkaç saat sonra, April'in kapısı ardına kadar açıldı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, keskin yüz hatlarında her bir çil belirginleşmişti.

"Girebilir miyim?" diye sordum ama o çoktan kenara çekilmişti. O ve Mal'ın paylaştığı küçük ama sıcak kulübeye dalarken bana yer açtı. Mal, kanepedeki yerinden bana hafifçe başını salladı. Bir elinde bir kitap tutuyordu, diğer eliyle ise Dudley'in sırtını tembelce okşuyordu.

"Ben de tam seni arayacaktım," dedi, peşimden mutfağa girip ve bir kupa aldı. "Mal bana Alistair'den bahsetti, bu konuda konuşmak ister misin?"

"Aslında bu yüzden gelmedim." Mal'a gergin bir bakış attım, sonra "*Siktir et, artık o da bu işin bir parçası*" diye düşündüm. "Callum bana oral seks yaptı."

April, kahve damlaları gömleğine bulaşırken, "*Ne yaptı?*" diye kekeledi. "*Lanet olsun.*" Mal ayağa kalktı ve elini çenesine sürdü. Dudley

, aniden okşamanın kesilmesine mızızlanarak başını kaldırdı. "Bunu bilemem. Bir saat sonra Alistair'le buluşacağım."

April öfkeyle alaycı bir şekilde güldü. "Bunun Alistair'le hiçbir ilgisi yok."

"İkisiyle de birlikte olacağım ve sır saklamakta berbatım. En son kurdeşen çıkmıştım."

"Tamam, bu kadar yeter." April kanepeye yerleşip bacaklarını altına kıstığında elimi salladım.

"İyi miydi? Callum'la, yani," dedi.

"Sormana bile gerek var mı? Adamı gördün." Ağzı günah işlemek için yaratılmıştı.

"Ben gidiyorum," dedi Mal, kitabını koltuğunun altına sıkıştırıp April'in alnına bir öpücük kondurdu.

"O kadar iyiydi ki, April," diye inledim, Mal'ın arkasından kapı kapanır kapanmaz ellerimle yüzümü kapattım. "Hayatımın en ateşli anıydı ve şimdi mahvoldum."

"Neden?"

"Çünkü tekrar yapmak istiyorum. Ve tekrar, tekrar, tekrar." Onu o kadar çok istiyordum ki, Alistair'in dönüşü bile bu açlığı uzun süre bastıramamıştı.

"O kadar mı iyiydi?" Kaşımı kaldırdım ve o sırttı. "*Kahretsin*. Her şeyi değiştiriyor, değil mi? Birisi neye ihtiyacın olduğunu ve bunu sana nasıl vereceğini biliyorsa."

"Değiştiremez."

"Neden?"

"Çünkü bu işin bir geleceği yok." Ve bu durum ne kadar uzun sürerse, oynadığımız oyun o kadar tehlikeli hale geliyordu.

April kollarını kavuşturdu. "Tekrarlıyormuşum gibi görünme riski var ama yine soruyorum, *neden*?"

"Alistair! Şu anda hepsinin Jim'le başı dertte, ben de onlara hiç gerek olmayan fazladan bir sorunum."

"Alistair'in senin aşk hayatında söz hakkı yok. Callum'un sana bakışını gördüm, onun için bir sorun olmaktan çok uzaksın."

"Bana nasıl bakıyor?" Bunu söyler söylemez içim cız etti. Sanki aşık olmuş on altı yaşındaki bir kız gibi, hoşlandığı çocuğun sonunda onu fark etmesini dileyerek.

Acınası bir durum.

O yumuşak bir gülümsemeyle, "Ben de bir keresinde Heather'a Mal hakkında tam olarak aynı soruyu sormuştum," dedi.

“Ne dedi?”

“Bana sanki bir ilham kaynağıymışım gibi baktığını söyledi.”
Gözlerindeki nazik sevgiyi görünce kalbim sıkıştı. Callum da ona tam olarak öyle bakıyordu.

“Sence Callum da bana öyle mi bakıyor?”

“Kesinlikle hayır.” Güldü. “Sana sanki dünya yanmak üzereymiş ve kurtaracağı tek kişi senmişsin gibi bakıyor. Bunu bu kadar uzun süre nasıl sakladı bilmiyorum...” Sesi kesildi, benim

şaşkın bakışımı fark edince sözlerini yarıda kesti. Sözleri kafamda yankılanıp duruyordu, tıpkı Callum'un dizlerinin üstüne çökmüş, dilini klitorisimde gezdirirken, sanki bu ona verilen en önemli görevmişçesine, gözlerinde çılgın bir coşkuyla benim orgazmımı izlediği görüntüsü gibi.

“Ondan hoşlanman normal,” dedi April bir süre sonra.

“Ondan hoşlanmıyorum,” diye yalan söyledim. Duygularımı yüksek sesle itiraf etmeye henüz hazır değildim. Gözlerini devirdi. “Ne? O bakış da neyin nesi?”

Omuz silkti. “Bence hanımefendi fazla itiraz ediyor.”

“Lütfen kedimi bu işe karıştıрма,” diye inledim. “Ve hanımefendi tam da olması gerektiği kadar itiraz ediyor!”

Callum

Callum: Bu sabah babamı randevusuna götürebilir misin? Portree'de halletmem gereken işler var.

Callum: Buzdolabına yapıştırılmış günlük rutin programı var. Harfiyen ona uy, bu onun endişesini hafifletmeye yardımcı olur. Sana nasıl yapılacağını anlatabilirim.

Alistair: Sanırım idare edebilirim.

Callum: Pardon, pardon, adada *Dr. Macabe* olduğunu unutmuşum.

Alistair: Bu hakareti kabul edemem. Şu anda yazarken valizlerimi topluyorum.

“Eğer dinlediğin müzik buysa, yıllardır gülmemiş olmana şaşmamalı dinlediğin müzik buysa, harpy. Lanet olasıca iç karartıcı.” Ivy House’un küçük mutfağının kapısından Juniper’ı izlerken. Bir an için çok ileri gittiğimden korktum. Sonra o, büyük bir . Kötü niyetli gülümsemesi, kalbimi yeniden çalıştırmaya yetecek kadar elektrikle doluydu.

“İstersen Phil Collins çalabilirim?”

İşte o. Her zaman hemen işin içine girer.

“Sence tam olarak kaç yaşındayım?” Yaklaşarak ellerimi paslanmaz çelik tezgaha koydum.

"Cüzdanını pantolonuna bağlamak için o küçük zincirlerden almayı düşünmen gereken kadar yaşlı."

"Bu sabah alaycı mısın, tatlım?" Bunun için onu dizimin üstüne yatırmam gerekirdi. Kuşkusuz, ikimizden birinin kıcı kızarsaksa, bu daha çok ben olurum.

“Öyle görünüyor.”

Sonunda onu baştan aşağı süzdüm. Tayt ve bol tişört giymişti, onu hiç bu kadar rahat giyinmiş görmemiştim. Yine de nefesimi nefesimi kesiyordu. Yemin ederim, bu lanet olası bir büyüdü.

Aşk ile tutku arasındaki fark buydu. Juniper her zaman gözlerimin gördüğü en çarpıcı kadın olacaktı, bu tartışılmaz bir gerçektir, ama o anda onu benim için *güzel* kılan şey, gücüdür. Gözleri hâlâ biraz şişmiş, burnu Alistair'in verdiği duygusal darbe yüzünden kızarmış ve yine de, işte buradaydı, tam da tahmin ettiğim gibi.

Gözleri yine kaseden yukarı kaydı. "Burada olmamalısın."

"Sana da güneydin, güneş ışığı. On dakika sonra çıkıyoruz, üzerine sıcak bir şeyler giy." Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Anlaşmamıza sadık kalmak istediğini söylemiştin. Hala üç randevum var, "Hatırladın mı?"

"Hastayım

"

"Hasta gibi görünmüyorsun." Şu anda hamuru yaladığı parmağına dikkatle baktım.

Durakladı; parmağı dudaklarının arasında kaldı. "Bulaşıcı değil."

"Harika." Ellerimi çırpıttım. "Gidelim." *Hadi*, diye içimden seslendim. *Gel benimle, tatlım. Bunun hiçbir şeyi değiştirmesine izin verme.*

"Hayır."

"Hayır mı?" Hank'in sert sesi, kapıdan bir saniye , hırçın adam ortaya çıkmadan bir saniye önce, geniş göğsünün üzerinde şef önlüğünün düğmelerini ilikliyordu. "Mutfağımda ne işin var?"

"*Yardım ediyorum.* Yulaf kurabiyelerini yapmaya başladım bile."

Ellerini iterek kaseyi aldı, küçük parmağını hamura batırıp tadına baktı. Yüzünü buruşturarak biraz daha şeker ekledi. "Yardıma ihtiyacım yok. Oğlanın teklifini kabul etsen iyi olur."

"Gördün mü?" Hank'e göz kırptım. O da bana ters ters baktı. "Bütün gün böyle gidip gelebiliriz, cadaloz, ama bu iş senin kışın benim ön koltuğumda oturarak bitecek."

Beni tamamen görmezden gelerek Hank'e döndü. "Kahvaltı servisini kim yapacak?"

"Ada, o zaten resepsiyonda."

Juniper kaşlarını kaldırdı. "Birlikte mi geldiniz?"

Bunun mümkün olduğunu sanmazdım ama adam gerçekten kızardı. "Öyle değil, dün lastiği patlamıştı. Onu arabamla götürmeyi teklif ettim,"

mırıldandı. Juniper o kadar sevindi ki, benim dudaklarım da gülümsemeye başladı.

“O olmadan idare edebilir misin?” diye Hank’e sordum, Juniper itiraz etmeden önce tezgahın arkasından dolanıp elimle ağzını kapattım.

Bıyığı seğırdi. “Evet.”

“O zaman anlaştık.” Omzuna hafifçe baskı uygulayarak onu kapıdan dışarı yönlendirdim. “*Siktir.*” Avucumun etli kısmında bir acı hissettiğimde irkildim. “Beni ısırdın.”

“Çek elini,” diye tısladı o, ben ise minicik diş izlerine hayretle bakarken.

“Bunları dövme yaptırsam tuhaf olur mu?” Elimi ona göstermek için uzattım.

Dudakları tam umduğum gibi seğırdi. “Sen tuhaf bir adamsın, Callum Macabe.”

Cevap yerine yanağına bir öpücük kondurdum ve koridordan geri çekildim. “Arabada olacağım, on dakikan var. Ah, bir de mayoyu... Ya da almayın.”

O orta parmağını gösterdi. Ben de hemen karşılık verdim.

Alistair: Babamın tıbbi kayıtlarının nerede olduğunu biliyor musun? Annem bulamıyor.

Alistair'den gelen mesajın zaman damgası beş dakika önceydi.

Callum: Masanın üst çekmecesinde.

Alistair: Çok hızlıymışsın. Portree'ye gidiyorsun sanmıştım?

Kahretsin.

Callum: Benzin almak için durdum.

Yalan söylemekten nefret ediyordum. Karmaşık geçmişimiz göz önüne alındığında, yalan söylemenin şimdilik en güvenli yol olduğunu söyleyen içimdeki çığlık atan ses olsa bile, karmaşık geçmişi göz önüne alındığında. Alistair'in evde olduğu için Juniper'la geçirebileceğim zamanı bu şekilde harcamak beni özellikle kötü hissettiriyordu.

Callum: Mutfakta kreşler ve bakıcı destek grupları için bazı broşürler bıraktım, annene bir bakmasını söyler misin? Senden gelmesi yardımcı olur diye düşünüyorum.

Alistair: Bana bırak.

Arabanın kapısı açıldı ve telefonumu bardak tutucusuna bıraktım. Juniper yolcu koltuğuna kayarken babam ve Alistair hakkındaki tüm düşüncelerim

. Aldığım bere alnına kaymış, güneş gözlüğü o kadar koyu ki onu cenaze törenine katılan biriyle karıştırabilirdin, hafifçe yukarı kıvrık burnunun üzerinde duruyordu.

"Benimle görülmekten mi korkuyorsun?"

"Sen korkmuyor musun?"

"Hayır." Brown's'tan aldığım bir kahve bardağını uzattım ve motoru çalıştırdım. "Bana kahve mi getirdin?"

"Hayır, içi boş. O küçük bardakları toplamayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Sabahları çok komiksin, Macabe." Sözleri alaycılıkla doluydu.

"Demek istediğim... hemen yan komşumuzdasın." Ağaç sınırını işaret etti. "Sadece kahve almak için neden köyün o kadar uzağına kadar kafe almak için?"

Çünkü Jess'in kahvesini sevdiğini biliyorum. Yanaklarım yanacak gibi , fincanı eline tutuşturdum. "Yeterince soru sordun. İç şunu."

Bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Soğuk."

"Evet..." Yüzümü buruşturarak, kendim de uzun bir yudum daha aldım. "Zamanında hazır olsaydın sıcak olurdu. Şimdi ikimiz de acı çekmek zorundayız." Motoru çalıştırarak, orta konsola işaret ettim. "Yol biraz uzun, o çok sevdiğin hüzünlü müziği çal."

Juniper

Skye Adası Rehberi Peri

Havuzları Mesafe:

8 km. Süre: 3 saat.

Arazi: Engibeli bozkır yolu. Havuzlar arasındaki dar köprüler. Dalgalı tepeler.

Ziyaretçiler, çiçek açan funda ve turba ile çevrili muhteşem yürüyüşün tadını çıkarabilirler.

Cullin dağlarının gölgesinde akan berrak dereyi takip edin. Birçok büyüleyici havuz ve şelaleyi keşfetmek için mola verin; yeterince cesur hissedenler buz gibi suya bile girebilir.

"Yürüyüşe çıkacağımızı söylememiştin." Tamamen estetik amaçlarla seçtiğim aptal spor ayakkabılarım düz kayalarda kaydı ve ağırlığımı dağıttı.

Callum dirseğimi tuttu ve devam etmeden önce beni dengeledi. "Arabayı hala görebiliyoruz."

Omzumun üzerinden geriye baktım ve... evet, oradaydı. "Sadece tepenin üzerinde olduğu için," diye karşılık verdim, dik yokuşu yavaşça inmeye çalışarak. Aslında, *ben* yavaştim. Macabe sanki uçuyormuş gibi görünüyordu; yürüyüş botlarının bağcıkları kısmen bağlanmış olsa bile, sanki su üzerinde yürüyormuş gibi tepeden aşağı süzülüyordu.

"Bir dakikalığına yürüyüşü unut ve tüm bunlara bir bak." Bizi durdurdu ve iki eliyle uzaktaki dağ silsilesini işaret etti; geniş karlı zirveleri, *Yüzüklerin* Efendisi filminden çıkmış gibi berrak gökyüzünü kesiyordu.

Burası Cullin dağ silsilesiydi, ya da en azından arabada, benim ya da *öyle bir* şeydi.

Bu konuda. Geniş omuzlarında gerilen kablo örgülü süveteri dikkatimi fazlasıyla dağıtmıştı.

"Güzel, sanırım." Onu kızdırmak için ses tonumu sıkılmış gibi tuttum, ama hayranlığımı gizlemek için epey çaba sarf etmem gerekti. Dar taş yolun kenarından, su dar derelerde akıyordu; ilkel kayaları cam gibi keserek dans edip dalıyor, örümcek ağlarından oluşan bir deniz gibi dallanıp budaklanıyordu, ta ki akarsular düzinelerce küçük şelaleye dönüşüp sığ turkuaz havuzlara dökülüyordu. Yolu, en parlak yeşil yosunla kaplı kayalar süslüyordu; o kadar büyüktüler ki, oraya ancak devler koymuş olabilirdi.

Callum, ilgisizliğimi açıkça görmüş olmalı ki, "Ben de ilk ziyaretimde kendimi bunalmış hissetmişim," dedi.

Artık bu yerin neden Peri Havuzları olarak adlandırıldığını anlıyordum. Arabadan on dakikadan fazla uzaklaşmamıştık, ama sanki sanki tökezleyip başka bir dünyaya düşmüş gibi hissettim. Buraya bu kadar çok turist göndermişken, ben nasıl olur da hiç gelmemişim?

"Bu topraklarla ilgili eski bir efsane var," diye başladı Callum, sesinde doğuştan hikâye anlatıcısına özgü derin bir bariton vardı. "Hikâyeye göre burası, Dunvegan'lı MacLeod'lar ile Sleat'lı MacDonald'lar arasında yaşanan İskoçya'nın en kanlı savaşlarından biri olan Coire na Creiche'nin yapıldığı yer." Özellikle dik bir basamakta geri dönüp elimi tuttu ve aşağı inmeme yardım etti. Ona bacaklarımın neredeyse onunki kadar uzun olduğunu söyleyebilirdim. *Söyleyebilirdim* ama söylemedim. parmaklarımızı gevşekçe birbirine doladığında, buna da itiraz etmedim.

"Ne için savaştılar?"

"İnsanlar neden savaşa girer ki? Para, toprak, kaynaklar. Büyük olasılıkla bir kadın." Omzunu omzuma hafifçe vurdu. "Her neyse, MacDonaldlar, günlerce süren ve o kadar kanlı bir savaşın ardından zaferi elde etti ki, göllerin kanla kırmızıya boyandığı söylenir. Topraklara o kadar çok ölüm ve yıkım geldi ki, bunun bir daha asla tekrarlanmayacağına yemin ettiler. Sözlerine sadık kalarak, bu Skye'deki son klan savaşı oldu."

Boş elimle uzun çimlerin üzerinde parmaklarımı gezdirirken, Callum'un tarif ettiği bu huzurlu yeri hayal etmek imkansızdı. "Güzel bir hikaye."

"Beğeneceğini düşünmüştüm, kana susamış iblis."

Dişlerimi göstererek gülümsedim ve o da güldü.

“Orduda olmak hoşuna gitti mi?” Rahatlık bir anda kayboldu ve bu kez ben, gerçekten sendeleyeni tutmak zorunda kaldım. “Özür dilerim, buna gerek yok...”

“Hayır. Sorun değil, sadece biraz şaşırdım, hepsi bu. İnsanlar hep yurtdışında geçirdiğim zamanları merak ederler ama kimse o zamanlar nasıl hissettiğimi

.”

Sessizliğe büründüm, ona konuyu değiştirmesi için fırsat verdim. Callum'un çekinmeyeceğini bilmeliydim.

“Nefret ettim.”

“Hangi

kısmını?”

“Hepsinden. Eğitimden, görevden, hayatımın geri kalanında hayatımın geri kalanında beni rahatsız edecek şeyler.” Sesinde, onun yapabileceğini hiç düşünmediğim kadar acı vardı. “Kendimi bildim bileli annem bana *hassas ufaklık* derdi. Diğerlerinden daha diğerlerinden daha hassas olduğumu sanmıyorum, ama annem gibi sanata ilgi duyuyordum ve hayvanları seviyordum. O da benim o yönümü besledi. Ama yaşlandıkça, onun... sevdiği tüm yönlerimden .” *Onun* kim olduğunu sormama gerek yoktu. “Oğullarının erkek olmasını istiyordu ve en büyüğü olarak örnek olmak bana düşüyordu. O takma adı ve kendimin daha yumuşak yanlarını nefret etmeye başladım... ta ki kendimi dünyanın öbür ucunda, tahammül edemediğim bir savaşta sıradan bir beden olarak bulana kadar; arkadaşlarımı kucaklarken – onlar ölürken, neye bulaştıklarını tam olarak anlayamayacak kadar genç neye bulaştıklarını bile bilmeyen arkadaşlarımı – ölürken kucakladım. Yardım etmemiz gereken masum sivillere elimden geldiğince yardım ediyordum ve tek düşünebildiğim

düşünebildiğim tek şey şuydu: Eğer bu, babamın beklentilerini karşılamaksa,” başını sertçe salladı, sesi duygularla boğulmuştu, “bunun bir parçası olmak istemedim.” Boğazıma keskin bir şey takıldı.

Konuşamıyordum.

parmaklarını sıktım. O da hemen karşılık verdi, diğer elini uzatıp parmak eklemlerimi kapladı, sanki bir can simidiymişim gibi sıkıca tuttu. Daha önce hiç *kimse* için öyle olmamıştım.

, o her zaman soğukkanlılığın vücut bulmuş hali olmuştu. Her zaman kontrolü elinde tutardı. İşini nadiren eve taşırdı. Bana bir kez bile ihtiyaç duymamıştı. Sırf bu yüzden “Bunu daha önce

.”

Yürürken bana bir göz attı. “Ne?”

"Sen ve ben. Her zaman birbirimizin tam zıttı olduğumuzu düşünürdüm, oysa gerçekte – bu sanki aynaya bakmak gibi. Kendimin çok daha düzenli bir versiyonuna, ama—" Yanaklarımın kızardığını hissettim, bunu

"Demek istediğim, anlıyorum. Beklentileri karşılamaya çalışmak."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Kimin?"

"Herkesin." Bu kelime, suyun gürültüsünden neredeyse duyulmuyordu, ama sanki bir uçuşun tepesinde durup bağırmışım gibi hissettim.

"Yeni ebeveynlerin her zaman ilk söyledikleri şeyin, çocuklarını kollarında tutana kadar

çocuklarını kollarında tutana kadar gerçek sevgiyi hiç bilmediklerini söylediklerini fark ettin mi? Eh, benim biyolojik ailem beni hiç sevmeydi." Sanki bu bilgi beni defalarca paramparça etmemiş gibi omuz silktim. "

. Sanırım o zamandan beri arayış kapatmaya çalışıyorum." "Ne sınavı?"

Harika bir soru. Cevap vermediğim anlaşılınca cevap vermeyeceğim belli olunca başka bir soru sordu. "Neden Fiona'ya anne demiyorsun?" Söyleyebileceği onca şeyin içinde bunu beklemiyordum.

Bir taşı tekmeledim. "Benden bunu istemedi." "Sence istemez miydi?"

"Hayır... Eminim ki sorun etmezdi. Ama o ayrımı korumak her zaman daha kolay oldu. Ne olur ne olmaz diye..." En büyük korkumu nasıl dile getireceğimi bilemediğimden sözlerim yarıda kaldı. "Fiona ve Alexander'la ilk tanıştığımda yedi yaşındaydım, Inverness yakınlarında kendi kendi üç küçük çocuğu olan bir koruyucu ailenin yanındaydım. Fiona'nın titrediğini hatırlıyorum. Bana yaşıma için çok büyük olan bu doldurulmuş tavşanı uzatıp, 'Merhaba Juniper, sorun olmazsa gelip bizimle yaşayacak mısın?' demişti. Ben de 'Ne kadar kalacağım?' diye sormuştum."

Yüzündeki ifade değişti ve anladığını anladım. "Hayatında olması gereken insanlar, mükemmel olmadığın için seni reddetmezler . Eğer reddederse, onlar hiçbir zaman *sana ait* insanlar değildi."

"Bunu bilmek korkuyu ortadan kaldırmıyor." Sürekli bir korku içinde yaşıyordum. Kendimi bu korkuya kaptırmış ve içinden rahat bir yuva yaratmıştım. "Birkaç hafta geçsin, sen de benden bıkacaksın."

"Bu imkansız." Beni durdurdu, yüzünde şiddetli bir kararlılık yüzünde belirgin bir kararlılık vardı. "Geçen gün sana hislerim hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?" Kalbim güm güm atarken başımı salladım. "Olan biten her şeye rağmen sana cevap vermek için baskı yapmayacağım ama şunu bilmeni istiyorum

bilesin ki – son birkaç yıldır hayatımı uyurgezer gibi yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Günümün tek parlak noktası sendin... O sırtışını gördüğümde içimde uykuda olan bir şey yeniden canlanıyor ve bir tane daha kazanmaya cesaret ediyordum.”

Yolda durdu ve kocaman elleriyle yüzümü şefkatle kavradı. “İğrenç derecede klişe gibi gelme riski olsa da, tatlım, senden bıkmış olsam bile ne olur? Ne olmuş yani? *Bana* kocaman bir *siktir* çekip diye bağır ve o muhteşem kışını daha iyi bir şeye yönelt. *Juniper Ross* kimsenin sevgisini dilenmez.”

Alnı benim alnıma değdi. “Ayrıca, bunu göremezsen o sözlerin hiçbir anlamı olmadığını da biliyorum. Kendini görmek ve , ancak o zaman ciğerlerindeki nefesin bir gramını bile hak etmeyen biri hayatında olmak istemediğine karar verdiğinde umursamayacaksın.”

Sözleri kalbimin çarpmasına neden oldu. “Senin yaptığın gibi kendimi savunmak mı?” dedim ve o gülmemeye çalışarak gözlerini kısarak baktı. “Sen etrafındaki herkesin sorumluluğunu üstleniyorsun, sanki herkesi ...ben de dahil.” *Saçmalıklarını görüyorum*, dedim içimden, *tıpkı senin benimkileri gördüğün gibi*.

Gülümsemesi o kadar hafifti ki, Community Ken'deki gülümsemesinden çok farklıydı, sanki bunu hak etmişim gibi hissettim. “Birlikte geliştirebiliriz.”

Bununla tam olarak ne demek istediğini bilmiyordum, ama itiraf etmeliyim ki kulağa hoş geliyordu. “Sanırım senden hoşlanabilirim, Macabe.”

Alnı hâlâ benimkine yapışık halde, yine güldü. “Kus torbası lazım mı?”

Omzuna yumruk attım. “Ve işte böylece, iyileştim.”

Kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine yaklaştırdı, beni patikaya doğru yönlendirdi. “Geri dönüş yok, tatlım. Benden hoşlanıyorsun.”

Seviyordum. Bu çok büyük bir sorundu.

* * *

“İçeri girmiyorum.”

“Evet, gireceksin.”

Düz bir kayanın üzerinde dururken titredim ve paltomu sıkıca sardım, aldığım iki parçalı mayo birdenbire aptalca bir fikir gibi gelmeye başladı. "Su kirli görünüyor." Berrak mavi dalgalar tam o anda çıplak ayak parmaklarımı yalayıp beni yalancı ilan etti.

"Harpy, taşaklarım vücudumun içine geri girmeye çalışıyor, o yüzden ikimize de bir iyilik yap ve o tatlı kışını buraya sok." Havuzda bel hizasında duran Callum, sözlerini vurgulamak için su yüzeyine bir şaplak attı sözlerini vurguladı.

Dondurucu rüzgâr, gömleksiz vücudunun yarattığı sıcaklıktan dikkatimi başka yöne çekmekte oldukça başarılıydı. Bu fırsatı kaçırmamak için gözlerim göğsünden aşağıya, o saçma sapan mavi mayosuna ve minicik, minicik mizlere kaydı. "Bu *senin* sorunun gibi görünüyor."

"Beş dakika. Tek istediğim bu."

Kahretsin. O ses tonunu kullanmasından nefret ediyordum; hem emredici hem de umut dolu, sanki bu benimle paylaşması *gereken* bir şeymiş gibi.

"Peki." Ceketimin fermuarını aşağı çektim. "Bana bakma." "Aklımın ucundan bile geçmez."

O gözlerini eliyle kapatana kadar bekledim, aynanın Callum'un kaslı karın kaslarını nasıl yansıttığını bir saniye izledim, on ikisini de hayranlıkla seyrettim ve paltomu diğer giysilerimin yanına en yakın kayanın üzerine attım.

Ayak bileğimin etrafında su dalgalandığında, tısladım. Callum parmaklarını ayırdı ve takdir dolu bir ısıklık çaldı.

"Bakmayacağını söylemiştin!"

"Yalan söyledim." Sıcak bakışları etrafta dolaştı. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Kim vahşi yüzme için bunu giyer ki?"

Sade ama ipli siyah bikini, hayal gücüne çok az yer bırakıyordu . "Elimdeki tek mayo bu." O sadece homurdandı ve ben baldırlarıma kadar suya girdim, küçük göğüslerimi gizlemek için kollarımı kıvırdım. "Donuyorum."

"On adım daha gel, seni ısıtayım." Bunu en tatlı tehditmiş gibi söyledi ve lanet olsun, adımlarımı hızlandırdım, gözlerindeki yansımamı görebilecek kadar yaklaşıp suda ilerledim.

"Şimdi ne olacak?" Dişlerim takırdıyordu.

"Ne istersen, bu yerin güzelliği de bu." Burnunu tuttu ve su yüzeyinin altına daldı, bir anlığına ortadan kayboldu

sonra elini ayak bileğime doladı ve çekti. Dengemi , çığlık attım, su başımın üstüne dökülürken tüm vücudum soğuktan titriyordu. Dudaklarımın arasından kabarcıklar fışkırırken, gördüğüm ilk ten parçasına —kaburgalarına— vurdum ve çocukça bir kahkaha sesiyle su yüzüne çıktım. Bu beni sekiz yıl öncesine, Alistair'in kanepesinde pizza yediğimiz o geceye götürdü ve o zamana kadar tanıştığım en kaygısız adama bakmaktan kendimi alamamıştım.

Yüzümdeki birbirine yapışmış saçları ittim. "Senden nefret ediyorum."

Başparmağını alt dudağım boyunca gezdirdi. "Meme uçların aksini söylüyor, tatlım." Dikkatini bu harekete veren adam, dudaklarımı aşağı çekti ve yerine geri sıçramasını izledi. O kadar erotikti ki, ağızımdan küçük bir inilti kaçtı ve gözleri benimkilere kaydı, uyarılmamı doğruladı. "Şimdi seni öpeceğim, tamam mı?" "Evet."

Bu kelime bir inilti gibiydi.

Yavaş bir hazırlık yoktu. Dudakların çekingen bir şekilde birbirini keşfetmesinden önce gelen geleneksel burun sürtünmesi yoktu.

Yanaklarımı kavrayan Callum'un ağızı benimkini sardı, taze sakalları cildimde enfes bir şekilde kaşındı. Islak tenler birbirine kaydı, bacaklarım onunkilere değdi, dudaklarım açılıp dilini ağızımın içine çekti, onun kahkahasının son kalıntılarını tatmak için emdim.

"*Siktir*," diye mırıldandı ağızımın içine, sonra bir öpücük daha için daldı, sanki benim tadımı dudaklarına dövme yapmak istermişçesine beni öptü. "Seni buraya bu yüzden getirmedim."

"Öyle mi?"

"*Hayır*." Belimi sıktı. "Seni neşelendirmek için getirdim." "Görev tamamlandı."

"Öyle mi?" *Kahretsin*, o gülümseme ne kadar umut doluydu.

Başımı salladım ve burnu benim burnumun yanından aşağı kaydı, sonunda yine tüylerimi diken diken eden bir öpücükle bitti, ağızımın içindeki inlemesi bu öpücüğünü vurguladı. "Buna doyamayacağım."

Kollarımı boynuna doladım, parmaklarım saçlarını kavradı ve "İyi, doymamanı istiyorum." dedim. Suyun altında, elleri uyluklarımı kavradı, onları kaldırıp beline doladı. Ve sonra hareket etmeye başladık, sırtım taş a değene kadar suyu yararak ilerledik.

Kulaklarımı bir akıntı sesi doldurdu ve sol tarafımdaki duyularım

, bizi şelalenin arkasına kısmen sakladığını fark ettim, beyaz köpükler belimizin etrafında dalgalanıyordu.

"*Juniper*." Geri çekildi, gözleri yüzümle kalçalarımızın yavaş, neredeyse fark edilmez hareketleri arasında gidip geliyordu. Kafasını salladı, kendini bu çılgınlıktan kurtarmaya çalışıyordu.

"Durma," diye yalvardım, saçlarını çekerek, kalın sikinin uyluklarıma değmesinin verdiği hisse bağımlı hale gelmiştim.

Bir el kalçamdan ayrıldı, saygıyla karnımın üzerinden kayarak göğsümün altına yerleşti. "Ne kadar yumuşak... Cildine bayılıyorum, sana bunu defalarca söylediğimi hayal ettim." "Şimdi söyle."

Çenemin ucundan başlayarak, boğazımdan aşağıya doğru o küçük çukura kadar elini gezdirdi. "Cildin mükemmel. İpekten daha yumuşak. Ve kokun inanılmaz, yanında olduğumda tek düşünebildiğim bu." Boynumun arkasına bağlanmış küçük kayışı kurcalarken sözleri biraz geveleniyordu.

"Çöz şunu," diye yalvardım, başım taş a yaslandı. "Beni kışkırtma, burada olmaz." Boynuma küfrederken, derin bir nefes aldı ve ardından ağzını açarak öpmeye başladı, başparmağı kumaşın üzerinden meme ucumu okşuyordu.

"Lütfen." Kalçalarım onun kalçalarına çarptığında, utanç verici bir yalvarış ağzımdan döküldü.

Ama inleyen o oldu, alnı benimkine değdi. "Tanrım... Bu düşündüğüm şey mi?" O hislerin içinde kaybolmuş, burnu . Nefesim kesildi ve o üçgenleri yana kaydırarak beni tamamen ortaya çıkardı.

Sonra sadece bana baktı. Yüzündeki ifade hayranlık ve işkence arasında bir yerd.

Ne gördüğünü biliyordum. İki narin altın çubuk meme uçlarımı delmişti , her bir ucunda zarif birer elmas vardı. "*Lanet olsun*." Serbest eliyle çenesini ovuşturdu. "Ne zaman?"

Ne demek istediğini biliyordum. "Skye'ye geri taşındıktan birkaç ay sonra

." Saçımı kısa kestirmiştim, ama bu değişim bana yetmemişti.

"Dokunabilir miyim?"

"Dokunsan iyi olur."

Parmaklarının pürüzlü ucu bir çubuğu, sonra bir sonrakini izlerken . Gözleri – maviyi tamamen yutan göz bebekleriyle – yüzüme sabitlenmişti, her nefesime ve inlememe tamamen takılmıştı. "O kadar güzelsin ki... Dayanamıyorum." Eli titriyordu, başparmağı göğsümün kaburgalarımla birleştiği, bir dizi çiçeğin derimi süslediği kıvrımı boyunca kayıyordu. "Peki bu?"

Cevap vermem biraz zaman aldı, "O daha eski... Altı ya da yedi yıllık." Alistair beni dövme dükkanına kadar eşlik etmişti, o noktada bu işin eski bir ustası olmama rağmen elimi tutmak istemişti.

Callum nefes verdi, yüzündeki ifade daha önce onda hiç görmediğim bir şeydi. Ciddi. Kararlılıkla doluydu. Ve sonra dili oradaydı, yanan bir hareketle kabarık tepeyi okşadı, çubuğu ağzına çekti.

"Hassaslar mı?" diye fısıldadı cildime. "Evet."

Gözlerimi sıkıca kapattım.

"Yemin ederim ki tatlım, bu hayatımda gördüğüm en seksi şey. Parmaklarımı içine sokabilir miyim?"

Çılgınca başımı salladım, kalçalarım kendi isteğiyle sallanıyordu. Nasıl oluyor da her zaman tam olarak doğru şeyi söylemeyi biliyordu? Tam olarak nasıl hissettiğimi

. Erkekler daha önce de bana seksi olduğumu söylemişlerdi... bir kadının aklına gelebilecek her türlü varyasyonla. Ama hiçbirini bunu söylerken Callum gibi bana bakmamıştı. Sanki tapınılmaya layık bir tanrıçaymışım gibi. Sanki bu sözler yıllardır dilinin ucunda duruyormuş ve sonunda bunları yüksek sesle söylemek ona büyük bir rahatlama veriyormuş gibi.

"Daha yukarı çıkmalısın," diye homurdandı, pazıları kıcımın altında kasıldı.

Sersemlemiş bir halde, bacaklarımı onun kaburgalarına doğru çekmekte geciktim, o göğüs kemiğimi yalarken sırtımı duvara dayadım. "O kadar mükemmel ki."

Neden dokunan tek kişi o oluyordu?

Uyluklarımın arkasına uzanıp, şortunun üzerinden onun inanılmaz uzunluğunu avuçlamak için zorlandım. Elimi bir kez kaydırmayı başardım daha önce beni itti. "Lanet olsun! Hayır... hayır. Bunu yapamazsın." Sesi o kadar şehvetle doluydu ki, bunu istemediğine inanamıyordum. "Biz sadece... *lanet olsun*, seks yapmıyoruz, sadece oyalanıyoruz."

"Bu çok tek taraflı görünüyor."

Eli göbek deliğimin altındaki lastiği buldu ve kumaşın üzerinden aşağı doğru kayd. "Bana dokunduğun anda boşalacağım, tatlım."

Cevabım, başparmağı dövmeme tekrar dokunduğunda çıkardığı takdir dolu, gürleyen iniltiyle kesildi. "Şanslı," diye mırıldandı, o zeki parmakları iç uyluklarımın üzerinde elektrik gibi karıncalanmaya başladı, sonra daha aşağıya indi. Klitorisime ilk dokunuşta yüksek ve gürültülü bir şekilde inledim.

"Bana düzgün dokun." Saçımı çekip, çığlık atana kadar beni yerde tutmasını istedim.

"*Hayır.* Bugün bunu yumuşak ve tatlı yapacağız," diye cevapladı, ıslak kumaşın üzerinde işkence gibi bir ileri geri kayma hareketiyle beni ödüllendirerek.

Dokunuşa doğru eğildim, zevk omurgamdan yukarı doğru tırmandı. "Bana bak,

Juniper, bunu çok uzun zamandır hayal ediyordum, parmaklarımın üzerinde boşaldığında gözlerini istiyorum."

Sözler göğsümdeki pürüzlü bir şeye takıldı, düzeltmedi ama yatıştırdı. Eski bir yaraya uygulanan nazik bir merhem gibiydi.

Beni düşünmüştü. *Yıllardır* beni düşünmüştü. Göz kapaklarım aralandı ve onu izledim, gözleri her yerimdeydi, nemli saçları alnına düşüyordu . Bir rüya gibiydi, geniş omuzlarıyla sabah güneşini engelliyordu, parmağı bikini altımın altına kayıp içime girerken, kaya gibi sert penisi uyluklarıma sürtünüyordu.

Sarsıldım.

"Ben yanıdayım," diye kulağıma fısıldadı, ikinci parmağını eklemeyen önce içimde yavaşça daireler çizdi. Derinlere bastırıp yavaş, çıldırtıcı bir tempoda geri çekildi. Vücudum onun altında canlandı , hisler beni sardı, sonunda onunla taş arasında sıkışmış halde kıvrılmaya başladım.

"Ben... ben gelmek üzereyim," bir dakikadan az bir süre sonra nefes nefese söyledim. Duygular beni sarmalarken sözlerim panikle doluydu.

"*Siktir*, işte bu... işte bu." Dikkatini, onun üzerinde hareket ettiğim bacaklarımın arasına vermişti. "Güven bana, tatlım. Ben yanıdayım, neye ihtiyacın varsa vereceğim."

Sadece ağız göğsümde, iki parmağıyla beni okşarken bu şekilde orgazm olmam çok uzun sürerdi. Ama hassas cildimin her noktasına çarpan su hissi

küçük sarsıntılar ve tiz inlemelerle patlamama neden oldu, o beni okşamaya devam ederken vücudum

o beni okşamaya devam ederken defalarca titriyordu. Birden fazla orgazm olup olmadığımı

Birden fazla boşaldığımdan emin olamıyordum, bir orgazm bir diğerine, bir diğerine dönüşüyordu, ya da parmaklarıyla yarattığı sihir zamanı durdurmuş, ölümün diğer tarafında beni beklediğinden emin olana kadar beni o mutlulukta tutuyordu.

Sonunda yorgun ve nefes nefese onun göğsüne yığıldığımda, dudaklarımdan çıkan en aptalca soruyu sordum. "Boşalman gerekiyor mu?" Elbette gerekiyordu, dişlerini sıkırmıştı, tüm vücudu kendini tutmanın gücüyle titriyordu.

Umutsuzca başını salladı, elleri kalçalarımda açılıp kapanıyordu. "Yapabilir miyim?"

Onun kontrolünü kaybetmesini görme arzusu ile yanıp tutuşurken, şortunun bağlarını yırttım. "Beni düşündüğünü söyledin, göster bana nasıl."

Küfürler savurarak, acil parmakları benimkilere katıldı ve ipleri daha sıkı bağlarken tekrar küfretti.

"Siktir et." Kemerini, sadece muhteşem penisi dışarı çıkacak kadar aşağı çekti, penisi gururla ve sert bir şekilde mide. Başparmağımı ucuna bile sürtmeye fırsat bulamadım ki, o bir titremeye elimi çekip aldı. Yanaklarının uçları kızardı ve sanki bu hevesi onu utandırmış gibi başını salladı. "Aklımı kaçırıyorum. İçine girersem her şey biter, ilk sevişmemizi bununla harcamayacağım."

"Ama ben istiyorum..."

"Bu sefer olmaz. Sadece sana bakmak istiyorum." İki elimi de bir eliyle kavrayıp başımın üstüne kaldırdı. Diğer elini göğsümün üzerine kıvrıldı, başparmağı piercingimin üzerinde neredeyse kanayana kadar gezdirdi, sonra açılmış bacaklarımın arasına bastırdı ve sikini klitorisime dayadı. "Bunu düşünmek için uzun zamanım oldu, ilk seferimiz için o kadar çok planım var ki, tatlım." Kalçalarını salladı, sözleri homurtulara dönüştü. "Her biri seni o kadar uzun ve yavaş sikmeyi içeriyor ki, kendi adını bile hatırlayamayacaksın."

Sesindeki çaresiz titremeye rağmen, vücudunun benimkine her sürtünüşü telaşsızdı. Ölçülüydü. Ağzı açık kaldı, dikkati yüzümden göğüslerime, oradan da yarı gizli amıma kayarken çenesi sarkmıştı.

"Siktir... bu gerçek olamaz. Bütün bu zaman boyunca en seksi vücuda sahip olacağını biliyordum, harpi. Ama sen bambaşka bir şeysin..."

"Gözlerini benden ayırma ve alt dudağını ısır, beni tahrik eden o kızgın ifadeyi takın."

"Gözlerini benden ayırma ve alt dudağını ısır, beni tahrik eden o kızgın ifadeyi takın."

Ben de dediğini yaptım, ona hafif bir sırıtışla baktım. Kollarını bana daha sıkı sardı.

"*Siktir*, evet. Aynen öyle," diye boğuk bir sesle söyledi, temposu bir an duraksadı, sonra tekrar hızlanarak amımın üzerinde tekrar tekrar kaymaya başladı.

Vücudumu kendini tatmin etmek için kullanıyordu ve bu şimdiye kadar karşılaştığım en ateşli şey. Kendimi inlerken buldum, o her hareket ettiğinde ben de itiyordum, onu daha da yükseklere çıkarıyordum. Ona dokunmuyor olmam ona dokunmuyor olmam, kendimi daha da güçlü hissetmemi sağlıyordu. Kontrolün birçok yüzü vardı – ve şüphesiz ki

Sanki ele geçirilmiş bir adam gibiydi, nefes nefese ve hırlayarak, sanki benim vücudum ona aitmiş gibi ona doğru itiyordu. *Her ihtiyacımı* karşılamaktan bencilce kendi ihtiyaçlarını karşılamaya geçmişti. "Juniper... Juniper. *Lanet olsun* – karnına boşalabilir miyim?"

Hevesle başımı salladım, tam da bunu yaptığında onayımı zar zor fısıldadım.

Boşalırken adımı fısıldadı. Geniş, cam gibi gözleri benimkilerle buluştu, sanki bu zevk onu hazırlıksız yakalamış ve benim de tam orada, onunla birlikte olduğumdan emin olması gerekiyormuş gibi.

Ve o anda anladım ki, bu sadece *oyalanmaktan* çok daha ötesindeydi.

Bu, onunla benim aramızdaki bir vaatti. Daha fazlasının vaadi. Ve o "*daha fazlası*"nın neye benzediğini tam olarak bilmesem de, kollarımı onun boynuna doladım ve canım pahasına ona sarıldım.

Google araması: Tarihi bir yeri kirletmek hapis cezası gerektirir mi?

Tıpkı İncil zamanlarında olduğu gibi (muhtemelen), spermim onun cildinde soğuduğu anda yağmur başladı. Yağmur, havuzun camı yüzeyini bozdu, buz gibi damlalarla vururken berrak maviden griye dönüştürdü. Juniper yarı çılgık atıyor, yarı gülüyordu, soğuktan kaçmak için mücadele ederken vücudu kıvranıyor ve göğsüme yapışıyor.

Nefes nefese ve sersemlemiş bir halde, terli alnına bir öpücük kondurdum ve bikini üstünü yerine oturtmaya çalıştım. Islak elimi karnından aşağı kaydırıp ipliksi

beyaz pisliği silerken, o da bu kaybı adeta somurtarak karşıladı.

“Az önce yaptığımız şeyin kutsal bir şeye saygısızlık sayılacağından oldukça eminim.” Titredi ve dudağını ısırdı.

"Evet." Bu, şimdiye kadar yaşadığım en dini deneyime en yakın şeydi. Onu sudan çıkarırken, devrilmiş ağaçlar ve ufalanan taşlar bulmayı yarı yarıya beklerken, zar zor konuşabiliyordum. *Bu gerçekten oldu mu?* Olası görünmüyordu, ama yine de yarı doymuş sikim soğuğa karşı takdire şayan bir şekilde direniyor, bir tur daha için yalvarıyordu.

Kalın havluyu omuzlarına sardım ve dişlerinin titremesi durana kadar kollarını ovuşturdum. Yağmur yağıyordu ve dinmeye niyeti yoktu. “Giyin. Arabaya koşmamız gerekecek.”

O da başını salladı, bikiniyi çıkarmadan bacaklarını kot pantolonuna sokarken başka bir şey söylemedi. Ben de acele ettim, giysilerim en kötü yerlerime yapışıp

en kötü yerlerde sürtünüyordu. Kalın örgü atkıyı kendime takmayıp Juniper'ın beline doladım, onu kendime yaklaştırmak için atkıdan bir kement yaptım, sonra da atkıyı saçlarının ıslak uçlarına doladım ve

. *Kahretsin*, dudakları morarmaya başlamıştı. “Hazır mısınız? Kayalıklara dikkat et, kaygan olurlar.”

Aceleyle başını salladı, ben İkimizin çantalarını da omzuma attım ve onu patakların üzerinden kaldırıp tepeye doğru yol alırken patakların üzerinden geçmesini sağladım.

"Ne oluyor lan?" Juniper, suyun gürültüsünün üstüne bağırdı, gözleri ayaklarında, kaygan kayaların arasından yolumuzu bulmaya çalışırken. Bulutlar griden tehditkar bir siyaha dönmüştü. Şelaleler sanki bir düşmandan kaçmaya çalışır gibi akıyor, beyaz köpükler saçıyordu. "Fırtına geldiğini biliyor muydun?"

Skye'daki hava bir anda değişebilirdi, bazen tek bir günde dört mevsimi yaşatırdı. *Bu* ise bambaşka bir şeydi. "Hayır." Aslında kontrol etme zahmetine girmedim, onunla birkaç saat baş başa kalmak için çok hevesliydim. Ben de lanet turistten farksızdım, İskoçya'nın vahşi doğasına hiç hazırlıklı değildim.

Elini daha sıkı tuttum. “Neredeyse geldik, arabayı görebiliyorum.” Geniş otoparkta tek başına duran araç, fırtınalı denizde bir deniz feneri gibi duruyordu.

Arabaya ulaşmadan kilidini açtım, yolcu kapısını sertçe açıp Juniper'ı belinden tutup içeri kaldırdım, sonra sürücü tarafına koştum. "İyi misin?" Kendimi içeri atıp, her havalandırma deliğinden fışkırana kadar ısıtıcıyı sonuna kadar açtım.

Göz kirpiklerinde biriken su, yanaklarından aşağı süzüldü. "Parmaklarım donabilir ama onun dışında iyiyim." Gülerek kırmızı parmaklarını havaya kaldırdı. Onları havalandırma deliğine götürdüm ve o yüzünü buruştururken kendi donmuş parmaklarımla onları ovuşturdum.

Kendimi berbat hissettim. “Hava durumunu kontrol etmek iyi bir fikir olurdu.”

"Muhtemelen." Ama sesi neşeliydi ve yanakları kızarmıştı , gözlerinde ise heyecan parıltıyordu. “Beni sıırılsıklam bırakmakta bir yeteneğin var gibi görünüyor.”

Diye kekeledim. Bu randevular her zaman felaketle bitiyor gibiydi. Onu etkilemeyi ummuşsam, muhteşem bir şekilde başarısız olmuştum. “Keşke her zaman kasıtlı olduğunu söyleyebilseydim.”

"Ama yine de eğlenceliydi." Şaşkınlıkla, dikkatim hâlâ elimde tutulan zarif parmaklarından, hala benimkilerle iç içe, yüzüne, dudaklarına kaydı. Bir yanım

, havuzda olanlardan pişmanlık duyacağını ve bunu bir anlık çılgınlık olarak açıklayacağını umuyordum.

"Seni tekrar öpebilir miyim?" diye sordu utangaçça. Midem neredeyse ağzıma geldi. Olan biten her şeyden sonra, ondan bunu duymak, bir uçurumun kenarından atlamak gibi hissettirdi.

Sessizce başımı salladım ve o harekete geçti; parmakları ıslak saçlarıma daldığında, rahatlamam o anı çok daha tatlı hale getirdi. Ve tek düşünebildiğim şey, "*Lütfen kalbimi kırma*" idi.

Dudakları titizdi, şaşırtıcı bir yumuşaklıkla hareket ediyordu, sanki sanki ağzımdan içiyormuş gibi. Yetişmem biraz zaman aldı, ama yetiştiğimde daha fazlasını istedim. Alt dudağını ısırp sonra da onu tıslatacak kadar sertçe ısırdım.

Onu burada alabilirdim. Yağmurun örtüsü altında, kimse asla bilemezdi. Ama o titredi ve ben arzumu bastırdım. "Seni eve götürmeliyiz."

* * *

"Garip davranıyorsun."

Mutfağımdaki mermer tezgaha kaşlarımı çatarak baktım ve çay bardağını Juniper'ın karşı tarafta taburede oturduğu yere ittim.

. Giriş holündeki aynada gördüğü manzaraya irkildi ve ben ona kesin bir dille

"*Saçını bu haliyle çok seviyorum*"

Bana parmak işareti yaptı ama buklelerini düzeltmeyi bıraktığını da fark ettim. Bu benim için iyiydi. Biraz kusurluluk Juniper'a çok yakışıyordu.

"Biraz tuhaf davranıyor olabilirim," diye itiraf ettim, kendi kupamı kaynar suyla doldururken. Şansımı zorluyordum, yaptığım şey buydu. Kinleith'e dönerken geçen otuz dakikalık yolculuk sırasında, Ivy House'daki öğleden sonra vardiyasından önce onu içki içmek için kulübeme davet etmeyi başarmıştım.

Çay.

Kendime söz vermiştim, iş o kadarla kalacaktı. Çay ve sohbet.

Juniper, ona üç metre yaklaştığım anda tüm sağduyumu kaybetmemi sağlayan şaşırtıcı bir yeteneğe sahipti. Peri havuzlarında bana vücudunu serbestçe kullanma izni vermişti, ikimize de ihtiyacımız olanı vereceğime İkimizin de ihtiyacı olanı vereceğime güvenmesi ona bir bedele mal olmuştu. Ama ben, onun zevkinden daha fazlasını istiyordum.

Bana kalbiyle güvenmesini istedim.

Ağzımdan çıkan her klişe sözün, onu yatağa atmak için söylenen sözlerden daha fazlası olduğuna güvenmesini istedim.

Yani... Çay. O güven, çay ile başlayacaktı. “En sevdiğin bir film var mı?”

Bana sanki kafamın üstüne ikinci bir kafa çıkmış gibi baktı. “Pek sayılmaz.” Harika bir başlangıç. “Mevsim?”

"Bahar."

"Spor?"

Çayının üzerine üfledi. "Sporlardan nefret ederim."

Evet. Bunu biliyordum. “Çocukken hayalini kurduğun meslek?”

"Vampir." Kaşlarını kaldırdı. "Bu soruların, internet bankacılığımı hacklemekten başka bir amacı var mı?"

İç geçirdim. “Birbirimizi tanıyoruz.”

"Oh, o zaman lütfen devam et." Bir bacağını diğerinin üzerine attı ve rahatça oturdu. "Sana en sevdiğim seks pozisyonunu anlatmak için sabırsızlanıyorum."

Aklım durdu. Ağzım açıldı, sonra kapandı. “En sevdiğin en sevdiğin... *Hayır...*” Ellerimi kaldırdım ve kalçam tezgaha çarpana kadar geri çekildim. “Bilmek istemiyorum. Bu cinsel içerikli bir tartışma değil.”

Dişleri parladı. “Çok iyi bir pozisyon.”

Siktir. Onun botunun altında bir dal gibi kırıldım. Mutfak adasını dolaşıp onu kollarıma aldım. “Söyle bana.”

Emir daha dudaklarımdan çıkmıştı ki telefonum aydınlandı. Ön kapıdaki kamera bir hareket algılamıştı. Uygulamayı açtım ve Alistair'in yüzü ekranı doldurdu. Kapüşonu başındaydı, koyu yeşil yağmurluğundan su damlaları akıyordu.

Nefesim kesildi. Parmağımı dudaklarıma götürdüm ve Juniper'ın görebilmesi için telefonu ona çevirdim. Koyu renkli gözlerinin genişlemesi, onun tek dışsal tepkisiydi. Bunun buzdağının görünen kısmı olduğunu biliyordum.

Alistair kapıyı çaldı. “Callum, aç kapıyı! Yağmur yağıyor.” Sesi koridordan yankılandı.

Kapıyı kilitlemeden çıkmıştım. Bunu kendisinin fark etmesine sadece saniyeler kalmıştı. Hâlâ birbirimize sarılmış halde, lanet bir cesaret oyunu oynar gibi birbirimize bakıyorduk.

Kapı kolu sallandı.

İkimiz de gözümüzü

kırpmadık. Kapı

gıcırdadı.

Juniper sıırttı.

Botlar verandadaki fayanslara

çarptı. Parmaklarım kıcına

gömüldü. "Callum?"

Dayanamadım. Onu kollarımın arasına alıp omzuma attım, mutfağın arkasındaki, yatak odama ve ev ofisime açılan kapıdan hızla geçtim. Zafer dolu kahkahası boğuk, boynuma dokunan alaycı ve ateşli bir ses. Yatak odamda onu yere indirdim

, kapının yanındaki duvara dayadım. "Sessiz kalabilir misin, harpi?"

"Cal?" Sesi mutfaktan geldi.

"Doğru motivasyon verilirse." *Bu kadın.* Durum ne kadar karmaşık olursa olsun, bu sözler doğrudan sikime bir heyecan gönderdi. Elim duvara çarptı, dudaklarım onunkilere çarptı, sanki son kezmiş gibi tadını çıkardım. O da beni neredeyse şaşırtıcı bir aciliyetle karşıladı. Dili dudaklarımın arasına daldı, okşadı, ta ki ellerim gömleğinin altında dolanana kadar.

Bir saniye bile geçmemişti ki beni kendinden uzaklaştırdı. "Gitmelisin."

"Tamam." Onu tekrar öptüm.

Ağzımın içine doğru güldü. "Git."

"Burada kal." Şişmiş ereksiyonumu fermuarımın içine sıkıştırıp, alnına son bir kez öptüm, sonra kıcına bir şaplak atarak onu yatağıma doğru ittim. "Git çarşafklarımın arasında yuvarlan, senin kokunu ."

Juniper

Sürpriz. Orada beklemedim.

Sırtımı, kendi evime asmayı çok istediğim Skye'ın hüzünlü manzaralarının siyah beyaz baskılarının yanındaki duvara dayadım , kardeşlerin mutfakta dolaşmalarını dinledim.

"Üzgünüm." Callum nefes nefese gibiydi. "Senin sesini duyduğumda... tam duşa girmek üzereydim." Onun sözlerine içim sızladı. Kardeşine yalan söylemek ona ne kadar acı verirdi.

"Neden sırılsıklamsın?" Alistair'in tanıdık keskin sesi doğrudan konuya girdi.

"Bu sabah yürüyüşe çıktım. Yağmura yakalandım." Fincanların tıkırdaması sesini duydum ve Callum'un ziyaretimin izlerini topladığını anladım temizlediğini anladım.

"Portree'ye gideceğini sanıyordum," dedi Alistair ve her zamanki gibi kaşlarının arasında oluşan küçük "problem çözme" çukurunu gözümde canlandırabilirdim.

"Evet. Sonra yürüyüşe çıktım. Sen burada ne arıyorsun?"

"Juniper'ı görmeye uğradım." Kalbim bir an durdu, bir atış diğerine uzadı. Yan odadaki sessizlik de öyle. "Öyle mi?" Callum rahat davranmaya çalıştı ama başaramadı. "O yok muydu?"

Kahretsin. Daha birkaç gün önce onu çok yetenekli bir yalancı olmakla suçlamamış mıydım? Kapıyı açıp kendimi tanıtmış olsam daha iyi olurdu.

"Ada, öğleden sonra döneceğini söyledi." *Lanet olası Ada.* Bu tür bilgileri paylaşması konusunda onunla konuşmam lazım.

"Ona zaman tanıyacağını sanıyordum." Callum'un sözlerinde gerginlik vardı. Neredeyse kıskanç gibi geliyordu.

"*Verdiğim de.*"

Kıkırdamamı tutamadım. *Lanet olası bir gün.*

"Bir günün pek bir önemi yok." Düşüncelerim ve Callum'un keskin sözleri birbiriyle örtüşüyordu. "Sen onun sana gelmesini bekle. Ciddiyim, Alistair. O bu hakkı kazandı." Callum'un yüzündeki tehditkar ifadeyi gözümde canlandırmaya çalışırken, gözlerimi kapattım, parmaklarım hızla hızla atan kalbime gitti. *Sakin ol, kalp*, kaburgalarımın altında uçup gitmekle tehdit eden soğuk, buruşuk organa uyardım. *Aceleci olma.*

Günün tek parlak noktası sendin. O sözlerin anısı, kalbimin daha da şiddetli atmasına neden oldu, sanki sıcak bir yumruk onu sarmış, buzlu kabuğunu eritiyormuş gibi.

Sırtım duvardan aşağı kaydı.

Juniper Ross kimsenin sevgisini dilenmez. Ama ben dilenebilirim. Onun güneş gibi parlak varlığında bir saat daha geçirsem, onun sevgisini dilenebilirim.

Dizlerimi göğsüme çekince, *"Tehlike! Tehlike!"* sözleri göz kapaklarımın arkasında sirenler gibi parladı.

Alistair'i sevmek kolay olmuştu. Yine de beni mahvetmişti. Bunun beni kırmasına *izin vermiştim.*

Onu kafamın içinde bir canavara dönüştürmüştüm. Tüm mutsuzluğumun suçlusu olan bir canavara. Onu affetmeye hâlâ hazır değildim, ama suçun *tamamen* onda olmadığını görecektim kadar akı başımdaydım.

Callum'la aramızdaki şey aşk değildi... henüz değil. Daha da kötüsüydü – umuttu.

Kahretsin.

Hâlâ nemli saçlarımı ellerimle taradım, hayatının son günlerinde Alexander'ın – babamın – bir anısı aklıma geldi. *Sonunda her şey acıdan ibarettir, ufaklık, en azından bu yolculuğu buna değecek hale getir.*

O zamanlar bile beni uyarmaya çalışıyordu, sanki etmişim gibi. Ölümünün son tuğlayı yerleştireceğini bilerek.

"Babam bugün nasıl?" Callum'un sesi kapı aralığından süzüldü ve gitme vaktimin geldiğini anladım. Titrek bir not karaladım, yastığının üzerine koydum ve yatak odasının penceresinden dışarı çıktım.

Juniper

Juniper: Sütyenimi yastığının altına bıraktım. Bugün yeşil.

Callum: Gerçekten mi?

Callum'dan sesli not: Sen tam bir baş belasısın, cadaloz.

Juniper: Ha! Mesajlar arasında otuz saniye bile geçmedi. Koştun mu?

Callum: Motive olduğumda hızlıyım.

Juniper: Biliyorum ;)

"Kedime ne yaptın?" Elimde diş fırçasıyla, banyo kapısından Shakespeare ve Callum'u izledim. Shakespeare, ilgiyi hissedince sırt üstü yattı ve şeytani bacaklarını uzattı, Callum'un yarasız parmaklarının karnından aşağı kaymasına izin verdi. *İnanılmaz*. Tıslamalar neredeydi? Kan dökülmesi? "Kafası iyi gibi görünüyor!"

"Kadınlar üzerinde böyle bir etkiye sahip olduğum bilinir," dedi, tam o anda Shakespeare mırıldanarak onun sözlerini doğruladı.

"Ona kedi nanesi verdikten sonra da öyle ses çıkarır."

"Uyuşturucuya gerek yok, bazı kadınlar benim . " Bana tembel bir gülümseme attı, saçları kanepelerine yapıştığı için arkada hafifçe düzleşmişti.

Alistair'in bizi böldüğü andan sonra, birkaç flört mesajı dışında Alistair'in araya girmesinden sonra konuşmamıştık; bu, Callum için alışılmadık bir durumdu, çünkü kısa mesajlarının, zamanla öğrendiğim kadarıyla, genellikle düşünceleri kadar yoğun ve hızlı geldiğini fark etmiştim.

O kadar gerginleşmişim ki, Ada yine ahşap kurdu "istilası" konusunda endişelenmeye başlamıştı. Sonunda telefonumu çekmeceye ve günün geri kalanında onun sinir bozucu derecede yakışıklı yüzünü düşünmemeye yemin ettim.

Macabe kardeşlerin kurallar kitabının yeniden yürürlüğe girmesi sadece birkaç saat sürdü çünkü, vardiyamın sonunda, kulübeme giden elli metrelik yolu

ve kulübeme doğru elli metre yürümeye başladığımda, boğuk bir ses fısıldadı: "Seni eve kadar geçireyim mi?"

Saat geç olmuştu ama yine de Callum'u içeri davet edip bir film izledik.

Sabah erkenden muayenehanede işi olmasına rağmen, evet dedi.

Battaniyenin altına kıvrılmış, aramızda tehlikeli bir kama oluşturan Shakespeare ile, doksanların bir aksiyon filmini samimi bir sessizlik içinde izledik; Callum'un nefes alışları o kadar düzenliydi ki

uykuya daldığını sandım, ta ki uzanıp parmaklarını benimkilerle birleştirip battaniyenin altına çekerek bacağının üstüne koyana kadar.

Saat gece yarısını geçmişti, ekranda jeneriği sessizce akıyordu. Callum gitmek için hiçbir hareket yapmamıştı ve bunun neye doğru gittiğini – benim neye doğru gitmesini istediğimi – bilsem de

tereddüt ettim, yüzüm bir saatlik

Yarın yüzümde sivilceler çıkacaktı ve bu benim kendi korkaklığımın suçu olacaktı.

"Orada epey uzun kaldın," dedi, en sevdiğim kurukafa şeklindeki kupayı ellerinde çevirerek. Gülümsemesi, büyüleyici ve utangaç bir çizgiydi.

"Ben... şey. Diş ipi kullanma rutinim çok titizdir."

Benim aptallığım karşısında kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Bir anlat bakalım."

"Uzun hikaye," diye elimi salladım, o ayağa kalkarken. "Önemli değil."

"Ama çok merak ettim."

"Diş ipi rutinim mi?"

"Her şeyden." Bir adım daha yaklaştı, ben hareketimi taklit edince durdu ben de aynısını yapıp banyo kapısına çarptığımda durdu. "*Gerginsin.*" Sanki bu imkansız bir şeymiş gibi söyledi. Birinin, "*Renesmee bebek ismi olarak harika bir seçim*" demesi gibi.

"Bu benim için yeni bir alan," diye itiraf ettim.

O, açıklama yapmama gerek kalmadan ne demek istediğimi anlayarak başını salladı. "Ben de."

Bu itiraf gerginliği daha da artırdı, bu yüzden ikimizin de ihtiyacı olan rahatlamaya fazlasıyla hazır olarak yatağa doğru yöneldim.

"Banyo senin."

Ben gömleğimin düğmelerini tam olarak açamadan geri döndü. Üzerime diz çökerek bileklerimi yakaladı ve yanlarıma sabitledi. "*Ne yapıyorsun?*"

"Gömleğimi çıkarıyorum. Buraya bunun için gelmedin mi?"

"Hayır." Gözlerini sıkıca kapatıp başını omzuma yasladı. "*Hayatta olmaz.*" "*Şey... ah?*"

"Öyle demek istemedim ve bunu biliyorsun." Geri çekilerek, bakışları açgözlülükle üzerimde dolaştı. Ellerim hâlâ onun ellerindeydi, gömleğim açık, meme uçlarımı zar zor örtüyordu. "*Lanet olsun, Juniper.*" Beni bıraktı,

beceriksiz parmaklarıyla gömleğimi ilikledi. "Buraya sana işleri yavaştan almamız gerektiğini söylemeye geldim... ama *böyle* görüneceğini bilmiyordum." "Pijama giyiyorum."

"Aynen öyle." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Seni hiç bu şekilde görmemiştim. Bu, ev hayatı fantezilerimi her türlü yönde harekete geçiriyor."

Ev hayalleri mi? Güldüm, "Bunu bilmek istiyor muyum ki?"

Topukları üzerine geriye doğru yaslanarak, elini sakallı çenesine sürdü. "Sana ne kadar takıntılı olduğumu keşfetme tehdidi altında mı? Muhtemelen hayır."

"Şimdi bana anlatmak zorundasın... Beynim her türlü Stepford'lu Kadınlar tarzı film montajları yaratıyor." Alaycı bir şekilde titredim. "Hepsi *'İşinde iyi günler, canım'* ve çiçekli elbiseler... Çiçekli elbiseler bana hiç yakışmaz. Saat beşte kapıda taze pişmiş mini keklerle seni karşılamamı ister misin? Çünkü benim için sınır ."

O gülmedi bile, ben de çıplak ayağımla ona dokundum. O da ayağımı yakalayıp kucağına çekti. "Söyle bana."

"Sen tam bir baş belasıydın, kadın." Diye iç geçirdi. "Yanına yat, sana göstereyim." Dediği gibi yaptım, o arkamda yerini aldığı anda omzumun üzerinden ona küstahça bir bakış attım. "Aklını pisliklerden uzak tut, cadalo. Duvara bak."

"Hükmedici," dedim, onun bu yönünü pek sık görmediğim için içimden hafif bir heyecan geçse de.

"Bu gece yetki bende." Yaklaşarak göğsü sırtıma değdi, kığım kucağına kıvrıldı ve merhaba... çok kalın, çok sert bir penis bana bastırdı. İçgüdümlü bastıramayıp ona karşı kıvrandım.

Callum sadece kolunu belime doladı, göğüslerimiz birlikte inip kalkana kadar beni kendine sıkıca sarıldı

göğüslerimiz birlikte inip kalkana kadar. "*Bu,*" diye fısıldadı

, sesi çok kaba. "Bu benim en sevdiğim fantezim – sadece sana sarılmak."

"Başka bir şey yok mu?" Ses tonum saçmalık olduğunu ima ediyordu. "*Başka bir şey yok.*"

"Neden?" Bu kelimeyi adeta nefesimle birlikte çıkardım, ne demek istediğini hiç anlamamıştım. Erkekler benimle asla yavaş gitmek istemezdi. Genellikle sonuna doğru hızlıca ilerlerlerdi.

"Çünkü bir şey önemliyse, ona zaman ayırırsın."

Söylediklerinin anlamı damarlarımda yankılandı: *Sen önemlisin, Juniper.* "Yani seks yapmayacak mıyız?"

Boynumun arkasına kondurduğu yumuşak öpücüğü gözlerimi yakıyordu. "Henüz değil, tatlım."

"Ne zaman?"

Gülmesini bekledim. Bunun yerine, nabzımın attığı yeri öptü. "Benim bu işte olduğuma güvendiğinde." Kalçamı sıktı. "Bizim ilişkimizden rahatsız olmadığından emin olduğumda."

Biz. Biz bir bizdik.

"*Biz*" benim için hiç iyi sonuç vermemişti, hiçbir zaman.

Aniden açıktaki kalmış bir sinir ucu gibi hissederek gözlerimi kapattım, beynim savaş ya da kaç moduna geçerken soğuk yastığa uzandım. "Bu gece kalmamalısın."

"Öyle bir kural koyduğumu hatırlamıyorum." Daha fazla tartışmadan beni yüzüstü çevirdi, kaslı kolunu bacakları arasına soktu, kalçamın bir tarafını avuçladı ve beni sanki tam gelişmiş bir insan değil de beş kiloluk bir kediymişim gibi göğsüne doğru çekti.

Rahat bir pozisyon buldu, güçlü kolları beni sardı, burnunu saçlarıma bastırdı ve derin nefes aldı. *Bana sarılıyor.* Kalbimin derinliklerinde, kilitlediğim tozlu küçük bir köşede, sevgiye muhtaç bir kadın vardı ve o bunu bir şekilde anlamıştı.

Keşke beynimi kapatabilseydim. "Alistair yüzünden mi işleri yavaşlatıyorsun?"

Elini enseme koydu, başparmağıyla yavaşça daireler çizerek ovuşturdu. "Hayır." Bir daire daha. "Sır saklamaktan nefret ederim, o yüzden ona söylemeyi tercih ederim. Ama burada karar veren sensin. Hazır olduğunda ona söyleriz."

"Neden karar yetkisi bende? Senin de söz hakkın olmalı."

"Çünkü ben zaten oradayım, Juniper. Bu seni korkutuyorsa özür dilerim ama, *lanet olsun* – tek bir kelimenle, lanet olası bir kasaba tellalı gibi ana caddede bir çan çalarak duyururum."

"Çan mı?" Tişörtüne gülümsedim ve biraz daha ona sokuldum. "Evet, çan," diye homurdandı, Callum'a hiç yakışmayan bu ses, , lambayı kapatmak için beni bırakırken göğsünde yankılandı. "Şimdi, ben kendimi tamamen paramparça olmadan önce uyu."

"Evet, efendim." Kıçımı tokatladı, ben de meme ucunu çimdikledim, o da inledi. "Callum?"

"Evet?" Eli sırtımı yukarı aşağı okşadı.

"Senden hoşlanıyorum." Nefesimi tuttum, o sırada vücudu gerildi, sonra benim vücudumun altında yumuşadı.

"Ben de senden hoşlanıyorum, tatlım."

"Benim!" diye seslendim. Juniper'ın koridorunda botlarımı çıkardım. Onları, peri havuzlarındaki randevumuzdan bu yana, yani işleri yavaştan almaya karar verdiğimizden beri, son iki haftadır her gün yaptığım gibi, onun topuklu ayakkabılarının yanına düzgünce dizip işleri yavaştan almaya karar verdiğimizden beri – ve yanmış tost kokusunu takip ederek onu mutfakta bulana kadar yanan tost kokusunu takip ettim. Kız, cızırdayan tencereye somurtarak bakarken kâkülleri gözlerine düşmüştü. Tezgâhın her santimi baharatlar ve açılmış kavanozlarla doluydu. "Her şey yolunda mı?"

Bugün çok güzel görünüyordu, dar tişörtü kot pantolonunun içine sokmuştu

bacaklarını bir mil uzunluğunda gösteriyordu. Altın tokalar saçlarının üst kısmını geriye tutuyordu. "Senin için yemek yapıyorum." Sos sıçradı ve duman çıktı. "*Kahretsin.*"

Hızla döndü ve ocağın ateşini kısarak. Burnunu kırıştırdı. "En azından deniyorum – ortalık kan gölüne döndü."

Juniper Ross'a daha fazla bağımlı olmanın imkansız olduğunu düşünseydim, yanılmış olurum. İki hafta boyunca neredeyse her gece onu kollarımda tuttuktan sonra, ona tamamen takıntılı hale gelmişim.

Tüketilmişim.

O resmi olarak, gayri resmi olarak benimdi. Tabii ki bu sözleri Juniper'a yüksek sesle söyleyecek değildim. Onun bu

. O da... *eninde sonunda* bunu anlayacaktı ve ben de onu teselli etmek ve birlikte ne kadar harika olduğumuzu hatırlatmak için yanında olacaktım. Çünkü birlikte gerçekten *de harikaydık*. Alistair'den bunu sakladığımız her gün patlamaya hazır mükemmel bir baloncuğun içinde, onun kulübesinde saklanıyorduk.

Bunu her düşündüğümde ağzımı tuhaf bir tat kaplıyordu.

Suçluluk değildi, tadı bunun için çok fazla tatlıydı. Daha çok... tedirginlik gibiydi.

Kıskançlık.

O, Juniper'ı her sorduğunda ya da adı Juniper'ın telefonunda görüldüğünde, bu his daha da büyüyordu.

Juniper ve Alistair'in geçmişi, bunu benden duymayı hak ettiğini gösteriyordu, ama Juniper sadakatimin her parçasını elinde tutuyordu. Bana

yeşil ışık yakana kadar, dudaklarım mühürlüydü. Alistair gerçeği öğrendiğinde, öfkesinin tüm yükünü üstlenecektim ve sonra ona her iki tarafı da elde edemeyeceğini mutlu bir şekilde hatırlatacaktım. İlişkiyi bitirip, onun kiminle devam edeceğine karışamazdı.

O zamana kadar ona karşı bencil olmaya devam edecektim, bana sunduğu her anı değerlendirerek.

Sözümün eri olarak, ilişkimizi tamamen masum tutmuştuk. Arka planda Meg Ryan'ın tüm filmleri oynarken, gençler gibi kanepede öpüşüyorduk. Bir keresinde onu bacağıma boşaltmıştım. Muhteşem ve tamamen tesadüfi bir olaydı. Juniper, boşalırken çığlık attığında benim kadar şaşkın kalmıştı. Geri dönüşü olmayan dönüşü olmayan bir noktaya gelince, hemen izin isteyip, tıpkı onun gibi kokan parfüm ve vücut losyonu şişeleriyle çevrili banyosunda mastürbasyon yapıyordum tıpkı ona benzeyen

Krizimin farkında olan Juniper, kapının dışında bekleyip alaycı bir şekilde cesaret vermişti. "*Boğulmamı mı istiyorsun, koca çocuk?*" diye zar zor mırıldanmıştı ki, ben boğuk bir çığlıkla patlamıştım.

Hızla kendime gelip kapıyı açtığımda onu dudaklarını ısırırken, gözlerinde şakacı bir ışıltıyla bulurdum. "Bana bir daha asla *koca çocuk* deme," diye homurdandım ve onu, sadece birkaç adım ötedeki sadece birkaç adım uzaklıktaki cazip yatağı geçerek.

Aramızda işler kızıştığında, o kanepeden ayrılmadım. Onu yatağın üzerinde altıma alırsam, işim biterdi.

Kolumu beline dolayarak, omzunun üzerinden kahverengi, lapa lapa karışıma baktım ve tereddütle sordum, "Bu ne?"

Kaşığı yere fırlatırken ses çıkardı. "Falafel olması gerekiyordu."

"Daha çok haggis'e benziyor," diye alay ettim. Yüzündeki somurtkan ifade daha da derinleşti ve tavayı elinden aldım, biraz karıştırıp biraz daha yağ ekledim. "Neden birdenbire yemek pişirme isteği duydun?" Eğer paçayı sıyrabilseydi, her öğünde mısır gevreği yedi.

"Çünkü bu hafta her akşam benim için yemek pişirdin."

Tencereyi tekrar ocağa koyup, ateşi kısmıştım. “Çünkü senin için yemek yapmayı seviyorum.”

Ellerini beline koydu. “Belki de sana yemek pişirmekten zevk alıyordum.”

“Öyle miydi?”

“*Hayır!* Bundan nefret ediyorum.” Şakaklarını ovuşturdu.

Gülerek – bu aralar bunu çok yapıyordum – onu kalçalarından kaldırdım – bunun onu narin hissettirdiği için sevdiğini keşfetmişim – ve onu tezgahın üzerine, baharatların arasına

. Böylece benden bir baş daha uzundu. “O zaman yemek yapma. Pizza sipariş ederiz.”

İki kez söylenmesine gerek kalmadan, telefonunda köydeki tek pizzacıyı aradı. “Bu arada, yemek yapmayı nerede öğrendin?”

“Orduda, seni oldukça kendi kendine yeten biri olman için eğitiyorlar. Senin bana dediğin gibi değil... Ne demiştin? *Çamaşırlarını yıkatmak için yardım tutan bir erkek bebek.*”

“O, yedi yıl önceydi. Bunu hatırladığına inanamıyorum.”

Belini çimdikledim. “Söylediğin her şeyi hatırlıyorum.”

Koyu renkli gözleri yüzümü taradı, sözlerimi tartarak. Hiçbir şey söylemeyince, parmağımı dirseğinin kıvrımına sürttüm, Shakespeare’in bıraktığı taze izi görünce kaşlarımı çattım. “Bunu yıkadın mı?”

Ben ağırlı yere dudaklarımı bastırırken başını salladı. Eli saçlarımı okşadı, o kadar şefkatliydi ki, son haftaları

. Tek açıklaması buydu. Kimse bu kadar şanslı olamazdı.

Elimi tezgaha koyduğumda, gelişigüzel yığılmış bir kitap yığını fark ettim. Yemek tarifleri bekleyerek, kitapların sırtlarını bana doğru çevirdim.

Demans Hakkında Kimsenin Size Söylemediği Gerçekler

Demans Hakkında Kimsenin Size

Anlatmadığı Şeyler Bir Bakıcıya Nasıl

Destek Olunur

Başlıkları üç kez okudum, sanki biri göğsüme yumruk atmış gibi hissettim. “Bunları nereden aldın?”

“Kütüphaneden.”

"Neden?" İten içe nedenini bildiğimi sanıyordum. Yine de duymam gerekiyordu.

Gözleri benimkilerle karşılıklı bakıştı, bir sonraki sözlerinin onu hangi uçuruma sürükleyebileceğini değerlendiriyordu. "Çünkü senin yanında olmak istiyorum."

Başka ne söylenebilirdi ki?

Teşekkürlerimi dudaklarına fısıldadım; çenesine doğru inmeden önce şükranımın her zerresini tattığından emin oldum. Boğazına. Tişörtünü yukarı sıyırıp dudaklarımı göğüs kafesindeki kıvrımlı dövmeyle bastırmaya karşı koyamadım. *Benim için fazla iyi*, diye düşündüm, *çok tatlı*.

Bu duyguyu yüksek sesle dile getirmek üzereydim ki parmakları saçımı çekiştirdi. "Pizzayı paket yaptırmalıyız, sana bir sürprizim var."

Juniper

Juniper: İşten bu kadar bahset, bana gemi seyahatinden bahset. Hava nasıl?

Juniper: Aslında, havayı boş ver. Erkekleri merak ediyorum... Hoşlandığın biri var mı?

Sonunda birini buldun mu?

Fiona: Tıpkı teyzen gibisin.

Juniper: Sylvia nasıl eğlenileceğini bilir. Sorudan kaçma! Fiona: Bir hanımefendi öpüştüğünü anlatmaz.

Juniper: Bu evet demek.

"Duş yine sızdırıyor mu?" Callum'un parmakları, Ivy House'un merdivenlerini sessizce çıkarken parmaklarını sıkıca benimkine kenetledi. Diğer elinde ise buharlı pizza kutusu tutuyordu.

"Hayır. Görünüşe göre işini gerçekten iyi yapıyorsun... bir kovboy için."

"Sen acımasız bir kadınsın, harpi." O el belime gitti, merdiven sahanlığında attığım ilk adımı durdurdu, sesi kulağıma fısıldadı. "Seni üstüme bindirdiğimde, intikamımı alacağım."

Tanrım. Bu kadar uzun süre nasıl dayandığımı bilmiyordum. Callum'la olan bu olaydan önce neredeyse bir yıldır bir erkeğe dokunmamıştım ve gayet iyiydim. Biraz *gergindim*, ama iyiydim.

Aniden seks – *onunla seks* – başka hiçbir şey düşünmüyordum.

Yavaş. Bu kelimeyi kendime tekrar ettim. Bu hafta, işler geri dönüşü olmayan noktaya biraz fazla yaklaştığında Callum için bir tür tılsım haline gelen kelime.

Bu onun sınırıydı ve ben buna saygı duyuyordum.

"Seni becerirken, *Macabe*, bu küçük tartışma aklından en uzak şey olacak. Şimdi birini uyandırmadan önce çeneni kapat

." Beş numaralı odanın kilidini açtım, ışığı açmaya zahmet etmedim.

İçeri iki adım attı. Sonra durdu. "Bütün bunlar da ne?"

Arkamızdaki kapıyı kapattım, böylece sadece açık perdelerden sızan ay ışığı ve aradığım aramızda parlıyordu. "Seni bir randevuya çıkarmamın zamanı geldi diye düşündüm."

O, düzgünce yapılmış yataktan pencerenin önündeki yerde yanan mumlarla çevrili ekose battaniye yığınının kadar romantik jestlerimdeki çabalarımı sessizce takip ederken, birden kendimi aptal hissettim. , kolları yanlarında gevşedi ve dilimler ıslak bir ses çıkararak kutunun içinde kaydı.

Bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Yukarı çıkıp mumları yakmak istemiştin ama dikkatimi dağıttın," diye çabucak söyledim. "Ve yeterince sıcak değilse ." Boğazı sadece hafifçe hareket etti, ben de ayakkabılarımı çıkarıp yumuşak battaniyelerin üzerine bastım. "Bak, bu çok berbat geliyorsa başka bir şey yapabiliriz..."

"Değil." Gözleri parladı. "Sadece... aptalca bir şekilde ağlama isteği duyuyorum."

Kalbim güm güm atıyordu, kenarları bulanıklaşmaya başlayana kadar tekrar tekrar döneceğim bu anın tatlılığını tadıyordum ki Callum Macabe bana sanki yıldız ışığından yapılmışım gibi baktı. "O zaman ağla."

Gözleri parıldayarak, battaniyenin içine gömülmüş çoraplı ayaklarıma başını salladı. "Bu, sende her zaman sevdiğim bir şey, biliyor musun?"

"Ucuz bir randevu planlama yeteneğim mi?" Oturmasını bekledim, sonra kucağımıza bir battaniye daha serdim.

"*Hayır.* Her yerde yaptığın ilk şeylerden birinin ayakkabılarını çıkarmak olması." Bu, çok az kişinin fark ettiği bir tuhaflıktı. Alexander her zaman bunun, her yerde kendimi evimde hissedebildiğim için olduğunu söylerdi, ama ben her zaman bunun tam tersi olduğunu, kaçma isteğimi frenlemeye yardımcı olduğunu düşünürdüm.

Battaniyenin altında Callum bacaklarımı kucağına çekti ve başparmağını yine mükemmel bir basınçla ayak kemerim boyunca gezdirdi.

"Görünüşe göre doğadan nefret eden bir kadın için, kesinlikle çimlerde çıplak ayakla dolaşan tiptesin." Hareketi tekrarladı ve ben inlememi tutamadım. "Bu siyah boyalı küçük

ayak parmaklarını her gördüğümde, hepsini ısırma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalıyordum." "Ayak fetişi mi? Seni sapık olarak görmemiştin."

“Daha çok Juniper Ross fetişı.” Başını eğdi ve çenemi ısırды, burnu boynumun dibindeki küçük doğum lekesine değene kadar kaydı. “Bu küçük lekeyi sadece hava, senin askılı bir üst giyebileceğin kadar sıcak olduğunda görebiliyordum. Beni onu ararken hiç yakalamadın mı?” Başımı salladım. “Peki ya ağzın?” Parmakları dudaklarımı izledi ve sanki elektrik çarpmış gibi karıncalandılar. “Her konuştuğunda, yemek yediğinde, gülümsediğinde; benim olurdun, tatlım, beni avucunun içinde tutardın ve ben bunu saklamaya bile çalışmazdım.”

Bu itiraf beni mahvetti, beni öpmesini istedim, altımda olmasını istedim ve – ve o beni bir kitap gibi okuyabildiği için – hemen ayaklarımı ovmaya geri döndü. Her dokunuşuyla bana işkence ediyordu.

Yastıklara geri yığıldım.

“Bana neler olduğunu anlatacak mısın?”

Gözlerim birden açıldı ve o devam etti, “Bu sabah sessizdin. Ve dün gece de.”

“Ayak masajıyla beni yağlamak zorlamadır.”

Burnunu kırıştırdı. “Lütfen evin dışında asla ‘beni yağlamak’ terimini kullanma.”

“Çok müstehcen mi?” diye sırıttım.

“Ne dersin?” Ayağımı kucağına doğru çekti, böylece bunu ne kadar açık bulduğunu hissedebilirdim. “Şimdi anlat bana.”

Tereddüt ettim, dudağımı ısırдыm. “Aptalca geliyor.” “Eğer seni rahatsız ediyorsa, aptalca değildir.”

Derin bir nefes verdim. “Fiona bir haftadır aramadı, o her zaman arar.”

Başparmakları okşamaya devam etti. “Neden onu aramıyorsun?”

“Çünkü onunla konuşur konuşmaz her şeyi itiraf etmek zorunda kalacağım. Sanırım sonunda onun yakında geri döneceği ve gördüklerinden hoşlanmayabilir.”

“Belki de aramamış olmasının nedeni, endişelenmek yerine, tam da senin umduğun gibi, uzaktayken rahatlamak için zamanını değerlendiriyor olabilir?”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Omuz silkti, elleri ayağımı sıkıca kavradı. “Senin burayı tek başına idare edebileceğini bilmen gerektiği kadar, o da muhtemelen “Ivy House’un dışında da kendisi için bir hayat olduğunu keşfetmesi gerekiyor.”

Bunu düşünürken sessizliğe büründük. O kadar uzun süre hanı ve Kinleith'i bir tür kendi kendini sürgüne göndermiş bir hapishane olarak düşünerek o kadar uzun zaman geçirmiştim ki, Fiona'nın da aynı şeyi hissedip hissetmediğini bir kez bile düşünmemiştim. onu tutacak bir şeyin vaadi olmadan bırakmaktan korktuğu için mi geçmişe bu kadar sıkı sıkıya tutunuyordu?

“Onu senin kadar iyi tanımıyorum tatlım. Ama şunu biliyorum ki sen gerçekten çok cesurdun, risk aldın ve bunu gerçekleştirmek için deli gibi çalıştın. Fiona’nın bu odaya girip, her bir santimine döktüğün sevgiyi ve özveriyi görmemesi imkansız.”

“*Vay canına*. Bazen sinir bozucu derecede tatlı oluyorsun. Bu adadaki her kadının sana aşık olmasına şaşmamalı.”

Gülerek yanıma çöktü, gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar. “Bana aşık mı? Kim olabilir ki?”

“Sence kim olabilir? Jill Mortimer.” Burnumu buruşturdum. “Sadece kıvrımlarını ve o sarı saçlarını düşünmek bile onunla çıkmak istememe neden oluyor.”

Callum çok memnun görünüyordu. “*Ah*, şimdi anladım.” “Neyi?”

“Bu...” Elini salladı. “Senin kıskançlığını görmek çok eğlenceli.”

“Kıskanmıyorum!”

Gözleri parıldayarak üzerime doğru süründü. “Kesinlikle kıskanıyorsun. Çok tatlı. Eğer kendini daha iyi hissettirecekse, ben de o durumdaydım... hem de çok.”

O küçük itirafı görmezden gelip, “Hayatım boyunca hiçbir erkek bana sevimli dememişti,” dedim.

“Aptallar. Hepsi de.” Diziyle bacaklarımı ayırdı ve aralarına indi. “Son derece sevimlisin. *Özellikle* de kıskandığında.”

“*Kıskanmıyorum.*”

Boynuma bir öpücük kondurdu, sonra da nabzıma bir tane daha.

“Bunu günlüğüne mi yazdın? Kanlı ayda yüzümün resimlerini mi yaktın?”

“*Siktir git*, Macabe.”

Kahkahayı bastı. "Yine Macabe'ye mi döndük?"

"Evet!" Kendimi çok savunmasız hissederek, kollarımı yüzümün üzerine katlayıp ifademi gizledim.

"Juniper, tatlım..." Yüzünü göğsüme gömdü, bana ihtiyacım olan mahremiyeti sağladı. "Jill'le hiçbir şey olmadı. Tabii on altı yaşındayken sarhoşken öpüştüğümüzü saymazsak... ki ben saymıyorum."

Tam rahatlamaya başlamışken vücudum yeniden kaskatı kesildi ve yüzünü göremememe sevindim, "O da sayılır," diye tükürdüm.

Parmakları belimi okşadı. "O zaman kendimi oldukça berbat hissediyorum çünkü o benim ilk öpücüğümdü ve beş dakika önce bir şişe ucuz elma şarabını ve öpüşme biter bitmez ayakkabılarının üzerine kusmuştum. Tam olarak en iyi anım sayılmaz."

Ellerimi indirdim ve onun sabit bakışlarıyla göz göze geldim. "Üzgünüm. Ben bir çocuğum."

"Sen insansın. Sence, birlikte olduğun her erkeğin hayalarını koparmak istemiyor muyum? Çünkü istiyorum. Ve bunu tam olarak nasıl yapacağımı hayal etmek için bolca vaktim oldu."

"Nasıl?"

Dişlerini gösterdi. "*Acımasızca.*"

"Acı verici bir şekilde mi?" Bacaklarımı kalçalarına sıkıca doladım.

"*Tanrım*, sen kan dökmeyi seven küçük bir iblissin, bunu sana kimse söylemiş miydi?"

"Sık sık."

Elleri saçlarıma daldı, gözlerimi onunkilere dikmemi sağladı. "Ve şunu net bir şekilde açıklığa kavuşturalım. Başka kimse olmadı... Beth'ten ayrıldığımdan beri."

Beth. O nazik esmer kızı hatırladım. Alistair ve ben nişanlandıktan sonra birkaç ay boyunca çıktığı bir öğretmen.

"Neden?"

"Yanlış kişiyle olan bir ilişkiden daha yalnızlık verici bir şey yoktur."

Göğsüm sıkıştı. "Yani tam bir Juniper Ross deneyimi yaşamak istediğini mi söylüyorsun?"

Saçlarımı geriye doğru itti, gözleri parıldıyordu. "Kesinlikle. Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Şey..." Ellerim battaniyenin kenarını gergin bir şekilde okşadı.
"Öncelikle şeytani kediler."

"Mükemmel." Başparmağıyla kulak mememi okşadı. "Başka ne var?" "Değişken ruh hali," dedim.

"Değişken ruh halleri benim en sevdiğim ruh halleridir." "Ne kadar sürecek?" diye sordum.

Belirsiz sorumu anladığını biliyordum, çünkü parmakları hareketsiz kaldı. Sonra yanına döndü, sırtım göğsüne değene kadar beni de peşinden çekti, sanki bu itiraf için rahat olmamız gerekiyormuş gibi battaniyeyi üzerimize çekti, sadece başlarımız üstten çıkacak şekilde. "En başından beri. Seni istasyon platformunda gördüğüm ilk andan itibaren."

"*Bekle...* platform. Trende mi demek istiyorsun?"

"Hayır. Peronda koşarken pencereden seni fark ettim. O anda nedenini bilmiyordum, ama beynim bile yetişemeden bir şey beni sana çekti."

Onun çizdiği tabloyu keyifle dinlerken, kolunun arkasını okşadım.
"Oturduğunda ne düşündün?"

Sırtımda onun kıkırdamasını hissettim. "Benim için çok genç olduğunu."
"Hâlâ öyle."

Belimi çimdikledi. "Düşündüm ki... çok güzelsin, zekisin ve o kadar ilgi çekicisin ki, diğer ucunda benden uzaklaşmana izin veremezdim."

Bu çok saçmaydı. Ama onun tatlı sözlerini dinledim ve çizdiği tabloyla kendimi nasıl ilişkilendireceğimi bilemedim.

"Ne?" diye sordu sonunda, sessizliğim yüzünden başını kaldırdı.

"Bilmiyorum... Sanırım inanması zor geliyor bana."

"Birinin senin hakkında böyle düşünmesi mi?"

"*Evet.*" Bu itiraf, sessiz odada yankılandı. "O kadar flörtöz ve kendinden emin görünüyordun ki, senin için hepsinin bir şaka olduğunu düşündüm. Bu yüzden sana kim olduğumu hemen söylemedim, senin oyununda seni yenmek istedim."

İnledi ve boynuma hızlıca öpücükler kondurdu. "Beni nasıl düşünmüş olmalısın."

Başımı geriye eğdim. “Seni komik ve çok çekici olduğunu düşündüm. Kardeşine aşık olsam bile.” O sertleşti ve ben o çekilmeden önce kolunu tuttum. “Özür dilerim—” O ilk geceden beri Alistair hakkında konuşmamıştık. Bir korkak gibi, onun konuyu açmasını bekliyordum.

“Özür dileme.” Yavaşça iç çektiğini hissettim. “Alistair’i sevdiğin için seni hiç suçlamadım. Deliler gibi kıskanıyordum, ama seni asla suçlamadım. Ve ilişki bittiğinde... *onu* suçladım.”

Battaniyenin üzerinde sarkan bir ipliği çektim. “Onun için yeterince iyi olmadığım için mutlu olduğunu sanmıştım.”

“Sen *her* şeysin, Juniper. Bunu söyleyeceğime inanamıyorum, çünkü söylememem benim yararına... Bunu düşünmekten bile nefret ediyorum, ama onun için gerçekti, tatlım. Aranızda neler yaşandığının tüm kanlı detaylarını bilmiyorum, ama nasıl bitmiş olursa olsun, onun da kalbi kırıldı.” Bu bilgi, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir merhem gibiydi. Yine de, başka bir gerçek kesinleşirken Alistair için sadece belirsiz bir acı hissettim. Bu çok daha korkutucuydu, çünkü kalbimi yeniden tehlikeye atmak anlamına geliyordu.

Ellerini bana daha sıkı sardı, sanki beni yanında tutmak istermiş gibi. “Düşünüyordum da. Haftaya içki fabrikasındaki ceilidh... Belki bunu bir ön lansman olarak kullanabiliriz.”

“Yumuşak lansman nedir?”

Saçlarımın uçlarıyla oynadı, bu onun gergin olduğunun tek işaretiydi. “Birkaç dans ederiz, insanlar bizi konuşurken görür – tabii ki gözlerinizi senden ayıramayacağım – yumuşak bir lansman.”

“Yani insanlara birlikte olduğumuzu duyururuz. Birlikte, *birlikte* mi?”

“Evet, birlikte, birlikte. İstersen bir kağıt parçasına yazıp sorabilirim, evet için A’yı, hayır için B’yi işaretle.”

“Aptal.” Arkama uzanıp bacağını çimdikledim. O irkildi, ensemeye yaslanarak kahkahalarla güldü. “Şimdi kesinlikle gitmiyorum.”

“Bana tam bir Juniper Ross deneyimi vaat ettin ve ben de bunu kullanacağım.”

“İnsanlar dedikodu yapacak,” diye hatırlattım ona, kendimden çok onun için endişeleniyordum, kaybedecek çok daha fazla şeyi vardı ve bu sadece ailesiyle sınırlı değildi. Kinleith’teki bazı insanlar eski kafalıydı; kardeşinin eski

, onun mükemmelleştirdiği "toplumun saygın üyesi" imajını pek de yansıtmazdı.

"Umurumda bile değil. Önemli olanlara söyleriz, geri kalanlar cehenneme gidebilir."

Onun çelik gibi kararlılığı göğsümü rahatlattı. "Peki."

"*Tamam* mı? Tek cevabın bu mu? Tamam mı? Benimle geçirdiğin zamanın bu kadar çekici olmasına sevindim."

"Hala fikrimi değiştirebilirim."

"Hayır. Geri dönüş yok." Beni kendine sıkıca çekti, memnuniyetini mırıldanarak.

Bunu yapacaktık. Aniden kendimi kötü hissettim.

"Alistair'e söylemeliyiz," dedim. Bu küçük balonun içinde sonsuza kadar kalamayacağımızı biliyordum, ama birkaç hafta daha zamanımız olacağını ummuştum.

Callum'la el ele tutuşup ana caddede yürüdüğümüzü hayal etmeye çalıştım. Macabe ailesinin akşam yemeklerinde Alistair'in karşısında oturduğumuzu. Hâlâ ulaşılamaz gibi gelen bir rüya.

Bu, onun beklediği yeşil ışık idi, ama duraksaması tereddütlüydü. "Biliyorum. Mal ve April'in gecesini mahvetmek istemiyorum, o yüzden partiden sonra ona söyleyeceğim. Bunu benden duyması gerekir."

Endişemi zihnimin bir köşesine itip, geniş açık pencereden dışarıdaki ışıltılı gökyüzüne bakarken kolunun kıvrımına yaslandım ve "Beni buraya bu yüzden mi getirdin?"

Akıllıca bir hamle. Hedef, yarı donmuş haldeyken daha savunmasızdır."

"Kötü küçük harpi," diye tısladı, ama bacağını benim bacağıma dolayana kadar vücutlarımızı yeniden düzenledi. "Beni buraya sen getirdin, hatırladın mı? Ve pizzayı bile yiyemedim... Bunun, bana kötü niyetli bir şekilde davranabilmek için olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Çok cazipti, ama bunu planlamamın sebebi bu değildi. "Sabırlı ol, göreceksin."

Çok uzun süre beklememiz gerekmedi.

Skye Adası Rehberi

İskoç Galcesi folklorunda, Kuzey Işıkları Na Fir Chlis – “Çevik Adamlar” çevik adamlar” olarak bilinir. Adalarda bu muhteşem doğa olayı gökyüzünde dans ediyormuş gibi görüldüğü için “Mirrie Dancers” olarak anıldığını duyabilirsiniz. Skye’da Kuzey Işıklarını görebileceğiniz en iyi aylar, ekinoks dönemleri olan Mart, Eylül ve Ekim aylarıdır.

"İşte orada, bak—" Tam uykuya dalmak üzereyken Juniper omzumu hafifçe salladı.

Gözlerimi kırıştıtararak dirseğimin üzerine yaslandım. "O şey..." "Evet."

Hafif esintiyle ince perdeler dalgalanıyordu ve ikimiz de hayretle bakıyorduk. Sanki geç saatler, bu dünya ile öteki dünya arasındaki perdeyi inceltmiş gibiydi. Gökyüzünde aniden ruhani bir yol belirdi. Işık yüzlerce farklı yöne dallanıyordu. Canlı yeşiller, pembe ve morlar parıltıyor gibiydi, o kadar yakındı ki Juniper elini uzattı, sanki onlara dokunmak istercesine göz kamaştırıcı şekilleri izledi.

"Bu..." Sesim, gözlerim kadar utanç verici bir şekilde boğuktu.

"Hayatımda ilk kez kelimelerim tükendi."

"Ben de." Sesi kısık çıkmıştı. Alçakgönüllüydü.

"Bunu nereden biliyordun?"

"Ada'nın bir Aurora Borealis uygulaması var. Bu öğleden sonra bir uyarı aldı."

Skye'da ışık kirliliği o kadar azdı ki, daha önce birkaç kez görme şansım olmuştu... ama hiç başka biriyle birlikte *olmamıştı*.
kişi.

Bir dakika sonra Juniper çenemi çimdikleyerek bana dönmemi istedi. Başka kimse için gözlerimi ondan ayıramazdım. Ve beni öptüğünde, sanki göğsüme uzanıp

yumruğunu kalbimin etrafına sarmış gibi. Yanaklarını avuçladım. "Bana bunu gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, Macabe."

Onun dokunma isteğine teslim olup, o kalın polarını çıkarıp onu kucağıma çekmeden önce, ışık gösterisine uzun bir süre baktık; o anda ona dokunmak için can atıyordum. *Bu*

. Sırada tişörtü vardı ve ben hayranlıkla inledim. "Bebek mavisi şimdiye kadarki en sevdiğim renk olabilir."

Meme uçları dalgalı kenarlı dantelin arasından görünüyordu, adeta ağzımı istiyorlardı. "Güzel. Çünkü bunu senin için giydim."

Lanet olsun, tatlım. Ellerim titriyordu, çok hevesliydim; göğüslerini ağzıma kaldırdım ve o mükemmel kıvrımlara ıslak bir öpücük kondurdum. "Dikkat et, harpi. Bana karşı bu kadar tatlı davranmaya devam edersen, buna alışabilirim."

Dokunuşuma karşılık verdi, ağzımı, dilimi daha aşağıya, danteli ıslatana kadar itti. "Güzel." Başımı göğsüne bastırarak kıvrandı, taytla kaplı kasıkları kot pantolonumun sertliğini sürtüyordu. "Biraz tatlılığı hak ediyorsun." Kollarını boynuma doladı, biraz beceriksiz ve biraz da çaresizce.

Kalbim güm güm atıyordu.

Bu kadını seviyorum. Onu, insanların bunun uğruna neden bu kadar isteyerek öleceğini anlamamı sağlayacak şekilde seviyorum.

Yavaş ol, bir deprem bile onu kollarımda parçalanışını izlememi engelleyemezdi. "Kendine dokun," diye boğuk bir sesle söyledim. Parmaklarımla belini kavrayarak yastıklara yaslandım. "Göğsüme otur... Duşta klitorisini nasıl okşadığını göster bana, benim olduğumu hayal

ederek." "Emin misin?"

Acı dolu kahkahamı tutamadım. "Evet, lanet olsun ki eminim. Hâlâ seks yapmıyoruz, ama bunu istiyorum... sen de istersen?"

O hevesle başını salladı ve ben de diz çökmesi için ona yer açtım, o taytını ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekerken

. Kendi gömleğini çıkardım, o bana bacaklarını açtığında sikim fermuarımı yırtıp çıkmaya hazırды.

Kareli gömlek belinde birikmişti ve ben titrek parmaklarımla onu geri çektim

titrek parmaklarımla geri çektim, bacaklarını ayırdım, ona baktım, sıcak ve

karnıma değen çıplak vücuduna *bakıyordum*. "O benim," göğsümdeki canavar hırlamak istiyordu.

"Sırılsıklamsın, tatlım." İkimiz de nefes nefeseydik, göğüslerimiz bir soru-cevap oyunu oynuyordu. "Bütün gece böyle miydin?"

Başını salladı. Ve o canavar tekrar kükredi, zihninden kardeşimin tüm anılarını silip, geriye benden başka hiçbir şey kalmayacağına söz verdi. "Kendine dokun... *Lanet olsun*, Juniper, seni görmeme izin ver."

Sözlerim onu uyandırmış gibiydi, dudakları tek bir nefesle gevşeklikten günahkârlığa geçti. "Bir dakika." Sütyenini çözdü, askıları kollarından aşağı sıyırdı. O güzel göğüslerin dolgunluğunu sindirecek zamanım bile olmadı ki, o beni öptü. Boğazından uğultu boğazından yayıldı ve o sesi dilini kullanarak ağzıma itti. Zarif elleri omuzlarımin üzerine kıvrıldı ve tırnakları pek de *zarif olmayan bir şekilde* derime batınca bu hareket beni tıslamaya zorladı.

O kadar ateşli ve o kadar ilkel bir andı ki, onun altında kıvrandım.

"Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?" O bir rüyaydı... herhangi bir rüyadan *daha iyiydi*. İlk günlerde zihnimde bir örnek haline gelmişti. Güzel, alaycı ama keskin. Bir meleğin yüzü ve sevdiklerine karşı şefkatli... *Lanet olsun*, o seçkin azınlıktan biri olmayı ne kadar da arzulamıştım.

Kollarımdaki etten ve kemikten kadın *gerçektir*.

"Belki de sadece senin için mükemmelim." Sözleri, sıkı baskısı, beni inlemeye, gözlerimi sıkmaya ve sahip olmadığım bir güç için dua etmeye itti.

"Siktir, tatlım... Kıpırdama yoksa boşalacağım."

"Kendime dokunmamı istediğini sanmıştım." Eli *oradaydı*, parmak uçları hassaslaşmış teni sadece hafifçe okşuyordu kendini tatmin ediyordu. O inledi ve ben başımı kaldırdım, görmek istiyordum, bu kendimi bir ergen gibi boşaltarak küçük düşürmek anlamına gelse bile.

Kıpırdamadım, nefes almadım; iki parmağını aramıza kaydırmasını izledim, parmaklarını öyle yerleştirdi ki biri klitorisine dokunurken, parmak eklemleri her kayışında benim uzunluğuma sürtünüyordu. Diğerisi ise göğsüne gitti, yuvarlayıp okşuyordu. "Siktir, tatlım, *siktir*, işte böyle, onları içeri bastır, benimmiş gibi davran."

İnleyerek kalçalarını sallamaya başladı. Bakışlarımı bacaklarının birleştiği yerden ayıramadan, onunla birlikte hareket ettim, çaresiz ellerimle kalçalarını kavradım

çaresiz ellerimle kalçalarını kavradım, o en karanlık tanrıça gibi üzerimde sallanırken büyülenmiş gibiydim. "Callum—"

Oturmak için ittim, onu göğsüme bastırdım. "Neye ihtiyacın var?"

Gözleri benimkilerle buluşup ayrıldı, dünyayı yutanlar kadar karanlık, kenarlarında benim anlamadığım bir panik vardı. "Sadece... benimle kal, lütfen benimle kal."

"Neye ihtiyacın varsa al. Hiçbir yere gitmiyorum." Kulağını ısırđım ve çenesini yaladım. Çenesinin gururlu küçük ucunu ısırıp sonra öptüm. Göğüsleri hak ettikleri tüm ilgiyi gördü, dikkatimi ikisi arasında bölüştürdüm, şişip parlayana kadar emdim. Bu sırada o da ikimiz için hareket ediyordu. "Boşalırken adımı söyleyecek misin, Juniper?"

Çılgınca başını salladı ve ben de fazla dayanamayacağımı anladım. Kafamda on saydım. Dokuza kadar sayabildim. "Şimdi, Juniper." Elini , onu boynuma doğru çekip kendi elimle değiştirdim, parmağımı sanki bana aitmiş gibi kaygan klitorisinin üzerinde gezdirdim. "O pençelerini batır ve benim için boşal." Kendi boşalmamı tutarken vücudum ağrıyordu, uyluklarım yanıyordu, her santimim terden yapış yapıştı.

Juniper'ın kirpikleri havaya kalktı, tırnakları sırtıma saplandı, o altın çubukların izini göğsümde hissedene kadar beni kendine doğru çekti ve tam da hayal ettiğim gibi adımı fısıldadı. Ve tam da daha fazlasını isteyemeyeceğimi düşündüğüm anda... o çığlık attı, kollarımda titreyerek, her bir mükemmel çizgisi zevkle gerildi.

Benim zevkim.

Artık ona sahiptim.

Dudaklarındaki adım son darbe oldu ve ben lanet bir silah atışı gibi patladım, her bir çekişte çılgınca sarsıldım.

Seni

seviyorum.

Seni

seviyorum.

Her inlememle bu kelimeyi sessizce boğazına tekrar ediyordum.

Bu kadın beni çok, çok uzun zaman önce kırmıştı. Yama yapılıp birleştirilebilecek ince çatlaklar. Yarı işlevsel bir şeye benzeyene kadar gülümsemeler ve

cazibeyle örtülmüş, ta ki yarı işlevsel bir şeye benzeyene kadar. Ama şimdi... o beni tamamen ve tamamen mahvetmişti.

Boxerımda soğuyan meniye görmezden gelerek, inlemelerim öpücöklere dönüştü

öpücöklere dönüştü. "Bu mükemmeldi. *Sen* mükemmelsin," dedim. Ellerim kalçalarından ayrıldı, onu bana doğru çekmek için saçlarına dolandı. "Ben seninim, tatlım. Tamamen."

Terli alnımdan sarkan bir bukleyi eliyle itti. "Sen de bana biraz sahip olabilirsin."

Callum

Heather: Alistair evime gelip neden bu kadar tuhaf davrandığını sordu. Ona söylemelisin!

Callum: Öyle yapmayı planlıyorum.

Callum: Yani, o benim tuhaf davrandığımı mı düşünüyor? Bu sabah onu gördüm ve ağzından neredeyse tek kelime bile çıkmadı.

Heather: Juniper onun aramalarına cevap vermediği için somurtuyor sandım.

Callum: Tam olarak kaç kez aradı onu?

Heather: Tanrım, onun iyiliği için umarım iki kereden fazla aramamıştır.

"Bu gece için emin misin?"

"Mükemmel bir fikir." Juniper'ın yatağında uzanmış olduğum yerden gördüğüm manzaraya bakılırsa, bu şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir olabilirdi.

Kıçını havaya kaldırmış, dağınık gardırobunu karıştırırken eşarplar ve ayakkabılar başının üzerinden uçuyordu. "Buralarda bir yerde olduklarını biliyorum... aha!" Çıplak dizleri üzerinde dönerek, sahip olduğu her ayakkabıya tıpatıp benzeyen siyah ayakkabıları – sahip olduğu diğer tüm ayakkabılarla tamamen aynı görünüyordu – zaferle havaya kaldırdı.

Sevinci kısa sürdü çünkü Shakespeare'in kucağında kıvrıldığı yere somurtarak baktı. "İkinizi de nefret ediyorum."

Masaya doğru ayaklarını yere vurarak yürüdü, ben de onu takip ederek Shakespeare'i kucağıma aldım. Kedi son birkaç hafta içinde kesinlikle bana bağlanmıştı, bu da Juniper'ın giderek artan rahatsızlığına neden oluyordu.

"Yine sevimli davranıyorsun."

"*Yine sevimli davranıyorsun*," diye alay etti, sesini benim sesimi taklit ettiğini sandığım aşığılayıcı bir tona indirerek benim haklı olduğumu kanıtladı, ama bu bana sadece

Juniper'ın her şeyinin bana çekici geldiğini keşfetmek beni şaşırtmadı. Kahvaltılık gevreğini yemesi, şekerli halkaları her bir ısırışına kadar, hatta elli yedi adımlık gece rutinine kadar.

Titrek bir nefesle ayakkabıları yere bıraktı. Shakespeare'i bir kenara bırakıp ellerini tutmak için ona doğru uzandım. "Belki de bu gece evde kalmalıyız, bizi aramazlar," dedim dikkatlice, endişe içimi kemirmeye başlamıştı. Cumartesi günüydü, bu yüzden bu akşamki ceilidh'den önce öğleden sonra bir shinty maçı . Şüphe çekmemek için ayrı ayrı gelmeye karar vermiştik, yani oyun başlamadan önce ona bir göz atma şansım bile olmayacaktı.

Ses tonum beni ele vermiş olmalı ki sonunda bana baktı, dişleriyle dolgun alt dudağını ısırıyordu. "Alistair'e söyleme konusunda fikrini mi değiştirdin?"

Başparmağımla onun yaptığı küçük çukuru düzelttim. "Tabii ki hayır." Ve değişmemiştim.

Juniper ve ben birlikte. *Gerçekten*. Tek istediğim buydu. Ama artık o benimdi ve onu kaybetme korkusu, geceleri uykumu kaçıran fiziksel bir yük haline gelmişti. Bir ay önce biri bana sorsaydı, Juniper Ross söz konusu olduğunda hiçbir şeyi kabul etmeyeceğimi hiçbir şeyi kabul edeceğimi söyledim. Ama şimdi, bu mükemmelliği onunla birlikte tutmak anlamına geliyorsa, hayatımın geri kalanında değer verdiğim herkesi aldatacağımı biliyordum.

Onun bu şansı denemeye istekli olması beni alçakgönüllü kıldı. Alnını öptüm. Burnunu. Dudaklarını. "Fikrimi değiştirmedim."

İskoçya'daki herkese bir SMS ile ilişki durumumu güncellemek ne kadar çok istesem de, Juniper'a sessiz bir başlangıç sözü vermiştim ve ona da bunu verecektim. Henüz derin ya da kalıcı duygularını itiraf etmemişti.

Ama buna gerçek bir denemeyi kabul etmişti. Herkesin önünde.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi. "Güzel. O zaman gidiyor muyuz?"

Maç öncesi heyecanı olarak değerlendirdiğim bir önsezi ile onu göğsüme sıkıca sarıldım. "Gidiyoruz."

"Bana bir dans ayırır mısın?" diye fısıldadı.

"Hepsi sana ait."

* * *

Ceilidh'e erken vardım ve açıkçası berbat bir ruh halindeydim.

Maçın ilk

Inverness takımındaki çocuk tarafından aldığım darbe nedeniyle hala ağrıyordu. Yenilgiyi kabul edip, takım arkadaşlarımdan herhangi birine yapmamı isteyeceğim gibi oyundan çıkmalıydım, ama o küçük pisliğin "*Vazgeç, ihtiyar*" şeklindeki alaycı sözleri beni acı sonuna kadar oyunda tutmuştu. Hayatımda yeterince kırık kaburga görmüştüm, benimkilerin sadece çürük olduğunu biliyordum, bu yüzden maçtan sonra buz uygulamak için durmadım,

doğruca ailemin evine gittim ve Alistair'in Mal'a kurulumda yardım etmek için çoktan ayrıldığını gördüm. Oradan, Juniper'dan önce varmak istiyorsam eve koşup üstümü değiştirmek için zar zor vaktim vardı.

Tadım odasında, April, Mal ve Heather etrafta koşturup yemekleri hazırlarken, müzisyenlere ekipmanlarında yardım edip gelen köylüleri selamlarken, ben de April'in rahmetli büyükbabasının özenle hazırladığı bardağın beni havaya kaldırmasına izin verip, bir bardak viski yudumluyormuş gibi yaparken, dakikalar bir saate uzarken bir gözüm kapıda sabitlenmişti.

O geç kalmıştı.

Kendi düşüncelerine dalmış Alistair sessizce yanımda duruyordu; kiltli haliyle tam bir yakışıklı İskoç gibiydi; kiltin koyu yeşil ve mor dokumalı kiltiyle tam bir yakışıklı İskoç gibi görünüyordu.

Onun içten içe tırmanan tedirginliği de benimkine benziyordu. Parmakları barın üstünde davul gibi vuruyordu, ayağı ise müziğin ritminden kopuk, müzikle uyumsuz bir ritim tutuyordu. Normalde, küçük kardeşimi, onu rahatsız eden şeyi itiraf edene kadar sorularla sıkıştırırdım. Ama bugün değil, cevabın kendi terli avuçlarımdan nedeninde yattığından şüphelendiğim için değil.

Her yeni gelenle birlikte kahkahalar ve terin hafif kokusu içeri doluyordu. Başım dönüyordu ve sıkışan göğsümü ovuştururken, Juniper'ın koyu saçlarının ve alaycı gülümsemesinin parıltısını, fikrini değiştirmedikçe sessizce onayladığını hayal ettim.

Mal her zaman böyle mi hissediyor? Kahretsin. Her sabah evinin kapısından dışarı adım atmak için ne kadar güç harcıyor olmalı.

Bir içki daha sipariş etmekten bir keman solosu kadar uzaktım ki ensem karıncalandı ve Juniper'ın geldiğini anladım. Omzumun üzerinden bir göz attım ve tüm oda bulanıklaştı, diğer herkes siyah beyaz bir filmin gri tonlarına büründü filminin gri tonlarına büründü, o ise karmaşık dokulu impasto vuruşlarla resmedilmiş gibiydi.

Onu daha önce yüzlerce kez göz alıcı giysiler içinde görmüştüm. Bu kadın, ortaçağ şövalyesinin silahını kullanır gibi giyinirdi. O yüzden, daha önce beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktüren, vücudunu saran elbisesini gördüğümde dilimi yutacak kadar hayran kalmamam gerekirdi. Nişan partisinde.

Sonunda. Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım, çünkü kelime küfür gibi yankılandı. İçkimi bara bırakıp ona doğru yürümeye başladım. Ama *durun* – o ses bana ait değildi. Kalabalığın içinden kasıtlı olarak yol açan omuzlar *benimkiler* değildi.

Alistair yaklaşırken Juniper'ın iri gözleri benimkilerle buluştu, karanlık derinliklerinde bir soru işareti görünüyordu.

Başımı sertçe salladım. *Hayır. Ona söylemedim. Anlaşmamızı bozmadım.*

Rahatlamış bir gülümseme belirdi yüzünde. Elimi saçlarımin arasına geçirdim; o “Hey” derken ben sadece izlemekle yetindim. Dans pistinin ortasında, on metre kadar uzakta duruyorlardı; sözlerini duyabilmemin imkânı yoktu

, ama ona o kadar uyum sağlamıştım ki, sanki uzun bir koridordan bağırması gibi hissettim. “Dans etmeyi teklif edersem beni tekmeler misin?”

Elbiseyi fark etti mi acaba?

Juniper'ın bakışları omzunun üzerinden benimkilerle buluştu ve ben de hiç çekinmeden yoğun bir bakışla karşılık verdim. *Evet, yakaladın beni, cadaloz. Lanet olası kıskançlıktan öteyim. Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmaya başlamadan önce buraya, bana gel yalvarmaya başlamadan önce buraya gel.*

Yüzümde ne gördüyse kaşları kalktı, duruşu sertleşti ve sonunda odadaki herkesin onların etkileşimini izlediğini fark etti.

Bunu fark eden Alistair yüzünü buruşturdu ama elini uzattı ve dedi ve bu, kızın dudaklarını aşağı doğru kıvrmasına neden oldu, ama sonra... *Siktir*, nalburdan Duncan önüme geçti, kocaman kafası görüşümü engelledi.

Lanet olası Duncan.

Boynumu uzattım, hareket yarama baskı yapınca kaburgalarım sıkıca sarıldım, tam da onun elini Alistair'in eline koyduğunu görece kadar zamanında.

Juniper

Skye Adası Rehberi

Ceilidh: (kay-lee olarak telaffuz edilir) Gaelic dilinde "ziyaret" anlamına gelen *céilidhe* kelimesinden türemiştir.

Tarihsel olarak, bu kelime her türlü sosyal toplantıyı ifade ederdi. Günümüzde ise geleneksel dans ve müzikle dolu eğlenceli bir akşam geçirmek için iyi bir bahane. Merak etmeyin, katılmak için dans adımlarını bilmenize gerek yok!

Şarkı, Alistair ve benim içine düştüğümüz beceriksiz iki adımlık dans için çok hızlıydı; kemancı ve gayda çalgıcısı, tadım odasının köşesindeki küçük, aceleyle kurulmuş sahneden, birbirlerinin enerjisinden beslenerek baştan çıkarıcı bir kovalamaca içindeydiler. Her taraftan eller alkışlıyor, ayaklar , titreşimler bizi birbirimize yaklaşıtıyordu.

"Burası gerçekten çok güzel." Alistair sonunda gürültünün üstüne sesini çıkardı, sanki ben tamamen bir yabancıymışım da bir zamanlar alerji krizi sırasında her gün sırtına merhem süren . "Kier bunca yıl boyunca burayı neden sakladı acaba? Gençken bir yaz boyunca burada çalışmışım, bu odanın varlığından bile haberdar değildim."

Heather, barın başındaki yerinden bana endişeli bir bakış attı. "Yardım ister misin?" diye sordu dudaklarıyla. Kafamı salladım. Bu işi bir an önce halletmek daha iyi.

Elimi omzuna hafifçe koyarak, odaya ve vücudumu baştan aşağı yakıcı bakışlarla süzen o soğuk mavi gözlere sırtımı döndüm, Alistair'in kravatındaki düğüme bakıyordum. "Hemen konuya girelim mi?"

"Aramalarıma cevap vermedin." Sertleşmiş çenesinin üzerinde alaycı bir gülümseme belirdi. "Bana kolaylık göstermeyeceğini bilmeliydim." Sesi gülümsemesi kadar kuru olsa da, yine de beni sinirlendirmeyi başardı. Bakışları hissedebiliyordum. Fısıltıları duyabiliyordum. Sabaha kadar

sabaha kadar köyün her yerinde konuşulacaktı, yani hayır, eğer bunu seyircilerin önünde yapmak istiyorsa, ona kolaylık göstermeyecektim.

"Hak ettiğinden fazlası değil."

Belimdeki el daha sıkı kavradı, sanki sözünü bitirmeden duman olup kaybolacağımdan korkuyormuş gibi. "Biliyorum. Saçmaladığım için özür dilerim... ve kapıdan girer girmez sana pusu kurduğum için. Hoş bir davranış değildi. Han'a birkaç kez uğradım – Ada dışarıdasın dedi."

Başımı eğdim. Onu altı yıldır görmemiş olsam da, Alistair'i çoğu kişinin bilmediği bir şekilde tanıyordum. O her zaman çok... sakın biriydi. Düzgün gülümsemesinin altında, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı. Panik mi, belki? *Çaresizlik*.

Beni ilgilendirmezdi.

"Neden? Kinleith, birbirimizden kaçınabileceğimiz kadar büyük bir yer." Teknik olarak onun kardeşiyle çıkıyor olmam nedeniyle bu o kadar kolay olmayacaktı. *Bir dakika, onun kardeşiyle çıkıyor muydum?* Bu gecenin amacı bu olacaktı, ama Callum odanın diğer ucundan bana doğru tek bir adım bile atmamıştı.

"Aramızdaki meseleyi düzeltmek istedim ama mesajlarıma cevap vermedin, o yüzden..."

"Sana bir cevap borçlu değilim." Beni itip, döndürüp, sonra tekrar kendine çektiğinde, sivri topuğumu ayağına vurma dürtüsünü bastırdım. "Lanet olası bir video görüşmesi sırasında ilişkiyi bitirdin, Alistair," diye tısladım, kimse bizi duymadığından emin olmak için etrafa bakındım. "Benim hayatının aşkı olduğumu söyledin, diz çöküp bana evlenme teklif ettin, sonra sadece altı ay sonra – *hem de babamın ölümünden hemen sonra – iki dakikalık* bir konuşmada benden ayrıldın. Neden şimdi birdenbire bu kadar önemli oldu?" Gitarist

kısa, net notalar hızlanırken ayağını yere vurdu. Yakındaki bir kadın sevinçle kollarını havaya kaldırdı. Alistair, çarpışmayı önleyerek bizi ustaca döndürdü.

"Daha erken eve gelmeliydim." Boğazı titredi. "Ben bir korkakım."

"Korkak demek, durumu hafifletmek olur."

O, sallanan bir oyuncak bebek gibi başını salladı ve bedenlerimiz arasında makul bir mesafe bırakarak beni ustaca yeni bir ritme yönlendirdi, aramızda makul bir mesafe bırakarak.

O her zaman yetenekli bir dansçı olmuştu. "Her şey bittiğinde, temiz bir ayrılığın ikimiz için de daha iyi olacağını düşündüm. O zaman bile bir pislik gibi davrandığımı biliyordum, ama senin benden haber almak istemeyeceğine kendimi ikna ettim." Başını sertçe salladı, çok pişman görünüyordu. "Callum beni uyarmaya çalıştı... ve geçen her gün o çizgiyi aşmak daha da zorlaşıyordu."

"Korkmuş küçük bir çocuk gibi davrandın, işler zorlaşır zorlaşmaz kaçtın." Sesim sertleşti. Yıllardır bu sözleri ona söylemeyi hayal etmişim, şimdi fırsatım olmuştu ama hiç tatmin hissetmiyordum.

Dudaklarını sıktı. "Bunu hak ettim."

"Ve bencildin."

"Evet." Gözleri gözlerime kilitlendi, başını eğerek, "O hakaretlerin ve bütün akşam burada durup bana bağırmanı istiyorsan, dururum."

Yarım on yıldan fazla bir süredir içimde tuttuğum ejderha ateşini serbest bırakacaksa, daha yeni başladığımı söylemeye cesaret edemedim.

"O zamanlar, kariyer basamaklarını tırmanmak benim için her şeydi. O kadar bencildim ki, uğruna çalıştığım her şeyi kaybetme korkumun ötesini göremiyordum

. Skye'a geri dönme ihtimali, o merdivende bir adım geriye gitmek gibi geliyordu... Dürüst olmak gerekirse, birkaç basamak."

Şimdi o ateşe uzandım, karnımdaki kuyunun sadece yarısı dolu olduğunu görünce şaşırdım. "Senden Skye'a dönmeni hiç istemedim."

"*June*." Adımı, sanki son konuşmamızdan beri içinde tutuyormuş gibi, boğuk bir iç çekişle söyledi. "Sen hâlâ burada yaşıyorsun ve ben hâlâ Glasgow'dayım. İkimizden biri bunu bitirme kararı verirdi "Sonunda."

"*Oh...* yani bana bir iyilik mi yaptın?"

"Hayır." Bu kelime bir bıçak gibi keskin bir etki yarattı; o bizi tekrar döndürdü, tam da gözümün ucuyla barı görebileceğim kadar.

Callum tam olarak aynı noktada duruyordu ve ben onu onu içime çekmeden edemedim. Alçak sarkan sarkıt lambalar kadar uzun boyluydu, başı, Mal hariç, çevresindeki diğer tüm erkeklerin üstündeydi. Buklelerini şekillendirmemişti. Biraz dağınıktı. Henüz

, ama önceki deneyimlerimden o kilti ne kadar iyi doldurduğunu biliyordum.

Bunun bitmesini istiyordum, her şeyin daha iyi hissettirdiği kollarında olmak istiyordum.

Callum gülümsedi ve kalbim kabardı, parmakları elindeki buzlu camla oynuyordu, ama... bana değil, yanındaki minyon sarışına bakıyordu. *Jill Mortimer*. Kadın siyah küf kadar inatçıydı ama itiraf etmeliyim ki çok daha çekiciydi.

Birlikte gerçekten çok iyi görünüyorlardı.

Alistair'in sesi beni konuşmamıza geri döndürdü. "O zamanlar kibirli, küçük bir pislik olduğumu söylemeye çalışıyorum. İlişkimiz yürümesek bile, senin benim için anında yapacağın gibi, ben de senin için orada olmalıydım. Biz bir çiftten daha fazlasıydık June, en iyi arkadaşlardık. Bu konuda başarısız oldum."

Sanki başka bir gezegene fırlatılmış gibi hissettim.

Alistair'e güvenilebilecek bir şey varsa, o da haklı olduğuna dair mutlak kesinlikti ve on defadan dokuz buçukunda *haklıydı*.

zekası ve özgüveni, ona ilk başta

. Şimdi karşımda durmuş, sadece hatalı olduğunu kabul etmekle kalmıyor *yanıldığını* itiraf etmekle kalmıyor, bunun için özür de diliyordu. Bu dürüstlük, içimde kalan tüm ateşi söndürdü. Sanki karın içine atılmış kızgın kömürler gibi, onun bakışları altında adeta cızırıyordum.

Tüm bunları bir kenara bırakma dürtüsünün altında eriyip gidiyordum.

Birkaç saniye boyunca hareket etmeye devam ettim – bir şarkı biterken diğerine geçerken ayaklarım bir o yana bir bu yana sürünüyordu – önümdeki iki olası yolu düşünüyordum. Birincisi, altı yıl daha acımın içinde güvenli bir şekilde kalmamdı; ikincisi ise... onu seçecek kadar cesur olduğumu bilmiyordum. Bu kin beni o kadar uzun süre şekillendirmişti ki, onsuz kim olacağımı bilmiyordum.

"Seni affetmeye karar verirsem, o zaman ne olur?"

Gülümsemesi umut dolu bir ifadeye dönüşmüştü. "O zaman, sanırım tekrar arkadaş oluruz... Tabii sen buna hazırsan."

"Emin değilim." Beni kolunun altına alıp döndürdüğünde omzum göğsüne değdi.

"Beni affetmeni istemiyorum. Bunu beklemiyorum." Ona dönüp baktığımda, yüzündeki kasvet beni

hazırlıksız yakaladı. "Senden bir şey istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama

... Sanki göğsümde kocaman bir boşluk var ve onu doldurabilecek tek kişi sensin."

"Alistair... Ben..." *Kahretsin*, bunu söylemek zorunda kaldığıma inanamıyordum. "Artık sana aşık değilim, uzun zamandır değilim." Onun davranışları yüzünden kendimi küçük ve istenmeyen hissetmişim. Bu aşk değildi. Heather'ın dediği gibiydi,

"Biliyorum," dedi, sesi biraz boş geliyordu. "Sana söyledim, seninle vakit geçirmek istiyorum. Arkadaş olarak." Callum'unkine neredeyse tıpatıp benzeyen gözleri, konuşurken başka yere kaydı. Telaşlıydı. Tereddütlüyordu. "Bunun

Bunun mümkün olduğunu düşünüyor musun?" O kadar umutluydu ki.

Kahretsin. Bu gece ona söyleyemezdik.

Sallanırken dikkatim dağıldı, Callum'u aradım. Göz kırparak SOS sinyali gönderirsem anlar mıydı?

"Eğer evet dersem, yüzüğü geri alır mısınız?" diye sordum Alistair'e.

Ritmi bozuldu ve onu şaşırttığımı anladım. "Anlaştık." Ama bu kelime ağırdı. Suyu atılan bir taş gibi.

Callum

Callum: Daha sonra eve uğramamı ister misin?

Anne: Yeni ilaçlar işe yarıyor gibi görünüyor; televizyonun önünde uyuyakalmış.

Endişelenme, sen eğlen.

Callum: Ben her zaman endişelenirim.

Anne: Burada ebeveyn kim?

Callum: Söylemesi zor. Bayan Brodie, Macabe çocuklarının kurtlar tarafından büyütüldüğünü söylerdi. Anne: O her zaman huysuz bir kadındı, bu yüzden okul onu kovdu.

Callum: Sanırım Heather masasının çekmecesini solucanlarla doldurup buna bilim projesi dediğinde emekli oldu.

Anne: O çok yaratıcı bir yedi yaşındaydı.

"Ben de ona dedim ki, Marcus, eğer büyükanneimin porselen takımını istiyorsan, avukatımla konuşman gerekecek." Jill Mortimer sonunda nefes almak için durakladı. Pipetiyle müstehcen bir şekilde yüksek sesle emdi. "Bu adamın küstahlığına inanabiliyor musun?"

"Kötü bir duruma benziyor." Müzikten başım ağrıyordu ve kardeşimin şu anda hayatımın aşkını kollarında döndürdüğü gerçeği yüzünden başım zonkluyordu, diploması konusunda son çareye başvuruyordum.

Jill alaycı bir şekilde güldü ve yeniden doldurmak için barın arkasında oyalanmakta olan April'e işaret etti. April tek kelime etmeden Jill'in bardağını doldurdu, yosun yeşili gözleri, soda musluğuna gereğinden biraz daha sert basarken bana kaydı. Soru sorar gibi kaşımı kaldırdım ve gözleri kısıldı. İpuçlarını hiç anlamayan biri olarak dilimi çıkardım, aramızda aslında ne geçtiğine dair en ufak bir fikrim olmadan bu sessiz sohbete tamamen kendimi kaptırmıştım. Tatlı küçük April, *"Duygusal bir pislik gibi davranmayı kes"*ten

"Kiltinin arkası yukarı çıkmış, kışın bütün köyün gözü önünde."

Elimi kışıma götürdüm ve ekose kumaşın olması gerektiği gibi durduğunu gördüm. Bu, ilk kez hazırlıksız yakalandığım durum değildi. Kilt giymek, cesaretsizler için uygun bir şey değildi.

Son bir bakışla April, bir sonraki müşteriye doğru bardağı indirdi ve Jill göğüslerinin arasından gümüş bir cep şişesi çıkardı. Juniper ve Alistair'in gerçekten hala dans ettiklerini doğrulamak için bakışlarımı başka yöne çevirerek, biraz fazla acı bir sesle, "Kendi viskini mi getirdin?" dedim.

"Tabii ki hayır." Kapağı açtı ve bardağına bolca şeffaf sıvı döktü. "Bu cin. İskoç vatandaşlığımdan vazgeçmek zorunda kalabilirim, ama bu içkiye dayanamıyorum."

"O zaman neden geldin?"

Elini pazıma dolaması beni irkiltti ve ben Hâlâ Juniper'a bakakaldığımı fark ettim. Keskin kesimli bob saçları bıçak sırtı kadar sivriydi; Alistair'i daha iyi duyabilmek için eğilirken saçının bir tarafını kulağının arkasına sıkıştırmıştı bu sabah dilimle izini sürdüğüm minik altın halkaları görünüyordu.

Korkak olduğum için bir ceza gibi hissettim. *Ona hislerimi haftalar önce söylemeliydim. Yıllar önce. O zaman şu anda kollarımda olurdu.*

Kimse bu çantayı nasıl bu kadar muhteşem bir şekilde elinden kaçırabilir ki?

"Seninle konuşma fırsatı bulurum diye umuyordum." Jill'in parmakları pazımdan ön koluma kaydı.

"Jill..." Geri çekilmeye başladım.

"Sonra." Kurnazca göz kırparak, dirseğimin yanındaki bara sırtını dayadı, içkisini yudumlarken dans pistine bakmaya başladı. "Oh, bak," diye beni dirsekledi. "Kardeşin ve Juniper Ross çok samimi görünüyorlar." Beni kasten kışkırtmaya çalışıp çalışmadığını anlayamadım. Ama o iğrenç his daha da şiddetlendi ve parmaklarımı kıvrarak kendimi bara tutundum. Ya Jill benden yayılan gerginliği okuma konusunda doğaüstü bir yeteneğe sahipti ya da tamamen bilgisizliğinden dolayı devam etti, *"Zavallı kız, bu asla uzun sürmeyecek."*

Sesinde en ufak bir üzüntü bile yoktu.

Köyde Jill ve arkadaşlarının dedikodularını kulak misafiri olduğumuzda Juniper'ın yüzündeki utangaçlığı hatırlayarak, "Peki neden?" diye sordum sertçe.

Jill, görünmez satır aralarını okuyabilen tek kişi olmaya razı olmuş gibi tıkrıdadi. “Şey, Alistair bir doktor. Eğer köyde saygı görmek istiyorsa, kolunda iyi bir kadın olması gerekir, adanın yarısıyla yatmış ve geri kalanıyla da yatmaya can atıyormuş gibi giyinen yalancı bir kız değil.”

Öfke içimi sardı, o kadar şiddetliydi ki kemiklerimin titrediğini hissettim. Beni kışkırtmak için yaptığı bu bariz girişime tepki göstermek yerine, takdir dolu bir ısıklık çaldım. “Başarılı bir iş yürütürken yatak yatak dolaşmaya zaman bulabilmesine hayran kaldım.”

Jill alaycı bir şekilde, “O harap küçük han için oldukça cömert bir değerlendirme bu. Benimle oyun oynama Callum, onun uygun bir eş olduğunu ciddi ciddi düşünmüyorsun herhalde... kardeşin için.”

Cümlesini bitirmeye çalıştı. Ama çok geçti. Dili sürçmüştü.

Kızaran yanaklarını inceledim. Gözlerinin benim yüzümle elindeki bardak arasında gidip gelmesini izledim. *Eğer köyde saygı görmek istiyorsa*

yanında iyi bir kadın olması gerekecek.

Alistair Kinleith'te bile yaşamıyordu.

Juniper'dan hoşlanmamasının Alistair'le ya da Juniper'ın gecelerini kiminle geçirmeyi seçtiğiyle hiçbir ilgisi yoktu... tek umursadığı şey ben olmamamdı.

İşte böylece, işim bitmişti.

Eğilerek, Jill'in gözlerine bakarak, yanlış anlaşılma ihtimalini ortadan kaldırdım. “Bunu sadece bir kez söyleyeceğim ve uyarıma kulak vermeni bekliyorum. Bundan sonra, Juniper hakkında tek bir kötü söz bile . Hayır, bunu unut – adını bile anma. Anladın mı?” Ağzı açık kaldı ama şokunu bir kahkaha ile gizledi.

“Callum, seni üzmem istemedim...”

“Evet, istedin. Ne yaptığını çok iyi biliyordun. Juniper'ın onu savunmam için bana ihtiyacı yok, ama senin iğrenç saçmalıklarının bir saniyesini bile daha dinlemeyeceğim

. Anladığını söyle,” diye emrettim, bu geceyi gerçekten geçirmek istediğim tek kişiye ulaşmak için sabırsızlanıyordum.

Hâlâ ritimden korkunç bir şekilde saparak, Juniper'ın benim dışımda biriyle dans ettiği her an, gözümün önündeki kırmızı sis daha da yükseliyordu.

Kardeşim ya da sokaktan gelen lanet bir yabancı, fark etmezdi. *Onun katlettiği ayak parmakları benim olmalıydı.*

“Callum—” Jill bana uzandı. Geri çekildim, o ellerin bir daha bana dokunmasını asla istemedim. “Ne oldu?” Gözleri benimkilerle buluştu ve cevabı bulduğu anı tam olarak gördüm. “*Sen ve o mu?*” diye tısladı. “Biliyordum. İnanmak istemedim, ama *biliyordum.*”

Sesindeki kıskançlık beni tedirgin etti, sanki lanet aynaya bakmak gibiydi. Sırf bu yüzden sesimi yumuşatmaya çalıştım. “Benim açımdan özür dilerim, en başından . Juniper'a olan hislerim ne olursa olsun, aramızda hiçbir şey olmazdı. Kelly'nin

Aksi takdirde, sana birkaç öneride bulunabilirim...”

"Siktir git, Callum." Dudakları hırılayarak açıldı. "Orada bir şansın olduğunu düşünecek kadar

Orada bir şansın olduğunu düşünecek kadar gerçekten hayal dünyasında mısın? Uyan artık! Onun hala ona aşık olduğu daha açık olamazdı.” Bardağını umursamazca masaya vurarak bıraktı, çantasını kapıp kapıya doğru koştu.

Gerçek bir acı düşkünü gibi, hemen Juniper'ı aradım.

Hâlâ kardeşimle dans ediyorlardı, yavaş bir şarkı eşliğinde neredeyse dostça sohbet ediyorlardı. Alistair, sanki o ayı asmış gibi ona bakıyor, dudaklarından çıkan her kelimeyi yutuyordu.

İkisi nihayet tekrar konuştuğunda ne beklediğimi bilmiyordum, ama fısıldaşmalar ve hoş gülümsemeler olmadığı kesin. April'a bir içki daha istediğimi işaret ederken, zihnim başka bir geceye, o aynı elbiseye, elimde bir bardak viskiyle barda gizlenip uzaktan dans etmelerini izlediğim, kıskançlığımın beni adeta yiyip bitirdiği o geceye doğru işkence dolu bir yolculuğa çıktı.

Bu gece, birlikte en fazla iki şarkı dans etmiş olmalılar, ama bu, şimdiye kadar sahip olduğum tüm aşağılık düşünceleri ortaya çıkarmak için yeterince uzun bir süreydi

. Alistair ona bir santim bile yaklaşırsa kafesinin parmaklıklarını sarsan bu açgözlü canavardan pek gurur duymuyordum, ama yine de oradaydı.

"İyi gitti." Mal'ın alçak sesli homurtusu, tam da aptalca bir şey yapmamı engelleyecek zamanda araya girdi.

"Beklenebileceği kadar iyi," diye karşılık verdim,

, onun oyalanmasına izin vermedi. İnatçı bir piç olduğu için bekledi,

katlanmış kollarının üzerinde parmaklarıyla ritim tuttu. Neden tam da şimdi ilgilenmeye karar verdi ki? "Devam et o zaman."

"Ne?" O, kayıtsızmış gibi davrandı. Bu ikilide April'in oyuncu olması iyi olmuştu.

"Saçmalamayı kes, Malcolm, söyleyecek bir şeyin olduğunda anlarım. Çok barizsin."

"Peki! Ben bunu biliyordum..." Gömleğinin yakasından kulak uçlarına kadar kızaran Malcolm, parmağını Juniper'a doğru salladı. "Başından beri."

Ne oluyor lan? "Nasıl?"

"Juniper, April'a anlattı. Kulak misafiri oldum." Yüzündeki acımasız ifade beni güldürmeye yetti. "Komik değil. Beni suç ortağı yaptı."

Daha yüksek sesle güldüm, etraftakilerin bakışlarını üzerime çektim.

"Neden bir şey söylemedin?" "Çünkü bu işe burnumu sokmuyorum."

Dönerek, o

elini bara dayadı. "Alistair buna itiraz ederse, sen de vazgeçecek misin?"

"Bu işe burnunu sokmayacağını sanıyordum?"

"Soruma cevap ver." diye karşılık verdi.

"Hayır," diye bağırdım. "Juniper beni istediği sürece onunla olacağım. Tartışma bitmiştir."

"*Siktir.*" Dans pistine karanlık bir bakış attı. "Umarım ne yaptığının farkındasındır."

Bilmiyordum. Juniper'la birlikte olmak, hayatımda kendimi kontrolsüz hissettiğim tek andı. Gün be gün rutin işleri yapmak değil. Bana "*Lanet Toplum Ken*" derdi, her zaman benden

. Onunla birlikteyken... kendimi pervasız hissediyordum. Her şeyi mahvedip

, ama hayatımın geri kalanında beni tetikte tutmasını arzuladığım türden bir pervasızlık.

"Söylesene, eğer

" diye sordum sertçe. "Eğer o önce benim olsaydı? Bu seni durdurur muydu, yoksa onun lütfettiği her kırıntıyı alıp bunun için şükreder miydin? Gözlerimin içine bak ve bana

onunla geçireceğin tek bir gece için hayatındaki herkese yalan söylemeyeceğini ve ihanet etmeyeceğini söyle. Bir daha asla böyle bir fırsatın olmayabileceğini bilerek." Cevap vermesine gerek yoktu.

Çenesinin şiddetli titremesi

yeterliydi. "İstersen beni küçümseme, ama benden durmamı isteme çünkü durmayacağım."

Gözümün ucuyla, April'in barın diğer tarafında durduğunu gördüm. "Sen de söyleyeceklerini söylesene, Sinclair."

Tereddüt etmedi. "En iyi arkadaşşıma aşık mısın?" "Evet." Bunu önce Juniper'a söylememiş olmaktan nefret ediyordum.

"Ne zamandır?"

"Yıllardır," dedim ve April gülümsedi. "Ne?"

Omuz silkti ve bir tepsiye bir sıra bardak dizdi. "Sadece... Juniper böyle bir aşkı hak ediyor." Dans pistine doğru başını salladı. "Belki de bunu ona kendin söylemelisin."

Bakışlarımı kaldırdığımda, Alistair'in başının ona doğru eğildiğini gördüm. Kulağına fısıldıyordu. Düşünmeden harekete geçtim, onun geldiği anda yapmam gereken gibi. Onu o trende gördüğüm anda. Dirseklerimi silah gibi kullanarak kalabalığın içinden geçtim. Biri itiraz etmek için bağırdı, ayağım birinin ayağını ezdi ama aldırmadım. Gözlerim, Alistair'in elinin, elbisesinin dekolte olduğu yerde Juniper'ın çıplak sırtına dokunup onu dans pistinden uzaklaştırmasına odaklanmıştı. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştıran Juniper güldü, o ses damarlarımda bir şimşek çakması gibiydi, beni

. Bu samimi küçük anı mahvetmemle sonuçlanmayan beynimdeki her mantıklı düşünceyi silip süpürdü.

Dört adım, onlara ulaşmak için tek gereken buydu. Elimi onun pazısına dolayarak onu yanıma çekmem için.

"Callum—" Alistair neredeyse neşeli bir ses tonuyla konuştu, sanki uzun zamandır taşıdığı ağır yükü nihayet üzerinden atmış gibi.

"Ne yapıyorsun?" Juniper'ın yüzü soldu ve kolunu çekip kurtardı. Ama ben kenarda durmaktan, başkalarını mutlu etmek için söylemek istediğim sözleri yutmaktan bıkmıştım.

"Callum..."

Onu görmezden gelerek, Alistair'in gözlerinin içine baktım ve dedim ki, "Juniper'la çıkıyorum. Bu senin için tuhafsa özür dilerim."

Bu itiraf dilimden bir el bombası gibi fırladı, ama o hiç irkilmedi bile.

İki kalp atışı boyunca bana sadece baktı.

Orkestra çalmaya devam ediyordu ama odadaki herkesin dikkati üçümüze çevrilmişti. Umurumda değildi.

"Ee?" diye ısrar ettim. "Bana vurmak istersen, seni suçlamam."

"Sana vurmayacağım," diye cevapladı, yüzü taş gibi, ses tonu o kadar

o kadar düzgündü ki, sanki kendisi de temel eğitimden geçmiş gibi geldi bana. "Bu doğru mu?" diye sordu Juniper'a.

Juniper yanımda donakalmıştı, çenesi yukarıda, gözleri meydan okurcasına parlıyordu. "Bunu dışarıda konuşmalıyız," diye cevapladı, sesi buz gibi soğuktu. Bir zamanlar onu olmakla suçladığım buz kraliçesi. Onu Onu kendime çekmek, şeker ve baharat kokusunu içime çekmek ve dilimle eritmek istedim, ama hemen her şeyi mahvettiğimi anladım.

Tamamen dürüst olmak gerekirse, o lanet ağzımı açmadan önce bunu biliyordum.

Alistair'in bakışları arkamıza, sonra da sanki ilk kez fark ediyormuş gibi hevesli gözlü

köylülere kaydı, sanki onları ilk kez fark etmiş gibi. "Peki." Sıkı bir baş sallamayla topukları üzerinde döndü. Juniper onu takip etti, yürüyüşü yavaştı, kalçalarındaki sallanma, rahatsız olmamış gibi görünmek için güzel bir numaraydı.

Yumruklarımı sıktım, kendimi ona uzanmamı engellemek için yapabileceğim tek şeydi, sanki lanet olası bir yabancıymışım gibi onların peşinden giderken, o kapıyı yüzüme çarptığında kapıyı yakaladım. Kahkaham acıydı, aşırı ısınmış tenimi yakıp kavuran soğuk gece havasıyla uyum içindeydi.

"Lanet olsun, haklısın, harpi."

"Sadece konuşmayı kes." Bana dönerek, hançer gibi sivri parmağını göğsüme dayadı. Burun delikleri genişlemiş, muhteşem bir öfkeyle, ay ışığının arkasında bir tanrıça gibi görünüyordu. "Bence bu gece yeterince konuştun."

"Ona söyleyeceğimiz konusunda anlaşmıştık," dedim sakın bir sesle, iki adım ötedeki

iki adım ötedeki Alistair'i fark ederek, sanki Juniper ve beni gerçek zamanlı olarak görmesi gerekiyormuş gibi ellerini beline koymuştu. "Bunu istediğin şey olduğunu sanıyordum."

"Bunun tek bir anının bile bizimle ilgili olduğunu iddia etme!" diye bağırdı, her bir çizgisi öfkeyle gerginleşmişti. "Yavaş yavaş açıklamaya ne oldu?

Bunlar senin sözlerindi ve sonra beni sanki bit pazarındaki kullanılmış mobilya gibi sahiplendin. Her şey seninle ve senin

kırılgan gururunla ilgiliydi!" İğrenç bir şekilde başını sallayarak, sanki bana bakmaya bile tenezzül edemiyormuş gibi arkasını döndü.

Hayatta olmaz, tatlım.

Onu takip ettim – her zamanki gibi – ama Alistair daha hızlıydı. O kadar hızlıydı ki, ne olduğunu bile anlamadım.

Bir saniye önce ayaktaydım, o uzaklaşırken panik nefesimi kesiyordu, bir saniye sonra sırt üstü yere yığılmıştım, yanağımdan dudağıma ateş gibi bir acı saplanıyordu, küçük kardeşimin korkutucu yüzü yıldızları karartıyordu.

Juniper

April: Cesedi gömmek için yardıma ihtiyacın var mı?

Juniper: Henüz değil ama hazırda bekle.

April: Evet hanımefendi. Kürek kullanmakta çok iyiyimdir.

Juniper: Umarım özgeçmişinde "özel beceriler" bölümünde bu da yazıyordur.

Aynı anda üç şey oldu.

Çığlık attım.

Alistair yaralı bir hayvan gibi kükredi ve elini salladı.

Callum'un vücudu kaskatı kesildi ve bir arabanın ağaca çarpması kadar şiddetle yere düştü. Eğer tüm bunların ortasında atasözündeki bez bebek gibi duran ben olmasaydım, bu durum komik bile olabilirdi.

"Dur, dur, dur." Onlara doğru koşmaya çalıştım, ama topuklarım çakıl taşlarına gömüldü ve hızımı kesti. "Ne halt ediyorsunuz siz?"

Mal oraya benden önce varmıştı; kollarını Alistair'in göğsüne doladığını görene kadar onun peşimden geldiğini fark etmemiştim. "Sakin ol lan," diyordu. Onu zar zor duyuyordum; Callum dirseğinin üzerine yaslanırken ben de onun yanına diz çöktüm.

"Bana vurmayacağını sanmıştım," dedi, tükürmek için başını çevirirken dudağındaki küçük bir kesikten kan sızıyordu.

Alistair parmaklarını büktü. "Fikrimi değiştirdim."

"Daha iyi misin?" diye sordu Callum, çenesindeki kanı silerken. Alistair dişlerini gösterdi. "Hiç de bile."

Callum, bunu bekliyormuş gibi başını salladı, sonra Alistair'in kucakladığı eline baktı. "Başparmağını içe çekmişsin; muhtemelen kırılmış."

"*Lanet olası pislik.*" Alistair tekrar saldırdı, Mal onu geri çekmeden önce bir adım attı, durumu yatıştırmak için aceleyle bir şeyler mırıldandı "Ne zamandır onunla yatıyorsun?"

"*Ağzından çıkanlara dikkat et.*" Callum'un sesi zehir doluydu. Burun delikleri, yüzyıllık uykusundan uyanan bir ejderha gibi genişlemişti.

"Neden? Doğru, değil mi? Eminim bunu yıllardır arkamdan planlıyordun." Gözleri bana çevrildi, onları hiç bu kadar vahşi görmemiştim. "Ya da belki de benden intikam almak için hepsi senin fikrindi."

Öyle olsa ne olurdu ki? diye bağırarak istedim. Bu saçma testosteron gösterisi, bana da saldırma isteği uyandırıyor. Onlar kadar çocukça davranmak istiyordum. Ama Callum'dan öfke fışkırıyordu, tek bir yumruktan fazlasını vaat ediyordu tek yumruktan fazlasını vaat ediyordu.

"İçeri gir ve sakinleş," dedim Alistair'e. "Mağdur kompleksi acınası bir hal almaya başladı." Sözlerim muhtemelen durumu daha da kötüleştirdi, ama umursamadım. Haftalardır tam da bu nedenle Callum'a direnmişim, ona açıkça herhangi bir çatışma istemediğimi söylemişim. Sonra o, April ve Mal'ın partisinin ortasında gidip olay çıkarmaya cüret etmişti partisinin ortasında olay çıkarmaya cüret etmişti.

Callum'a bir kez daha hızlıca göz gezdirip ölmek üzere olmadığından emin olmak için Callum'a bir kez daha hızlıca göz attım ve ayağa kalktım. "Üzgünüm, Mal." Gözlerine bakamıyordum. "April'a gecenizi mahvettiğim için özür dilediğimi söyler misin?"

"Hiçbir şeyi mahvetmedin," diye söz verdi. "Onu çağırayım, seni eve bırakır..."

"Yürümek istiyorum, teşekkürler." Çenemi dik tutarak, sıkılmış bir ifade takındım ve uzun araba yolunda yürümeye başladım.

Beş adım atmıştım ki arkamda Callum'u hissettim. "Bunu konuşmalıyız, sadece ikimiz."

"Oh, şimdi de mahremiyet mi istiyorsun? Neden onu da davet edip *gerçek* bir çift gibi kavga etmemizi izlemesini istemiyorsun? Hatta, o izlerken beni siksen de olur?" Sözlerim ateşli ve acımasızdı, öfkeli kelebekler

"Beni kışkırtma," diye homurdandı ve önüme geçerek beni durdurdu. Havada nem damlacıkları dans ediyordu, aramızda kıvrılmaya başlayan ateşli çılgınlığı soğutmaya pek yaramıyordu. Biz hep burada yaşamıştık, şehvet ve nefretten oluşan bir Venn şemasının bulanık ortasında. Bir adım daha yaklaşırsa, terazinin kefesi devrilecek ve en yakın ağaca dayayıp beni sikmesi için ona yalvaracaktım.

"Bana dokunursan pişman olursun," diye uyardım, onun ihanetinin anısı pençelerini göğsüme geçirirken nefret galip gelmişti.

"Öyle mi? Bence sen bir yalancısın, harpi. Hoş bir küçük yalancı." Ama bana dokunmadı. Sadece parmaklarını yumruk haline getirip geçmeme izin verdi. Topuklu ayakkabılarla yürüme becerim için şükrederek, hiç sendelemeden engebeli yolda ilerlemeye devam ettim.

"Yürüyor muyuz?" diye seslendi bir süre sonra.

Önümdeki sokak lambalarına odaklandım. "Bu takip etmek." "Neden öyle düşündün? Eve gidiyorum. Tesadüfen . Ayrıca... şu anki manzaram kusursuz; beni bir sokak köpeği gibi takip ettiğim için suçlayabilir misin?"

"Yapma!" diye hırladım, dönüp göğsüne, tam da kalbimin kırıldığı yere parmağımı batırdım. "Orada o saçmalığı yapıp sonra da sanki hiçbir şey değişmemiş gibi şaka yapıp flört edemezsin."

Eli parmağımı kavradı, beni orada tuttu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, cadaloz." Yine cadaloz, aynen öyle. Yüzümde yarayı belli etmemeye çalıştım. "Evet, öyle söylememeliydim, batırdım. Seni o kadar çok istediğim için batırdım , çoğu zaman düzgün düşünemiyorum..."

"Bunun suçunu bana atmaya çalışma!" *Canı cehenneme.*

"Seni suçlamıyorum! Yaptığım şey, bunu artık saklayamayacağımı artık bunu saklayamayacağımı açıklamaya çalışıyorum. Soğukkanlı davranıp kartlarımı göğsüme yakın tutabileceğimi sanmıştım. Sana başlamanı istemiştin, lanet olsun! Sana karşı hissettiklerimde ? Sana karşı hissettiklerimde yumuşaklık diye bir şey yokken?" Elini saçlarının arasından geçirdi, gözleri ay ışığında çılgınca parlıyordu. "Senden tam olarak ne istediğimi biliyorum Senden tam olarak ne istediğimi biliyorum, Juniper – *her zaman* ne istediğimi. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Sana karşı hissettiklerimde yumuşaklık diye bir şey yok. Buna ne demem gerekiyordu?

Ağzım kurudu, ne cevap vereceğimi bilemeden boğazımda düğümlenirken, yolun ilerisinden içki fabrikasından gelen müzik sesi duyuldu. Kapı açılıp kapanırken bir ışık parladı, ardından bir motor gürültüsü çalışmaya başladı.

"Bunu burada konuşmamalıyız." Yutkundum ve yola geri dönmeye başladım.

“Haklısın.” Kıkırdadı, sesi birden yumuşadı, sanki otuz saniye önce birbirimize bağırmamışız gibi. “Dikenli çiçeklerin tartışmamızı duymasını istemeyiz, onlar kötü şöhretli dedikoduculardır.”

Tanrım, sanki çoklu kişilik bozukluğu varmış gibiydi. Neşeli Callum sohbete katılmıştı, ama coşkulu dış görünüşünde bir keskinlik vardı. Huzursuz bir enerjiyle doluydu, elleri yanlarında bükülmüş, yürürken açılıp kapanıyordu.

Başımı döndürüyordu.

Bu yüzden, her normal yetişkin gibi, öfkemi içime attım ve eve kadar olan yol boyunca onu görmezden gelerek öfkemi körükledim.

Bu gece nasıl bu kadar rayından çıkmıştı? Daha bu sabah mutfağında şakalaşıp öpüşüyorduk, ilişkimizi açıkça yaşarken hayatımızı hayal etmeye cesaret ediyorduk. En iyi şekilde korkuyordum. Yıllardır üzerinde uğraştığım boş sayfanın ötesinde hayatımın yazılmaya başladığını değil, aynı zamanda yoğunlaştırıcılar ve ünlemlerle, köşeleri kıvrılmış ve kenarlarına karalamalarla dolu olacağını sessiz, çekingen bir umutla gözlemliyordum. Dolu, dağınık ve muhtemelen yeniden okunmaya değer.

Ve şimdi... başlangıç çizgisine geri dönmüştük, ucuz bir nefret sevişmesinden sadece alaycı bir söz uzaklıktaydık.

Kır evime vardığımızda, kendimi yine güvenli savunma kabuğumun içine çekmiştim.

Nasıl cüret ederdi ki, o nazik gözleri, kirli kahkahası ve daha da kirli sözleriyle hayatıma zorla girip her şeyi mahvetmeye? Eski Juniper, bir erkeğin kendisini karmaşık bir duruma sokmasına izin vermemesi gerektiğini çok iyi bilirdi.

"İçeri giremezsin," dedim omzumun üzerinden, çantamda anahtarlarımı ararken.

Callum'un başka planları olduğu belliydi, çünkü bir eliyle belimi kavrayıp anahtarları parmaklarımdan aldı. "Evet, gireceğim."

"Bana sert davranma."

"O kıcını bana doğru bastırmaya devam et de, benim sert dokunuşlarımdan ne kadar hoşlandığını görelim." Bu sözlerini kıcımlı yavaşça okşayarak vurguladı.

Neredeyse pes etmek üzere olduğum için ne kadar acınası bir durumda olduğumu bilsem de inlememi tutamadım. Orada beni küçük düşürmüş, sonra da birkaç

baştan çıkarıcı sözle beni neredeyse kapımın önünde nefes nefese bırakmıştı. "Senden nefret ediyorum."

"Öyle mi?" Arkamdan uzanıp kapının kilidini açtı ama beni eşikte kendine doğru bastırdı. "Bazen ben de senden nefret ediyorum sanırım." Sesi hiç duymadığım kadar sert çıkıyordu. "Bana karşı , bunu ne kadar tehlikeli bir şekilde kullanabileceğinin farkında bile değilsin bence."

Siktir et onu. Onu ve o boğuk ses tonunu siktir et.

Kapıdan fırlayarak koridordan hızla geçip oturma odasına girdim ve çantamı kanepeye attım. Bizi görünce Shakespeare yalamayı bıraktı, tısladı, sonra dolabımın güvenliğine daldı.

Onun eşikte durduğunu hissettim, gerginlik artarken tek arkadaşımız saatimin tik taklarıydı. İlk konuşan olmak istemedim , ona sırtımı dönüp büyük pencereden dışarı baktım. Karşımda tam bir karanlık vardı.

"Bana bağırmak istiyorsan, şimdi tam sırası, tatlım."

Beni sonunda yıkan şey bu sevgi dolu hitap oldu. Sanki ben iki farklı insanmışım gibi tavırlarını değiştirip durması. Birden döndüm. "Bana öyle deme."

"Neden?"

"Çünkü bu karışık mesajlar veriyor. Bir an Juniper ya da tatlımım ve kendimi..." *Kendimi*. Kahkaham acı bir hal aldı. "Boş ver."

"Siktir et. Unutmayı çoktan geçtik!" Odanın diğer ucundan gelip görüş alanımı doldurdu. Keskin yanaklar, kalın kaşlar, o güzel düz burun ve kan lekeli sakal. Parlak mavi gözleri, bana hiç göstermediği kadar öfkeyle doluydu. "Eğer bir saniye bile olsa, kafanın içindeki her düşünceyi bilmek istemediğimi düşünüyorsan, burada ne halt ediyoruz?"

"Aynen öyle! Bana tatlım diyorsun, çılgınca romantik şeyler söylüyorsun, ama kafanda yarattığın mükemmel insan olmadığım anda, hemen yine tahammül edemediğin o cadaloz, buz kraliçesine dönüşüyorum."

"Senin kim olduğunu tam olarak bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen istemesen bile seni her zaman gördüğümü bilmediğimi mi? Seni tanıyorum... Ve isminin ima ettiğinin aksine, yazın o

yazın o rahat sıcaklığını asla barındırmayacağını biliyorum.” Elleri yüzümü sardı, benden uzaklaşmama izin vermedi. “Sen... tatlım... harpi, bu adanın vahşi bozkırları gibisin. Lanet olası şeytani kedin gibisin, pençelerin sırtımda, dudaklarımda kan. Ama o tatlı acıyı memnuniyetle karşılamayacağım tek bir gün bile yok.” İkimizin de göğsü inip kalkarken, gözlerimin arasına baktı, parmaklarına dolanan saçlarımı geriye doğru düzeltti.

"Eğer bunların herhangi biri doğruysa, neden az önce o saçmalığı yaptın?"

"Çünkü kıskançtım!" diye kükredi. "Çünkü bu elbiseyle onun kollarındaydın, oysa benim kollarımda olman gerekirdi. Çünkü gözlerini senden alamıyordu. Eğer onu işkence etmek için *bu* elbiseyi giydiysen, bence doğru kardeşe işe yaramadı. Elbiseyi tanıdı mı ki?"

"Hayır, tanımadı," diye sertçe cevap verdim. Onu bu yüzden giymemiştim, ama Callum'un onu tanıyacağını da hesaba katmamıştım.

Sanki bu ses tam bir cümle oluşturuyormuş gibi yine homurdandı. "Elimi o elbisenin altına soksam, seni ıslak bulur muydum, harpi?" Hiçbir şey söylemedim ama hain parmaklarım gömleğine dolandı. "*Evet*," diye mırıldandı. "Sanırım öyle. Ama *benim* için mi ıslak olurdun, yoksa Alistair için ıslak olurdun?"

"Siktir git." Ama küfür, bacaklarımdan sıkılmasıyla utanç verici bir şekilde geçersiz hale geldi.

Büyük eli belimi kavradı. "Sonra. Bana cevap vermedin." "Soru neydi?"

"Alistair hakkında." Başını eğdi, koyu saçları alına düştü. "Gözlerini senden ayıramadığını söylediğimde."

"Bu bir soru değil."

Gözleri alev alev yanarken devam etti. "İkinizin bir keresinde seviştiğinizi duydum, biliyor muydun?"

Ne?

"Çıkmaya başladıktan yaklaşık bir yıl sonra, Noel'den hemen önce Edinburgh'a gelmiştin. Yıldönümünüzü kutlamak için sana akşam yemeği ve gösteri sürprizi yapmıştı, ama otel rezervasyonu iptal olmuştu, bu yüzden geceyi benim evimde geçirdiniz." Hatırladım, *lanet* olsun, hatırlıyorum. Callum'un şık New Town dairesi.

"Sessiz olmaya çalıştın... ama biraz sarhoştun, duvarımın diğer tarafında o sana oral seks yaparken inlemelerini bastırmaya çalışıyordun." Sesi işkence çekiyormuş gibi geliyordu, parmakları saçlarıma dolanmış, alnımı alnına yaslıyordu. "O zaman senin çıkardığın bağımlılık yapan sesleri ilk kez duydum. Onun adını tekrar tekrar, defalarca iç geçirdin. O sese delireceğimi sandım."

Sözleri... bu kadar ateşli olmamalıydı. Ağzı kulağıma ulaştığında, parmakları elbisemin eteğini kavradığında her uzvum titriyordu. "Benim adımı da fısıldayacak mısın, Juniper?"

Bana bu soruyu kaç kez sormuştu? Ve bunca zamandır tarihi yeniden yazmaya çalışıyordu.

Gözlerim birden açıldı. Hayır. *Hayır.*

Onu o kadar çok istiyordum ki, vücudum gevşek bir elektrik kablosu gibi karıncalanıyordu. Ama böyle değil. Alistair'e karşı değil. Göğsüne

ve o da beni hemen bıraktı, parmakları tek tek açıldı. "Bunun ne olduğu umurumda değil... ne yapıyorsak."

Boynundaki bir kas seğirdi ve kravatını çekiştirdi. "Peki. O zaman bana dürüstçe söyle, ona hâlâ aşık mısın?"

Juniper

Bu soru bana bir tokat gibi geldi.

"Şaka mı yapıyorsun?" Aramızdaki mesafe beni soğuttu, ama kahve masasının etrafında sendeleyerek, çok ihtiyacım olan biraz mesafe kazandım.

"Onun elbisesiyle tam bir kraliçe gibi görünüyorsun. Yüzüğünü lanet bir kupa gibi büfenin üzerinde tutuyorsun, ne düşünmem gerekiyor düşünmeliyim, Juniper? Seni elimde tutabildiğim sürece bunun önemi olmadığını kendime defalarca söyledim." Callum, sanki acı çeken ruhunu ve bana bıçağı uzatmış gibi. "Ama önemli, seninle her şey önemli. Her duygu abartılıyor, hak ettiklerinden olması gerekenden daha büyük oluyor." Adem elması sallandı. "Eskiden, seni istemek ama asla sahip olamamanın işkencesinin beni öldürecek kadar ve şimdi, lanet olsun... Seni hiç sahip olamadım, gerçekten, ve sen beni mahvettin." Eli, yaralı dudağını ovuşturdu. Acıyı hissedip hissetmediğinden bile emin değildim. "Eğer senin yatağındaysam, tatlım, neden orada olduğumu tam olarak bilmem lazım, yoksa... yoksa giderim."

Kaşlarım yukarı kalktı, şaşkınlığımı gizleyemedim. "Bu bir ültimatom mu?"

Sözlerin dudaklarından çıktığına şaşırmış gibi, kesik kesik başını salladı. "Evet... sanırım öyle."

Ona ultimatomunu siktir etmesini söylemeliydim. Onu ve o, hayatımda onarılamaz bir Community-Ken şeklinde bir boşluk bırakmamış gibi yalnız küçük hayatıma devam etmeliydim... çünkü şüphesiz Callum Macabe'nin beni de mahvetme gücüne sahip olduğunu biliyordum.

Ama içten içe, ancak tam bir yıkımın ardından gelebilecek yeniden yapılanmayı arzuladığımı biliyordum.

"Sende cesaret var, Macabe." Masanın etrafındaki yavaş yolculuğuma devam ettim, her hareketimi takip edişinden zevk alıyordum

. Bana karşı dürüst olmuştu ve o da benim dürüstlüğümü hak ediyordu karşılığında benim dürüstlüğümü hak ediyordu, bu yüzden dedim ki, "Bu elbiseyi giymemin tek nedeni, içinde muhteşem görünmem ve senin sayende sonunda ona bakıp kendimi berbat hissetmediğim bir noktaya ulaşmış olmam. Onu tanıyacağını bile düşünmemiştim."

Dişleri parladı ve bana dokunmak istediğini anladım. "O elbiseyle görünüşün benim özel bir fantezim."

Parmaklarımdan göğüslerime ve ayak parmaklarıma kadar her yerim ısındı, ama devam ettim. "Bu gece Alistair'le onu dinlemek için dans ettim. Böylece geçmiş geride bırakıp temiz bir başlayabilelim diye. O özür diledi, ben de kabul ettim – her ne kadar şu anda muhtemelen geçersiz olsa da – tabii ki yüzüğü geri almayı kabul ettiği sürece." Derin bir nefes verdim, bir sonraki eksikliği söylemek için kendimi hazırladım. "Onu bir ganimet gibi sakladığımı söylediğinde tam olarak yanılmamıştın, sadece senin düşündüğün nedenlerden dolayı değil."

"Anlat," diye ısrar etti yumuşak bir sesle. "Bana her şeyi anlatabilirsin, duymak istemediğim bir şey olsa bile."

"Son birkaç hafta bana şunu fark etmemi sağladı..." Sözümü kesip, gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım. "Boş ver – *sen*, fark etmeme sen yardım ettin."

Eğer birinin gözlerinde kalbin kırıldığını görmek mümkün olsaydı, Callum'un gözlerinde tam da bu vardı. "*Tatlım...*"

"Lütfen beni dinle, olur mu?" Bunu yapmak ona acı veriyor gibi görünse de, başını salladı; gergin kasları bana fiziksel olarak kendini zor tutuyordu. "Bunca zamandır Alistair'i, hatta öz anne babamı bile hayatımın kötü adamları olarak görüyordum. Beni mahvetmek için en acı verici yöntemleri planlarken bıyıklarını kıvıran şeytani beyinler. Şimdi anlıyorum ki onlara çok fazla önem veriyordum, çünkü gerçek şu ki..." Sözler titrek dudaklarımdan sallanarak çıktı. Ama bunu söylemek zorundaydım, bana iyileşmemde nasıl yardımcı olduğunu anlamasını istiyordum. "Gerçek şu ki... onlar beni yeterince sevmediler."

“Siktir... sevgi.” İki adımda yanıma geldi. Güçlü kolları beni sardı, ta ki çarpan kalbini hissedene kadar. Anında kendimi daha güçlü hissettim. “Seni hak etmediler. Bir saniye bile...”

“Sorun değil.” Elim göğsüne dokundu, onun sıcaklığının tadını çıkardım. “Ben de bunu söylüyorum. Bu bir film değil. Bu gerçek hayat, berbat, dağınık kararlarla dolu. Yaptıkları hesaplı ya da kötü niyetli değildi, sadece... hayattı.” Gözlerimin altındaki ıslaklığı sildim. “Doğru değildi. Ama bu sayede ailemi buldum... Seni buldum.”

“Hiçbir şey senin için savaşmamı engelleyemez,” diye söz verdi, sözleri dudaklarımda bir fısıltı gibi. Sonra sanki bir , sırtım duvara çarptı. Çenemi yukarı kaldırdı, yüzünde yüzünde sadece hayranlık vardı. “Seni seviyorum. Acı verse bile, seni sevdim.” Bir anlığına, tüm o cazibenin altında saklanan umutsuz, çaresiz adamı gördüm gizlenmiş umutsuz, çaresiz adamı gördüm. “Seni o kadar çok seviyorum ki, bu sözlerin gerçekten bir anlamı olduğundan emin değilim.”

"Her şey demek."

Dudakları kaşımı okşadı. "Başka sözler bulmak için bolca vaktim oldu."

Cevap vermeye başladım ama parmağını dudaklarıma bastırdı. “Sıra bende, tamam mı? Sana bu sözleri söylemek için uzun zamandır bekliyordum.”

Benim başımı sallamamı bekledi, o elim yanağıma kaydı. “Seni gördüğüm andan itibaren sevdim, ama bunu benim için kesinleştiren Glasgow’daki geceydi, senin intikamın için bir yedek olmaktan daha fazlası olmam gerektiğini anladığım gece.” Ben yüzümü buruşturduğumda, burnuma bir öpücük kondurdu. “Senin bana vereceğin kadar, senin dostluğunu ve zamanını istedim.” Boynumu öptü. “Sana aşına olmak istedim; zihnine ve bedenine. Duşta söylediğin şarkıları ve kimse yokken izlediğin berbat televizyon programlarını öğrenmek istedim.”

Dudakları dudaklarıma değdi, o kadar çabuk gitti ki, peşinden koştum. “Seninle ilgili sorular geceleri uykumu kaçırıyordu. Yatağının başucunda hangi kitaplar vardı? Kalbinin ritmi tam olarak nasıl ses çıkarıyordu? Dilinin benim aletime dokunması nasıl bir his olurdu?”

Onu henüz tatmamış olmam tam bir trajedi.

“Adımı iç çekerek söylemeni, sonra da haykırmanı duymak istedim. bunlardan birkaçını listemden sildim ama sana gelince o kadar bencilim ki, daha fazlasına ihtiyacım var. Sesimin sesin olmasını istiyorum. Benim tadına benim seninkine bağımlı olduğum kadar bağımlı olmanı istiyorum. Seni gerçek bir randevuya çıkarmak ve benim için tatlı davranmanı izlemek istiyorum, eve döndüğümüzde ise, bana küfürler yağdırmanı ve saçımı çekmeni istiyorum, tam da benim için diz çökmeden önce. Ve eğer bana bunu veremezsen, arkadaşlığını kabul edecek kadar çaresiz olduğumdan emin olabilirsin... ama oraya varmam için biraz zamana ihtiyacım olacak.”

Konuşmasını bitirdi ve sessizlik, yoğun, somut ve bunaltıcı bir şekilde havada asılı kaldı.

Sanki yıllardır tam da bu an için yıllarca koşmuş gibi nefes nefeseydi. Sözler çok mükemmeldi, içimdeki her alarm zili bana onlara inanmamamı söylüyordu.

Ama bu Callum'du.

Ben de başımı eğip, “Diz çökmemi mi istiyorsun?” dedim.

Çenesi titriyordu, sanki fazla konuştuğundan endişeleniyormuş gibi. “Bazen.”

“Peki ellerimin ve dizlerimin üstünde olmadığım zamanlarda?” “O zaman emekleyen ben olurum.”

Kalbim kulaklarımda atıyordu, o an tek bir kalp atışında tatlılıktan şehvetli bir havaya büründü. “Kanıtla.”

Burun delikleri genişledi ama hiçbir şikayette bulunmadı, kaburgalarına tutunup gözleri benimkilerdeyken yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Her anından zevk aldım, başka hiçbir kadının onu bu şekilde elde edemediğini bilmek.

“Yaralandın mı?” Elini işaret ederek başımı salladım.

“Maç sırasında düştüm.” Ayağımı göğsüne kaldırdı ve kayışı çözdü. Önce birini, sonra diğerini. “Merak etme, ben gayet iyi ayak uydururum.” Ayakkabılarım yere takırdayarak düştü ve o geri çekildi, bir sonraki hamlemi bekledi.

Nefesimi düzgün tutmaya çalışırken, kalın saçlarını alnından geriye doğru ittim ve hafif dokunuşumla ondan çıkan şehvetli iniltiye hayran kaldım.

Beni istiyordu.

Haftalardır bana bunu söylüyordu, ama gerçek nihayet kafama dank etmişti: bu nazik, cömert adam sadece beni istiyordu.

"Her şeyi mahvediyorum," diye fısıldadım; bunun samimiyet miydi yoksa onu kaçırmak için son bir çaba mıydı, emin değildim. "İşlerin Alistair'le

... Babam öldükten sonra kendimi kapattım. İletişim kurmayı bıraktım. O da bana değer vermekten yoruldu. Bunu da mahvedebilirim."

Elleri bacaklarımın arkasına doğru kaydı ve sıkıca, kararlı bir şekilde sıktı. "O zaman beni mahvet. Ama lütfen beni terk etme."

"Gömleğini çıkar," dedim sertçe.

Bu sözün içindeki vaadi duymuş olmalı ki, ben daha sözlerimi bitirmeden ceketini yırttı. Ardından gömleği ve kravatı , kiltinin belinden çıkardı, kumaşı topaklayıp bir kenara attı. Çıplak göğsünü görünce neredeyse küfreden oldum. O bir sanat eseriymiş, sert hatları ve kaslı vücudu. Kendimi ona bakmaya bıraktım, hiçbir deri parçasını atlamadan. Kısa bir süre önce onu

. Bu, gerçeklerden daha uzak olamazdı. Kalçalarındaki, göbek deliğinin altındaki tüylerin izini gösteren sivrilmiş V şekli, tam anlamıyla erkeksiymiş. Onu tanımlayacak başka bir kelime yoktu.

Özellikle de kaburgalarının üzerine yayılan ve dudağındaki kesikle uyumlu koyu morluk varken.

"Acı verici görünüyor," dedim, tırnaklarımla kenarını okşayarak. "Alistair'in sana vurduğuna inanmıyorum."

"Buna değdi." Ses tonu boğuktu, gözleri hevesle bana bakarken başını salladı. "İç çamaşırını çıkar."

Benden istediği gibi saçlarını avuçlayarak başını kendime doğru çektim. Bana sırtı ve bu seferki sırtışı biraz vahşiydi. Hem seksi hem de vahşi.

"Yanılıyorsun galiba, Macabe. Yetki bende, unuttun mu?" "Yetki sende," diye kabul etti. Yine de elleri sertçe uyluklarımın arkasını sertçe kavradı, yukarı doğru kayarak kalçalarımı avuçladı.

"Güzel, yatağa çık." Onun ulaşamayacağı bir yere çekildim ve o ayağa kalktı, geri çekilirken gözlerini benden bir an bile ayırmadı, morarmış kaburgalarını avuçladı ve yatağın ucuna çöktü.

"Üstte olman gerekebilir."

"Sana nazik davranacağıma söz veriyorum," diye fısıldadım, tırnaklarımı meme ucuna sürterek, onu irkiltecek ve sonra titretecek kadar sertçe.

"Ya da yapma." Dişlerini sıktı, bakışları vücudumda aşağı doğru kaydı. "Elbise. Çıkar şunu." Ben uymak için hiçbir hareket yapmayınca, eteğin kenarını parmaklarıyla tuttu

kumaşı gerdi. "Ben karşılıklı bir ilişki taraftarıyım ve şu ana kadar, küçük harpi, ben çok fazla verdim. Sıra bende ve seni bir saniye daha başka bir erkeğin elbisesiyle görmeye dayanamıyorum." Bir kez daha çekti, bu sefer sertçe. "Çıkar ya da yırtarım, seçim senin."

Onu işkence edecek kadar uzun süre düşündüm, sonra onun ulaşamayacağı bir yere çekildim. Yan taraftaki fermuarı bulup yavaşça aşağı indirirken bol bol zaman harcadım. Nefes almıyordu.

"Kırmızı," diye inledi, elbise sütyenimin altına düştüğünde, dalgın bir eliyle ağzını ovuşturdu. Kumaş belimde birikmişti

"Kırmızı," diye inledi, elbise sütyenimin altına düştüğünde, dalgın bir eliyle ağzını ovuşturdu. Kumaş belimde birikip sonra yumuşak bir iç çekişle yere düştü. "Siktir... böyle çok güzel görünüyorsun. Benim için dön."

Dönmedim, bunun yerine dudağımı ısırdım.

Yumruklarını sıktı ve oturmaya çalışırken oturmaya çalışmak için olduğunu biliyordum. "Bana sorun çıkaracak mısın, Juniper? Lütfen evet de." Glasgow'daki o geceyi hatırlayarak, heyecan dolu bir bakışlaştık.

"Kesinlikle." Ona dokunma dürtüsüne yenik düşerek, omuzlarını kavrayacak kadar yaklaştım. Bacakları kendiliğinden açıldı ve üzerine tırmandım, kiltinden dışarı çıkan penisine yaslandım. "Dokunma... henüz değil."

Kırılan lastik bantlar gibi, elleri kalçalarımın etrafında zıpladı. Güldüm ve onları yatağa ittim. "Bir asker için talimatlara pek uymuyorsun."

"Harpy, sana bakmakla bile boşalmak üzereyim, şu anda adımları bile hatırlayamıyorum, talimatlara uymayı bırak." Onun Değerlendirmesi, karnımın alt kısmında hoş bir karıncalanma hissi yarattı. Bu muhteşem adamı yutmak üzereydim, ama oyun oynamayı . Kucağından kayarak, giysi yığınınına döndüm ve kravatını aldım. Kaslı bacaklarının arasına dizlerimin üzerine çöktüm, ellerini arkasına birleştirdim, kumaşı bir kez ellerinin etrafına doladım ve tepkisini bekleyerek durakladım.

Şaşkın gözleri benimkilere dikildi, aynı anda burun delikleri o kadar bariz bir tahrikle genişledi ki, bacaklarımı birbirine sıkıştırmak zorunda kaldım.

"Sorun mu var?"

Kafasını salladı, konuşacak durumda değil gibiydi. Bu iş böyle olmazdı. Parmağımla bileğinin etrafını okşadım.

"Bunun senin için sorun olmadığını duymam lazım, Callum."

Hızlı ve hevesli bir şekilde başını salladı. "İyiyim, iyiden de öte."

Tepkisine bakılırsa

Tepkisine bakılırsa, bir güvenlik kelimesi yoktu. Yine de sordum. "*Hayır.* Olmalı mı?"

Kumaşı bileklerinin etrafına iki kez dolayarak rahat bir fiyonk bağladım, bu sırada göğüs kaslarının arasına yumuşak öpücükler kondurdum. "*Dur* de, seni hemen çözeceğim. Ya da başka bir şey seçebilirsin... ne istersen."

O düşünürken, parmağımı derisi ile kumaş arasına kaydırđım, sıkıştırıp sıkıştırmadığını kontrol ettim.

"/vy." Uylukları kalçalarını sıkıca sardı.

"Mükemmel." Parmaklarımı karın kaslarına doğru kaydırđım ve o nefesini içe çekti. "Dirseklerine yaslan." Beni, neredeyse benimkini bile aşan bir açlıkla izliyordu ve ben kilitin eteğini yukarı kaldırdım; penisinin ekose kumaşın ağırlığından kurtulup ortaya çıkmasıyla neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı, ucu şişmiş ve parlıyordu. Kirpiklerimin altından ona bakarak

gözlerimin altından ona baktım ve gülümsedim. "Gerçek bir İskoç, Macabe. Bunu sevdim." Sonra ağzımı onun etrafında kapattım.

"*Juniper.*" Gözlerini sıkıca kapattı ve kalçalarını salladı, ağzımı beklediğimden daha da doldurdu. Biraz boğuldum ve inledim, muhteşem

kısmını avuçladım. O kadar kalındı ki, parmaklarım ortada birleşmedi.

Onu boğazımın en dibine kadar çektim, nefesinin hırıltılı sesinden ve parmaklarının çarşafı buruşturmasından zevk aldım. "Harika bir sikiş var, Macabe," diye mırıldandım, ağzım dolu.

"Beni utandırđıyorsun." Yüzüne tek bir bakış, doğruyu söylediğini doğruladı. Tırnaklarımı uyluklarına sürterek, onu ağzımda mırıldandım ve itişleri kesik kesik oldu, kontrolünü yeniden kazanmak için mücadele ederken karnı kasıldı

. Dudaklarımı kıvırdım, rujumun kırmızı lekesini geride bıraktığımdan emin oldum. "*Siktir...* bunu yaparken bana bak

bunu yaparken bana bak, Juniper – lanet olsun, yavaş...,” diye yalvardı.

"Yavaş olmanı istiyorum." Yatağa geri yığıldı, kollarının

altında ezildiğini fark etmiyor gibiydi. Dağılmak üzereydi, "*Lanet olsun,*"

diye mırıldandı,

"*Siktir, siktir*," neredeyse kendinden geçecek gibiydi. Her şeyi içime sindirdim ve sırtı kavislenene kadar onun istediği gibi işkence edercesine yavaşça onu tatmin ettim.

"Harpy... O tatlı kışını buraya getir, o dövmeği tekrar tatmam lazım."

Onun etrafında dolandım. "Burada çok eğleniyorum."

"*Siktir*... bu çok iyi. Kendimi kaybedeceğim." Uylukları beni sıkıca sıktı. "Henüz boşalamam."

"Neden?"

"Çünkü senden önce boşalmama izin vereceğim hiçbir varoluş düzlemi yok."

Gülerek, son bir kez daha onun tüm uzunluğunu yaladım. "Erkek gururu ne güzel bir şey." Bacaklarımdan arasından gelen zonklama onaylayarak gürlendiğinde, onu kızdırmaya devam ettim. "Bana sor."

"Ne?" Kafasını kaldırdı. Hâlâ dizlerimin üzerindeyken, kaslı uyluğunun içini tatlıca öptüm, şeytani emrimle tam bir tezat oluştuyordu.

"Sana sordum, sor bana." Bir öpücük daha. "İçime girmek istiyorsan, yalvar."

"Lütfen." Bu kelime, egosu olmadan ağzından döküldü. "Buraya gel ve seni içime alayım, sana dokunayım, seni de... seni de iyi hissettireyim."

Ayağa kalkarken bacaklarım titriyordu, destek almak için omuzlarına tutundum ve bir bacağımı beline attım, sadece benim verebileceğim şeyi yalvarırken o dolgun

erkeksi ağzına tamamen büyülenmiş bir halde.

Ayak bileklerimi sırtına doladım, bağlanmış ellerinin baldırlarımı okşamasına tüylerim diken diken oldu. Nasırlı parmaklar ayaklarımdan üstünü okşuyordu. "Hâlâ iyi misin?"

"Evet." Gümbür gümbür atan göğsü benimkine değdi. "Önümüzdeki beş saniye içinde içine girmezsem bu cevap değişebilir."

Başının arkasını avuçladım, dudaklarını dudaklarımla yakaladım, sakallarının cildime sürtünüşünün tadını çıkardım. "Çok iyi gidiyorsun, bebeğim." Kucağında yer değiştirdim, sikinin klitorisime değmesine izin verdim, bizi ayıran tek şey nemli danteldi.

"Seni sikmem lazım, harpi."

Parmaklarım meme uçlarında dolaştı. "Bana bir kez daha yalvar. Bence daha iyisini yapabilirsin."

"Lütfen." Bu inilti, ondan daha önce duyduğum hiçbir sese benzemiyordu. Daha önce onun tamamen bana ait olduğuna güvenmemiş olsaydım, artık güveniyordum.

Eğilip, yatak başındaki çekmecedeki nadiren kullandığım prezervatif kutusunu aradım, dişlerimle bir tanesini yırttım ve bir elimle kiltini karnına bastırırken, diğer elimle prezervatifi aşağı doğru sıyırdım. Titriyordu, her hareketimi izlemek için başını aramıza sarkıtmıştı.

"Altımda çok güzel görünüyorsun," dedim, iç çamaşırlarımı aşağı çekerek. Vücudunu hayranlıkla seyretmek için yeterince geriye diz çöktüm.

"İçinde daha da güzel görüneceğim." Dudaklarını yaladı. "Hadi başla."

"Burada yetki kimde?"

Bizi hizaya getirirken bağlı bileklerini çekiştirdi. "Bağlı olan benim, tatlım. Şimdi sikimi sür, benim kadar senin de buna can attığını biliyorum."

İlk santim içeri girerken ikimiz de inledik. O kadar büyük, o kadar mükemmeldi ki, bu pozisyonda onu tamamen içime almak için üç yavaş itme gerekti.

"*Juniper*," diye iç geçirdi. "Sanki benim için yaratılmışsın."

Tamamen üzerine oturduğumda, dudaklarına yumuşak bir "*Merhaba*" öpücüğü kondurdum ve "Tanıştığımıza memnun oldum" der gibi hafifçe kıvrıldım.

"*Sonunda*," diye homurdandı hemen, göğsümün ortasına bir öpücük kondurarak.

Artık çok geç olmuştu, sadece kollarımı boynuna dolayabildim ve kalçalarımı tembelce sallayarak onu sürerken, içimde içimde. "*Benim için yaratılmış*," sözleri yankılandı ve kalbim onlarla birlikte sızladı. Herkese göz kulak olan ama kendisi için çok az şey alan bu adam.

Ellerini kullanamayan Callum daha dik oturdu ve dizlerini bükerek beni kucağına sıkıca yerleştirdi, kısıtlamalarının

"Onu çıkar." Sütyenimi işaret etti. "Meme uçlarını ağızda istiyorum." Sütyenimi açtım, nefes nefese kalarak başını kavradım; o da sözünü yerine getirdi, meme ucumu dişlerinin arasına alıp dilini çubuğun etrafına doladı. Beni her santimimden sevdiği kadar göğüslerimi de sevdi.

"O kadar mükemmel ki." Bu sözleri sanki benim kulağıma değil de bir şükran duasıymış gibi cildime fısıldadı. "Bu nasıl bu kadar mükemmel?"

"Çünkü biz biziz ve bu her şey demek." Başımı onun başının üzerine eğdim, bu yolculuğun kontrolünü hızla kaybettim.
. Ama bunu sözleriyle yaptığında
... kendimden en ufak bir parça bile saklamak düşünülemez hale geliyordu.

"Şimdi o yaramaz küçük dili istiyorum."

Tereddüt etmedim, dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Dişlerinin dişlerinin çıkardığı o tıktı sesini, ağzımda keşfedilmemiş tek bir nokta bile bırakmayarak yaptığı o sahiplenme saldırısını seviyordum. Sanki ruhlarımızı birleştirmek istermişçesine beni öptü.

Her öpücüğüne karşılık verdim, onu daha derine almak için kalçalarımı eğerek paylaştığımız zevkten hiçbir suçluluk duymadım.

"Adımı söyle, tatlım." "Callum,"

diye iç geçirdim hemen.

"Dokun kendine, göster bana."

Elim aşağıya doğru inmeye başladı, titreyen karnıma kadar indiğinde, arzuladığımın kendi elim olmadığını fark ettim. "Senin dokunman gerekiyordu."

Kravatını bir kez çekmesi yetti, sırt üstü yattım. Kaburgalarındaki acı, bu zevkin gerisinde kalmıştı, çünkü elleri her yerdeydi; saçlarımda, bacaklarımın arasında, belimin kıvrımlarına dalıyor, en sevdiği
. Her dokunuşa karşılık verdim, o içime girip çıkarken çarşafların üzerinde kıvranıyordum, G noktama o zor yakalanır baskıyı hissedene kadar kalçalarımı onun kalçalarına doğru çekiyordum.

Boğuk çığlığım onu kurt gibi sırtıtmaya itti, sonra o noktayı tekrar ve tekrar buldu. "Callum," adını bir soru gibi mırıldandım, ne istediğimden bile emin değildim.

Ama o biliyordu. O *her zaman* bilirdi.

"Çok az kaldı." Nefesi kulağımda sıcaktı, vücudu sonunda benimkini yatağa bastırdı. Ağırlığı
beni ezip geçecekmiş gibi hissettim ama ona daha sıkı sarıldım, bacaklarımı beline doladım. "Sikimin etrafında sıkılaştığını hissediyorum"

tatlım, bu cennet gibi, daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim." Beni uçurumun kenarına kadar götürürken, dudaklarının dokunduğu her yerde tüylerim diken diken oldu. "Mükemmelsin. Çok güzelsin." Eli uyluğumu kavradı, yukarı doğru itti, beni defalarca alırken bacaklarımı onun için açtı. "Kötü bir kız gibi davranıyorsun, ama küçük sırrını biliyorum... sen çok," çenemi öptü. "Lanet olsun." Dudakları burnumun üzerinde titredi ve sırtım kavislendi. "Tatlı."

"Callum."

"İşte böyle... işte böyle, tatlım. Kalçalarını sallayın, neye ihtiyacın varsa al. Ben seninim. Seni doruğa ulaştıracağım... Seni her zaman oraya ulaştıracağım." Gözlerimi sıkıca kapattım, sinir uçlarımin her birini okşayan sadece onun sesini duyuyordum. "Kimse beni hiç böyle sertleştirmede, senin yaptığın gibi boşaltmadı. Tek bir bakışınla bitti."

İnledim. Belki de onun adıydı. Önemli değildi, kendimden geçmekle meşguldüm.

Parmakları bacaklarımin arasında bile değildi. Sadece sözleri ve penisi vardı. Daha önce sadece penetrasyonlu seksten boşalmıştım

... ama bu sefer, o bana yol gösteriyordu, beni *sevgiyle*

sarmalıyordu. "Gelmek üzereyim... Çok yaklaştım Callum."

"Biliyorum... Ben yanımdayım. Seni çok seviyorum, Juniper."

sırtımın altında sıkılaşıırken, sesi gerginleşti, önce boşalmamak için mücadele ediyordu. "Benim Juniper'im... *benim*. Seni saklayacağım. Seni sevmeye devam edeceğim. Şimdi benim için boşal, sıkımı yutmaya devam et ve benim için boşal. Benim için boşal."

Sözler staccato hecelere dönüştü, ardından saçmalıklar geldi, dudaklarımı onunkilere birleştirdiğimde sadece kafamın içinde yankılandı, orgazmım bir okyanus dalgası gibi içimden geçti. Yavaşça yükseldi ve yavaşça boşaldı. Beni pençelerine aldı, Callum'un dudakları benden kopup sert küfürleri çığlıklarımla birleşti. Kalçalarımız yavaşlamayı reddetti, kilt'i göğüs kafesimin üzerinde sürtünürken beni defalarca sikti, içimde hala inanılmaz derecede sert.

"Ne oluyor lan... ne oluyor lan... *Juniper*." "Durma."

"Siktir... Siktir, siktir, siktir." İki eli de başımın iki yanına yerleşmişti. Gözleri inanamama hissiyle genişlemişti, o da benim hızıma ayak uydururken

Ancak vücudum gevşediğinde üzerime yığıldı, sonra hemen sırt üstü yuvarlandı ve ben göğsüne uzanana kadar beni de beraberinde sürükledi.

Ona yaslandım, kulağımı onun hızla atan kalbine dayadım; sanki dünyadaki son iki insan olduklarını yeni keşfetmiş bir kıyametin kurtulanları gibi birbirimize sarıldık.

Callum

Heather: Alistair ve Callum nereye kaçtılar? Sohbet etme fırsatımız bile olmadı.

Mal: Hiçbir şey bilmiyorum!

Heather: Çocuklar?

Alistair: Birden kendimi kötü hissettim, o yüzden eve gidiyorum. Sanırım Callum başka bir işle meşgul.

Mal: Belki Callum da hastadır. Kesinlikle biraz solgun görünüyordu.

Alistair: Hiçbir şey bilmediğini söylememiş miydin?

Heather: Neler oluyor?

"İyi misin?" Juniper'a fırsatını bulur bulmaz sordum. Yüzümdeki gülümseme muhtemelen uzaydan bile görülebilirdi.

Gülerek, tüm vücudu yumuşak ve titrek bir şekilde sallandı. "O da neydi öyle?"

"Bana sen söyleyebilirsin diye umuyordum." Terli alnını öptüm, dudaklarımı ileri geri gezdirdim. "Sikimi o kadar iyi yaladın ki, şeytan çıkarma ayini yapıyor sandım."

"İsa'nın gücü seni zorluyor." Yine kıkırdadı, sesi kulaklarıma müzik gibi geldi. Bacaklarını belimin üzerine açtı ve ben inledim, sikim hala en sevdiği yerde, onun derinliklerinde gömülüydü. "Ve bunu açıklayamıyorum." Çenesini ellerine dayadı, göğsümün üzerinde uzanmış o kadar mutlu görünüyordu ki, inanamayıp başımı salladım. "Bu daha önce hiç olmamıştı."

Sanırım orgazmı kastetmemişti, çünkü onu şimdiye kadar . Ya da elini bağlamayı da kastetmediğini düşündüm. O kadar kontrolü elinde tutuyordu ki, akıl sağlığım için bunu analiz etmemek daha güvenli geliyordu

"Ayrıntılı anlat."

Meme ucumu yaladı ve ben sııttım; küçük şeytan, benim onun meme uçlarını sevdiğim kadar benimkileri de seviyordu.

"Klitorisime dokunmadan bile beni orgazma ulaştırdın."

Şaşırmıştım, geriye dönüp düşünmeye çalıştım ama ne yazık ki başaramadım. Hayatımın en iyi seksi ama o rujunu o andan itibaren her şey beden dışı bir deneyim gibi gelmişti. Yine de, yüzüne o memnun gülümsemeyi kondurduğum için bir mağara adamı gibi göğsümü yumruklamak istedim.

Bu, sikimin içinden oldukça kaba bir şekilde kayıp çıkmasına neden olsa da, onu kollarının altından yakaladım – o çığlık atarken kıkırdarak – ve göğsüme doğru çektim. Bunun için gözlerinin içine bakmam gerekiyordu. "Sen, Juniper 'Callum çenini kapat' Ross, az önce sadece sesimi duyunca mı boşaldın?"

"Bence bacaklarının arasındaki beyzbol sopasına yeterince değer vermiyorsun."

Tam bir aptal gibi sııttım. "Biliyordum. Bütün bu zaman boyunca benimle konuştuğumda tahrik oluyordun, tatlım."

"Bunca zamandır diyemem..."

Kalçalarını sıktım, artık istediğim zaman onu altımda güldürtebileceğimi fark etmenin keyfini çıkarıyordum.

Kaçmaya çalışarak benden yuvarlandı ve buruşuk çarşafların üzerine düştü.

Zedelenmiş kaburgalarımındaki sızıya aldırmadan onu takip ettim ve kollarını başının üstüne sabitledim. "Hoşuna gittiğini itiraf et."

Gülümsemesi geniş, aptalca ve o kadar güzeldi ki, onu öpmekten kendimi alamadım. "Hoşuma gitmiyor da değil."

"Yalancı." Dilimi şaklattım. "Aslında... Sanırım sesimin tonunu seviyorsun."

"Benden aşk itirafı koparmaya mı çalışıyorsun?"
uzun bacakları uyluklarımı sardı. Inledim, kendimi havada tutmak birdenbire imkansız hale gelince kalçalarının kucağına düştüm. Bu kadına karşı çok zayıftım. Acınacak derecede.

"Belki." Tam da bunu yapıyordum. "*Lanet olsun.*"

Artık kesinlikle karşılık veremem."

"Yaramaz." Boynunu ısırdım ve o boğuk bir kahkaha attı.

"Söyle." "Hayır."

“Söyle.” Barı meme ucuna hafifçe vurarak sözlerimi vurguladım. Nefesini tuttu ama yine de meydan okurcasına tek bir kaşını mükemmel bir şekilde kaldırmayı başardı. "Zorla beni."

Oh, seve seve.

Önce ayağa kalktım, onu peşimden sürükledim ve mükemmel poposuna hızlı bir tokat attım. "Duşa. Hemen."

Yerinde dönerek kollarını boynuma doladı dudaklarıma beni başımdan savan bir öpücük kondurdu. Ondan asla . Ellerim tekrar uyluklarına indi, karanlıkta banyo kapısına doğru sendeleyerek ilerlerken onu yarı kaldırdım.

Arkasına uzanıp ışığı açtım, çıplak ayak parmaklarına soğuk fayans değince çığlık attığında ağzına gülerek. "Burası dondurucu soğuk."

"Evet." Dediğine bakılırsa, öyleymiş. Vücut ısılarımız biraz düşmüş olmalı. "İçeri gel, seni ısıtayım."

Duş kapısını daha yeni açmıştı ki, diğer odadan bir gürültü geldi. Birbirimize kaşlarımızı çattık. "Muhtemelen Shakespeare yine ayakkabı koleksiyonumu mahvediyordur," dedi.

Bir gürültü daha duyulduğunda suyu açtım. *Lanet olası kedi.*

Juniper'ın tamamen çıplak, sıırıslık vücutuna bakarken, ağlayacak gibiydim. "Isın, hemen dönerim." Alnına bir öpücük kondurdum, duş kapısını kapatıp açık plan alana geri döndüm. Giysiler ve ayakkabılar, tersine bir hazine avı gibi yataktan oturma odasına kadar dağılmıştı.

Dolap ışığını açtım, alt raflardaki kıyafetleri kaydırarak Shakespeare'i aradım. Hiçbir şey yoktu. Geri dönüp mutfığı denedim. Bazen buzdolabının üstüne oturmayı severdi , belki arkasından düşmüştür.

Güm.

Durup başımı ön kapiya doğru eğdim. Ayaklarım çoktan dar koridorda ilerliyordu, her adımda daha da üşüyordum. Ön kapıyı aralık buldum, rüzgar onu ileri geri sallarken çerçeve gıcırdıyordu.

O anki çıplak halimi hiç umursamadan, kafamı dışarı uzattım, küçük, uykulu ön bahçeye göz attım. Her şeyin

her şeyin yolunda olduğunu görünce kapıyı kapatıp kilitledim, sonra aceleyle banyoya geri döndüm. Ben buğulu camı kaydırıp açtığımda Juniper saçındaki köpüğü yıkıyordu. Gözlerimi ayak parmaklarına kadar gezdirdim.

"Her şey yolunda mı?"

Ellerim hemen en yakın deri parçasını aradı, onu en uzak köşeye sıkıştırdım ve sıcak duşun altına katıldım.

"Ön kapı aralıktı, daha önce kapatmayı unutmuş olmalıyız." Memnuniyetle başını salladı. Sonra iri gözleri benimkilere kayd.

"Shakespeare! Onu gördün mü?"

Başımı salladım. "Dışarı çıkmıyor mu?"

"*Hayır.*" Etrafımda telaşla dolaşarak duştan fırladı, askıdan havluyu kaparken neredeyse kayıyordu. "Kelly tamamen yerleşene kadar bunu yapmamasını tavsiye etmişti."

"*Kahretsin.*" Hemen onun peşinden gittim. "Merak etme, onu buluruz." Hızlı ve sert hareketlerle kendimi kuruladıktan sonra, ya kiltimi ve gömleğimi tekrar giymek ya da yan daireye gidip üstümü değiştirmek için zaman kaybetmekten başka seçeneğim yoktu. Belki de birkaç eşyayı buraya taşımalıyım, ya da Juniper eşyalarını benim evime taşıyabilir... *Şimdi sırası değil.*

Ben giyinirken Juniper gardırobunun içine kayboldu, acele ederken küfredip gürültü yapıyordu. Geri döndüğünde yüzünde endişe, köpüklerle ıslanmış saçları örgü süveterine damlıyordu. Yanına gittim, omuzlarını tuttum.

"O halde dışarı çıkamazsın, donarak öleceksin." Ayakkabıları bile uyumlu değildi. Bunu belirtmenin sırası değildi.

"Gitmek zorundayım." Gömleğimi sıkıca tuttu. Çaresiz elleriyle kumaşı sıkarken gözleri yaşlarla doldu. "Şu anda . Çok korkmuş olmalı; onu bulmam lazım." "Tatlım, kediler beceriklidir, bir şeyi olmaz."

Saçının uçlarını sıkıp nemi biraz giderdim sonra kulaklarının arkasına sıkıştırdım. "En azından bir şapka tak da senin için de endişelenmeme gerek kalmasın."

"Peki." Ben birkaç el feneri çıkarırken, o da ona aldığım bereyi aldı. Sonra el ele tutuşup gecenin karanlığına çıktık.

* * *

“Shakespeare!”

“Shakespeare!”

Juniper'ın bağırırları çoktan panik dolu ıgıllıklara dönüşmüştü; tek bir hedefe odaklanarak mülklerimiz çevreleyen ağaçları ve çitleri yırtıp geçiyordu. Ben daha *metodik* bir yaklaşım benimsemiştim, hiçbir her köşeyi ve her kuytu yeri aradım.

Her an, mantığım bana, bir veteriner olarak herhangi bir evcil hayvan sahibine söyleyeceğim sözleri haykırıyordu: kediler, kaybolduktan günler, haftalar, bazen aylar sonra bile eve dönüş yolunu bulma konusunda kurnaz bir yeteneğe sahiptir. Ama Juniper *sıradan bir* evcil hayvan sahibi değildi ve Shakespeare de *sıradan* bir kedi değildi. Gergindi ve güvenmesi zordu. Bu yeri henüz evi olarak görüyor muydu ki? Bu soruyu yüksek sesle sormaya gönlüm el vermedi.

"Bir şey var mı?" Juniper bana doğru koşarken el fenerinin ışığı parıldıyordu.

Başımı salladım. “Üzgünüm, tatlım.” Yıkılmış ifadesi beni mahvetti. Dişleri takırdıyordu ve onu göğsüme sıkıca sarıldım, kollarını ovuşturdum. “Pes etmeyeceğiz. Sana söz veriyorum, sabaha kadar geri dönecek, her zamanki gibi baş belası olduğu gibi.”

"Ya dönmezse, Callum? Kendisine sunulan ilk fırsatını değerlendirip kaçtı. Ben de o kadar dalgındım ki farkına bile varmadım. Beni açıkça nefret ettiği halde onu eve getirmek başından beri acımasızcaydı benden açıkça nefret ederken onu eve getirmek acımasızlıktı. Onu Kelly'nin yanında bırakmalıydım... ya da bir barınakta, en azından şu anda güvende olurdu.” Gözyaşları boynumu ıslattı ve onu salladım, dudaklarımı şapkasına bastırdım, hissetmese bile onu öptüm. “Benden nefret ediyor,” diye tekrarladı, sesi o kadar genç ve kaybolmuş gibi sesiyle, aniden gözyaşlarım da beklenmedik bir şekilde gözlerimi yaktı. “Onu suçlamıyorum bile.”

Beni yeterince sevmедiler.

Bu, bir kediden çok daha fazlasıyla ilgiliydi. Eğer Shakespeare asla geri dönmezse, bunu sevdiği bir varlığı ? Anlama, kabullenmeden çok önce geldi

. İten içe, başka birinin sevgisinin kendi öz değerine eşit olmadığını anlayabilirdi, ama bunu kabul etmesi ne kadar sürerdi? Her küçük reddedilme için kendini sulamaması ve nefret etmemesi ne kadar sürerdi?

"İmkansız," dedim sertçe. Bu duyguyu onun ruhuna kazıyabilmeyi diledim. "Senden nefret etmektense, kendi kalbimi göğsümden söküp çıkarmak kelimenin tam anlamıyla daha kolay olurdu."

"Sana ne kadar çabuk bağlandığını bir bak. Aklıma gelen her şeyi denedim... aylarca ve—" Gözyaşları solgun yanaklarında parıldıyordu. "Ben de kendime dnmezdim."

Siktir.

Yanaklarını kavrayarak, beni her zaman tüketen o gözlerin arasına baktım. Bir zamanlar onlara "dünyayı yiyenler" demiştim, oysa demem gereken şey şuydu: "*tüm dünyam.*"

"Onu geri alacağız. Bana güveniyor musun?" Gerekirse arayacağım. O, gszce başını salladı ve göğsümdeki sıkışma biraz hafifledi. "Sakin olmalıyız ve bir plan yapmalıyız, bu işe hazırlıksız gidersek hiçbir yere varamayız. Öncelikle

"Peki, sanırım üzerinde ip var, değil mi?" Juniper başını salladı. "Bu iyi, eğer

Biri onu bulursa, muhtemelen doğrudan kliniğe getirecektir. Ofisimde insancıl bir tuzak var. Köyün içine arabayla gideyim..." Lastiklerin gıcirtısı sözümü kesti ve ikimiz de

farlar yolu aydınlatırken, sürücüyü seemeyecek kadar parlaktı. Saat neredeyse sabahın ikisiydi, bu saatte kim ziyaret etmeye gelmiş olabilir ki?

Gözlerimi elimle koruyarak yerimi değiştirdim ve Juniper'ı görüş alanından çıkardım.

Çok beklememiz gerekmedi. Cam indi ve Mal'ın sesi sessizliği yırttı. "Seni burada bulacağımızı düşünmüştüm. son otuz dakikadır seni arıyorum."

Göğsümü okşayarak ceketimin cebinden telefonumu çıkardım. Ekranda beş cevapsız arama yanıp sönüyordu. "Sessize almış olmalıyım," dedim. Başımı eğip arabanın içine baktım; Mal'ı hala geleneksel kıyafetleriyle gördüm, yanında ise koyu yeşil elbisesiyle biraz biraz dağınık görünüyordu. "Neler oluyor?"

Yüzünü buruşturdu. "Babam, düşmüş..." Cümlenin geri kalanı beyaz gürültüye dönüştü, beynim duyduklarımı anlamaya çalışıyordu

duyduğumu anlamaya çalışıyordu. Alistair'in, partiden dönerken babamızı, anne babamızın evinden neredeyse bir mil uzakta yol kenarında yatarken bulduğunu

, alnında kocaman bir yara vardı. Babam, annem uyurken evden gizlice çıkmıştı. Juniper, adımı söyleyene kadar beni arabaya doğru iten ellerini zar zor hissettim; sesi, her zaman karşılık verdiğim bir çan sesiydi.

Soğuk parmaklarımı öptü. "Callum, gitmelisin."

Boğazım o kadar sıkışmıştı ki, kelimeler çıkmıyordu. "Ama... Shakespeare—"

"Shakespeare'e ne oldu?" April orta konsola eğildi.

"Shakespeare'e ne oldu?" April orta konsola eğildi.

"Bu akşam erken saatlerde kaçtı, onu bulamıyoruz," dedim.

"Kahretsin, June, üzgünüm. Kalıp aramaya yardım edeceğim." April emniyet kemerini çözmeye başladı ama Juniper başını salladı.

"Sizlerin muayenehaneye gitmeniz lazım, Iris ve Jim'in size ihtiyacı var. Ben aramaya devam edebilirim."

"Tek başına mı? *Hayatta olmaz.*" Gitmem gerekiyordu, mantıken bunu biliyordum. Annem çılgına dönecekti, Heather ve ikizler de öyle. Sorumluluğun ağırlığı boynuma çökmüştü; daha bir saat önce Juniper'ın yatağında bulduğum o tatlı mükemmellik, şimdiden uzak bir anı gibi geliyordu.

Ailemin bana ihtiyacı vardı, ama Juniper de benim ailem olmuştu, benim bakmam gereken biriydi, birinin birinci önceliği olmayı hak ediyordu. İkiye bölünmüş bir halde, onu kenara çektim ve boyun eğmiş yüzüne baktım. "Ben kalacağım."

"Aptal olma, bu önemli değil..."

"Tabii ki önemli." Ellerim onun ellerini sıkıca kavradı. "Bunu Bunu tek başına yapmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim." Onun gece boyunca tek başına arama yapması, kendini yalnız ve sevilmemiş hissetmesi düşüncesi bile bir şeyleri kırmak istememe neden oluyordu. *Kahretsin*, ilk kez bana ihtiyacı vardı ve ben ilk engelde başarısız oluyordum.

Yüzümü ovuşturarak, bu durumu aşmanın bir yolunu bulmak için kafamı yordum. "Bizimle gelebilirsin, babama bir bakıp hemen geri döneriz."

"Hayır." Benim yerime karar verdi ve beni arabaya doğru itti. "Benim varlığımın

. Git ve ailenle birlikte olmalısın, yoksa kendinden nefret edeceksin."

Kahretsin, ama haklıydı. Yine de tereddüt ettim, alnımı alnına dayadım. "Telefonumu alacağım, beni haberdar et. Bir saatten fazla bekleme, eğer onu bulamazsan, dışarıya biraz yemek bırak ve içeri gir ısın." Yanağını avuçladım, bana bakmasını sağladım.

"Söz verir misin?"

"Söz veriyorum." Tüm o gürültüsüne rağmen, Juniper yalan söylemeyi hiç beceremiyordu.

Onu derinlemesine öptüm, alt dudağını ağzıma çektim. "Seni seviyorum. Bana inanıyor musun?" Hemen ona geri döneceğime inanmazsa, o arabaya binmemin imkanı yoktu.

"Evet." Gülümsemesi çekingen ama samimiydi. Bu rahatlamayla dizlerim neredeyse titredi.

Etrafımızda insanlar olmasına rağmen onu tekrar öptüm. Kendimi tutamadım.

"Eve döndüğümde, sen de aynısını söyleyeceğini umuyorum." Bir öpücük daha. Yakında görüşeceğimizi söylemek için yavaş ve derin bir öpücük. "Dikkatli ol."

* * *

"Sanırım beni tetikte tutmayı seviyorsun, Jim." Tatlı sesli bir Lowlands aksanı, gergin ameliyathaneyi lanet bir cenazede çalan gayda gibi delip geçti.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum, Dr. Redford." Ayağa kalkıp babamın her zamanki doktoruyla el sıkıştım. Yorgun görünüyordu, önlüğü biraz buruşmuştu, sarı saçları topuzundan kaymaya başlamıştı. Ama gülümsemesi her zamanki gibi nazikti. Babamı sakinleştirebilen nadir bulunan nazik bir eli vardı.

"Her iki haftada bir cumartesi günü gönüllü olarak çalışıyorum." Odaya göz gezdirirken klipsli dosyasının etrafında birleştirdi ve odaya göz gezdirdi. "Bugün salon tıklım tıklım."

Heather kızlarla birlikte geliyordu. Ama diğer tüm Macabe'ler iki arabaya dolmuş ve şu anda Isle of Skye Hafif Yaralanmalar biriminin üç fit karelik kabinini neredeyse tamamen doldurmuştu. Kinleith'ten Portree'ye bir saatlik yolculuk, acı verici, dizlerimin

sarsıntılı bir sürünmeyle geçti, düşüncelerim babamdan Juniper'a, sonra tekrar babama dönüyordu. Mal'a Alistair'in mesajını kelimesi kelimesine sayamayacağım kadar çok kez, babamın iyi olduğunu, biraz hırpalanmış ama bilinci yerinde olduğunu. Onu kendi gözlerimle görene kadar buna gerçekten inanmamıştım; dar yatakta yatıyordu, eli annemin ellerinin arasında sıkıca tutunmuştu.

Alındaki uzun kesiklere rağmen sessiz ama uyanıktı. Bir hemşire başlangıçta onu muayene etmişti ama beyin sarsıntısı olup olmadığını belirlemek ve yarasını dikmek için bir doktor çağırmıştı. Bu saatler önceydi.

Dr. Redford yanına yaklaştı ve annemin omzuna . "Görünüşe göre bir kaza geçirmişsin, Jim. Yine sıra dansı mı yapıyordun?"

Babam cevap vermedi ve Alistair ayağa kalkarak genç doktorun üzerine dikildi. "Bir odaya ve gerekli ekipmana erişimim olursa yarayı kendim dikebilirim."

Duvara yaslanmış halde otururken suratımı astım. Alistair bana tek kelime bile etmemişti, ama onu suçlayacak değildim. Juniper haklıydı... Kıskançlığımın beni ele geçirmesine izin vermiş ve despot bir pislik gibi davranmıştım, onu ve onu mağarama sürükleyerek. Üstüne üstlük, kardeşim olarak ona saygısızlık etmiştim. Evet, Juniper ile olan ilişkimde söz hakkı olduğuna inanmıyordum, ama en azından bir konuşmayı, bir açıklamayı hak etmişti. Bana yumruk atmasına şaşmamalı.

Bu, öfkesini o nazik doktora . "Kırık bir el ile yara dikişi mi yapmayı planlıyorsun?" Sol elindeki şişmiş parmaklara, derisi çoktan mavarmaya başlamıştı. Durum benimkinden çok daha kötüydü. Bu iş bittiğinde ona düzgün bir yumruk atmayı öğretmem gerekecekti.

Alistair, doktor bir kavga çıkmasını beklermişçesine aramızda bakışlarını gezdirirken, elini ceketinin cebine soktu ve somurtkan bir ifade takındı.

Gerginlik herkesi etkilemeye başlamıştı. Mal bir seferde birkaç dakikadan fazla oturamıyordu ve masanın üzerindeki sarılı şeker kavanozunu yeniden düzenlemeye başlamıştı. April onun yanında duruyordu,

renk tercihleri konusunda fısıldayarak önerilerde bulunuyordu.

Kavanozda artık mor, kırmızı ve yeşil renkler sıralanmıştı. Hatta annem bile –

dikkatini başka yere vermiş olsa da – Alistair ile bana endişeli bakışlar atmıştı.

Dr. Redford, Alistair'e yapmacık bir gülümseme attı. "Sanırım tanıştırılmadık."

"Ben *Dr. Alistair Macabe*."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Dr. Macabe. Ben Amy Redford ve bu birimin sorumlusuyum. İçeri gelip çalışmamı izleyebilirsiniz. O ele de bir bakabilirim."

Alistair kaşlarını çatı, sonra bu kadına sebepsiz yere küstahça davrandığını fark etti.

Yüzü kızaran Alistair, boğazını temizledi ve geri adım attı. "Gerek yok."

Ailemin yanına gidip annemin tepesine bir öpücük kondurdum ve babamın omzuna elimi sürerek hafifçe sıkıştırdım.

"Burada bekleyeceğiz," diye söz verdim onlara. Annem sessizce başını salladı, gözleri babama kilitlenmiş halde onu ve Dr. Redford'u odadan takip etti, sanki iradesinin gücüyle babamı bu berrak anın içinde tutunabiliyormuş gibi. Gözlerimi ayıramıyordum, ama babamın yerine, o yatakta,

kırk küsur yıl sonrasını. Annemden farklı kararlar mı verirdim? Yoksa ben de en az onun kadar sıkı sıkıya tutunur muydum? Bu gerçek, şakaklarımda oluşan baş ağrısını ovuşturmama neden oldu. "*Siktir*."

"Ağzına dikkat." Heather köşeyi dönmeden önce tıslaması bize ulaştı. Emily bir kalçasına yaslanmış, Ava ise uykulu bir halde annesinin elini tutuyordu. "Burada çocuklar var."

"Selam, fıstık," dedi Mal, yapacak bir şey bulduğu için açıkça mutlu bir şekilde, Ava'yı kollarına alıp hemen geniş göğsüne yasladı.

Kucaklaşma ve açıklamaların olduğu o anı fırsat bilip telefonumu çıkardım ve Juniper'a gönderdiğim mesajları kontrol ettim.

Onu buldun mu?

En azından iyi olduğunu haber ver.

Lütfen, tatlım.

Diğer mesajların hemen altına yeni bir mesaj yazdım ve iki tik işareti belirtdiğini izledim. Sonra, mesajı okuduğunu anlamak için o tiklerin maviye dönmesini bekledim.

Hala ekrana bakarken, kalın paltosunu ve atkısını çıkaran Heather, "Biri bana burada ne haltlar döndüğünü

, bu odadaki gerginlik beni tedirgin ediyor."

Saat sabahın beşi olmuştu. Umarım aramayı bırakıp yatmıştır. Bundan şüpheliydim. Bağırsaklarımda yayılan o yoğun, iğrenç his de bundan şüpheliydi.

Juniper'a dair düşüncelerle o kadar dalmıştım ki, etrafımda geçen konuşmayı duymadım bile, ta ki Alistair, "Callum, Juniper'la yatıyor," diye keskin bir sesle konuşana kadar.

Mal, nefes nefese kalarak, ikimizin arasına tekrar dalmaya hazırlıksız görünüyordu.

April, mesleği göz önüne alındığında, korkunç bir şok gösterisiyle nefesini tuttu. Heather ise hiçbir şey söylemedi.

Kardeşıme baktım, onu sallama dürtüsüne direndim. "Kızgın olduğunu anlıyorum, ama bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim, onun adını ağzına alma. *Sevişmek*, aramızdaki şeyin yarısı bile değil."

"Oh, yani şimdi ona karşı hislerin mi var?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Evet." Sesim tehlikeli bir şekilde sertleşti. Eğer o benim , ona cevap verme zahmetine bile girmezdim.

"Beni güldürme Callum, sen hiçbir şeyi ciddiye almazsın." Bu, ondan duymayı beklediğim şey değildi ve bunu yüksek sesle itiraf etmemden çok daha fazla canımı yaktı.

. Bu acı darbeyi sindirip, ben de kendi hamlemi yaptım. Daha sonra pişman olacağım sözler. "Sen nereden bilirsin ki, ha? Bilmek, ara sıra aileni ziyaret etmek

ya da konuşmanın yarısında dikkatin dağılmayacağı bir telefon görüşmesi yapman gerekir. Ava ve Emily senin kim olduğunu bile zar zor biliyorlar..."

Alistair'in irkilmesiyle Heather aramıza atladı. "Hey, tamam, bence biraz sakın olmalıyız."

"Sanki senin için sorun yokmuş gibi." Alistair elini ona doğru uzattı. Sağ elini, fark ettim ki, diğer elini ceketinin içinde tutuyordu.

"Başta değildim ama—"

"Dur, dur, dur..." Sanki bir anahtar açılmış gibi, bakışları aramızda gidip gelirken tüm kavgaya

bakışları ikimiz arasında gidip gelirken tüm kavgacı tavırları bir anda kayboldu. "Bunu zaten biliyor muydun? Ne zamandan beri?"

Heather dudaklarını sıkıştırdı. Aklında çarkların döndüğünü, yalan mı söyleyeceğine yoksa doğruyu mu söyleyeceğine karar verdiğini görebiliyordum. Dürüstlüğü seçti

dürüstlüğü seçti. "Birkaç hafta önce öğrendim," dedi basitçe. "Ve kızmanın bana düşmediğini hemen anladım."

Heather'ın yerine müdahale etmek için ağzımı açmışım ki, Mal boğazını temizledi. "Muhtemelen benim de bildiğimi söylemenin tam zamanı."

Lanet olsun, bunu kendine saklayabilirdin, Mal.

Alistair'in yüzündeki ifade, bir . Her zaman doğru cevabı bildiğiyle övünen bir adam olarak, böylesine büyük bir olayı en son öğrenmek onu derinden incitecekti.

Bu acıyı ona yaşatan kişinin *ben* olmam dayanılmazdı.

İç çekerek, elimi yüzüme sürdüm. "Alistair, özür dilerim—" "Hepiniz mi biliyordunuz?" Alistair'in göğsü, sanki

. Sonuç, odanın her yerine yayıldı, ta ki hava ağırlaşana kadar.

"Kasıtlı değildi."

Titrek bir şekilde başını salladı, boğuk bir kahkaha kaçtı.

"Doğru." "Öyle değildi," diye yalvardım, ona doğru yaklaştım.

Gözleri bana takıldığında donuklaşmıştı, yaralı ve öfkeli, bir darbe daha indirmek için hazırды. "Sonunda bu kadar dürüst olmaya karar verdiğine göre, babamın teşhisini itiraf etmenin tam zamanı."

Midem düğümlendi. Ağzım açıldı, sonra kapandı; karşılık vermek istediğim sözler dilimde öldü.

"Neden bahsediyor?" Heather'ın sesi aniden küçüldü, tıpkı yedi yaşındaykenki gibi.

"Yapma." Alistair'i parmağımla işaret ettim, küçük kız kardeşime bakamıyordum. "Sakın babamı benden intikam almak için bir araç olarak kullanma."

Çenesi seğirdi. "Er ya da geç öğreneceklerdi."

"Neyi öğreneceklerdi?" diye sordu Mal, yüzü mermer gibi pürüzsüzdü, uyuyan Ava'yı özenle kucağında tutarken bile tamamen ifadesizdi. Heather kollarını beline dolamıştı, onu hiç bu kadar solgun görmemiştim. Çok uzun zamandır ilk kez, kardeşlerime ne söyleyeceğimi bilemeden bocaladım.

Juniper'ın köyde babamla karşılaştığı gün söylediği sözler aklıma geldi: "*Sana kim bakıyor?*"

Elinde bir bardak viski ile sehpanın üzerine tünemiş, ben söylemeden cevabı biliyordu. *Kimse. Kimse bana*

. Ve ben bununla bir sorunum yoktu. Kabul edemediğim şey, kardeşlerime karşı daha açık olsaydım bu gecenin muhtemelen yaşanmayacağı gerçeğiydi.

Heather ismimi tekrar fısıldadı ve ben sonunda onlara döndüm. “Babam —” Derin bir nefes aldım. “*Hastalık*, doktorların ilk tahminlerinden çok daha hızlı ilerledi. Hafıza kaybı ciddi boyutlara ulaştı ve giderek huzursuzlaşıyor; bu yüzden evden dışarı çıkıp dolaşmaya başladı . Bu gece olan da buydu.”

“Hayır.” Heather başını salladı. Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. “Bunu bilirdim, her hafta sonu öğle yemeği yiyoruz, fark ederdim.”

“Annem ve ben bunu gizlemekte iyiyiz.” Bu günlerde büyük grupların babamı bunaltmasından bahsetmiyorum bile. Konuşmayı takip etme yeteneğini tamamen kaybetmişti , hepimiz bir arada olduğumuzda neredeyse hiç konuşmadan oturuyordu.

“Neden sakladınız ki? Bunu bizden gizlemeye hakkınız yoktu.” Mal’ın sesinde bir keskinlik vardı. Belki de suçluluk duygusu, ondan istediğim en son şeydi. April kolunu onun beline doladı, sessizce sakinleştirici bir hareket yaptı.

Pencereye doğru yürüdüm, elimi saçlarımın arasına geçirdim. “Çünkü size yük olmak istemedim.”

“Saçmalık,” diye karşılık verdi Mal, sesindeki sertlik beni şaşırttı. “Bu tam sana göre bir davranış. Kocaman bir kahramanlık kompleksin var, her zaman düzeltecek bir şey, üstlenecek yeni bir sorun arıyorsun ki kendi hayatında eksik olan şeylerden kaçınabilesin.”

Neye – daha doğrusu *kime* – atıfta bulunduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu

İnsanlar her zaman içe dönüklerin en gözlemci olduğunu söylerdi, ama küçük kardeşimin beni bu kadar net gördüğünü fark etmemiştim.

“Artık yok,” dedi sonunda. “Bu kararları birlikte vereceğiz. Bir aile olarak.”

Başımı salladım, omuzlarım rahatlamış bir şekilde düştü. Bu, bir anlaşmaydı. Bunu tek başıma yapmak istemiyordum, artık istemiyordum. “Bir aile olarak,” diye onayladı Heather, yanıma gelip bana sarıldı.

Alistair en son kabul etti. Bizden uzakta duruyordu, sesi soğuktu, duruşu mesafeliydi. Ama o da aynı sözleri söyledi – bir aile olarak – ve sonunda her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

Dijital makbuz:

Saat: 02.13 Sipariş

Numarası: 27310

Ürün: 1000 adet kayıp kedi ilanı

Bir şey kaburgalarım dokundu. Bir parmak. Ya da belki de belki de Shakespeare'in pençesinin keskin ucu. Rüyamdan çok keyif aldığım için yuvarlandım ve yastığıma daha da gömüldüm.

"Uyanma zamanı." Sinirli olduğunu anladığım tanıdık bir ses sisin içinden süzüldü, o sesin neden yatak odamda olduğunu tam olarak anlayamayacak kadar uzağa sürüklendi.

Parmak yine bana dokundu. Gözlerimi açmaya yetecek kadar sertçe.

Beynimin yüzde doksanı bulanık olduğundan, üstümde kulübemin tavanı değil, kasvetli günün şafağında siyah ile gri arasında bir yerde, bulutlarla kaplı gökyüzü olduğunu fark etmem biraz zaman aldı. Nemli hava ve çamurun kokusu burnumu tahriş ediyordu.

Gözleri

mi

kıptım.

Bir kez.

İki kez.

Gözlerimi ovuşturdum ve tekrar gözlerimi kıptım.

Üstümde durmuş, elleri belinde, baş aşağı pozisyonundan dolayı aşırı gür sakalları şeytan boynuzlarına benzeyen... Hank'ti.

"Beni seni içeri sürüklemeye zorlama, kızım, yaşlı sırtım buna dayanamaz."

Ada, sanki bir felaket filminin açılış sahnesine tanık oluyormuş gibi, ellerini ağzına kapatmış, onun yanında duruyordu.

Birkaç şeyi arka arkaya fark ettim:

Uyurken bir şey ağzıma girip ölmüştü. Beni dürten bir el değil, Hank'in botunun burnuydu.

Sevgilim gibi göğsüme sıkıca sarıldığım yastık, Ivy House'un paspasıydı.

Ve Shakespeare'i bulamamıştım.

Birden dikleşip, kabuk bağlamış yanağımı elimle silerek kendime gelmeye çalıştım. Sokak lambaları hâlâ hafifçe parlıyordu, otopark sessizdi. Rahat bir nefes aldım.

Hank henüz işe başlamamışsa, bu, misafirlerin beni verandada baygın halde görmeleri için henüz çok erken olduğu anlamına geliyordu.

Tanrım,

benim üstümden geçmek zorunda kalsalardı ne olurdu? Bu aşağılanmanın üstesinden asla gelemezdim.

Nasıl buraya geldim ki?

Alexander ve Fiona'nın yanına ilk geldiğimde, hafif bir uyurgezerlik alışkanlığı geliştirmiştim ama on beş yaşımdan beri bu durum beni etkilememişti

"İyi misin canım?" diye sordu Ada, yanıma yaklaşarak. "Donuyor olmalısın."

"İyiyim." Onu uzaklaştırmak için elimi salladım. En azından fiziksel olarak kendimi iyi hissediyordum.

Zihinsel olarak... Dün geceki anılarımı bir araya getirdim. Jim Macabe yaralanmıştı. Callum ameliyata gitmişti ve onunla gitmeyi kesin bir dille reddettikten sonra kendimi çaresiz ve suçlu hissederek, Shakespeare'i bulmak için geldiğim yolu geri dönmüştüm. çevresinden başlayarak, benim arazim arasında arama yaptım. Oradan, Ivy House ile komşu çiftlik arasındaki tepelik araziye kestirmeden geçtim, ondan herhangi bir iz bulmak için funda ve diz boyu otları taradım, her adımda kendimden biraz daha nefret ediyordum.

Ellerim, devedikeni dikenlerinden ve düştüğüm bataklıktan düşmüş olduğum bataklıktan dolayı uyluklarıma kadar kalın tabakalar halinde yapışmıştı.

Sabah saat üç civarında, o kokuşmuş bataklıkta öleceğime ikna olmuş bir halde, birkaç gün ya da hafta içinde kaçınılmaz olarak cesedimi bulacak zavallı yürüyüşçülerin hayalini kurarak ağlamıştım.

Düşünürseniz, bu biraz şiirseldi

, Shakespeare'e kaç kez onun benim ölümüm olacağını söylemişim ki?

Ve klasik bir Shakespeare hamlesiyle, o da en dramatik şekilde haklı olduğumu kanıtlamıştı.

Çamura batmamı durduracak kadar paniklemekten vazgeçtiğimde, uzun otları kullanarak kendimi karaya vurmuş bir balina gibi kurtarabileceğimi fark ettim. Ölümcül felaketi atlatmıştım, Ivy House'a sendeleyerek geri döndüm ve kapının eşiğinde yığıldım; Callum'u aramak niyetindeydim ama o cevap verdiğinde ona ne diyeceğimi düşünürken telefonumu elimde , o cevap verdiğinde ona ne diyeceğimi düşünüyordum. Ailesiyle birlikteyken onu rahatsız etmek istemedim, sadece başarısızlığımı itiraf etmek için. Karar vermeden uykuya dalmış olmalıyım.

"Haline bak, donmuşsun." Ada önümde çömeldi, ellerini kollarımda yukarı aşağı ovuşturdu. "Sen işin başındayken iş kesinlikle sıkıcı olmuyor." Bu bir iltifat gibi gelmedi ama yine de güldüm. "Hadi, içeri gir, ben su ısıtıcısını koyayım." Hank'e, ne anlama geldiğini çözemediğim bir bakış attı, sonra içeri doğru yöneldi.

O zaman Ada'nın vardiyasına birkaç saat sonra başladığını hatırladım. Ve park yeri boştu. "Sen ve Ada birlikte mi geldiniz?" diye sordum Hank'e, kaşlarını oynatmaya çalışarak, ama yüzüm çok soğuktu.

"Evet." Bana hem sinirlenmiş hem de İsteksiz bir endişeyle. "Ne olmuş yani? Lastiğini hâlâ tamir ettirmemiş. Kahrolası kadın, neredeyse onun yerine ben yapacağım."

"Oh." Açıklamadan tamamen sıkılmış bir şekilde havam söndü. *İkisi duygularını sonsuza kadar saklayacak mıydı?* Tepkime karşılık, Hank'in alnındaki derin çizgiler, yıpranmış cildini daha da derinleştirdi. "Hadi ama," diye güldüm. "Ada yıllardır sana çıkma teklif etmen için ipuçları veriyor."

"Öyle mi?"

Gülüşüm bir iniltiye dönüştü. "Ciddi misin? Geçen Perşembe, yeni saç kesimini beğenip beğenmediğini sordu, sonra en az üç kitap kulübünün iptal olduğunu ve boşuna giyinip süslenmiş olduğunu söyledi."

"O... bir ipucu muydu? Ona çıkma teklif etmem için falan mı?"

O kadar kararsız görünüyordu ki, hayal kırıklığıyla başımı salladım. "Benim tatlı yaz çocuğum."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Ada'nın kaybolduğu hanı sanki orada cevap varmış gibi izledi. "Onu

Onu randevuya mı davet etmem gerekiyordu?"

"Evet. Ya da işleri ciddi hale getirmek istemiyorsan bir içki içmeye." Yüzü dehşete kapılmış gibiydi.

"Hayır, bunu yapamam." "Onunla çıkmak mı?"

"*Bir içki.* Eğer bir içkiden öteye gitmezse, benim... başka şeyler beklediğimi düşünecek." *Kahretsin.* Hank gerçekten kızarıyordu.

"İkiniz de istiyorsanız, o da olur."

"*Hayır.* Her zaman öyle görünmeyebilirim ama ben bir beyefendiyim."

Bir de romantizm öldü derler. "Hala ona sormak için vaktin var," diye işaret ettim, o kapının camındaki yansımasını kontrol edip, dağınık saçlarını düzeltirken gülümsememeye çalışıyordum.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun." Bana döndü. "Gerçekte neler oluyor? O Macabe denen çocuk sana zarar mı verdi?"

"Callum mu? Tabii ki hayır." Aslında tam tersi doğruduydu. Callum'la birlikteyken, her şeyi yapabilecek kadar güçlü hissediyordum. Sorunlar ancak o gittiğinde ortaya çıkıyordu. Dün gece başka bir yere çağrılmasaydı, kesinlikle bataklığa dalmazdım. O, muayenehaneden insancıl tuzağı alırdı ve çözücü gibi, Shakespeare de güvenli bir şekilde evde, kendi krallığını yönetiyor olurdu.

Her şeyi düzeltirdi... her şeyi düzelttiği gibi. Her şeyi düzeltmesini mi istiyordum? Onsuz yıkılmış kalacak kadar başka bir erkeğe bu kadar güvenmek mi istiyordum?

Callum beni sevdiğini söyledi ve ben onun samimi olduğuna inandım. Onunla ilgili

ilk gözlemlerimden biri, onun sarsılmaz dürüstlüğüydü. O zamanlar bu beni rahatsız etmişti, ama şimdi... Dürüstlüğe değer vermeyen bir ilişkide pek bir hayat olmadığını biliyordum.

Callum beni seviyordu. Ama sonsuza kadar kalacak kadar çok sevdiğine güvenebilir miydim? Bu karmaşık hayatta – iyi, kötü ve aradaki her şeyde – elimi tutacak kadar? Çünkü hayat acı vericiydi.

Sonunda her şey acıdan ibarettir, ufaklık, o zaman bu yolculuğu buna değecek hale getirelim. Alexander bunu mu kastetmişti? Aşkın yıkıcı olması mı gerekiyordu?

April ve Mal'a bak, birlikte geçirdikleri her anın tadını çıkarıyorlar, April'in işinin onları her seferinde aylarca ayıracağını bilerek

. Bir ilişki bu kadar dengesiz bir zemine kurulduğunda aşkın rolü çok küçüktü. *Her şeyi gerektirecekti.*

"Eğer seni üzmediyse, neden ağlıyorsun?" diye sordu Hank.

Çünkü onu o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor.

Belki soğuktan ya da uykusuzluktan dolayıydı, ama duygularım bir dikiş kutusunun içi gibiydi; iğneler ve

. Birini çekersen, hepsi tek bir karışık düğüm haline gelirdi.

Tek söyleyebildiğim, gözyaşlarıyla dolu bir "Kedimi kaybettim" oldu. "Şu kediyi *mi* kastediyorsun?"

Tam o anda, acıklı bir miyavlama havayı yırttı ve başımı kaldırdım.

"Shakespeare?" Tam zamanında dönüp, sanki kuyruğu yanıyormuş gibi çitlerden

çalıların arasından kuyruğu yanıyormuş gibi fırladığını gördüm, çömelip kollarımı açtım. Beni reddedebileceğini düşünmeye vaktim yoktu. O çoktan kollarımın arasındaydı, tüylerinden kuru yapraklar ve yosunlar düşüyordu.

Miyavlaması suçlayıcı bir hal aldı, başını çeneme vurdu. "*Hepsi senin suçun,*" diyor gibiydi sarı gözleri.

Onu daha sıkı tuttum. "Bunu bir daha yapma."

Mırıldandı ve bu uygun bir anlaşma gibi geldi.

Bizi izleyen Hank burnunu kırıştırdı. "Sizi baş başa bırakayım." "Tavsiyemi unutma," diye Shakespeare'in başının üzerinden seslendim.

"O kadar ağlamanın arasında bir tavsiye mi vardı?" Ama gülümsedi ve onu ikna ettiğimi anladım.

Telefonu bir elimde, anahtarlarımı arka cebime koyup kulübenin kapısının kilidini kontrol ettim. Emin olmak için kapıyı bir kez daha salladım.

Shakespeare'i içeriye güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra, iki kase dolusu yemek istedi, sanki bir yıldır yemek yememiş gibi hepsini yuttu, vücudunu kanepenin yastık yığınınına sıkıştırdı ve hemen uykuya daldı; günün geri kalanında da orada kalacağı kesindi.

Callum'un mesajlarını aceleyle gözden geçirdikten sonra, hanın yanından arabama koştum.

Bana ihtiyacın olursa aramayı
unutma. Ondandır iz var mı?

Kendimi bir sapık gibi hissetmeye başlıyorum, tatlım.

Görünüşe göre ipuçlarını anlamıyorum, iyiyse haber ver. Lütfen.

Ve işte, sabah altı da gönderilmiş. Yine lakabına yakışır davranıyorsun, harpi. Kendi iyiliğin için umarım bütün gece yatağında sıcacık, derin uykuda yatmışsındır, çünkü daha fazla zamanın kalmayacak. Sanırım seni bağlamamın zamanı geldi. Adalet adalettir.

Alt karnımda bir sıcaklık hissettim ve adımlarımı hızlandırdım.

Saat neredeyse yedi olmuştu ve

. *Ona* ulaşmak. Onunla Alistair arasındaki ilişkiyi daha da kötüleştirmek istemedim, bu yüzden dışarıda bekleyecektim ve babası iyileştiğinde iyileştiğinde, Alistair ile birlikte konuşup en az garip olan yolu bulabilirdik.

Anahtarlıkla arabamın kilidini açıp, lastikler çakılların üzerinde gıcırdarken kapı koluna uzandım.

Callum.

Bir taksi küçük bir yay çizerek döndü ve büyük güneş gözlüğü takmış, saçları her zamanki koyu kahverengisinden biraz daha fazla güneşten açılmış küçük bir kadın indiğinde, umudum hızla yerini hayal kırıklığına bıraktı. Dur biraz...

"*Fiona*?" Kadın dikleştı. "Salı gününe kadar eve gelmeyeceğini sanıyordum?"

Gülümseyerek güneş gözlüğünü başına itti. "Erken bir uçağa bindim."

Üç adım attım ve onu kollarımın arasına aldım, onu hiç olmadığı kadar sıkı sarıldım. "Seni özledim."

Şok, bir anlığına uzuvlarını kaskatı kesmişti; sonra o da kollarını bana doladı ve aynı derecede sıkıca sarıldı. "Ben de seni özledim, aşkım." Geri çekilerek, beni baştan aşağı süzücü bir bakışla süzdü. "Ne oldu böyle, Juniper? Her yerin çamur içinde."

Evet. Callum'a ulaşmak için o kadar hevesliydim ki, üstümü değiştirmek için pek vakit ayırmamıştım. "Önemli değil." Çantasını alıp onu kapıya doğru sürükledim, bu işi bir an önce bitirmeye hazırdım. "Sana bir şey

– aslında, sana göstermem gereken bir şey var."

Uçuş onu gerçekten yormuş olmalıydı, çünkü hiç de *Fiona*'ya yakışır bir tavır sergilemiyordu; bagajını resepsiyona bıraktığımda resepsiyona bıraktığımda ya da merdivenlerde kurumuş çamuru döktüğümde neredeyse hiç itiraz etmedi.

Beş numaralı odanın eşiğinde terli avuçlarımla kilidi çevirip kapıyı sonuna kadar iterek tereddüt etmedim.

Ya beğenecekti ya da beğenmeyecekti.

İçeri ilk giren ben oldum, nefesimi tuttum; o yavaşça bir tur attı, gözleri yeni döşemeler ve taze boyanmış panelleri – odayı aydınlık ve ferah hissettiren yumuşak adaçayı rengi – gözleriyle taradı, sonra durup parmağını antika şifonyerin üzerinde gezdirdi. Callum birkaç gün önce en büyük duvara Skye'nin fotoğraflarını asmama yardım etmişti, çerçevelerin hepsi farklı renk, şekil ve boyutlardaydı. Geri çekilip el emeğimizi hayranlıkla izlerken

O zaman bu ifadeyi sevmiştim, ama şimdi belki de abartılı olduğunu düşünüyordum.

Çocukken, Fiona'nın duygularını yüzüne hiç yansıtmamasını hep hayranlıkla izlerdim. Onu sinirlendirdiği günlerde, Alexander... *yani babam*, bunun bir tuğla duvarla tartışmak gibi olduğunu, karşına sadece sessizlik ve bir baş ağrısı çıktığını söylerdi. İyi geçen günlerde ise, gözlerindeki o ışıltıyı doğru bir şekilde

. Keşke şimdi burada olsaydı da onu benim için okuyabilseydi, çünkü yeni keten

, köşesini benim asla tam olarak taklit edemediğim mükemmel bir kare haline getirirken, ne düşündüğünü bilmek için her şeyi verirdim.

Sonra resimleri fark etti – tam ortadaki en büyük çerçevede babamın ekose duvar kağıdının geniş bir bölümü görünüyordu. güm diye oturdu, ciğerlerinden çıkan hava da en az o kadar gürültülüydü.

“Anne—” Bu hitap içgüdüsel olarak çıktı, biraz garip olsa da. “Bunu, ben... önce sana sormalıyım.”

Dudakları titreyerek sulu bir gülümsemeye dönüştü. “Evet, muhtemelen.” Sonra gözlerini devirdi, tıpkı benim yapacağım gibi.

“Ama Hank –

her şeye burnunu sokan Hank – belki de artık buradaki dizginleri biraz gevşetmemin zamanının geldiğini belirtmiştir.”

“Hank’le konuştun mu?”

“Evet, birkaç kez. Her şeyi kontrol altında tuttuğunu ve seni rahat bırakmam gerektiğini söyledi.”

Hank gerçekten beni korumuş muydu? “Yani neler olduğunu biliyordun?”

Kalın kahverengi saçlarını sallayarak güldü. “Tabii ki biliyordum, ben senin annenim. Haftalardır gizlice dolaşıyor, gizli telefon görüşmeleri yapıyor, suçlu gibi görünüyordun. Bir şeyler planladığını biliyordum, ama bu kadarını bilmiyordum.”

“Eğer beğenmezsen...”

“Çok güzel.” Alt dudağını ısırarak, ellerini kucağında birleştirdi. “Uzun zaman önce, babanın ölümünden sonra, Ivy House’da sana daha büyük bir rol vermeliydim... Tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı ve bunun burası olması gerektiğini düşündüm, ama değildi. Ben... Sana ihtiyacım vardı, kızım, ama bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim.” Kollarını uzattı, yüzündeki umut dolu ifade kalbimi parçaladı.

Odanın karşısına geçip dizlerimin üzerine çöktüm, başımı kucağına bıraktım. “Böyle berbat bir kız olduğum için özür dilerim.” Tereddütlü hareketlerle saçlarımı okşadı ve ben gözlerimi sıkıca kapattım. “Sanırım ... beni evlat edindiğinizden beri, bir felaketin yaşanmasını bekliyordum. Senin ve babamın, benim hayal ettiğiniz mükemmel çocuğa hiç benzemediğimi fark edeceksiniz ve sonra yine tek başıma kalacağım.”

“Asla... sen bizim bebeğimizdin, benden doğmuş olsan da olmasan da. üzülecek hiçbir şeyin yok, canım. Hayatının bir parçası olmak için daha çok çabalamalıydık. Çok bağımsız bir küçük kızdın, çok erken büyümek zorunda kalmıştın. Saçını taramam ya da geceleri seni yatağına yatırmam için bana ihtiyacın yoktu.” Eli yavaşlamadı. “Baban seni zorlamak istedi ama ben... çok zorlarsam seni bizden daha da uzaklaştıracağından”

.”

Kollarımı beline doladım ve dizini kesmiş yedi yaşındaki bir çocukmuşum gibi ona sarıldım. “Seni seviyorum anne.”

Hıçkırarak başımın üstüne bir öpücük kondurdu. “Ben de seni seviyorum bebeğim.

Her zaman sevdim. Baban seninle gurur duyardı.”

Bu sözler, hayatımdaki her mutsuz anın üzerine atılmış sıcak bir battaniye gibiydi. Hâlâ kendim olduğum için, gözyaşları yine yanaklarımdan süzüldüğünde, onları göz çukurlarıma içine geri tıkamak istedim.

kişi bu sabah beni ağlarken görmüştü, bataklıkta dizlerime kadar batmış halimi yargılayan o koyunu , bataklıkta dizlerime kadar batmış halde çökmüş halimi de sayarsak, ki kesinlikle öyleydin.

Geri çekildim, yanaklarımı sildim. “Seyahatinizi sormadım bile, iyi vakit geçirdiniz mi?”

"Harika." Gülümsedi, daha hafif görünüyordu. Sanki yılların kederi – tam olarak yok olmamış olsa da – biraz hafiflemiş gibiydi. "Sanırım artık . "Ne yapacaksın?"

"Zamanı geldi. Burası benim ve babanın yeri. Artık senin. Eğer istersen."

Benim.

Mutluluk yabani çiçekler gibi filizlendi. Düşünmeme gerek yoktu. "*Evet.*" Sesim titriyordu. "Tabii ki. *Evet.*"

"Güzel." Ayağa kalkarak, kendine özgü o ciddi tavrıyla eteğini düzeltti. "Üzerimdeki uçak kokusunu yıkamam lazım... sen de o yeni erkek arkadaşını görmeden önce duş almalısın."

Kapıya doğru döndü ve ağızım açık kaldı. "Erkek arkadaş mı? Erkek arkadaşım olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sana söylemiştim, Hank çok meraklıdır." Gözleri parladı. "O iyi bir çocuk, June bug. Onu elinden bırakma."

"Ne?" diye tekrar sordum ama o koridorda kaybolmuştu.

Kapı kapanır kapanmaz, ellerimi yüzüme kapattım ve yatağa yığıldım. "Kendimi berbat hissediyorum," diye inledim , gözyaşlarım tuz ve sümük karışımı bir karmaşaya dönüşerek yüzümden akmaya başladı.

Bunun hepsi Callum'un suçuydu. Kendimi bu kadar harika bir şekilde bunalmış hissetmemin sebebi oydu. Sanki çift katlı bir otobüs çarpmış ve bir sonraki çarpışmayı iple çekiyormuşum gibi. Bu çok yorucuydu.

İnsanlar her zaman böyle mi hissediyordu?

Koridorda ayak sesleri duyuldu, kapı gıcırdamadan bir an önce.

"Tatlım?" Önce sesi bana ulaştı. Sonra nazik eller beni, sanki tek sanki kırılmak üzere olduğumu tahmin etmiş ve sadece o tüm parçalarımı bir arada tutabilecekmiş gibi beni göğsüne sıkıca bastırdı.

Callum

Callum: Anne, son birkaç aydır hazır olmadığın kararlar alman için seni zorladıysam özür dilerim.

Callum: Sadece seni güvende tutmak istedim. İkinizi de.

Anne: Özür dilemene gerek yok canım. Sen bizi bir arada tuttun. Hiçbir ebeveynin çocuğunun taşımamasını istemeyeceği bir yükü omuzlarında taşıdın.

Callum: Ben bunu hiç bir yük olarak görmedim.

Anne: Biliyorum. Kocaman kalbinden her zaman gurur duydum. Baban da öyle.

Callum: Onu gururlandırdığımı sanmıyorum.

Anne: Gururlandırdın. Hepiniz, o bunu hiç gösteremese de.

Callum: Seni seviyorum anne, her şey yoluna girecek.

Juniper o kadar uzun süre ağladı ki, gömleğim tüm nemi emmeseydi, gözyaşlarında boğulacağından endişelenirdim.

Onu bir dakika kucakladıktan sonra, onu kollarımın arasına aldım ve kusursuzca yapılmış yatağa yatırmayı planladım, sonra tereddüt ettim. Hâlâ dün geceki gömleğimi ve eteğimi giyiyordum ve Juniper, o inekle olduğu günkü kadar kirli görünüyordu. O hikayeyi daha sonra dinleyecektim, çünkü o benim boynuma burnunu sürtünce karar verilmişti.

Yatağın ortasında, onu sağ tarafıma kıvrıldım
karışık saçlarına öpücükler yağdırdım. "Neden ağlıyorsun?"
"Ugh..." Cevap vermeye başladı, ama yine hıçkırıklarla sözü kesildi.
"Acele etme. Bitirene kadar burada olacağım."
"Şefkatli davranmayı bırak, durumu daha da
kötüleştiriyorsun."

Kafam... karıştı. Hayatımın aşkı kollarımda ağlıyordu ve benden ona tatlı davranmamı istemiyordu? "Bana olanları anlatmalısın, tatlım."

Hıçkırıkları aralıksız devam ediyordu, bu yüzden kolay soruların bu durumu idare etmenin en iyi yolu olduğuna karar verdim. Elimi omurgasından kalçasına doğru gezdirdim, vücudunu kendime sıkıca sarıldım ve

binlerce kez hayal ettiğim anı hatırladım. Ağlama kısmını değil tabii ki – ama teselli etmeyi. Şimdi bunu mahvedemezdim.

“Bir şeye mi üzüldün?” *Hadi oradan, Sherlock*. Başını sallamaya başladı, sonra salladı, saç telleri gömleğimin . “Üzgün değil misin?” “Hayır.”

“Doğru anladığımdan emin olayım... ağlıyorsun ama üzgün değilsin ve ben sana şefkat gösteremem mi?”

“Aynen öyle.” Gömleğimi mendil gibi kullanarak burnunu sildi.

Islak yanağını avuçlayıp başını geriye eğdim, kir izlerini ve gözyaşı izlerini inceledim, şişmiş gözleri açılana kadar bekledim ve sonra dedim ki, “Bununla ilgili bir sorun var, Juniper. Hayatımın geri kalanında sana çok tatlı davranmayı planlıyorum.”

Bütün vücudu eridi, başı omzuma yaslandı ve boğuk bir ses çıkardı. Düşmeden önce taze gözyaşını başparmağımla düşmeden yakaladım. “Bu çok berbat.”

Kıkırdadım. “Bir ilişki mi?”

“Bununla birlikte gelen tüm o ağlamalar.” Hafifçe yukarı doğru iterek, ellerini yanaklarında gezdirdi. “Duygusal olarak gelişmemiş olmak çok daha kolaydı.”

“Duygusal olarak körelmemiştin.” Kabul etmediğini belirtircesine omuz silktili, ama ben her zaman yüzeyin altında yatana görmüştüm. Bu yüzden onu sevmekte hiç tereddüt etmemiştim. “Shakespeare’i Shakespeare’i mi buldun?”

Başını salladı. “Bu sabah ilk iş olarak. Sanırım ondan daha çok üzüldüm.”

Rahat bir nefes aldım. “İyi... bu iyi. Bulacağını biliyordum. Onu daha sonra kontrol edeceğim.” O, hâlâ onu dibe çeken düşüncelere dalmış halde başını salladı. “Sonra annen eve geldi – koridorda ona rastladım,” diye açıkladım, onun merak dolu bakışlarına karşılık olarak. “Kızgın mıydı?”

“Hayır.” Başını salladı. “Çok sevdi, sorun da bu. Sanırım... *mutlu* olabilirim.”

Bu sözleri, sanki mantar enfeksiyonu gibi söyledi. “Sence bulaşıcı mı?”

“*Kapa çenen*i.” Göğsüme bir tokat attı, ben de elini yakaladım. “Haftalardır bana yardım etmek için kendini paralıyordun ve – baban! Kahretsin.” Aniden nefesini tuttu ve elini gözlerinin üzerine attı. “*Bak...* burada yatıp senin beni teselli etmene izin verdim ve sana . Baban iyi mi?”

“Evet, sordun. Bu bana sorduğun ilk şeydi.” En azından ben öyle sanıyordum. Konuşması tam olarak anlaşılmayacak kadar boğuktu anlayamadım ama üçüncü tekrarında ana fikri kavradım. “O iyi. Sadece birkaç dikiş atıldı ve dinlenmesi söylendi, güvenli bir şekilde eve döndü.”

“Annen?”

“Sarsılmış. Sanırım bunun onun için ne kadar zor olduğunu nihayet anlıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İçimde her zaman, annemin neden onunla kaldığını merak eden küçük bir kıskançlık vardı. Neden ona karşı çıkmadığını.” Saçlarıyla oynadım.

“Ondan mı korkuyordu?”

“Fiziksel olarak değil. Ama sanırım onu boğuyordu. Onun Kişiliği o kadar baskındı ki, başka hiçbir şeye yer kalmazdı.”

Eli göğsüme değdi ve yatıştırıcı bir şekilde dairesel hareketlerle ovuşturdu. “Onlarsız nasıl yaşayacağını bilmediğinde, böyle bir ilişkiden uzaklaşmak zor olabilir.”

“Evet,” dedim hüzünle. Ve o kişinin gün be gün yavaşça senden uzaklaşmasını izlemek daha da zor. “Ama o her zaman bizim için durumu kolaylaştırmanın bir yolunu bulurdu. Adamın evde şekerli , bu yüzden her gün okuldan sonra bizi Brown’s’a götürür ve istediğimiz tatlıyı seçmemize izin verirdi. Sonunda babam bunu öğrendiğinde, ona karşı çıkmaya bile çalışmadı.”

“Başını döndüren boyun,” diye mırıldandı. “Sen ne seçtin?”

“Yulaflı ve kuru üzümlü kurabiye. Tabii ki.”

Kahkahası dudaklarımı okşadı. “Yedi yaşındaki bir çocuğun bu kadar sıkıcı olabilmesi için gereken kararlılıktan çok etkilendim.”

Bir anda üzerine atladım ve çığlık atana kadar karnını gıdıkladım, ama gözleri hâlâ biraz hüzünlüydü. “Seninle Portree’ye gelmeliydim, benim için o kadar çok şey yaptın ki...”

"Hayır." Zihninin onu nereye götürdüğünü şimdiden görebiliyordum. Onu belinden kavrayıp geriye uzandım, o uzun bacaklarını göğsümün iki yanına yerleştirerek onu en sevdiğim yere oturttum.

Onun da bunu sevdiğini tahmin ettim çünkü yanağı hemen kalbime indi. “Öyle bir şey yok. Birkaç hafta berbat geçirebilir ve yardım isteyebilirsin.”

“Ben tam olarak *yardım* istemedim.”

“Aynen öyle. Sana yardım etmek istedim.” Bacaklarımı kaldırıp onu V pozisyonuna sıkıca yerleştirdim. “Tıpkı o gün köyde babama , o kadar saçmalığa rağmen onu arabaya bindirmeye yardım ettiğin gibi sana söyledi. Yemin ederim, kendimi kaybetmeye ramak kalmıştı; ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Sonra sen onunla o kadar kolay başa çıktın ki, sanırım sana yeniden aşık oldum.” Hâlâ ikna olmamış görünüyordu ve ben de onun gerçekten anlamadığını fark ettim.

“Neredeyse bir yıldır

, iş ve ailem arasında koşturup duruyordum, annem tek başına başa çıkamadığı gecelerde ailemin çekyatında yatıyordum. Sen Bütün bunlara vaktim olmadığını söylediğinde haklıydın,” dedim, elimi odanın içinde gezdirerek. “Ama vakit bulmak *istedim*. Beni uyandırdın canım, seninle geçirdiğim tek bir saniye bile bir yük olmadı.” Bu kadının kendi değerini anlamaması mümkün değildi. Buna izin vermeyecektim. “Artık kötü haberin gelmesini beklemek yok. Asla.”

Geri çekildi. “Fiona’ya ne dediğimi duydun mu?”

“Evet.” Alnımı alnına dayadım. “Başka bir şey yok, Juniper. Hepsi bu. Seni beklediğim her berbat an boyunca seni sevdim ve bundan sonra ne olursa olsun seni sevmeye devam edeceğim.”

Göğsüme tırmandı, beni öperken saçları yanaklarımı gıdıklıyordu . Dokunuşu acı verecek kadar hassastı, yine de bacaklarımın arasında bir okşama gibi hissettim. “Ben de seni seviyorum.”

Bu sözlerin bana bu kadar darbe gibi geleceğini beklemiyordum. Bir an, büyüklüğüyle neredeyse korkunç hissettirecek kadar enfes olabilir miydi? Gözlerim

sıkıca kapandı, gözyaşları göz kapaklarımın arkasını deliyordu.

Dudaklarının bir sonraki durağı orasıydı, her bir gözümün altına öpücükler kondurdu, sonra burnumdan yanağıma kadar sakalımın çizgisini takip etti.

"Seni seviyorum."

O anda inledim. Dişleri kulak mememi ısırduğında, irkildim.

"Tatlım..." Gözlerim birden açıldı, ağzı çenemden boğazıma doğru bir çizgi çizerken sadece başımın üstünü görebiliyordum. "*Juniper*, şu anda sertleşmek yanlışı geliyor."

Gözleri yukarı kaydı, eğlenceyle doluydu. "Öyle mi?" Gömleğimin en üst düğmesini açtı. Başımı geriye yaslarken onu durdurmaya bile çalışmadım.

"Her zaman hayal etmişim ki... *ah*." Ağzı meme ucumu sardı. "Beni sevdiğini söylediğin anın biraz daha romantik olmasını hayal etmişim." Onu lüks bir restorana götürmeliydim. Ona çiçek almalıydim. Her şeyi yapmalıydim.

Durakladı, dudakları titreyen karnımdan bir kıl payı uzaktaydı. "Sikinin ağzımda olmasının nesi romantik değil?"

"*Tanrım*." Şimdi o bunu söyleyince, onun altında boşalmak ve o da aynısını yaparken onu tutmaktan daha romantik bir şey düşünemedim.

Kötü bir sırtışıla, dudakları işkenceye devam etti, belime kadar indi, orada durdu, elimi tuttu ve üzerine tatlı bir öpücük kondurdu.

"Glasgow'daki o gece için özür dilerim." Konuşmanın ani dönüşü karşısında şaşkınlık içinde nefesimi verdim. "

Sanırım o gece nihayet hayatıma devam etmeye başlamıştım... Çok korkmuştum. Seni o şekilde kullandığım için hâlâ üzgünüm."

"*Siktir*. Beni kullanmana izin verirdim, Juniper. Sonrasında yıllarca kendime kızdım, ama seninle gerçek bir şans istiyordum ve bu doğru yol değildi."

"O zaman öyleydi," dedi bir an sonra. "Peki şimdi?"

"Şimdi... sana hak ettiğin gibi davranmak istiyorum." "Peki o nasıl olacak?"

“Benim gibi.” Eli yukarı doğru hareket etti ve onun için hızla atan kalbimin üzerine bastırdı. “İçten içe, senin her zaman bana ait olduğunu hissettim.”

“Her zaman,” diye onayladım.

Onun.

Parmaklarımızı birbirine geçirdim, bir an durup o anın mükemmelliğini içime sindirdikten sonra bir sonraki ana geçtim. "Harpy, yatak konusunda fikrimi değiştirdim." O gözünü kırpmadan çarşaplardan fırladım, kıkırdayan vücudunu omzuma attım ve o muhteşem kışına bir şaplak attım. “Önce yeni duşu denemeliyiz.”

Duşun altına girip, ben onun içine girerken ikimizin de elleri fayanslara bastırıldığı anda, o tekrar konuştu. “Bir şey yolunda değil.”

Hemen durdum. “Pozisyon mu? Bu başıma gelen en iyi şey olabilir.”

"Pozisyon değil..." Kalçalarını sallayarak devam etmemi istedi. Elim bacaklarının arasına daldı ve sadece hafızamla dövmeyi buldum.

Şanslıydım. "Bu. Biz," diye devam etti ve kalçalarım aniden durdu. "Durma!" *"Siktir,* az önce durmamı söyledin."

İnledi, işi kendi eline aldı ve kalçalarını küçük hareketlerle salladı; ben de bakmaktan kendimi alamadım. “Tek söylediğim, belki de bazı temel kurallar belirlemeliyiz.”

Başka bir şey beklemeli miydim? "Mesela?"

"Birbirimize karşı nazik davranmaya başlamayacağız."

Ona sırtını kavisletecek bir kahkaha attım. "Bana nazik davranmaya başlarsan kalbim kırılır, harpi." Onun dik küçük meme ucunu yuvarladım. "Başka ne var?"

“En az bir yıl boyunca birlikte yaşamayacağız.” Kahretsin. Aslında daha uzun süre beklemesini bekliyordum. Ama o sadece yüz metre uzakta olsa bile... bu bana çok fazla geliyordu.

“Hayır.” Elimi omuz bıçaklarının arasına sıkıştırarak onu öne doğru ittim, su sıçramasının sırtına çarpıp omurgasından aşağı akmasını izledim omurgasından aşağı akmasını izledim, geri çekilip ikimizi de işkenceye sokan sığ vuruşlarla onu siktim. “Zaman sınırı yok. O adımı doğru hissettiğimizde atarız, bir yıl önce ya da sonra.”

"*Kahretsin...*" Bütün vücudu titriyordu. "Peki. Şimdi beni sertçe sik, Macabe."

Boynunun dibini öptüm. "Adımı söyleyecek misin?" Başını salladı.

"Yavaş olalım o zaman."

* * *

Kıpır kıpır kediye tekrar taşıyıcısına koydum, siyah tüyleri o kadar Shakespeare'inkine benziyordu ki, bu küçük şeytanın neyin peşinde olduğunu merak etmeden edemedim. Sahibi de öyle, bu sabah acil bir ev ziyareti yapmak için

"Gelecek yıla kadar bu sen olmalısın." Taşıyıcıyı gülümseyen sahibine uzattım.

gülümseyen sahibine uzattım. "Onu beladan uzak tut."

O, tel kapıdan kediye okşayarak iyi niyetli bir şekilde güldü. "Elimden geleni yapacağım, bu kedinin enerjisi, ben ve kocamın enerjisinin toplamından bile fazla."

Tıpkı tanıdığım başka bir kedi gibi.

Kahretsin. İşteki takıntımı kontrol altına almam gerekiyordu, ama gülümsemekten kendimi alamıyordum.

O resepsiyondan çıkmasını beklemeden Kelly'ye seslendim, "Sırada kim var?"

Bana şaşkın bir bakış attı. Son zamanlarda bunu sık sık yapıyordu. Sanırım sürekli gülümsemem onu tedirgin ediyordu. "Öğle yemeği saatin."

"Doğru." Önlük cebimden telefonumu çıkardım ve bir sonraki randevuma kadar öğle yemeğini alıp Ivy House'a gidip geri dönebilecek zamanım olup olmadığını merak ettim. Hiç şüphesiz Juniper'ın başka bir şeyi olmayacaktı

Ben müdahale etmeseydim, mısır gevreğinden fazlasını yiyecekti. Sonra zil çaldı ve... Alistair kapının altından süzüldü, başını sağa sola çevirerek beni aradı.

Onun bu yeni görünümüne hâlâ alışamıyordum. Saçları milimetrelerce kısa kesilmişti, bu da onun pürüzsüz profilini sertleştiriyordu, sanki günlerini önlük ve Crocs'larla değil de, daha çok açık havada bir şeyler yaparak geçiriyormuş gibi. Hâlâ iyileşmekte olan parmak eklemlerindeki çatlaklar da öyle

Gözlerimle buluştuğunda, bana dik dik baktı, yüzündeki kaş çatışı neredeyse tehlikeli görünüyordu.

Ne zaman benim kadar geniş omuzlu oldu?

Gürültülü bir çıtırtı gerginliği bozdu.

Masasının arkasında, Kelly elindeki cips paketinden yiyordu, gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu, açıkça bir gösteriye hazırды.

Boğazımı temizledim ve yanakları pembeleşti. "Bunu arkada halledelim, olur mu?"

"Sen istersen." Alistair, son derece rahat bir tavırla önümüze geçti ve muayene odasına girerek gözden kayboldu.

"Bana ihtiyacın olursa patron, arkanı kollarım," diye fısıldadı Kelly. "İki kez zili çalacağım," diye şaka yaptım, sonra onun çok ciddi selamına gülerek karşılık verdim.

Gergin hissetmem gerektiğini biliyordum. Ama Alistair yine hesaplaşmaya gelmişse, buna hazırdım. Belki o zaman hayatlarımıza devam edebildik.

Kapıyı kapatmak için durduğumda, alt dudağımdaki hâlâ iyileşmekte olan yırtık ve sararmış morluğu gösterdim. "Beni yine dövmeye mi geldin? Yüzümün biraz düzeltilmesi gerekebilir."

Masaya yaslanmış pozisyonundan kıpırdamadı ama çenesi gerildi. "Tabii ki hayır. Bu hiç olmamalıydı."

Omuz silktilim. "Hak etmiştim."

Başını eğdi ama karşı çıkmadı. "Juniper, güzelliğini mahvettiğim için üzüldü mü?"

İşte başlıyoruz. "Aslında bence o bunu tercih ediyor." Kadınımın pençeleri vardı. "Birlikteyken hiç bir şey denedin mi?"

"Hayır." Yüzümü buruşturdum. "Şey... tam olarak değil."

Kıkırdadı ve kollarını kavuşturdu. "Evet... bunu açıklamam gerekecek."

"Onunla senin dairenizde ilk tanıştığım gün... Trende numarasını istemiş olabilirim. Kim olduğunu bilmiyordum." O sözümü kesmeye çalışmasa da elimi kaldırdım. "Beni reddetti.

Hem de sert bir şekilde. Bir saat sonra bile senin evine geldiğinde Onu tamamen unutacağıma yemin ettim ama yapamadım." Üzgün bir şekilde omuz silktilim. "Sanırım ona o anda aşık oldum."

Çenesi titreyerek, açıklamamı düşündü. "Bana söylemeliydin."

"Ve ikinizin olanını mahvetmek için mi? O kadar bencil değilim. Juniper beni istemedi, seni seviyordu." Bu gerçek her zaman

göğsümü sızlatırdı. Ama artık o zamanlar olduğu gibi açık bir yara değildi. “Siz ayrıldıktan bir yıl sonraya kadar hiçbir şey olmadı, sonra da son birkaç hafta içinde.”

“Tam olarak ne oldu?”

“Siktir git. Sana kanlı detayları anlatmayacağım.” Kollarımı kavuşturdum. “Bu seni kızdırıyorsa üzgünüm, ama anlatmayacağım.”

Omuzlarını silkti. “Bunu benden saklamamalıydın.” “Bu benim kararım değildi. Muhtemelen tekrar özür dilemeliyim, ama dürüst olmak gerekirse... üzgün değilim. O istese, aynı şeyi yine yapardım.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi. “Ona aşıksın,” dedi.

“Evet,” dedim basitçe.

Elini hafif dağınık sakalının üzerinde gezdirdi. “Geriye dönüp geriye bakınca, tahmin etmeliydim. Onunla etkileşiminde ve Brown'ın ... o da bir zamanlar bana öyle bakardı. Sanırım kendimi o kadar kandırmıştım ki işaretleri görmedim.”

O da bir zamanlar bana öyle bakardı. Söyleyiş şekli içimi kemirdi, sesi neredeyse hüzünlüydü. “Hâlâ ona aşık mısın?”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, o rahatsızlık hissi kanatlanıp midemde dolanmaya başladı. “Hayır. En azından senin düşündüğün şekilde değil.

Elbette, o sinir bozucu olsa bile ona aldırış etmemeyi ne kadar imkansız hale getirdiğini biliyorsun.” Bunun üzerine birbirimize hafifçe gülümsedik. “Aslında burada olmamın sebebi o.” Yüzümde şaşkınlığım belli olmuş olmalı ki, cebinden çok iyi tanıdığım kadife bir kutu çıkardı. “Yüzüğü geri verebilmek için Brown's'ta buluşmamızı istedi.” Yumruğunun sıkarken farkında değildi. “Sonra bana dertlerimi unutmamı ve gelip seninle konuşmamı söyledi ve... işte buradayız, dertlerimizi unutuyoruz.”

“Ne kadar da olgun bir davranış.”

“Harika. Bu, şimdiye kadar yaptığım en tuhaf konuşma olabilir.” Kapıya doğru ilerlerken omzuma bir şaplak attı. “Benim yaptığım hataları yapma. O istemese bile, yanına gitmeye devam et. Tamam mı?”

“Evet.” Düşünmeme bile gerek kalmadı.

"Harika." Omzuma ikinci kez vurdu. "Bunu bir daha asla konuşmayalım."
"Anlaştık."

"Ah." Kapıyı aralayıp durdu. "Bilmek istersin diye düşündüm. Annem haftada üç gün gece hemşiresi tutmayı kabul etti. Kendisi arayıp randevuyu ayarladı; hemşire gelecek ay işe başlayacak."

Aylardır umduğum şey buydu, ama yine de...
rahatlamış hissetmedim. Ailemiz bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.
"Onu ikna edeceğini biliyordum."

"Ben değildim, sadece..."

"Zaman," onun yerine ben
tamamladım.

"Evet. Zamanı geldi." Üzgün bir şekilde başını salladı, tekrar döndüğünde sanki tüm dünyanın yükü omuzlarında gibi görünüyordu, sanki görevini tamamlamış ve buradan bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi.

"Öğle yemeği yemeye gidiyorum, sen de gelmek ister misin?" diye aceleyle sordum.

Bana sırtını dönmüş bir an durdu ve aramızda hâlâ

. O benim küçük kardeşimdi, onu koruma duygusu asla kaybolmayacaktı.

"Yapamam, bu öğleden sonra Mal'a içki fabrikasında yardım edeceğim."

İçgüdülerim beni zorladı. "Harika. Eğer konuşmak istersen – ne hakkında olursa olsun – ben her zaman buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bir an için cevap vermeyeceğini sandım, ama sonra omzunun üzerinden, "Biliyorum," dedi. Kapı arkasından tam kapanmadı, Kelly'ye mırıldanarak veda ettiğini ve kapıdan çıkarken çanın çaldığını duydum

.
Derin bir nefes alarak telefonumu çıkardım, şimdiden Juniper'ın sesini duymayı özlemiştim. O, tek bir alaycı yorumla tüm endişelerimi giderirdi.

Telefonum elimde titredi, ekranda "Juniper'dan sesli not" yazısı yanıp söndü. Oynat düğmesine basıp telefonu kulağıma götürdüm, şimdiden heyecanla sırtıyordum.

"Bu sabah erken çıkmışsın." O şehvetli sesi beni titretmişti.
Numarasını tuşladım.

Hat, iki kez çalmadan bağlandı. "Macabe." Adımı nefes nefese söyledi ve *lanet olsun...* Anında sertleştim.

"Bazılarımız bütün sabah tembellik edemez," dedim,
"Ayrıca, sen ve Shakespeare birbirinize sarılmış

, sizi rahatsız etmek istemedim."

"O küçük pislik aslında bana ısınmaya başladı."

Gülerek, yüzündeki o lanet olası sevimli kaş çatışını hayal ettim Shakespeare sevgi gösterdiğinde. "Sanırım tam bir Juniper Ross deneyimi yaşamak istiyor."

O da güldü ve bu içimi aydınlattı. "Callum?" "Evet, tatlım?"

"Bugün hangi rengi istediğimi sormayı unuttun."

Elim telefonu sımsıkı kavradı, iniltiyi zar zor bastırdım. Yemin ederim bu kadın benim sonum olacak. "Hangi renk?"

"Hiçbiri."

Zaten anahtarlarımı arıyordum, muayenehanenin kapısını Kelly'nin irkilmesine neden olacak şekilde gürültüyle açıyordum. "Uzun bir öğle yemeği molası veriyorum." Onun onayını beklemeden, ana caddeye çıkıp dikkatimi tekrar Juniper'a verdim. "Telefonu kapatıp yatağa geri dönme."

"Zaten yattım," diye mırıldandı ve ben hızımı artırdım. "Sadece seni bekliyordum."

Epilog

Beş Ay Sonra

Juniper

"Bence birbirlerinden nefret ediyorlar." Bacaklarımı ayak bileklerinden çaprazlayarak, Shakespeare'in bir panter gibi Simon'ın kafesinin çevresinde dolaşmasını izledim. Üzerinde sadece bir havlu olan ve duştan çıkmış, vücudu hala ıslak olan Callum yanıma çömeldi, yırtmaçtan zarif kaslı uyluklarını göstererek.

Ah, şinty sezonu için anneme şükürler olsun.

"Sakin," diye mırıldandım, ona tam anlamıyla göz atarak.

Göz kırptı ve beni kucağına çekti. Ve tam bir aşk delisi pislik gibi, isteyerek gittim,

şüpheli bir şekilde iç çekişe benzeyen bir ses çıkardım.

Kollarını belime doladı, beni nemli göğsüne bastırdı. "Herkes hala hayatta, değil mi? Geçiş

mükemmel bir şekilde ilerliyor." *Plan*. Nasıl unutabilirdim ki?

Callum, iki hayvanı tanıştırmak için haftalarca araştırma yapmış ve ardından mükemmel on iki adımı oluşturmuştu; bu adımlar arasında buzdolabına yapıştırdığı günlük davranış çizelgesi de vardı. Callum'un evine kalıcı olarak taşınacaksam

, ben de Callum'un evine kalıcı olarak taşınabilecektim – ki o bunu bir an önce istiyordu. Yavaş yavaş tüm

kafatası şeklindeki kupalarımı yavaş yavaş onun evine taşıyordu. Mutfak dolaplarında küçük rehineler gibi duruyorlardı.

Senin olan benimdir, cadaloz, ne de olsa evliyiz, ben onları geri çalmaya çalıştığımda bana bunu hatırlatmayı çok seviyordu. Bu bilgiyi bu odanın dışındaki kimseyle paylaşmış değildik tabii.

Geçen ay rastgele bir Salı günü, Inverness'e bir gecelik bir geziye çıkmıştık, tıpkı tüm ada halkının ara sıra yaptığı gibi, küçük dükkanlarımızda bulamadığımız malzemeleri almak için. İlk teknik "çift gezimiz" olarak – sadece Inverness olsa da – Callum elinden geleni yapmıştı. Romantik bir akşam yemeğinin ardından nehre bakan muhteşem bir otel odası. pençeli ayaklı küvete ve gül yapraklarıyla süslenmiş yatağa bir göz attım ve "Bugün evlenmeliyiz" dedim.

Callum beni hızla gerçek dünyaya geri getirmişti. Bir kral gibi yatağın üzerinde uzanarak, hiçbir belediye aynı gün veya ertesi gün evlilik ruhsatı vermeyeceğini hatırlatmıştı. Yine de gözlerindeki umudu ya da alt dudağındaki titremeyi gizlemeye çalışmamıştı; hemen ardından bana onunla diye sordu.

"... bu eski bir gelenek ve hiçbir şekilde yasal olarak bağlayıcı değil ... ama yalan söylemeyeceğim, kendimi mümkün olan her şekilde sana bağlama fikrini çok seviyorum anlamıyla bağlanma fikrini çok seviyorum."

Buna kim hayır diyebilir ki?

Neredeyse yataktan atladı ve ikimizi de şöminenin önündeki yumuşak halının üzerine diz çöktürdü. Callum, kabarık otel bornozundan uzun kravatı çıkarıp, çapraz tutuşmuş ellerimizi sonsuzluk düğümüyle birbirine bağladı.

O mükemmel dakikalar bir bulanıklık gibiydi ama yine de Callum'un bakışını asla unutmayacağımı biliyordum. Gözleri o kadar çok sevgiyle parlıyordu ki, kalbimin bu ağırlığın altında yanıp kül olacağını sandım. Sesi

ve geleneksel bir el bağlama töreninin nasıl yapıldığını hiç bilmediğini gergin bir şekilde itiraf etti. Bu an o kadar mükemmel, o kadar imkansızdı ki, bunu hayal etmesine bile izin vermemişti.

Karşılık olarak ne söylediğimi hatırlayamıyordum. Callum'un hatırladığını biliyordum.

O parlak beyni, o anın her bir anını hafızasına kazıyordu. Her nefes. Her dokunuş.

Güzeldi, dağınıktı, alışılmadık ve bize o kadar mükemmel *bize özgüydü.*

Bunu yasal hale getirmeyi planlıyorduk... eninde sonunda. Ama şimdilik, küçük sırrımızı çok seviyordum. Tıpkı Callum'un, birinin duyma ihtimaline karşı, halka açık yerlerde "*karım*" diye fısıldamaktan zevk aldığını bildiğim gibi.

Ertesi sabah, o anı anmak için yüzük parmağıma küçük bir kalp dövmesi yaptırdım. Callum hayatında ilk kez dövme yaptırmıştı. *Fortanach*. Galce'de "şanslı" anlamına geliyor. Tam kalbinin üstüne.

Bu anı hafızamıza kazıyarak, Shakespeare ve Simon'ı sessizce izledik. Bir dostluk oluşacağına pek umut beslemiyordum. Her zamanki gibi iyimser olan Callum, bunun biraz zaman alacağını ısrarla söylüyordu. "*Senin bana ısınman ne kadar zaman aldıysa, karıcığım,*" derdi. Genellikle boynumu öperken.

Ben de her zaman şöyle cevap verirdim: "*On yılımız yok, kocacığım.*"

Shakespeare'e haksızlık etmemek gerekirse, Simon biraz pisliğin tekiydi. Geçen hafta en sevdiğim ayakkabımın burnunu kemirmişti. Callum , hayatındaki büyük değişiklikler yüzünden "geçici olarak yaramazlık yaptığını" iddia etti.

Ben yine de onun bir pislik olduğunu düşünüyordum.

"Bugün için her şey hazır mı?" Callum'un parmakları kolumda yukarı aşağı gezerken beni şimdiki zamana geri getirdi.

Gergin bir nefes verdim, zorla yuttuğum yetersiz kahvaltı midemde taş gibi duruyordu. "Yatağa geri dönmeyi tercih ederim. İkimizin de mide rahatsızlığı geçirdiğini söyleyelim."

"Ve Ivy House'un görkemli yeniden açılışını kaçıralım mı? Kesinlikle olmaz." Belimi sıktı, sonra eğildi, nefesinin sıcaklığı kulağımda hissedilirken

fısıldadı, "Seninle bir anlaşma yapalım. Bugün gururlu, aşırı duygusal bir koca gibi davranacağım ve hak ettiğin her övgüyü alırken seni izleyeceğim. Karşılığında da... beni yatak çerçevesine bağlamana izin vereceğim." Nabzımı yaladı ve ben titrememi titrememi engelleyemedim. "Anlaştık mı?"

Gözlerim kapandı, sırtım kavis çizdi, göğüslerim onun ellerini arzuluyordu ama elleri kararlı bir şekilde yanlarında duruyordu. "Anlaştık."

Bu gece bir an önce gelsin istedim.

Callum

Üç saat dayandım.

Odanın diğer ucundan, topuklu ayakkabıları ayağında, kışını ikinci bir deri gibi saran siyah geniş paça pantolonu ve yüzük parmağındaki dövmemle, kızarıp gülen karımı üç saat boyunca izledim. Ivy House'un yeniden açılışını desteklemek için akın akın gelen köylülere teşekkür ederken o müstehcen gülümsemesini sergiledi.

İlişkimizin ilk birkaç haftasında dedikodular orman yangını gibi yayılmıştı , Brown's'a kahvaltıya uğradığımız her seferinde yerliler kahve fincanlarının arkasından bize bakıp fısıldaşıyorlardı. Ama küçük bir köyde bile, ilgili kişiler umursamadıklarını açıkça belli ettiklerinde dedikodular çok çabuk sıkıcı hale geldi. Tahmin ettiğim gibi, Jessica Brown çok heyecanlanmıştı ve aramızda bir şey olduğunu her zaman bildiğini ısrarla söylüyordu. O bir medyum olmalıydı, çünkü buralarda olan biten her şeyi bildiğini iddia ediyordu.

Hafifçe ılıklaşmış beyaz şarabımı yudumlarken ve Juniper'ı yukarıya sürükleme dürtüsüyle mücadele ederken, iş kıyafetiyle bu kadar iyi görünmenin yasadışı olması gerektiğine karar verdim.

Bu an için çok çalışmıştı. Her şeyin onunla ilgili olmasını hak etmişti.

Ivy House, Noel ve Hogmanay telaşı bittiğinde, Ocak ayının ilk haftasında kapılarını kapatmış ve Juniper'ın yeni aldığı işletme kredisi sayesinde tamamen yenilenmişti. O defterindeki her hayali gerçeğe dönüştürmek için mücadele etmişti. Güneş panellerinden vahşi bahçedeki düğün çardaklarına kadar her şey, önümüzdeki yaz yapılacak ilk düğün için hazırды.

Onunla o kadar gurur duyuyordum ki.

Bu sabah gizlice ön kapıya bağladığım siyah kurdeleyi kestiğinde bağladığım siyah kurdeleyi kestiğinde, ailelerimiz alkışlayıp tezahürat ederken, mutlu gözyaşları yanaklarından süzülüp gülümsemesine karışmıştı. Ben de kendi nemli gözlerimi silmek zorunda kalmıştım.

İşte benim karım, diye düşündüm, ona o kadar aşıktım ki. Nasıl bu kadar şanslı oldum, asla bilemeyeceğim, ama tek bir anı bile hafife almayacaktım, ona tam olarak ne düşündüğümü söylemeden bu hayatın bir gününü daha boşa harcamayacaktım.

Bunu yapmaya kararlıydım, yarısı içilmiş şarabımı masaya koydum. "Hemen dönerim," dedim Heather'a, son on dakikadır söylediği tek kelimeyi bile zar zor duyduğum için

ve odanın diğerk ucuna doğru yürüdüm.

Yanından geçtiğim kişilere kibarca başımı sallayarak, hırdavatçıdan Duncan yemek masasını incelemek için Juniper'ı bıraktığı anda kolumu onun beline doladım. "Seninle gurur duyuyorum, süperstar."

"Süperstar mı?" Başını omzuma yasladı, vücudunu dokunuşumla esnek bir şekilde bana doğru çevirdi. "Sanırım bunu 'harpy'den daha çok seviyorum."

Şakaklarına doğru gülümsedim. "Peki ya tatlım?"

"Kesinlikle hayır. Bana sadece yumuşak hissettiğinde tatlım dersin."

"Senin için her zaman yumuşakım."

"Öyle mi? O zaman kıcıımı dürtten şey ne?" Kalçalarını geriye doğru iterek sözlerini vurguladı.

Homurdandım ve vücudumu onun kalçasına doğru eğerek bunu gizlemeye çalıştım. "Bu, senin başarılı olmanı izlemenin talihsiz bir yan etkisi. Övgü fetişim olabilir, seninle o kadar gurur duyuyorum ki bu beni tahrik ediyor."

Gözlerini elleriyle kapatarak güldü. "Övgü fetişi böyle bir şey değildir."

Umurumda değildi. Bu benim övgü fetişim versiyonumdu. "Bana sonra gösterebilirsin," dedim, Hank'in hazırladığı vol-au-ventler ya da Fiona'nın Noel'de tanıştığı bir turistle

. Tam o sırada Juniper parmak uçlarına yükseldi ve kulağıma fısıldadı, "On dakika sonra beş numaralı odada buluşalım."

O, kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak merdivenleri tırmanırken ağzım hala açık kalmıştı. Tanrım, beni çok heyecanlandırıyordu.

Gözlerim saatte, yedi dakikaya kadar dayanabildim. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, kalp ve sikim ona ulaşmak için lanet giysilerimi yırtıp geçecekmiş gibi atıyordu. Partinin tamamının sadece bir kat yukarısında onu sikmenin heyecanı beni koridorda ilerlemeye itiyordu.

Kapıdan içeri süzüldüğümde, erken bir bahar öğleden sonra olmasına rağmen odanın sessiz ve loş olduğunu gördüm. Juniper perdeleri kapatmış ve yatakta uzanmış, başını eline dayamış, yorganın üzerine şekiller çiziyordu. Tam bir mükemmellik.

"Alistair bugün gelmedi," dedi, gözleri benimkilere takıldı.

Bir an durup ses tonunu anlamaya çalıştım. Tam bir seks öldürücüydü. "Buna üzüldün mü?"

"Üzgün değilim," dedi omuz silkerek. "Sadece biraz endişeliyim. Son zamanlarda birçok aile etkinliğini kaçırdı. Senin annen bile bir saatliğine uğradı."

Ben de onun için endişeleniyordum, çoğu gün farklı bir insan gibi geliyordu. Artık onda hüznünlü bir şeyler vardı. Kendini koruyor gibiydi.

Glasgow'a dönmemişti. Eşyalarının yarısını toplayıp hemen geri dönmek dışında. Babamla olan meseleler hallolduğunda ayrılmasını bekliyordum ama kaldı. Hatta

Mal ile birlikte içki fabrikasında çalışmaya başladı ve Kinleith'in dışındaki küçük bir kulübeye taşındı. Babamla doğrudan ilgili olmayan her şeyde , son anda bir bahane bulup kaçıyordu.

Hiçbirimiz ona inanmıyorduk, ama onu evde görmekten o kadar keyif alıyorduk ki, bu konuda onu sıkıştırmaya cesaret edemiyorduk. Ve açıkçası, onun işine burnumu sokacak bir hakkım olmadığını hissediyordum, bu yüzden konuyu kapattım. Belki de artık onu sıkıştırmamın zamanı gelmişti.

Kravatımı gevşeterek yatağa doğru yürüdüm. "Yarın onunla konuşacağım. Mutlu oldun mu?" Kravatı yumruk haline getirip kalçasının yanına attım.

"Evet." Juniper kravatı aldı ve koyu yeşil ipek kumaşı parmaklarının arasında gezdirdi. "Şimdi seni yatak direğine bağlayabilir miyim?"

Gülümsedim ve bu tam da bize göre bir durumdu. Biraz acımasız. Biraz kontrolden çıkmış. "Sonra. Önce, sırtını kapıya dayamanı istiyorum, böylece aşağıdaki herkes gürültüyü duyabilir."

"Romantik." Ayağa fırladı, her hareketi zarif ve mükemmeldi.

"Romantizm benim ikinci adım."

"Clive olduğunu sanıyordum?"

"Bunu sana söylediğime pişman oldum," dedim, onu yerine yönlendirip gömleğinin düğmelerini açarak.

"Yatakta bağırmamın sakıncası yok."

En sevdiğim mavi dantelli sütyenim görünür hale geldiğinde durakladım ve

başparmağımla işaret parmağımla çenesini sıkıştırdım. "Bunu olabildiğince sevgiyle söylüyorum ama tatlım, ben bacaklarının arasındayken ölen büyükannem yan masada tap dansı yapmaya başlasa bile farkına varmam."

"Bu..." Gözlerini kısarak baktı.

"Berbat mı?"

"Aslında garip bir şekilde seksi. Haklısın, muhtemelen kapıya kapıya yaslanarak sevişmeliyiz." Kollarını boynuma doladı, kollarıma atlamaya hazırlandı.

Ama onu sıkıca tuttum ve dizlerimin üzerine çöktüm, çökerken pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı çektim, böylece bana muhteşem bir şekilde çıplak kaldı. "O kadar acele etme, önce en sevdiğim alter egoma layık olmak istiyorum."

Gülümsedi, gözlerinde beni en başından beri cezbeden o yaramazlık parıldıyordu. Olmaması gerektiği zamanlarda bile. "Sen ne dersen o, Ken."

Gözlerim onun gözlerine takıldı, tam da dövmesini yalamadan önce. "O tırnaklarını sırtıma geçir ve benim için çığlık at, harpi, kendimi şanslı hissediyorum."

Teşekkürler

Başardık! İlk geleneksel yolla yayınlanan romanımın teşekkür bölümünü yazdığımı inanamıyorum ve bunu dünyaya kazandırmamda bana yardım eden pek çok harika insana teşekkür etmeliyim.

İlk olarak, her zamanki gibi, kocam Freddie. Bu, kendime gerçekten hayal etmeme izin vermediğim bir hayaldi. Ben inanmadığımda buna inandığın, en büyük destekçim olduğun, her zaman yolcu prenses olmamı sağladığın

ve bana koşulsuz sevginin ne olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim, sen olmasaydın bunu yazamazdım.

İSKOÇYA! Kalbinin vahşiliği ve insanların sıcaklığı için. Benim doğduğum yer olmayabilirsin, ama sen ruhumun yuvası.

Bugüne kadar beni destekleyen herkese, ister kitap satın alarak ya da sadece bir gönderiyi beğenerek. Tüm Bookstagram kullanıcılarına, BookTok kullanıcılarına ve içerik yaratıcılarına destekleri ve güzel paylaşımlarınız için, sizin neşeniz, yaratıcılığınız ve cömertliğiniz olmasaydı, kimse Macabe Kardeşler'i duymamış olacaktı. Size ne kadar minnettar olduğumu

Bu toplulukta tanıştığım muhteşem, sonsuz nezaketli kadınlara topluluğunda tanıştığım, hem okuyucular hem de yazarlar: Erin, Courtney, Dilan, Caden, Olivia, Zarin, Meg, Natalie, Soraya, Sam, Annabel, Mahbuba, Ronnie, Jesse, Valentina, Kate, Leti, Georgia, Emma, Rach, Hannah (ve daha niceleri). Bana her gün ilham veriyorsunuz, sizi arkadaşlarım olarak görebildiğim için çok minnettarım.

Kendim için yarattığım bu tuhaf kariyerimde bana sonsuz destek ve neşe veren aileme. Benim kadar romantik kitapları seven yeğenim Grace'e, artık tavsiye verecek birine sahibim. Anneme, tanıştığı herkese kitaplarımdan bahsettiğin için, muhtemelen benden daha fazla kitap sattın.

Babam, bunu okumadığın için. Kocamın ailesi, eğer bunu okuyorsanız, bu konuyu konuşmayalım.

Katie Fulford'a, İskoçya'ya benim kadar tutkulu olduğu, bu karakterlerin potansiyelini gördüğü ve küçük bir bağımsız yazara şans verdiğin, Macabe Kardeşler için doğru yuvayı bulmak için çok çalıştığın için. Seninle daha harika şeyler yaratmak için sabırsızlanıyorum.

Editörlerim Olivia ve Tessa, bu karakterlerin tam olarak kim olması gerektiğini anladınız ve onları oraya ulaştırmam için çok çalıştınız. HarperFiction ve Avon US'deki tüm ekip, özellikle Lynne, Libby, Emily ve DJ'e, tüm desteğiniz ve perde arkasında yaptığınız çalışmalar için – bu gerçekten bir köyün emeği. Tüm metin editörlerine, tasarımcılara, formatlayıcılara ve ses ekibine.

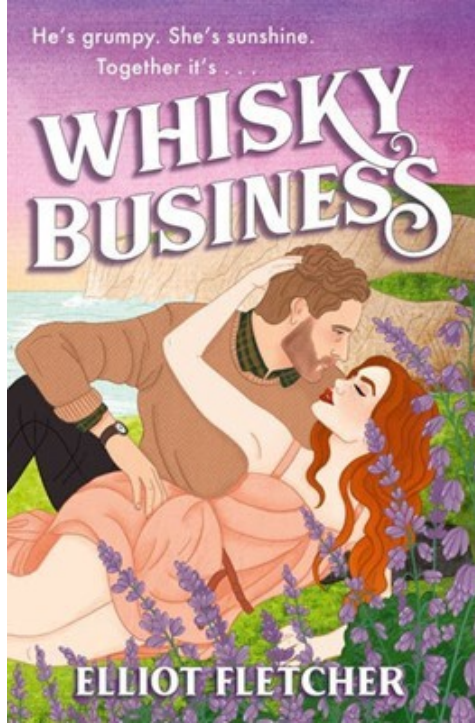
Sam'e (@inkandlaurel), hayallerimdeki Callum ve Juniper için, tam da *Whisky Business*'tan daha iyisi olamaz diye düşünürken, hayatımda gördüğüm en seksi kapağı ortaya çıkardın.

Son olarak, ama en az değil, Zeus'a teşekkürler. Köpeğim, en iyi arkadaşım, bir kızın isteyebileceği en çalışkan ofis arkadaşı.

Okumaya Devam

Macabe Brothers serisinin ilk kitabını okudunuz mu?

O huysuz. O ise güneş ışığı gibi. Birlikte ise...

April ve Mal için her şeyin nasıl başladığını keşfedin.

Şimdi satın almak için [buraya](#) tıklayın!

Yazar Hakkında

Romantik roman yazarı Elliot Fletcher, kocası, kedisi ve köpeği ile birlikte İskoçya'nın Edinburgh kentindeki çok küçük dairesinde yaşıyor. Bayılacağınız kadar çekici, sevimli erkekler ve onların aşık olduğu büyüleyici kahramanlar hakkında yazmadığı zamanlarda, onu ikinci el kitapçıları geziyor, sahilde çakıl taşları topluyor ya da 2005 yapımı *Pride & Prejudice*'ı tekrar izlerken bulabilirsiniz.

Onu Instagram'da [@elliottfletcherwrites](https://www.instagram.com/elliottfletcherwrites) adresinde bulabilirsiniz.

Scotch on the Rocks, Macabe Kardeşler üçlemesinin ikinci kitabıdır.

[Elliot Fletcher'in diğerkitapları](#)

Whisky Business

Yayınevi Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya_
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat Toronto,
Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins Hindistan
4. Kat, A Kulesi, Bina No. 10, DLF Cyber City, DLF Phase
II, Gurugram, Haryana - 122002 www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Yayıncıları Yeni Zelanda D1
Birimi, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda_
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

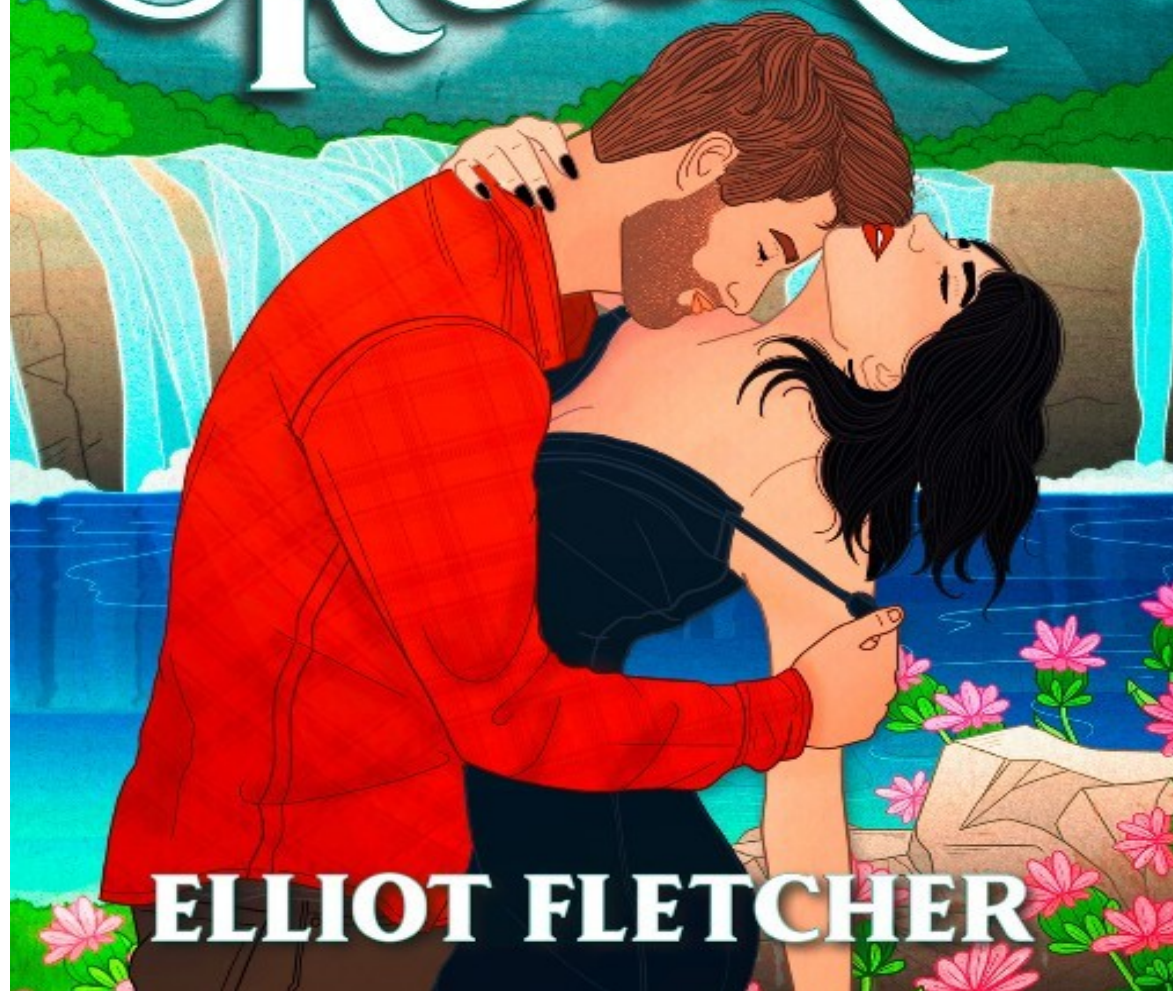
HarperCollins Yayıncılık Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık_
www.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik Devletleri
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway New
York, NY 10007
www.harpercollins.com

Dublin
HarperCollins Yayınları
Macken House, 39/40 Mayor Street Upper Dublin
1
D01 C9W8, İrlanda_
www.harpercollins.co.uk

She's off limits. But he loves to break the rules.

SCOTCH ON THE ROCKS

ELLIOT FLETCHER

